AŞİ ÇAKILTAŞI

IV. PERDE

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

KAKTUSUN

DOKUZ

Asi
Çakıltaşı

İçimdeki kız çocuğu kendini nefes boşluğundan vurdu.

Asi Merve için artık her şey sandığından daha zordur. Verdiği büyük kaybın ruhuna bıraktığı emareler onu günbegün değiştirmeye başlarken, Karan bu değişim boyunca her zaman yanında olduğu Asi'yi tüm kötü ihtimallerden korumak için uğraşıyordur. Kaybı yüzünden en çok kendini ve akabinde en büyük yarası olan babasını suçlayan Asi, dönüşü sancı verecek korkunç bir yola girerken, nefesi ve tüm hücreleriyle ona bağlanan Karan da bu yola onunla beraber sürüklenir.

"*Nefes boşluğumsun,*" diye fısıldadı Karan dumanlı bir sesle. Yutkundum. "*Soluk boşluğumsun,*" diyebildim, sesim titriyordu.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

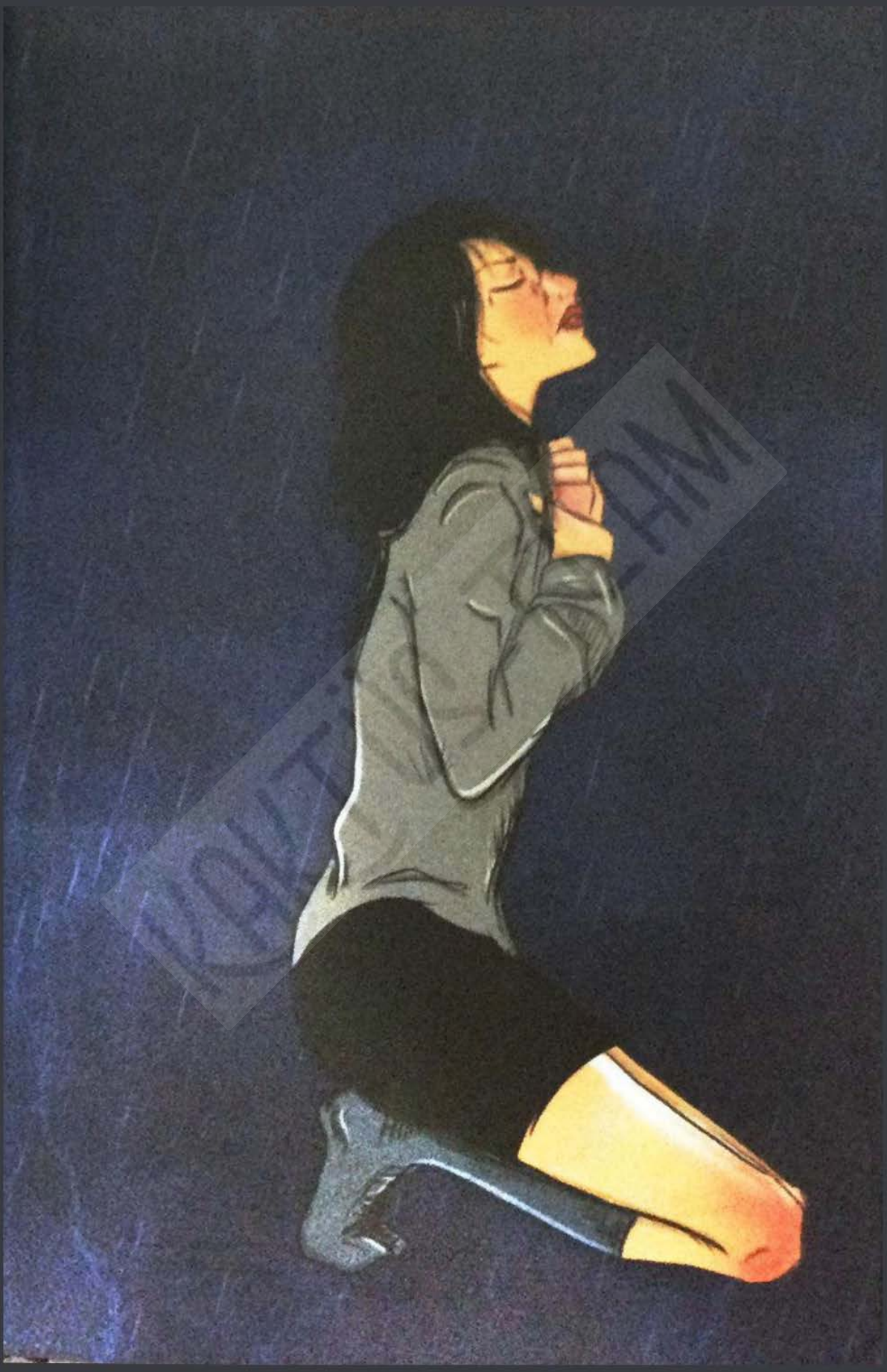

AŞİ ÇAKILTAŞI

"Her gece koynumda uyutuyorum seni," diye fısıldadım, tüm gürültüye rağmen sesimi kalbinin içine fısıldıyormuşum gibi net duyduğunu biliyordum.
"Her gece, koynumda uyuttuğum adamı, koynumda uyurken özlüyorum."

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari
DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

ASİ ÇAKILTAŞI - IV. PERDE
Kelebeğin Kendini Öldürdüğü Bıçak
Binnur Şafak Nigiz

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş
İllüstrasyon R. Gaye Önel

1. Baskı Ocak 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7642-90-3

BASKI VE CİLT
Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Çiftehavuzlar Yolu Acar San. Sit. No: 4
Davutpaşa, Zeytinburnu/İstanbul
0212 501 97 57
Matbaa Sertifika No: 45099

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayrımı Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR SAFAK NİGİZ

AŞI ÇAKILTAŞI

KELEBEĞİN KENDİNİ ÖLDÜRDÜĞÜ BIÇAK

KAKTÜS TEAM

Biricik kız kardeşim,
Ruh ikizim R. Gaye Önel'e...
Daima kız kardeşler olacağız...

KAKTÜS TEAM

4. PERDE

KAKTÜS TEAM

BİNNUR SAFAK NİGİZ

AŞİ ÇAKILTAŞI

IV. PERDE

KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

PROLOG

Bir annenin göğsünde idam edilmiş gibi hissediyordu.

Ellerindeki kana baktı. Bir kız çocuğunun öldüğü, bir kadının doğduğu o yerdeydi; adam devamlı olarak onun saçlarını okşadı. Şehri yerle bir etmek ister gibi yağan yağmurun sesini duyuyordu; kalp atışlarının sesine karışan yağmurun sesi ona yaşadıklarını hatırlatsa da yağmurun sesini seviyordu. Ellerindeki kanı izlerken gideceği yolu seçmişti.

"Güzel kızım benim," dedi adam. "Siyah, eşsiz kelebeğim. Zaman senin siyah kanatlarını buzlarla kapladı. Şimdi kırılgan buzdan kanatlarınla uçmaya çalıştığın gelecek, sana bir daha acı vermeyecek. Çünkü ben geçmişte, şimdide ve gelecekte, her zaman senin yanında olacağım."

"Daima," diye fısıldadı ellerindeki kanı izlerken.

"Daima."

Yağmur hızlandı.

"Karan," diye fısıldadı genç kadın ellerindeki kan lekelerini izlemeye devam ederken. "Reyc Kuyusu'nun önündeyiz."

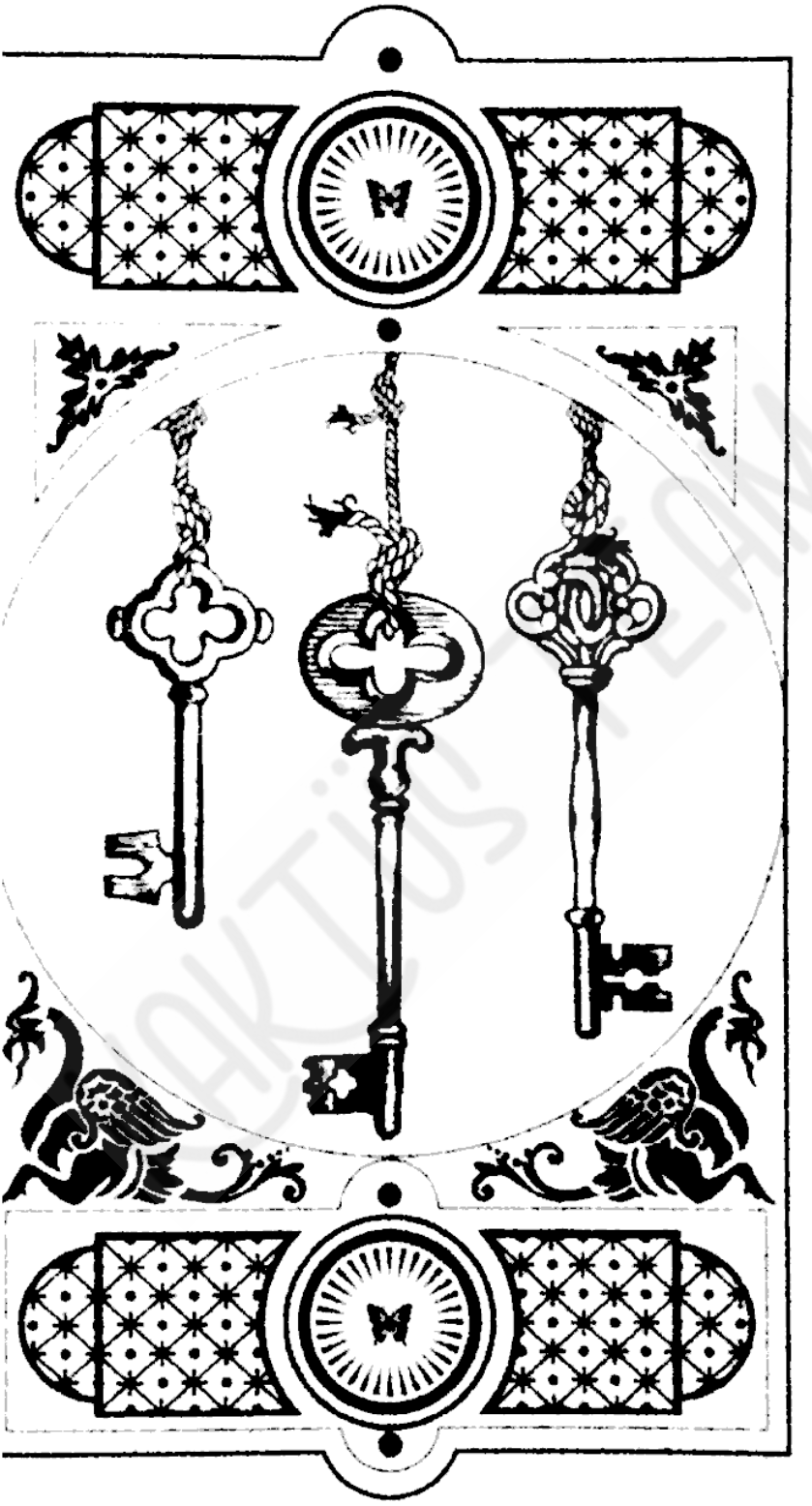
Adam başını salladı.

"Ve ben hep seninlevim."

"Ve annem bir daha asla burada olamayacak," diye fısıldadı. "O hâlde babam neden hâlâ burada?"

Zamanın sayfaları çevrilmeye başladığında, bu soru, parmak boğumlarına dolan kızıl renkteki kanın teninde kuruduğu gibi, zihninde de kurumaya başlayacaktı. Ama o, bugünü hiç unutmayacaktı.

Annesinin bir daha var olmayacağını, babasının hâlâ var olduğunu, hiç unutmayacaktı.

tg: @kaktusunx

1. SAHNE

Kalbimi bir it yese, olduğu yerde köpürerek, kan kusarak geberirdi.

Ben bir karmaşanın içine doğmuştum. Acıyı yudum yudum içtiğim evin tavanından bir çocuğun gözyaşları akıyordu.

Ben bir çocuğun gözyaşlarıyla boğazımdaki kuruluğu gidermiştim.

Çalmak için elimi kaldırdığım kapı, parmaklarımın üzerine kapanmıştı.

Şuurum sakatlanmıştı.

Dudaklarım yavaşça aralandı ama kelimeler öyle silik, öyle ferasizdi ki, sanki konuşmayı unutmuştum.

Acının aniden attığı bir tekme nasıl olurdu da iskeletteki tüm kemiklerin aynı anda kırılıp dağılmasına neden olabilirdi? Ayaklarımın attığı adımların altında bebek cenazeleri ezildi. Çocukların çürümüş cesetlerini ayaklarımın altında eze eze ona doğru koşarken kaybın türküsü göğsümün mavzerlerinde patlayan kovanları ruhuma döküyordu.

Çıplak ayakları sallanıyordu.

KAKTÜS TEAM

Ömrüm o ayakların ucunda sallanıyordu.

Bacaklarını kavradım. Bacaklarına tutundum.

Beni bırakacak korkusuyla ayaklarına sarıldım.

Ağırlaşan bedenini ufacık cüssemle ayakta tutmaya çalışırken olup biteni kavrayamıyordum.

Çığlık atmak istiyordum ama boğazımda bir delik açılmıştı da, sesim tüm kelimelerini toplayıp bir kayığın içine binmiş, boğazımdaki deliğin kan nehrinde alabora olmak pahasına yüzüyordu.

Buz gibi ayaklarını tutarken, "Anne," diyebildim, fısıltım sessiz bir çığlıktı. Ağzımdan çıkmadan önce boğazımda duğümlenen bu kelimenin anlamını bana öğretmeden hiçbir yere gidemezdi. Bacaklarına daha sıkı sarıldım. "Anne!"

Anne. Yalvarırım anne.

Anne, yalvarırım.

"Yalvarırım," diyebildim. "Anne yalvarırım."

Onu yukarı itmeye çalıştım. Buz gibi ayaklarını avuçlarımın arasına alıp ısıtmaya çalışırken bir yandan da onu yukarı doğru itiyordum. Olduğum yerde çökmüş, küçücük kalmıştım. Dışarıda yağan yağmurun sesi içeri doluşuyordu. Ayakları donuyordu. Tıpkı bir zamanlar kalbim donduğu gibi, şimdi de onun ayakları donuyordu.

"Anne!" diyebildim tekrardan onu yukarı iterek. "Karan!"

Kalbimi çözen adam, nasıl çözdüyse kalbimi, annemin ayaklarındaki soğuğu da çözebilir miydi?

Annem neden bu kadar soğuktu?

Kalbim yanıyordu.

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Belki o birkaç saniye bir asırdı benim için, bilmiyordum. Tek bildiğim kalbim terliyordu. Ruhumun yanan uçları is olup yerlere dökülüyordu. Asırlarca yansam.

yanarken çığlıklar atsam; sanki attığım çığlığı da, yandığım ateşi de kimseler görmeyecekti. Onu bir kez daha yukarı ittiğimde arkamda kalan kapının bir kez daha aralandığını duymuştum, o kadar.

Ruhumun yaralarına tuz basan bakışların sahibinin orada, kapının ağzında dikildiğini biliyordum.

Annemin buz kesmiş ayaklarını avucumla ısıtıp, omzumla annemi yukarı itmeye çalışırken fısıldadım:

"Yardım et bana. Lütfen."

Yüzümü buz gibi ayaklarına yaslayıp, omzumla onu yukarı iterken gözlerimi kapıya çevirdim. Dümdüz duruyordu. Gözlerini annemin buz kesmiş bedenine dikmiş, kirpiklerini birbirine bir kez olsun değdirmeden, ucu bıçaklı bayrağı kalbinin ortasına dikmişler gibi hareketsizce orada öylece bize bakıyordu. Sisler örttü kalbimizi. Yağmur beni yakan ateşin üstüne yağdı ama bu kez değil söndürmek, biraz olsun ıslatamadı.

"Yardım et bize. Lütfen."

Ayaklarım yerde kaydı. Dizlerimin üstüne düştüm, onun çıplak ayakları saçlarım boyunca sürtündü. Sallandı. Tekrar doğrulup kalkmaya çalıştım, ayağım bir kez daha yerde kaydı ve dizlerimin üstüne düştüm.

Siyah gözlerine yayılmış bir kıyamet vardı. Beni öldürmeye başlayan bu zehir, onu yavaş yavaş çözüyordu. Dizlerimin üstünde emekleyerek annemin ayaklarına yaklaştım ve buz tutmuş ayaklarını avuçlarımın arasına alıp ısıtmaya çalışırken, "Durma orada öyle!" diye çığlık attım. "Orada öyle durma! Örtü getir! Ceket getir! Çorap getir! Bana bir ip getir!" Hıçkırdım, gözlerimden bir damla dahi akmadı ama öyle bir hıçkırdım ki, kaburga kemiğimde yürüdü kalbimin tuzlu teri.

Bir el omuzlarımdan tuttu ama o kadar kısa sürdü ki dokunuşu, belki de bu benim hayal gücümdü. Gözlerimi kaldırıp ona bakı-

girmda annemi kucakladığını gördüm. Karan, annemi tuttu ve daha yükseğe kaldırdı. Bakışları annemin yüzüne kilitlenmişti ama ben o bakışları takip edip anneme bakamadım. Bakmadım değil, bakamadım.

"Yapma," diye mırıldandı. "Sana yalvarıyorum, bunu ona yapma."

"Anne," diye fısıldadım ayaklarını avucumla ısıtmaya çalışırken.

Kan bu kadar çabuk soğumayı babamdan mı öğrenmişti?

Annemi oradan indirdiğimizden sonrası sadece yağmur sesiydi benim için. Gök bir şeylere kızgındı. Bağırıyordu, çığlık atıyordu, gözyaşı döküyordu; kendi göğsünde ışıklarını bir yakıyor, bir söndürüyordu. Sırtımı duvara yasladığımda ellerim uyuşuktu. Yerde oturuyordum. Bacaklarımı öylece ileri doğru uzatmıştım. Dışarıda yanıp sönen ambulans ışığını görebiliyordum, koridorun duvarlarını kendi rengine boyuyordu.

Duyularım her şeye kendini kapatmış gibi görünse de algılarım o kadar açıktı ki, gözlerimi kusmak, sesimi kesmek, aldığım kokuları kanatmak istiyordum.

Göğsüm o kadar boştu ki, biri duvar sanıp orayı yumruklasa, eli kalbimin içine girerdi; göğsüm o kadar doluydu ki, biri duvar sanıp orayı yumruklasa, tüm kemikleri kırılır, oluk oluk kan dökerdi.

Birkaç sağlık görevlisi içeri girdi. Biri çığlık atıyordu, attığı her çığlık sokağın altını üstüne getiriyordu. Bu çığlığın sahibinin Defne olduğunu biliyordum ama hiçbir şey hissetmiyordum. O ip koridorun ortasında duruyordu ama annem neredeydi bilmiyordum, aslında biliyordum ama dönüp o tarafa bakmıyordum.

Karan neredeydi bilmiyordum, aslında biliyordum ama dönüp ona da bakamıyordum. Üstü yağmur damlacıklarıyla dolu ceset torbasının fermuarı çekilirken gözlerimi sıkıca yumdum. Soğuk, gırtlağımı oyuyordu. Derinde bir yerde yaşayan diğer kız susmuştu, annemi asan ip onun dudaklarını dikmişti.

Durdum. Gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey duvar oldu. Ardından o duvara bir çift bacak girdi. Ve bir ceset torbası. Ve bir çift ayak daha. Benden uzaklaştırılan o torbaya bakarken göğsümün buruştuğunu, buruşan göğsümün içindeki kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Anne," diye fısıldadım ceset torbasına bakarken. "Anne?"

Olduğum yerde yavaşça hareketlendim, kaçınılmaz sona yaklaştığımı, patlamanın başladığını anlamıştım. Kendimi tutmadım. Kendimi bir an olsun tutmadım.

"Anne!"

Öyle hızlı ayağa kalktım ki, tüm koridor gözlerimin etrafında döndü. Düşmemek için duvara tutundum ve kendimi sağlık görevlilerine doğru savurdum.

"Anne!" diye çığlık attım, diğer tüm seslere sağır bir şekilde. "Nereye götürüyorsunuz onu?" Gök bir kez gürledi, ben yirmi altı kez hıçkırdım kendi içimde. "Anne!" Kadını ittim ama annemi duşürmesinden ölesiye korktuğum için tüm kuvvetimi veremedim. "Ver annemi! Annemi ver! Anne!"

"Hanımefendi, lütfen."

"Öyle büyük bir haksızlık ki bu!" diye çığırdığımda biri beni koltuk altlarımdan tutarak kendine doğru çekmeye çalıştı. Ceset torbasının ıslak yüzeyine dokundum. "Bu çok büyük bir haksızlık! Bana bak. Görüyor musun? Öyle haksız yere gidiyor ki benden, bu çok büyük bir haksızlık!" Tırnaklarımla yüzümü boydan boya çizerken tekmelerim havayı dövüyordu. Sıcak kolların sahibi beni boynumun biraz altından kavradı ve bana arkamdan sıkıca sarıldı. "Haksızlık! Sen biraz daha uzağa itemezsin beni! Duydun mu Dilek Karakuyu? Sen beni böyle bırakıp gidemezsin!"

"Kız çocuğu," diye fısıldadı ama sesinde ölümden kalkmış bir gerçek vardı. Onu dinlemedim.

Çırpındım ama fayda etmedi.

Onu benden uzaklaştırmalarını izledim.

Yüzümdeki acıyı hissedemiyordum ama göğsümü dolduran bu şey o kadar kötüydü ki, elimi kalbime sokup, o şeyi deşip sökmek, çıkartıp atmak istiyordum.

"Sen beni bırakamazsın! Beni böyle bırakamazsın! Beni böyle bırakamazsın! Anne!"

Karan beni daha sıkı kavradı, ceset torbasını kapıdan çıkarttılar. Dışarıda şakır şakır yağan yağmura insanların sesleri karışmaya başladı ama dinlemedim.

"Bırak Karan," dedim tir tir titrerken. "Yalvarıyorum sana, lütfen bırak beni Karan."

"Asi."

"Karan, parmak uçlarımı yakmayacaksan bırak. Bir daha dokunamazsam, hiçbir anlamı kalmaz Karan. Bırak. Ya da şimdi parmak uçlarımı yak. Doğru değil bu. Doğru değil Karan. Yalan bu. Kâbus bu. Doğru değil bu. Söylesene, doğru değil desene!"

Beni serbest bırakırken onun nefesinden süzülen acıyı saç diplerimde hissettim. Koştum. Neye koştuğumu bilmeden kendimi sokağa, ambulansın önüne attım. Yağmur yüzümü, saçlarımı ıslatmaya başladığı anda, "Durun!" dedim çaresizce. "Yalvarırım, biraz daha durun."

Kadın adama baktı ve ceset torbasını ambulansın önündeki tümseğe koydu. Sokağa toplanmış insanları görmezden geldim, o insanların içinde tanıdığım nefesler de vardı, biliyordum. Torbanın fermuarını yavaşça açarken yağmur üzerimize yağmaya devam ediyordu. Uzakta bir yerde bana seslenen sesler duyuyordum, kendimi oraya veremiyordum.

Her şey buradaydı.

Bu torbanın içinde, fermuarın arkasındaydı. Yaşam da buradaydı, ölüm de buradaydı; gerçek de buradaydı, yalan da buradaydı; bel

kemiğini kırdığım çocukluğum da buradaydı, avuç içleri kanayan kadınlığım da. Hepsi buradaydı.

Fermuar açıldı. Bir yara kapandı. Fermuarın açık kalan boşluğundan bir daha asla damarımda dolaşmayacak olan bana ait bir kan sızmaya başladı. Saçlarını gördüğümde, bu gece kırılan bu kemiğimin bir daha kaynamasına izin vermeyeceğimi artık çok daha iyi biliyordum.

"Anneciğim? Annem... Sana ben hiç dokunamadım, sevemedim seni. Çok seviyorken, köpek gibi seviyorken, sevemedim seni. Annem. Parmak uçlarıma jilet vursam, kökünden uzar mı sana dokunamadıklarım?" diye fısıldadım ceset torbasının açık kalan kısmından saçlarını severken. "Güzel annem benim. Canım kızım."

Yağmur onun saçlarını, benim ona dokunan parmaklarımı aynı damlayla ıslattı.

Güzel kızımın saçlarını ıslattı yağmur.

Güzel kızım beni terk etti.

Kemiğim öyle zor bir yerden kırılmıştı ki, kaynamayacağını bildiğim gibi, kaynama ihtimâli bile olsa buna izin vermeyecektim. O kemik, kırıldığı yerden bilenecekti. Bilenecek ve babama saplanacaktı.

Yaşlar gözlerimden aşağı boşalmaya başladı, yanaklarımı sıyırıp çeneme kadar akıyordu. Fermuarı biraz daha indirdiğimde onun yüzüne baktım. Zaten açık renk olan teni, şu an ölümün kireciyle kansız beyaza boyanmıştı.

"Ben şimdi tüm bu sana anlatamadıklarımı kime fısıldarım?"

Çenem titriyordu. Parmaklarım yüzünde turladı. Buz kesmiş teni parmak uçlarımı sızlattı. Ceset torbasının fermuarı ikimizin yüzü arasına bir daha aşılmayacak olan o duvarı örerken, gözlerimi kapattım.

Şanslıydım, yağmur gözyaşlarımı saklamıştı.

Tam üç kez aynı yerden geçti tarağın dişleri. Dişlerin durmadan bastırdığı yerde küçük bir yara vardı, sızlıyordu ama sesimi çıkarmadım.

Annesi intihar eden bir çocuğun boynunu kesen o bıçak benim bileklerimi kesmişti.

Avuçlarımı siyah kot pantolonumun kumaşında gezdirdim ve kafamı kaldırıp karşımda duran aynaya baktım. Billur saç fırçasını yatağın üzerine bıraktıktan sonra dudaklarını omzuma bastırdı ama sesimi çıkarmadım, tepki vermeden aynadaki yansımayı izlemeye devam ettim.

"Artık çıkmamız gerek Buz Prensesim," diye fısıldadı sıcak bir sesle. "Geç kalmak istemeyiz."

Ciğerim acıyordu.

Cevap vermeden ayaklarımı yere bastım ve yataktan kalktım. Saçlarım belime çarparken kapıya yönelip odadan çıktım. Gece nasıl geçmişti, hiçbir şey hatırlamıyordum. Her şey o kadar taze ama bir o kadar da bayattı ki, damağım yara olmuştu. Billur arkamdan çıkarken odanın kapısını kapattı ama ona bakmadan hızlıca koridoru geçtim.

"Defne daha iyi," dedi, dediğine kendi bile inanmadı. "Çok fazla sakinleştirici aldığı için uzun bir uykuya yattı. Ama o da orada olacak."

Tepki vermedim. Kapıdan çıkarken dönüp bir kez daha arkamdan bakmak istemedim. Hava hâlâ bozuktu, ara ara yağış oluyordu ama şu an yalnızca çiseliyordu. Geceyle ilgili hatırladığım tek şey Karan'ın üstümden ayrılmayan kara gözleri, annemin parmak uçlarımda kalan saç telinin kokusuydu. Araç bize doğru yaklaşırken Billur koluma girdi ama kolumu yavaşça ondan kurtarıp bomboş gözlerle yaklaşan araca baktım.

Babamı henüz hiç görmemiştim. Defne ile de yüz yüze gelmemiştik ama attığı o içler acısı çığlık kafamın içinde takılmış bir plak

gibi dönmeyi sürdürüyordu. Karan, Range Rover'ın ön kapısını benim için açtı, kısaca göz göze geldik ama yüzü o kadar solgun görünüyordu ki, ona bakmaya devam edemedim ve sessizce arabaya binip kapıyı kapatmasını bekledim. Kapıyı kapatmadan önce birkaç saniye daha süren bakışları profilimi eşelese de ona herhangi bir karşılık veremedim. Araba çalışıp gideceğimiz yere bizi sürükleyene dek hiç kimse tek kelime etmedi.

Bedirhan ve Sergen gittiğimiz yere çoktan varmış, orada bizi bekliyordu. Bedirhan, hemen orada, sıklaşan ağaçların arasında Defne'yi omzuna yatırmış saçlarını severken, Sergen'in gözleri Defne'nin üzerindeydi. Arabadan çıkarken Karan benden önce davrandı ve arabanın kapısını açıp Billur'a, "Ben hallederim," dedi elini arka cama uzatarak.

Hemen önümde diz çöktü, gözlerini yüzüme sabitledi ve beni yavaşça kendine doğru çekti. Billur'un elinden aldığı siyah şalı siyah saçlarımın üstüne örterken ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Çenem titredi ama dişlerimi sıktım ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan kirpiklerimi üç dört kez birbirine dokundurdum. Karan yavaşça kalktı ve bana elini uzattı. Bana uzattığı eline baktım. Hissizdim ama bir o kadar da duyarlıydım. Anlam veremediğim bir şeyin içine düşmüş gibiydim. Sanki ağzına kadar dolu bir havuzun dibindeydim ve havuzun üstü bir kapakla sıkıca kapatılmıştı.

Karan'ın elini tuttum, gözlerimdeki boşluk büyüdü ve yavaşça araçtan çıktım. Billur saçlarına attığı şalın ucunu düzeltirken göz ucuyla bana baktı. Gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum ama inatla beni ağlamadığına inandırmaya çalışıyordu. Oysa ağlamıştı, onu kendini banyoya kapatıp hıçkırıklarını yutmaya çalışırken gayet net bir şekilde duyabilmiştim.

Attığım adımlar boşlukta yalpalanıyordu. Spor ayakkabılarımın altı tamamen çamur olmuştu, bataklığın üstünde batmadan yürüyordum sanki ama ben zaten o bataklığın dibine çoktan ayak

basmıştım. Farkında olmadan Karan'ın elini sıktığımda bakışları omzunun üstünden bana doğru kaydı, ona karşılık veremesem de bakışlarını hissedebiliyordum. Oraya yaklaştıkça, onun elini tutuşum daha da sıkılaştı.

Karan sanki bana güç vermek istiyor gibi sıkı tutuşuma sıkı tutuşuyla karşılık verdi. Aslında şu an onun elini bırakıp ters yöne doğru koşmak istiyordum çünkü gözlerimi sızlatan gözyaşlarımın akmasına engel ancak böyle olabilirdim.

Ne kapısı ne de penceresi olmayan bir odanın içinde, hem geceden hem de gündüzden bihaber yaşıyordum da, bir gün odanın duvarları yıkılıp içeri güneşin ışığı süzülmüştü sanki.

Ben güneşle yeni tanışmışken, gece güneşi öldürmüştü.

Şimdi geceye kızıyordum, tanıştığım güneşi öldürdüğü için ama bilmediğim bir şey vardı benim, o tanıştığım güneşti eriten duvarlarımı ve gece yalnızca intikamımı almıştı. Yine de güneşi içimden söküp atamıyordum çünkü aydınlatmıştı odamı. Ve geceye ölesiye kızgındım, söndürmüştü ışıkları.

Tüm gözlerin üzerimize döndüğünü hissettiğimde hiç kimseyi önemsemedim bu kez. Ne elimi tutan ele olan bakışlarını ne de gözlerindeki acımayı zerre umursamadım. Defne yüzünü Bedirhan'ın göğsüne gömdüğü için beni göremiyordu. Bedirhan'da bir abi şefkati vardı, bunu yalanlayamazdım. Gözlerine çöken hüznü saklama gereği duymasa da ifadesine sert bir tonlama eklemişti Bedirhan. Kız kardeşimin saçlarını yavaşça okşarken, toprağı izliyordu.

"Allah gani gani rahmet eylesin," dedi arkadan bir kadın. "Çok gençti daha. Başınız sağ olsun."

Dişlerimi sıktım. Büyük dayımın gözleri kısaca Karan ile ellerimize dokundu, ardından hızla bizden uzaklaşıp kadına döndü. "Dostlar sağ olsun Aygün abla."

İnsanların dudaklarından baş sağlığı dökülüyordu. Herkes annemin çok genç olduğunu, nasıl kendine kıydığını falan söylüyor-

du. Birileri omzuma dokunuyor, omzumu yavaşça sıkıyor, bir şeyler fısıldıyordu ama önemsemiyordum. Büşra ağlayarak bir şeyler söylemişti, dinlememiştim. Başımı salladığım birkaç kişi olmuştu, sonrasında tepkilerimi tamamen kapattım. Babam yoktu, defin işlemi başlayana kadar gözlerim tabuttan ayrılmadı. Annemin ilk toprağını büyük dayım attı. Atılan her toprakta gözlerim bir kez daha kapandı. Zorla açıldı.

Bedirhan, Sergen, hatta Yaşar Bey de dahil olmak üzere tanıdık tanımadık birçok insan toprağına dokundu annemin. Ben dokunmadım. Dokunamadım. En son toprağı Karan atarken ayrılan ellerimizin avuçlarıma emanet ettiği teri sıktım. Gözlerimi sıkıca yumdum ve geçmesini bekledim. Defne'nin ağladığını duyabiliyordum. Babamın burada olmaması kimsenin umurunda değildi. Herkes içten içe her şeyin farkındaydı aslında. Yüzü yoktu belki. Belki de yine umurunda değildi.

Ben şimdi Defne'yi nasıl toparlayacaktım?

Ben şimdi kendimi nasıl toparlayacaktım?

Dayım yavaşça omzuma dokunduğunda kafamı kaldırıp ona baktım. Gözleri yaşlıydı biraz, küçük dayım hemen ileride bizi izliyordu. "Merve," dedi kuru bir sesle. "Başın sağ olsun güzel kızım."

Başımı yavaşça salladım ve tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Anneme neden sahip çıkmamışlardı? Yiyeceği bir lokma ekmek mi fazla görünmüştü gözlerine? Kusmak istiyordum.

"Bu delikanlıyla ciddi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu aniden. Bakışlarım değişirken, o konuşmaya devam etti. "Öyle el ele olmaz insan içinde. Adını koyun. Adın çıkarsa kötü olur aile açısından. Neler derler arkamızdan..."

"Ne diyorsun sen ya?"

Dayımın yüzündeki ifade sarsıldı. "Ne?"

"Sen ne diyorsun?" dedim biraz daha sesli şekilde. Birkaç kişi bize baktı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Merve."

"Ne Merve?" diye bağırdım bu kez. Artık herkes bize bakıyordu. "Annem öldü benim! Annem!" Dayımın elini sertçe ittim, dayım şoka girmişti. "Annem ölmedi, annem intihar etti benim! Kendini öldürdü!"

"Merve."

"Annemin daha toprağı soğumamış, sen ne diyorsun?"

"Acısı var abi, bırak kızcağızı," dedi küçük dayım hemen ama gözüm dönmüştü bir kere.

Dayımın yüzü kasılırken ellerimi havaya kaldırıp etrafımı gösterdim. "Neredeydin?" diye bağırdım. "Şimdi kalkmış gelmişsin, adını koyun diyorsun. Kimsin sen? Hakkın mı var üzerimde? Diyebileceğin bir şey mi var bana? Sen kendi kız kardeşine sahip çıkmadın be!" Gözlerim tekrar doldu, dişlerim sızlıyordu. "Benim annemin yarası oluk oluk kanıyordu, bastırdın mı elini? Durdurmaya çalıştın mı koldan akan kanı? Yavaşça zehirledi o herif benim annemi. Kangren olan yeri, o herifi keseceğine annemi kestin sen!"

"Merve!" diye bağırdı dayım. "Yeri mi burası? Ne bağırıyorsun sen bana? Cenazedeyiz!"

"Cenazede ne konuşacağını bil o zaman!"

"Edepsiz! Elin herifiyle el ele gelmeyi biliyorsun buralara!"

"Düzgün konuş," diye hırladı Karan aniden, beni tutup kendine doğru çekti, onu itip dayımın üzerine yürüdüm.

"Sana bir şey diyeyim mi dayı? Şimdi gidip orospu olsak, tek kelime edemezsin sen."

"Asi!" Karan beni öyle sıkı kavradı ki, uyarısını zerre önemsemedim. Dayım şok olmuş gözlerle bana bakarken karşılık vermemesi

beni şaşırtmıştı. Normal şartlarda üstüme çullanması gerekirdi ama yapmadı, belki de yapamadı. Karan bir şeyler söylerdi ama söylemedi, annemin ölüsüne saygısından dolayı sustuğunu anladığımda kalbimi derin bir sessizlik kapladı. Dayım hızla oradan uzaklaştı.

İnsanlar yavaşça dağılmaya başladı.

Tıpkı benim gibi dağıldılar.

Herkes gittiğinde artık orada sadece biz vardık. Defne toprağın üstüne kapanmış, bir eli annemin tülbent bağlı alnşaptan mezar taşını okşuyordu. Bedirhan'ın gözleri üzerimdeydi. Billur ve Sergen'in de öyle ama Karan bana bakmıyordu. Sanki bakamıyordu. Akşam karanlığının çökmesine az kalmıştı. Derin bir nefes aldım. Yutkundum. Nefes aldım. Yutkundum. Lanet olsun yine nefes aldım. Defne'nin ağladıkça şişip inen sırtını izlerken aldığım nefesi parçalamak istiyordum.

Ona doğru birkaç adım attım, parmakları hâlâ tülbendin üzerinde geziniyordu. Hemen arkasına çöktüm, yüzümü sırtına yasladığımda irkildi ama geri çekilmedi ve tepki vermedi. Elimi onun elinin üstüne koydum, o şeye birlikte dokunurken yanağımı sırtına sürtüp gözlerimi yumdum. Neden şu an ondan başka aynı kanı taşıdığım kimse kalmamış gibi hissediyordum?

"Merve," diye fısıldadı hıçkırırken.

"Abla."

"Merve, neden böyle çok acıyor?"

Yutkundum. Nefes aldım.

"Çok, değil mi?"

"Tüm kapılar yüzümüze kapanmış gibi," dedi hıçkırırken. Yanağım hareket eden sırtıyla birlikte hareket etti. "Çok acıyor. Kalbimi göğsümün altında taşımak istemiyorum. Onu alamaz mısın?"

Elimi elinin üstünden çekip kollarımı beline sardım. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum.

"Bu kez ben bile üstlenemem acını," dedim kırık bir sesle. "Bu acıyı birlikte çekmek zorundayız."

"Özür dilerim," diye fısıldadı yağmur tekrar çiselemeye başladığında. "Merve, çok özür dilerim."

"Abla."

"Merve." Defne hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında ikimiz dışında kimsenin çıtı bile çıkmıyordu. "Yanında olamadığım her gün adına çok özür dilerim. Sırtını yaslayamadığın sırtıma bıçak saplasan sesim çıkmaz. Merve. Merve, çok özür dilerim."

"Abla. Ağlama." Ona daha sıkı sarıldım, kanatlarım kırılıyordu.

"Çok özür dilerim," dedi haykırırken. "Çok özür dilerim Merve. Affet beni. Çok özür dilerim anne. Affedin beni!"

Kafasını yavaşça kaldırıp tırnaklarını toprağa batırdı, annemin soğumayan toprağını ıslatan yağmur artık ablamın yüzünü yıkıyordu. Ablam tam içinden, derinin geldiğini bildiğim sesiyle çığlık atarak ağlamaya başladığında yüzümü ensesine gömdüm ve gözlerimden akan yaşların sorumlusu olarak yağmuru bildim.

"Beni bu acıdan kurtar! Ben nasıl bir dağım? Durmadan senin üzerine yıkılıyorum!" diye bağırdı ablam. "Affet beni Merve!"

Köşeye çekilmiş dilsiz acıların yüreğinde büyük yanık izleri olurdu. Bir acının yüreği olur muydu? Kan dökülürdü ruhundan acının, yüreğinde binbir türlü sokukle kavrulurdu. Şu beline sarıldığım kızdan ve her seferinde elimi yakalayan adamdan başka neyim, kimim vardı?

Yağmur üstümüze yağdı.

Eve döndüğümüzde sırılsıklamdık. Tavandan aşağı sarkan ipi kaldırmalarına izin vermedim. Her daim ruhsuz bakan kahverengi gözlerim, artık bakmıyordu bile. Babam evde değildi. Şu an ne halde olduğu umurumda bile değildi. Islak çoraplarımı çıkarırken banyoda tek başımaydım. Saçlarımı örten şal enseme kadar kaymış-

tı. Göğsümün içi cam kırıklarıyla doluydu, kalbim attıkça kalbime başka bir cam kırığının sivri ucu batıp kan leş içinde geri çıkıyordu.

Ablam banyonun kapısını tıklatıp içeri girdiğinde kafamı kaldırıp ona baktım; oturduğum klozeti sırılsıklam edecek kadar ıslaktım. Ela gözlerine çizilen yeşil halelerin tek sebebi tuzlu gözyaşlarının irislerine vurduğu sillelerdi. Bakışları birkaç saniye yüzümde oyalandı, ağlayacak sanıyordum ama kesmişti, şu an ağlamıyordu. Sadece yüzüme bakıyordu. Gözlerimin içine.

"Karan salonda," dedi kuru bir sesle. "Billur da odanı toparlıyor."

Başımı salladım. Neden konuşamıyordum? Neden tek kelime edemiyordum? Gözlerimi hızla ondan uzaklaştırıp farklı yerlere bakmaya çalıştım.

"Merve," diye fısıldadığında ona bakmadım ama başımı bir kez daha salladım. "Ağlamak ayıp değil."

"Ağlayasım yok," diye yalan söyledim birden. Sesim bana ait değil gibi çıkmıştı.

Ablam banyonun kapısını kilitleyip önüme geldi. Kıpkırmızı olmuş göz altlarında koyu gölgeler büyümüştü. Dizlerini yere koydu ve kendi ellerini de benim dizlerimin üzerine yerleştirip, "Ne gördüğünü biliyorum," diye fısıldadı anlayışlı bir sesle. Gözyaşları anında boğazıma doluştu, gözlerimin dolmasına engel olmak adına dişlerimi sıktım. ablamın gözünden bir damla yaş aktı, elmacık kemiğinin üstünde sekteye uğradı. "Senin nasıl bir şey gördüğünün farkındayım." Gözünden bir damla yaş daha aktı, başını salladı. "Ben görsem ölürdüm. Öyle bir şey gördün, farkındayım."

Gözlerim dolmaya başladı, titreyen çenemi engellemek adına dudaklarımı birbirine bastırdım ama ablamla gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Elini yanağıma koydu, artık gerçekten şapır şapır akıyordu gözlerinden yaşlar.

"Üzgünüm," derken sesi titredi. "Her şeyi sen yaşadığın için, her seferinde bıçağı ilk sana sapladığımız için çok üzgünüm."

Başımı salladım, gözümden bir damla yaş akarken burnumu çekip gözlerimi ablamdan kaçırmaya çalıştım. İzin vermedi. Gözümden akan yaşı sildi, parmakları titriyordu.

"Karan dedi bana biliyor musun? Gördüğün şeyi söyledi bana. Bıçaklandığın yeri gösterdi. O adam köpek gibi âşık sana."

Ablama baktım. Dişlerimi sıkıyordum. Ağlamak istemiyordum. Bıçaklar durmadan içimi deşiyordu. Kan revan içindeydim ama yapamıyordum.

"Acımı acısı bellemiş o adam," dedi gözyaşlarının arasından konuşurken. "Ben dedim ona Merve, ölüyorum artık tamam dedim, artık devam edemem dedim. Bana dedi ki *Yaralandığım yerden nasıl sarayım onu ben Defne? 'Canım' yanıyor, uzatamıyorum yandığı ateşe elimi. Çünkü zaten içindeyim ben o ateşin. Tut, çıkar onu. Tek çıkamaz artık. Zaten içinde olduğum ateşe nasıl atlayayım bir daha? Al, çıkar onu. Bu ateş çok sıcak, kaldıramaz.*"

"Çıkış yolunu bulamıyorum," dedim kısık bir sesle, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. "Abla ben hiç bu kadar kaybolmamıştım."

"Kayboluruz beraber ablam," dedi yanağımı okşarken. "Bırak tutayım elini Merve, yoksa ikimiz de öleceğiz bu acıdan."

Bu gerçekten benim ablam mıydı? Tek sebebi o ana benim şahit olmamdan mı kaynaklıydı? Acımı parçalara bölsem, tüm dünyayı doyurabilirdim. Şu an kimseyi içeri almak istemiyordum ama karşımda duran enkazın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Elimi onun sırtına koyup sıvazlayamıyordum çünkü ellerim kesilmişti ama yine de onun yanında olmak zorunda olduğumu biliyordum. Aslında zorunda değildim. Her zaman zorundalık olarak gerçekleştirdiğim bu eylem, artık ikimizin de sokağının çıktığı evimizdi.

Aldığı ilaçların da etkisiyle biraz daha sakin görünüyordu ama titreyen ellerini görmemek için kör olmalıydım. Beni duş kabinine soktuğunda sesim çıkmadı. Bedenimi yavaşça soydu, belki de bu

beni ilk çıplak görüşüydü ama birbirimizden hiç utanmadık. Arkama geçti ve suyu açtı. Üstünün ıslanmasını umursamadan suyu saçlarıma tutmaya başladı. Başta oldukça sıcak olduğunu düşündüğüm su, bir süre sonra tenimle tuhaf bir uyum yakaladı ve ablam saçlarımı yıkarken gözlerimi kapatıp, yüzümü ıslatan suyun çizdiği yolları elimle takip ederek avuçlarımı yüzüme bastırdım.

Ağlıyordu.

Biliyordum.

Hıçkırıyordu ve ben de yüzümü yakan suya gözyaşlarımı karıştırıyordum. İkimiz de her şeyin farkındaydık. Bu evde işlenen ilk cinayet değildi bu intihar. Bedenimi sanki bir kuklaya hükmediyormuş gibi kuruladı, kollarımı her kaldırışında kollarım kendiliğinden aşağı sarktı. Ona bomboş gözlerle bakıyordum, gözyaşlarını tutmadan bana ilgili gözlerle bakıp inatla beni kurulamaya devam ediyordu. Banyodan çıktığımda üstümde yalnızca bir havlu vardı.

Annemin odasına yöneldiğimi görünce arkamdan geldi. Parkede hâlâ ıslak olan ayaklarımın izleri kalıyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğim anda geçmiş göğsümün içine doldu, annemin sesi odanın içinde çınladı; her zaman kırgın bakan gözleri, odanın karanlık duvarına tıpkı bir tablo gibi tutturuldu.

Hiçbir şey söylemeden yatağın anneme ait olan kısmına tırmandım ve üstümdeki havluya, ıslak saçlarıma aldırış etmeden cenin pozisyonu alarak annemin yatağına yerleştim. Dizlerimi karnıma kadar çektiğim için küçücük kalmıştım şu an. Sol gözüm tıpkı bir kalp gibi atıyor, yavaşça oynuyordu. Parmağımla yavaşça sol gözümü ovduktan sonra gözlerimi perdenin aralıklı kısmından içeri sızan sokak lambasının fersiz ışığına diktim.

"Yanına yatabilir miyim?" diye sordu ablam usulca. Sesi nasıl da renklerini kaybetmişti, nasıl da griydi.

Başımı salladım, sesim çıkmadı.

Yavaşça yatağın üzerine çıktı. Arkama geçti, çenesini çıplak omzuma yerleştirdi ve bir elini de karnımın üstüne koydu. "Biz seninle hiç böyle yan yana yattık mı?" diye sordu, sesi ağlamaktan çatlak çatlak geliyordu.

Dudaklarımı *'bilmem'* der gibi büktüm ama göremediğini biliyordum. Sessizliğim onun cevabı olmuş gibi, "Olsun," diye fısıldadı. "Hâlâ çok geç değil."

Bir şeyler için çok geçti. Bunu o da iyi biliyordu.

"Eğer istersen Karan'ı çağırabilirim," dedi kuru bir sesle. Cevap vermedim. "Ya da ben kalabilirim." Yine cevap vermedim. "Merve, yapma." Gözlerinin tekrar dolduğunu hissettim. "Ne olursun tepki ver birazcık."

Gözlerim hâlâ o içeri sızan küçücük ışık huzmesindeydi. Burnumu çektim ama tepki veremedim. Ayaklarım buz gibiydi, hissedebiliyordum. Tıpkı annemin ayakları gibi. Bir an kanımın çekildiğini hisseder gibi oldum. Tıpkı annem gibi.

Karnım kasılınca ablam, "Merve?" dedi endişeyle. Elimi ablamın elinin üstüne koyup, her şeyin yolunda olduğunu ona inandırmaya çalıştım. "Üşüyeceksin böyle," diye fısıldadı. "Giydireyim mi seni?"

"Annem de üşümüş müdür?" Bir an arkamda donakaldığını hissettim. "Ayakları buz gibiydi."

"Merve."

"Avuçlarımla ısıtmaya çalıştım ama..."

"Merve." Ablam bana daha sıkı sarıldı, sesi çatlamıştı.

"Yine de ısıtmayı beceremedim galiba."

"Merve, yapma."

"Aslında Karan'a söylemiştim," diye fısıldadım. "En azından bir çift çorap getirebilirdi ama getirmedi. Onun annesi üşümemiş mi?"

"Merve!" Ablam beni sertçe kendine çekti, yüzünü saçlarıma gömdü ve tekrar ağlamaya başladı. Yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı ama onun hıçkırıklarını dinlerken uykumun geldiğini hissettim. Ablam öyle şiddetli ağlıyordu ki, bedenim onun hıçkırıklarıyla sarsılıyordu.

"Uykum geldi," diye fısıldadım. "Eğer uyanacağını bilsem ayaklarını nefesimle bile ısıtırdım."

Ablam hıçkıra hıçkıra ağlarken onun karnımda duran elini okşadım ve boşluğu izlemeye devam ettim. Çok fazla fırtına atlatmış bir ağaçtım, dallarım sökülmüştü ama gövdem hâlâ oraya çakılı duruyordu. Ne zaman tamamen kopup yok olacaktım?

"Şimdi uyuyacağım ama üstümü örtme abla," dedim bomboş gözlerle. "Ama eğer bir ceset torban varsa, fermuarını çekebilirsin."

Ablam benden ayrıldı, yataktan kalktı ve koşarak odadan çıkarken kapıyı sertçe çarptı. Öyle sert çarpmıştı ki, odadaki çerçevelerin zangırtısını işittim. Odada yalnız kaldığım an ayak parmaklarımı kıvırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Anne, çok soğuk," diyebildim. "Çok soğuk anne. Neden hiç üstümü örtmedin?" Yutkundum. "En çok bu gece örtmedin."

Kapı tekrar açıldığında yalnızca birkaç dakika geçmişti, biliyordum. Karanlıkta bir nefesin sıcaklığı doldurdu odayı. Tanıdık nefesin varlığıyla karnım daha da kasıldı. O ışığı yakmadı ama görünen o ki bir şeyler ikimizi de aynı yerden yakmıştı. Yere düşen adımlarının sesini dinledim, o adımlarda eski bir yaranın iniltisini duyabiliyordum. Yollarına döşediğim geçmiş adına ondan nasıl özür dilemeliydim? Yatağa oturduğu an yatak yavaşça çöktü, bedenimi biraz daha küçülttüm ama ona doğru meyil kazandım. Sertçe yutkundu, burnundan oldukça kasvetli bir nefes verdi.

"Ilık ılık kanıyor," dedi tok bir sesle. "Elini yaraya bastırma. Ben kokusunu alabiliyorum." Dizlerimi göğsüme doğru çekip gözlerimi

kırpıştırdım ama bakışlarım hâlâ bomboştu. "Ya da çek elini, ben elimi bastırayım."

"Üşüyorum," diyebildim.

"Isıtamam," dedi kuru bir sesle. "Ama seninle üşürüm."

"Isınmak istemiyorum ki zaten."

Burnundan derin bir nefes aldı, nefesi verirken iç geçirdi. "Ateşi nasıl ısıtırız ki zaten?"

"Sana çok kızgınım," dedim sakin bir sesle.

"Neden küçüğüm?"

Burnumun üstünü ovdum. "Çorap getir, dedim, getirmedin."

Sessizlik oldu. Yatak biraz daha çöktü, onun yatağın üzerine çıktığını anladım. Arkama sokuldu, beni belimden tutup yavaşça kendine doğru çekti ve sırtımı göğsüne yasladı. Sıcacık göğsünü tadan soğuk bedenim gevşedi, bunu anneme ihanet olarak algılayan kalbim sarsıldı. Geri çekilmeye çalıştım. Karan beni bırakmadı.

Bileklerimdeki damarlarda bir fırtınanın kırdığı dallar kanıyordu.

"Sen çok sıcacıksın," dedim gözlerim bulanırken. "Isınırım sana sokulursam. Çekil."

"Gel buraya." Beni tamamen kendine bastırdı. "Konuşma öyle çocuk gibi. Yemin ederim ölürüm sana."

"Ölme," dedim anıdan irkilerek. "Sakın ölme."

Karan beni göğsüne bastırıp ıslak saçlarıma çenesini yerleştirdi. "Seni bırakır ölür müyüm ben hiç?" diye sordu kısık bir sesle. "Yanık yirmi altım benim."

"Ölme," diye fısıldadım yaşlar gözümü ısırırken. "On dokuzumun mezarı. Sakın ölme."

"Asi kızım benim." Saçlarımı sevmeye başladı, göğüs kafesim titriyordu. "Burnumun dibinde ne kadar ölüm varsa, hepsi sen yaşa diye. Ağla Çakıltaşı. Kaç tane kelebeği öldürecek olursan ol, bugün ağla."

Göğsüm acıyla titrerken, "Ölmesin kelebekler," diye fısıldadım.

"İçinde seni öldüren tüm kelebekler, bugün bir bir ölsünler."

"Karan," diyebildim ona sokulup tüm kalkanlarımı indirirken.

Annemi istiyordum. Bu kez başkaydı. Bu acı başkaydı. Annem lazımdı. Anneme ihtiyacım vardı.

"Karan, ya bu evin dibine göm beni ya da çek çıkar şu şeyi içimden. Kelebekler mi göğsümün toprağını eşeleyip duran? Ölsün kelebekler. Avuç kadar kalbimin mezar kadar açılma şansı yok. İçimi deşiyorlar. Ölsünler. Annemsizliği durduramıyorum. Karan, bu durmuyor."

"Canına olurum senin Asi." Saçlarımı öyle bir öptü ki, annemin mezarı açıldı sandım. "Canına öldürürüm. Şu dünyadaki belki en büyük günahtır birini öldürmek, senin için birini öldürürüm."

Ona doğru döndüm, göğsüne sokuldum ve ıslanmaya başlayan kirpiklerimi incecik gömleğine sürttüm. Burnumu çektim, saçımın üstünü öptü. Bu acı bambaşkaydı. Ondan başkası anlamazdı, ona da anlatamazdım.

"Göm beni bu evin dibine. Bu cehennemin dibine. Annemsizliği istemiyorum."

Dişlerini sıktığını kafama bastırdığı dudaklarından anladım. Parmaklarım gömleğinin bir kısmını yakaladı ve onu avuçladım. Islak gözlerim gözyaşlarının tamamını sızdırmazken, uyku üstüme kapaklandı.

Sustum.

Acımın üstünü rüyalarla örttüm.

2. SAHNE

Suyu yüzüme tam tamına üç kez çarptım.

Kafamı kaldırdım ve aynaya baktım. Aynada su damlacıkları vardı. Su damlacıklarının örttüğü silüetim ruh gibiydi. Sabah uyandığımda Karan yanımdaydı ama uyuyakalmıştı, onun üstünü örtüp yataktan kalktığım anı hatırlıyordum ama gerisi pusluydu; koridordan nasıl geçmiştim, nasıl banyoya girmiştim hiçbir fikrim yoktu. Üzerime öylesine giydiğim tişörtün içinde kaybolmuştum resmen. Saçlarımı geriye doğru attım ve banyodan çıkarken ellerimi kurulamadım bile. Altıma giydiğim taytın bilekleri yukarı doğru sıvanmıştı. Mutfağa girdiğim an Bedirhan'ı içeride buldum. Boş bakışlarım birkaç saniye Bedirhan'ın üzerinde dolaştıktan sonra tezgâha doğru yürüdüm.

"Günaydın," dedi Bedirhan oldukça kuru bir sesle.

Başımı salladım. Başım, gözlerim, bacaklarım, neredeyse her yerim ağrıyordu. Eve birilerinin gelmemesinden son derece memnundum. Gölgelerin içinde kaybolmak istemiyordum, gerçek bir yalnızlığa ihtiyaç duyuyordum.

"Merve?"

Kafamı kaldırıp Bedirhan'a baktım. Önünde bir fincan çay vardı, masaya oturmuş, purdikkat beni izliyordu. "Saçlarını kurutmalısın. Başın ağrıyacak."

Ona boş boş baktım.

Başını iki yana salladıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Konuşmak istemiyor musun?"

Yine cevap vermedim. Cevap vermek istemediğimden falan değildi. Nedense konuşacak hâlim yoktu. İçimden gelmiyordu ya da bilmiyordum. Kalçamı tezgâha yasladım ve bakışlarımı mutfak penceresine çevirdim. Bu evde durmak istemiyordum ama bu evden uzaklaşmak da istemiyordum. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

"Merve, bunu bu şekilde atlatamazsın. Çok taze olduğunu biliyorum ama susarak bir şey kazanamazsın. Yalnız kalmak senin hakkın, evet, kendini dinlemek istiyorsun ama büyük bir sessizliği dinlemek seni yalnızca sağır eder."

Burnumun ucunu kaşıdım, derin bir nefes aldım ve aldığım nefes duraksamama neden oldu. Bakışlarımı Bedirhan'a çevirdim.

"Hikâyenin içler acısı olduğunu biliyorum," dedi gözlerimin içine bakarken "Ama hangimiz Alice Harikalar Diyarı'nda yaşıyoruz ki?"

"Daha önce annen olmüş gibi konuşuyorsun," dedim aniden, bu elimde olmadan dudaklarımdan dökülüvermişti.

Bedirhan tepki vermedi. "Çok zor olduğunu bilmek için annemin ölmesine gerek yok. Aptal bir insan değilim. Acını görebiliyorum. Ve evet, işte böyle. Konuş benimle." Dişlerimi sıkıp gözlerimi kaçırdım. "Karşıma otursana," dedi tekrardan konuştuğunda, sesi bir granit kadar soğuktu. Yapmadığım için bana kızmadı. "Pekâlâ. O hâlde... Bu gece birlikte sahile gideceğiz, tamam mı?"

"Unut bunu," dedim sırtımı dönüp mutfaktan çıkarken.

"Deniz havası iyi gelecek," diye seslendi arkamdan.

Tüm günümü kendimi odaya kapatıp boşluğu izleyerek geçirebilecek kadar boş hissediyordum. Koridorda ilerlemek benim açımdan oldukça zordu ama nedense o ipi oradan indiremiyordum. İndirmelerine izin veremiyordum. Salona geçip pencerenin kenarına oturdum, kapının zili çalıyordu ama umursamadım. Karan'ın uyandığını odanın kapısı açılıp kapandığında anlamıştım. En azından uyuyabilmişti, bu iyiydi. Tanıdık sesi duyunca oturduğum yerde küçücük olacağımı sandım. Yaşar amca buradaydı.

"Bu ipi tavandan indirmeyi düşünmüyor musunuz?" diye sorduğunu duydum ama o benim onu duyduğumu bilmiyordu muhtemelen. "Kızı mahvediyor olmalı bu görüntü."

"O ne istiyorsa o şekilde olacak," dedi Karan uykulu bir sesle.

"Hoş geldiniz," dedi Billur, sesi sıcacıktı.

"Hoş buldum güzel kızım. Şey... Benim Merve kızım nerede?"

Yavaşça oturduğum yerden doğruldum. Yaşar amca salona girmişti bile. Ayağa kalktım ve ona doğru yöneldim. Ona doğru yürürken yaşının getirdiği çizgilerin doldurduğu gözlerini gözlerime dikmişti.

"Güzel kızım," dedi sıcacık bir şefkatle. Bana açtığı kollarına öncesinde tereddütle baksam da, devamında bu tereddüt yerle bir oldu ve öz babamın bana açmadığı kolları açan bu yabancının kollarına hiç düşünmeden kendimi bıraktım. Beni sıkıca sardı. "Geçecek," dedi inandırmak ister gibi. "Her zaman yanında olacağım."

Hiçbir şey diyemedim, bir cevap veremedim. Yalnızca sarıldım. Beni evden çıkma konusunda ikna edebilen tek kişi Yaşar amca olmuştu. Tıpkı bir ruh gibi göründüğümü biliyordum ama üstünde durmuyordum. Şu an dünya yansa, yanan ateşle birkaç dal tutuştururdum, henüz yanmamış olan ormanlara savururdum yanan dalları. Bir kafeye gitmiştik, herkese zorla kahvaltı yaptırtmıştı ama ablam ve ben tabaklarımıza dokunamadık.

Aslında şu an ikimizin de zihnini deşen tek bir soru vardı: Babamız neredeydi? Umursamazlığın beden bulmuş hâliydi, bunu zaten biliyorduk. Asıl suçlu da zaten ortadaydı. Kafamı kaldırıp insanlara bakamıyordum.

"Merve, tabağına dokunmadın," dedi Yaşar amca kızar gibi yaparak. Burası sevdiğim bir kafeydi aslında ama şu an buradan nefret ediyordum. "Bir iki lokma ye."

Sertçe yutkunup Yaşar amcaya baktım. Ferit Çakıl konusu yüzünden Karan ile aralarında bir soğukluk olur diye düşünmüştüm ama iyi görünüyorlardı.

Sergen kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Biraz yürümek ister misin?" diye sordu Defne'ye. Defne kafasını kaldırıp kıpkırmızı gözlerle Sergen'e baktıktan sonra, "Yok," dedi. "Teşekkür ederim."

"Defne," diye fısıldadı Billur. "Şu an pek iyi görünmüyorsun. Hazır sahildeyken biraz yürüsen? Açılırsın."

Defne peçeteyi avuçladı ve kafasını iki yana salladı. "Merve'yi bırakmak istemiyorum."

"Onu bıraktığın falan yok Defne. Böyle düşünme," dedi Karan gözlerini ablama dikerek. "Ben onun yanındayım."

Defne'nin bakışları yavaşça bana dokundu. Başımı salladım ama gözlerim o kadar cansız bakıyordu ki, onun gözlerinin aynasına düşen görüntüm beni ürpertti. Defne masadan müsaade isteyerek kalktı, Sergen de onunla birlikte kalktı ve masaların arasında ilerleyerek kafeden çıkıp sahil bandında yürümeye başladılar. Karan ile yan yana oturuyorduk şu an, üzerimde ona ait bir hırka vardı ve elim hemen karnımın üstünde duruyordu, giydiğim tişörtün eteğinin kumaşını toparlamış, avucumun içine almış sıkıyordum.

Karan'ın gözleri kısaca elime doğru kaydıktan sonra elini kimse görmeyecek şekilde elimin üzerine koydu ve eklemlerimi yavaşça okşadı. Gözlerimi dikip onun kuzguni siyahı gözlerine derin bir ifa-

deyle baktım, gözlerini ilk kaçıran o oldu. Sanki gözlerimde gördüğü şeye katlanamıyordu.

"Merve'nin biraz uzaklaşması iyi olabilir," dedi Yaşar amca çayından bir yudum alırken. "Bu büyük bir olaydı."

Billur, "Sanırım bu konuyla ilgili konuşmasak iyi olacak, hım?" dedi ve gülümsedi. "Şirin moruk, bana tuzluğu uzatabilir misin acaba?"

Yaşar amca hafifçe güldü. "Al bakalım deli kız." Tuzluğu Billur'a uzattı.

Oturduğum yerden kalkarken elimi Karan'ın elinden çektim. Karan pürdikkat bana bakıyordu. "Lavaboya gideceğim," diye fısıldadım, bakışlar aniden üstüme döndü, gözlerimi kaçırıp masadan ayrıldım. Tuvaletin önüne doğru yürürken çarptığım insanlardan özür dahi dileyemiyordum. Kafamı kaldırıp kime çarptığıma bakmadım bile. Tuvaletin kapısını itip içeri girdiğim gibi lavaboya doğru yöneldim ve elimi lavabo tezgâhına yaslayıp kafamı kaldırıp aynaya baktım.

Midem bulanıyordu, gözlerimin etrafında küçük kara lekeler uçuşuyordu. Suyu açtım ama yüzüme çarpamadım, midem aniden bulanmaya başladı ve ben daha kendime engel olamadan safra boğazıma kadar taşındı. Hızla kendimi kabinlerden birinin içine attım ve kapıyı örtmeye fırsat bile kalmadan dizlerimin üstüne düşüp klozete doğru eğildim. Öyle büyük bir hızla kusmaya başladım ki, boğazım yanmaya, yarılmış gibi acımaya başladı. Hiçbir şey çıkaramıyordum aslında. Bomboş, acı bir suydu bu. Gözyaşlarımdı belki de. Bilmiyordum. Biri eline tırtıklı bir sopa almış içimi karıştırıyordu sanki.

Kustum. Ağladım. Kustum. Ağladım.

Bu yaptığım kısır bir döngüye girdiğinde tuvaletin kapısı açıldı. Doğrulup içinde olduğum kabinin kapısını kapatmaya çalıştım ama elim klozetin kapağından kaydı ve tekrar dizlerimin üzerine kapaklandım. Yaşlar gözlerimden sicim gibi iniyordu.

"Asi?" dedi Karan, sesindeki soru işaretlerinin okları olduğum kabini gösteriyordu sanki.

"Gelme," dedim tekrar klozete doğru eğilirken.

Beni dinlemedi. Arkamda bittiğinde ayağımla kabinin kapısını kapatmaya çalışıyordum. Hemen içeri girdi ve yavaşça eğilip saçlarımı arkaya doğru çekti. Ellerimi klozetin iki yanına koyup tekrar öğürdüm, hiçbir şey hissedemiyordum. Utanç duygusu yok olmuş, buharlaşmıştı. Gözlerimden yaşlar akarken Karan saçlarımı tutmaya devam etti, bir eliyle alnımı ovuyor, alnıma düşen saçları geri çekip saçlarımın üstünü seviyordu.

"Tamam," dedi saçlarımı severken. "Tamam küçücüğüm."

Bir elimi yavaşça arkaya atıp onu itmeye çalıştım. Ne olursa olsun beni böyle görmesine gerek yoktu. Onu itmeye çalışan elimi yakaladı ve kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Sakın," dedi sert bir sesle. "Beni senden mahrum etme. Sakın."

Sanki bir iğne deliğinin içinden geçmeye çalışıyordum, sanki o iğnenin deliğine sıkışmıştım. Burnunu saçlarıma bastırdı ve beni tutmaya devam etti. Şu an ikimiz de dizlerimizin üzerinde, yerdeydik, kusuyordum ve kendimi hiç olmadığım kadar aciz hissediyordum. Bu histen nefret etmiştim. Gözlerimden akan yaşları silmek istiyordum ama bir yere tutunmam gerekiyordu.

Artık bomboş öğürdüğümü, boğazımda acıdan başka hiçbir şey hissetmediğimi fark ettiğimde yere yığıldım ve sırtımı Karan'ın arkamda duran göğsüne yasladım. Başım onun boyun boşluğuna denk gelmişti. Kafamı oraya yasladım ve kafamı kaldırıp tavana baktım. Sifona uzanmaya çalıştım, bel kemiğimde bir ağrı vardı; zorla da olsa sifonu çektim, ensemi tamamen Karan'ın boyun boşluğuna yapıştırıp zorlanarak nefes aldım.

Yüzüme düşen saçları büyük avuçlarıyla iterek çekerken lavaboya giren insanların seslerini duyabiliyordum. Umurumda değildi. Birkaç saniye, belki de birkaç dakika olduğumuz yerde o şekilde

oturduk; sonunda lavabo boşaldığında Karan beni tıpkı kırılgan bir nesneymişim, ellerinde parçalanacakmışım gibi büyük bir özenle kaldırdı ve kabinden çıkardı.

Lavabonun önüne geldiğimizde bir elimi tezgâhın üzerine yerleştirdim, diğer elim Karan'ın elinin içindeydi. Karan belimden tutup beni kendine yaklaştırdı, elimi bıraktı ve elini bırakan elini sensörlü musluğa uzattı, su aniden büyük avuçlarına akmaya başladı. Gözlerimi ağır ağır açıp kapatırken yavaşça eğilmemi sağladı ve avuçlarına doldurduğu suyu yüzüme serpti. Aralık duran dudaklarımdan içeri giren su duraksamama neden oldu, Karan elini bir kez daha musluğun altına tuttu ve avucuna biriktirdiği suyu bir kez daha yüzüme boca etti. Avucundaki su yüzümü çarparken gözlerimden akan yaşlar avucuna karışıyordu.

Aramızda yaşanan derin sessizlik bir süre hiç bozulmadı. Ellerinde kalan son suyla saçlarımı hafifçe geri ittikten sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı ve kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı.

Tıpkı ölü bir bebek gibi, cesedi çürümeye başlamış bir bedenin erimiş gözlerine sahip gibi her şeyden yoksun bir ifadeyle ona baktığımda, simsiyah gözlerinin gecesinde şafak söküyordu.

"Daha iyisin," dedi, dediğine kendi bile inanmadı ama sesindeki güven öyle sertti ki, göğsümdeki doluluk ve boşluğa rağmen bir an ona inanacağımı düşündüm.

Başımı yavaşça salladım, çenem titriyordu.

Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti, bakışları o kadar kısık ama o kadar derindi ki, içine düşen bir insan ne kadar yüzme bilirse bilsin onun kara okyanusundan sağ çıkamazdı. Gözlerinde defineler vardı; acı suyu kusan yaratıklar, kanatları kanayan melekler, ölümü bir kadehin içinden içen yaşlılar ve zehirli nefesi ilk kez soluyan bebekler. Başparmağıyla yanağımı yavaşça okşarken bir süre orada öylece kaldık. İçeri giren bir kadın Karan'ı görünce irkilse de, benim hâlimi görünce anlayışlı bir şekilde geri çekildi.

Lavabodan çıktık, kahvaltı masasına dönmemize izin vermedi. Dedesine kısaca telefon ettikten sonra beni o kafenin arka kapısından çıkarttı ve arabayı park ettiği alana doğru yürürken elimi bir an olsun bırakmadı. Havanın rengi oldukça kademsizdi, gökyüzü, uğursuzluk getiren bir boncuğunu gerdanına asmış gibi görünüyordu.

Arabanın içinde ısıtıcı çalışmıyordu. Çalışmasını ben istememiştim. Kafamı kaldırıp dikiz aynasından ona baktım, onun gözleri yoldaydı. Alakasız bir şekilde, "Kediye ne oldu?" diye sorarken sesim her yerinden çatlamış gibi çıkmıştı.

"Bedirhan onu Buket'e bırakmış. Buket bakıyor şimdilik."

"O kediyi istiyorum," dedim kuru bir sesle.

"O zaman getirtirim."

"Peki." Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi camdan dışarı diktim. "Yağmur yağacak gibi görünüyor," diye fısıldadım.

"Yağsın."

Bembeyaz kesilen parmaklarımı cama koydum ve oluşan hafif buğuya bir şeyler çizdim. Araba dümdüz yolda hiç sekteye uğramadan, yağ gibi kayarak dosdoğru ilerliyordu. Acının damar yolu içimde açılmıştı. Söyleyemediklerim kulaklarımda bir basıncın oluşmasına neden oluyordu. Araç patika bir yola girdiğinde duraksadım, ağaçlar sıklaştı, ormanlık bir alanda, yüksek sırtlı dağların arasında ilerliyorduk. Ne kadar konuşmasak da, sanki ruhu ruhumu sıkıca kucaklamıştı, onun ellerini sırtımda hissediyordum.

Midem tekrar bulanmaya başladığında, "Karan kenara çek," dedim avucumu ağzıma örterek.

Arabayı ani bir manevrayla durdurdu ve aşağı indi. Kapıyı açarken neredeyse yere kapaklanacaktım. Köşeye geçtiğim gibi eğildim ve çalıların arasında iki büklüm olup kusmaya çalıştım ama yoktu, hiçbir şey yoktu. Sadece boğazımdan yükselen o acıyı hissediyor-

dum. Yaşadığım acının yoğunluğu aldığım her nefeste ciğerlerimi parçalıyor gibi hissediyordum. Ben belki de yaşadığım bu acıyı kusmaya çalışıyordum.

Elinde pet şişeyle bana yaklaştığını görünce kafamı kaldırıp ona baktım. Pet şişenin kapağını açtı ve avucuna su doldurup bir kez daha yüzüme dokundu ama bu kez suyu çarpmadı, suyla bir oldu yüzümü okşadı. Bakışlarının gebe kaldığı şefkati gördüğümde kemiklerim sızladı. Buna gerek yoktu. Bunu yapmasını istemiyordum. Bana şefkat göstermemeliydi. Şu an şefkatin bana getireceği tek şey gözyaşı olurdu.

Ben daha fazla ağlamak istemiyordum.

Sanki kaderimi oluşturan tüm harfler alnımın ortasında parçalanıyordu.

"Bu çok boktan," dedi pet şişeyi bana uzattığında. Ona boş boş baktım, pet şişeyi elinden almadım. Kaşlarını çatıp pet şişeyi dudaklarıma yaklaştırdı, sudan bir yudum almamı sağladı. "Sen cayır cayır yanıyorsun ve benim yapabildiğim tek şey sana bir yudum su içirebilmek."

Geri çekilip ona baktım. Yapabildiğim tek şey kısa cevaplar verip, bomboş gözlerle insanlara bakmaktı. Beni anladı ve zorlamadı. Pet şişenin dibinde kalan suyu içti ve pet şişeyi buruşturup yere fırlattı. Dişlerini sıkıyordu, belirginleşen elmacık kemikleri eşsiz yüzünün sokaklarına fay hattı gibi döşenirken gözlerini ağaçların sıklaştığı yere çevirdi.

Âdem elması hafifçe titriyordu, durmadan dişlerini sıktığı için yanaklarına şerit çeken kemiklerin hareketlerini izleyebiliyordum. "Hangi cehenneme götürsem seni daha az yanarsın?" diye sordu gözlerini ağaçlardan çekmeden. "Hangi cennet kapısını kırsam biraz olsun ferahlarsın?"

"Beni annene götür Karan."

Karan'ın yüzündeki ifade dondu ama bakışları bana dönmedi. Birkaç saniye sadece ağaçlara baktı. Söylediğim şeyi anlamaya çalışıyordu. Bakışları ağır ağır beni merceği altına alırken gözlerimi onun gözlerine çoktan dikmiştim bile.

"Onun yanına mı gitmek istiyorsun?"

"Evet."

Beni göğsünün içine sokup tüm olanlardan saklamak istiyormuş gibi baktı bana. Aslında çok iyi fikirdi bu. Göğsünün içinde bir salıncak kurar uyurdum. Tüm düşlerimin ışıklarını kapatır, karanlığı üstüme örter, belki de çektiğim en gamsız uykuyu çekerdim.

Beni annesine götürmeyi kabul etti ama bunu sesli olarak dillendirmedi. Arabaya tekrar bindiğimizde bu yolun bizi annesine götüreceğini biliyordum. O uçurumu görmeye ihtiyacım vardı, denizin tuzlu kokusunu solumalıydım. Yol boyunca başım koltuğun kenarında, akıp giden yolu izledim, Karan vitesi hep diğer eliyle değiştirdi ve benim elimi bir kez olsun bırakmadı. Yollar sanki göğsümün içinde kazılıyor, içimde uzayıp insanları birbirinden koparan mesafeleri yaratıyordu. Kalbimden bir otobüs kalksa, ruhuma ulaşana dek lastiği kaç bıçak tarafından deşilirdi Allah bilirdi.

Arabanın camını indirdim, rüzgâr saçlarımı savurmaya başladı. Karan'ın elinin içinde olan elimin parmaklarını hafifçe oynattım. Gözlerimi yumdum ve rüzgârın yüzümü okşamasına izin verdim. Bir süre sonra o okşamalar küçük tokatlara dönüştü. Geldiğimizi anladığımda burnumdan içeri dolışan tuzun kokusu genzimi yakmıştı. Araba durdu. Elimi elinden sıyırıp araçtan inerken iliklerime kadar soğuğu hissettim.

Annem de bu kadar üşümüş müydü?

Rüzgâr, tüm sesleri yutuyordu, içi taş dolu kumların içinde yürürken, Karan'ın beni takip ettiğini biliyordum. Çakıl taşlarıyla dolu sahili es geçerek uçuruma tırmanan kayalıklara doğru ilerlediğimde arkamdaki nefesin sahibinin gergin gölgesinin üstüme düştüğü-

nü hissedebiliyordum. Sanki zihnimin üstüne karanlık çökmüştü, sokak lambaları yavaşça yanmaya başlamıştı ama düşüncelerimin şehrini aydınlatmaya yetmiyordu. Kayalıkların yarattığı küçük yolu kullanarak yukarı çıkmaya başladım, hemen çaprazımda uçuruma yükselen bir yokuş vardı.

Göğsümü kasıp kavuran o his yeniden ayaklandı ve eline aldığı kazma kürekle içimdeki boşluğu kazmaya başladı. En tepeye ulaşana kadar, soğuğa rağmen kan ter içinde kalmıştım. Karan'ın gri hırkasını üzerimden çıkardım ve koluma astım. Uçurumun yamacına geldiğimde kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, bulutlar gökyüzünde lirik bir uğultuyla raks ediyordu. Karan'ın ayaklarının altında ezilen taşların sesini duyuyordum, omzumun üstünden yavaşça arkama doğru baktım. Ellerini pantolonunun ceplerine koymuş, kısık bakan siyah gözlerini üzerime dikmiş beni izliyordu.

Uçurumun ucuna doğru yürüdüm. Karan temkinli bir şekilde arkamdan adımladı. Şu ayaklarımın dibindeki uçurumun kayalıklarını çarpan deniz büyüklüğünde bir çaresizlik hissediyordum.

"Sen hiç üşümedin mi?" diye bağırdım aniden uçurumun tam dibine geldiğimde. Ayaklarımın dibinden birkaç taş parçası yuvarlandı, uçurumdan aşağı olabildiğince ritmik hareketlerle düştüler. "Biz çok üşüdük!"

"Asi." Sesi o kadar sakindi ki, bir an bana seslenmiyor, kendi kendine konuşuyor sandım.

"Üşüdün mü sen de?" diye sordum kollarımı iki yana açarken. Koluma astığım hırka yere düştü. Bana oldukça bol olan tişört, rüzgârın etkisiyle flama gibi uçuşmaya başladı. "Anneler hep üşür mü?"

Karan'ın yarasının üzerine bastırdığım yaradan akan kan, onun damarlarına zehrini sızdırıyordu. "Seni haklı çıkaracak sebepler aradım ben hep," diye fısıldadım rüzgâr saçlarımı arkaya doğru iterken. Gözlerimi yumdum. "Anneler haklı falan değiller."

"Değiller."

"Işık Çakıl, olur da Dilek Karakuyu'yu görürsen, onun gözlerine iyi bak!" diye bağırdım aniden. "Sana oğlunun son hâlini gösterecek." Karan'ın nefesini ensemde hissettim, başımı biraz daha havaya kaldırdım ve gökyüzüne baktım. "Ama o, senin gözlerinde benim son hâlimi göremeyecek."

"Şşh." Karan'ın kollarını belimde hissettim. Beni belimden kavradı ve sıkıca sardı. Kolları bir ağacın dalları gibiydi, tüm köklerini bedenime dolarken, beni bırakmayacak tek insanın o olduğuna beni ölesiye inandırmıştı.

"Ayakları üşüdü mü annenin?" diye sordum sesim titrerken.

"Üşümedi."

"Benim annemin ayakları buz gibiydi."

Karan beni aniden sertçe kendine doğru çevirdi, saçlarım onun yüzüne çarptı ve rüzgâr ters yöne eserek saçlarımı onun yüzünün etrafında uçuşturmaya başladı. Kollarımı sıkıca tutarak beni sarstı. "Benim annemin ayakları parçalanmıştı, üşüyemezdi!" diye bağırdı bir anda. Gözlerinin içine yayılan ifade o kadar yakıcıydı ki, içime onun ateşi bulaştı.

Dudaklarım aralandı, tekrar kapandı ve tekrar aralandı. Bakışlarıma bulaşan intiharın ucundan idam ipleri sarktı. Kara gözler bana öyle bir bakıyordu ki, sırtımı geriye doğru meylettirmeyi ve kendimi o uçurumdan aşağı bırakmayı düşündüm.

Cennetin üstünde durmuş bir melek, yanan şeytana ağlıyordu.

"Karan..."

"Biri dondu, biri yandı!" dedi Karan beni bir kez daha sarsarken. "Öldü Asi!" diye bağırdığında şok içinde ona bakıyordum. "Senin annen o gece öldü! Kabullen! Mızmızlanma! Öldü!"

"Karan.."

"Ağla. İçin içinden çıkana dek ağla. Ağla!"

"Karan."

Beni bir kez daha sarsarken gözleri bambaşka bakıyordu.

"Yaranı yarama bastır, beni de kanat, kanat bizi ama ağla!" Artık gerçekten deli gibi bağırıp beni sarsıyordu. "Parça parça ağlayıp susma. Bağır, çığlık at, kus, ağla!"

"Canım acıyor!" diye çığlık attım. "Karan!" Gözlerimden boşalmaya başlayan yaşlar görüş alanımı puslandırırken sarsıla sarsıla ağlıyordum. "Çok acıyor Karan!"

Bastıran sağanak yağmur üstümüze yağmaya başladığında dalgaların kayalıklara çarparken çıkarttığı sesi dinlemeye çalıştım ama hıçkırıklarım galip geldi bu savaştan. Aynı anda dizlerimizin üstüne çöktük, elleri dirseklerimin altındaydı hâlâ. Beni bir kez daha sarsarken gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görmüştüm. Yağmurun suyu onun siyah saçlarını öyle bir ıslattı ki, artık daha karanlıktı o saç telleri. Sarsıla sarsıla ağlamaya başladım, dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Bana, yanan evinin içinde küçük kızı kilitli kalmış bir adamın yanan evin penceresinden içeri baktığı gibi baktı.

"Canım adam," dedim hıçkırıklarımın acısından.

Ellerini kolum boyunca kaydırdı ve yukarı çıkarıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Acı çikolata kokan avuçlarına toprağın nefesi çökmüştü. Başını yavaşça sol omzuna doğru yatırdı, sıktığı dişlerinin oluşturduğu çukurlara gömdü sancımı.

"Merve," dedi hiç ummadığım anda. Gözlerim irileşirken yaşlar yanaklarıma patır patır dökülüyordu. "Seni içim içimden çıkana dek çok seviyorum."

Durdu, zaman durdu, ölüm durdu, yaşam durdu, nabzım durdu.

"Seni içim içimden yok olacak kadar çok seviyorum," diye fısıldadı bu kez, sesinin etrafında kalbinin atarken çıkardığı nabız sesleri vardı.

Yağmur damlaları sicimle yüzünden iniyordu. Gözlerimin içine ektiği o his kalbimde alev alırken dudaklarım aralandı. Kapısı kırıldı cennetin, şeytanlar içeri aktı. Karan dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Nefesim onun dudaklarından içeri kaydı, içine aktı, soluğuna karıştı. Dudaklarım dudaklarına tutundu. Güçsüz bir öpücüktü ama aslında en güçlüsüydü. Dudakları dudaklarımı önce zarifçe yakalamış olsa da öpüşü sertleşti, tüm hissettikleri bir ateş topu oldu ve dudaklarının üstüne kondu. Beni yakmaya başladı.

Kalbim aynı anda hem duracakmış gibi hızlı çarpıyor hem de çoktan durmuş gibi hareketsizce göğsümün içinde asılı duruyordu. Dudaklarımda tuzlu, sıcak bir ıslaklık hissettiğimde geri çekilmeye çalıştım ama beni daha çok kendine çekti.

"Sakın bakma," diye fısıldadı çatlak bir sesle ağzımın içine doğru.

"İçim içimden çıkana dek," diye fısıldadım yalnızca. Anlasın istedim. Devamını getiremedim. Onu öptüm. Kana kana öptüm. Yana yana öptüm. Yıkıla yıkıla, yıka yıka öptüm. Kanattım, yaktım, yıktım. "İçim içimden yok olacak kadar." Elim yüzüne kaydı. Yağmurun ıslattığı yüzünü yavaşça sevdim, avucuma o ılıklık geldiğinde kalbim iki büklüm oldu ama sesimi çıkaramadım. O benim göğsümün okyanusuna saplanmış bir gemiydi, demiri kalbime atmıştı. İçime batmıştı.

İçimde batmıştı.

Acılar vardı. Rakım gittikçe yükselirdi, körelirdi sancılar ve yeni bir kanser yayılırdı artan rakımın kavislerinde. Patlamaya hazır bir volkanın ağzı gibi açlıkla açılırdı göğüs kafesinin kemikten kapıları. Dökülen lav kalbinden akardı, bilirdin, ölen birinin önce sesi unutulurdu Unutmayacağım tek bir ses vardı, az önce bana bir gerçeği fısıldamıştı. Fısıldamamıştı. Bağırmıştı.

Kurşun gibi yağdı tenimize yağmur.

Delik deşik ettiği yerlerde açılan yaralardan hissettiğimiz her şey dışarı döküldü. Korkmadım bu kez. Kendimi olabildiğince açtım

ona. Ben güçlüydüm. Yaşanan ne olursa olsun, gücüm kederimden beslenecekti ve ben yeniden ayağa kalktığımda artık çok daha sağlam atacaktım adımlarımı. Biliyordum. Şimdi acımı doyasıya yaşamalıydım. Onun dudaklarına karışan ılık ıslaklığı içtim.

Kana kana aldım yarasını, biraz daha kanattım.

KAKTÜS TEAM

3. SAHNE

Yaramın kabuğu kalktı.

Sıcak havanın tenime geçirdiği dişleri hissedebiliyordum. Sırtım terliydi. Uzun saçlarımın uçları lüle lüleydi. Annem külotlu çorabımı dizimden aşağı çekerken kafamı kaldırıp karşımdaki aynaya baktım. Gözlerim ağlamaktan küçücük kalmış, etrafı kıpkırmızı olmuştu. Akan burnumu elimin tersiyle sildim, hıçkırığımı yuttum.

"Acıyor mu çok?" diye sordu annem, sesi dalgın geliyordu. Taş çatlasın altı yaşındaydım, belki daha küçüktüm.

"Yok," dedim kısık bir sesle. "Acımıyor, neden acısın ki?"

"Acıdığı zaman acıdığını söyleyebilirsin Merve," dedi annem, zeytinyağına batırdığı pamuğu dizime yapışan külotlu çoraba sürtüp kanın emdiği çorabı rahatlattı.

Elimle gözümü ovuşturup, "Acımıyor," diye fısıldadım.

"Baban sana kızmadı, tamam mı?" dedi pamuğu kenara koyup ellerimi tutarak. "Bana kızdı, boşluğuna denk geldi sana bağırdı sadece."

"Ama o zaman neden vurdu ki?" diye sordum burnumu çekerek. Bana vurup beni yere düşürdüğünde dizlerim yere öyle sert çarpmıştı ki, kan içindeydi. Alışmıştım ama yine de anlam veremiyordum.

Annemin gözlerinde parlayan yansımama baktım. Gözlerinin içine kazılmış kuyularda yardım çığlıkları saklanıyordu. "Elleri kırılsın," diye fısıldadı. "Tamam mı?"

"I-ıh," dedim başımı iki yana sallayarak. "Deme öyle. Kırılmasın elleri."

Annem gözlerini gözlerimden ayırırken, "Sen çok mu seviyorsun babanı?" diye sordu, sesi kısık geliyordu.

Kafamı hızlıca salladım. "Çok seviyorum."

Ellerimi tuttu ve kafasını kaldırıp bana baktı. "O da seni çok seviyormuş, biliyor musun?"

Bir an buna inanmak istedim. "Gerçekten mi?" diye sordum kocaman olmuş yaşlı gözlerle.

"Gerçekten."

"Sen seviyor musun peki beni?" diye sordum saf saf.

"Çok seviyorum." Avuçlarımın içini açtı ve çizgilerin üstünde parmaklarını gezdirdi. Her daim kalbimin içinde taşıdığım o korku bir anlığına geri çekildi ve yerini mutluluğa bıraktı. "Canımdan çok seviyorum hem de."

"Ben de seni çok seviyorum!" Kollarımı onun boynuna doladım. Bu ona ilk seni seviyorum deyişimdi, bu onun bana ilk kez canından kopa kopa seni seviyorum deyişiydi. Beni ilk kez canından çok sevişiydi. Sonrasında beni canından çok sevmediğini anlamıştım. Bu canımı eziyordu.

O gece yastığıma sarılıp, dizimdeki acıyı unutup gülümseyerek bir uykuya dalmıştım; o geceden sonra daldığım tüm uykular o yastığa dökemediğim gözyaşlarımın gölgesiyle ıslandı.

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı.

"Beni canından çok sevdin demek," diye fısıldadım gözlerimi karanlık tavana dikerek. O evde olmadığımı biliyordum. Aracın içindeyken Karan ile hiç konuşamamıştık, o kadar tuhaf hissediyor-

dum ki onun yüzüne bile bakamamıştım ve gözlerimi sıkıca yumup kendimi zorla uyutmuştum. Uyandığımda burada, onun evinde, onun odasındaydım.

Açık pencereden içeri giren soğuğu hissedebiliyordum. Gözlerim hareket etti ve karanlıkta, camın hemen önünde bir nokta şeklinde yanan sigara ateşini gördüm. Karan'ın gölgesi pencerenin önüne devrilmişti.

Ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

Seni içim içimden çıkana dek çok seviyorum.

Seni içim içimden yok olacak kadar çok seviyorum.

Yutkunup yatakta küçücük oldum. O da hiçbir şey söyleyemiyordu. Sanki ikimiz de birbirimize susturulmuştuk. Acaba benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyordu? Kalbim sıkıştı. Yataktan yavaşça doğrularak kalktığımda bakışlarının üzerime döndüğünü hissettim ama içerisi o kadar karanlıktı ki onu seçemiyordum. Sokak lambasının içeri sızan ışığı oldukça cansızdı, havuzun ışıkları kapalı olsa gerekti. Başımda inanılmaz bir ağrı vardı.

Saatin hareketlerini duyuyordum, zaman akıp gidiyordu.

Sigarayı söndürdüğünü fark ettim. Odadan çıktı. Ayağa kalktım ve çıplak ayaklarımı zemine bastım. Çoraplarımı o çıkartmış olmalıydı. Parmaklarım buz gibiydi. Odadan çıktım ve mutfağa indim. Ev, tıpkı bir mezar kadar boştu. Sanki bir labirentin içinde geziyormuşum gibi hissetmiştim. Karan mutfaktaydı. İçeri girdiğimi fark etti ama sırtı bana dönük olduğu için ifadesini tam olarak seçemedim. Mutfak çok aydınlık değildi ama onun odası kadar karanlık olduğu da söylenemezdi. Tezgâhta duran sürahiyi aldı ve avuçlarının arasında duran bardağın içini suyla doldurdu. Bana bardağı uzattığında karşı koymadım, uzattığı su dolu bardağı elime aldım.

Ölümün diri nefesini, kaburgalarımın içinde, kemiklerimden yapılma parmaklıkların etrafında hissediyordum. Kalbim ölmek

üzere olan bir gülün rengini kaybeden yaprakları kadar solgundu. Tam şu an Karan eline bir bıçak alıp beni kesse, kanlar içinde ona bakarken bile onu haklı çıkaracak sebepler bulabilirdim. O kadar çok kırılmıştım ki, parmaklarımın arasında duran içi su dolu bardağı sıkıca kavradım.

"Bir yudum al küçücüğüm," diye fısıldadı. Sesi karanlığın içinde saklanan bir gayya* kuyusuydu.

Bardağı daha sıkı kavradım. Gözlerimi kaldırıp ona bakamıyordum ama şu an hemen çaprazımızda duran masanın üzerindeki bıçağı alıp göğsüme saplamasını deli gibi istiyordum. Kalbimin damarlarını kesen bu acıya anlam veremiyordum. Kalbimin damarları, kalbimi eshel** ediyordu. Karan büyük ellerini omuzlarımın üzerine koyduğunda irkildim, bakışlarımı yavaşça kaldırıp ona baktığımda, pencereden içeri sokak lambasının turuncu ışığı giriyordu. Şakaklarıma değen bir damla ağrının, tıpkı okyanusa düşmüş bir mürekkep damlası gibi hızla yayılıp tüm zihnimi kaplayacağını nereden bilebilirdim ki? Düşüncelerim ağrıyordu.

"Yaran bir gün kapanacak," dedi kuru bir sesle. "Ama o iz hep kalacak." Hiçbir şey diyemedim. Esmer teninin üzerine dikilen asman*** karanlık bir geceydi.

"Şu an yaranın nasıl kaşındığını biliyorum," dedi tekrardan konuştuğunda. Doğrudan gözlerimin içine, sanki benim içime bakıyordu. "Ama kaşırsan tekrar kanatırsın."

Gözlerim bomboş bir şekilde onun gayya kuyusuna benzettiğim sesinin dibine bir raufe**** dikmiş oturuyordu.

"Canın kanasın istemiyorum." Su bardağını daha sıkı kavradım. "Bir gün yara kapanıp bir ize dönüştüğünde, izin yine aynı vakit-

* Gayya: İslam inanışına göre, Tanrı buyruklarını yerine getirmeyenlerin içine atılacakları, cehennemde bulunan bir kuyunun ya da derenin adı.

** Esmel: Asmak.

*** Asman: Gökyüzü.

**** Raufe: Kuyunun dibine konan taş.

lerde sık sık kaşınacak." Parmaklarını çıplak omzumun topraklarına gömmek ister gibi etime bastırdı. "İşte o zaman Asi, o izi ne kadar kaşırsan kaşı, kanatamayacaksın."

"Anlamıyorsun, canım adam," diyebildim sonunda konuştuğumda. "Sen benim canım değil misin? Nasıl anlamazsın? Benim canım şu an zaten kanlar içinde."

"O zaman daha fazla kanatma beni, kız çocuğu."

Elimdeki su bardağı, ne kadar sıkı tutarsam tutayım, avuçlarımdan su gibi kayıp yere düştü ve saniyeler içinde parçalandı; içindeki su yere döküldü ve cam kırıkları suyun içinde yüzmeye başladı. "En azından göğsümde kanıyorsun," diye fısıldadım kollarının arasına girerken. "Benimle kanıyorsun." Yüzümü hemen boynunun girintisine gömdüm. Canım yanıyordu. Yani o da mı yanıyordu? Kollarını bedenime sarıp, beni kendine öyle sert çekti ki, nefesim acımın beşiğinde parçalandı. Ben birkaç saniye soluk alamadım ama Karan soluk soluğaydı. Demini yaşayan gözlerimin evine çökmeye başlayan karanlık sular tekrar dalgalandığında, onun şah damarına en yakın yerde ağlamaktan başka çarem olmadığını biliyordum.

Bu adam, ötenazi dilenen ruhumun yurduydu. Bu adam benim sığınağım, bu dünyadaki Me'vâ'ydı.*

"Seni benden başka kimse anlayamaz," diye fısıldadı. "Beni senden başka kimse anlayamaz."

Haklıydı.

Babam konusunda hiç konuşmuyorduk. Hâlâ ortalarda yoktu, nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve düşünmek istemiyordum. Gözlerimi kaldırıp Karan'a baktığım an göz göze geldik, kalbim tuhaf bir ritim eşliğinde çarpmaya başladığında ikimiz de gözlerimizi aynı anda birbirimizden kaçırdık. Yerdeki cam kırıklarını önemsemedik.

* Me'vâ: Sığınacak yer, mesken.

"İstediğin her şeyi yapabiliriz," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Nereye istersen oraya gidebiliriz. Ne istiyorsan o olur. İstersen bütün gece susabilir, karanlığı izleyebiliriz. İstersen ablanın yanına gidebilir, diğerlerine katılabiliriz."

İçimden hiçbir şey gelmiyordu ama kalbimi güm güm attıran o itirafından sonra onunla aynı yerde durmak acıma ihanetmiş gibi geliyordu. Gözlerimi ona dokundurmadan, "Bedirhan sahile gitmek istediğini söylemişti," dedim, sesim o kadar ağırdı ki, kendi sesimin altında ezilsem tüm kemiklerim kırılabilirdi.

"O halde hep beraber sahilde buluşabiliriz. Onu ararım."

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle olabilir."

Karan bana kendine ait bir kazak vermişti. Ayakkabılarım biraz nemliydi ama sorun etmemiştim. Evden çıktığımızda Karan ve Bedirhan çoktan haberleşmişti. Sahilde, kayalıklara yakın bir yerde buluşmayı planlıyorduk. Ne dayımdan ne de diğerlerinden bir haber vardı, evimize gelip giden bile olmamıştı. Araba ne zaman çalışsa ve sokak lambalarının ışıkları arabanın içine doluşsa kafamda hep aynı şeyler dönmeye başlıyordu. Benim annem intihar etmişti. Neden diye sorma hakkım bile yoktu. Sadece intihar etmişti. Artık yoktu.

O artık yoktu.

Boğaziçi'nin önünde durduğumuzda Karan'ın gözleri beni yakaladı. Bakışlarına bulaşan beklentiyi gördüğümde kalbime çöken ağırlığın haddi hesabı yoktu. İleride, kayalıklara yakın yerde bizimkileri görebilmiştim. Defne kollarını göğsünün üstünde bağlamış, kayalıkların önüne dikilmişti ve rüzgâr onun açık renk saçlarını geriye doğru savuruyordu. Görüntüsü kalbimi bulandırdı. Arabadan inip onların yanına yürüyünceye kadar konuşmadık. Bizi ilk gören Bedirhan oldu.

"Geldiler," dedi oturduğu yerden kalkıp sigarayı yere atarken.

Sergen, "Abi," dedi Karan'a selam vererek. Bakışları bana döndü, başını yavaşça salladı. Ona aynı şekilde karşılık verirken oldukça cansızdım.

"Burası soğuk," dedi Billur bana yönelip beni kollarının arasına çekerken. "Üşüyor musun?"

İrkildim. Billur da bir an için irkilip geri çekildi ve temkinli gözlerle yüzümü inceledi. Bir süre ne zaman soğuktan ve üşümekten bahsedilse bu şey mi gelecekti yani aklıma? Peki Karan bana her Çakıltaşı dediğinde bunu hatırlıyor muydu? Bu, zamanla geçecek bir şey miydi? İnanası gelmiyordu insanın. Kızıl saçlarını sıkıca toplamıştı, dövmelerini örten kazağının omzu açıktı. Kayalıklara doğru yürüdük, Bedirhan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Defne benim geldiğimi bile fark etmemişti. Denize saldığı köklerinden akan zehrin rengini görebiliyordum. Ona doğru yürüdüm, ifadesizliğimi yüzümde tıpkı bir cam gibi parçalamak istedim ama başaramadım. Elimi omzuna koyduğum an öyle bir irkildi ki, kayıp denize düşecek sandım ve onu sıkıca kavrayıp kendime doğru çektim. "Benim," dedim panikle. "Yalnızca benim."

"*Yalnızca bizız.*" Bu sesi duyduğumda irkildim. Onun can çekişen sesini duymayalı kaç gün olmuştu? Diğer Merve'nin enkazın içinden yara bere içindeki elini dışarı uzattığını gördüm.

"Merve." Ablam bana inanamayan gözlerle baktı, kirpikleri öylesine ıslaktı ki, gözlerindeki tavanın durmaksızın aktığını anlamıştım.

"Evet, buradayım."

Bana sıkıca sarıldı. Gözlerim denize daldı ama ona karşılık verdim bu kez. Ellerimi sırtına eğreti bir biçimde koyarken o yüzünü boynuma gömmüştü bile. "Babam eve bir kez olsun uğramadı," diye fısıldadı, herkesten sakladığı sırrı kulağıma dokundurur gibi.

"Biliyorum."

"Umarım bir yerde ölüp kalmıştır."

"Umarım," dedim kendimi tutamayarak. Sesim öylesine ruhsuz yükselmişti ki Defne'nin kollarımda ürperdiğini hissettim.

"Belki de o kadını da alıp kaçıp gitmiştir," dedi, buna kendini inandırmışa benziyordu. Sessiz kaldım. Her nedense öyle olmadığını biliyordum. "İş yerine de hiç uğramamış."

"Bunları düşünmek için çok erken," diye fısıldadım sırtını sıvazlayarak. "Lütfen."

"Bunu kabullenmek istemiyorum ama sanki gözyaşlarım kuruyormuş gibi hissediyorum. İçimde dizginleyemediğim bir ağrı, inanılmaz büyük bir yer kaplayan insafsız bir acı var ama artık ağlayacak hâli kendimde bulamıyorum. Gözlerim acıyor, zihnim acıyor, kalbim acıyor. Ruhum acıyor."

"Bunları kusman iyi," diyebildim.

"Çok korktum Merve," diye fısıldadı. "Bir daha benimle konuşmamandan çok korktum. Tamamen kendini kapatmandan ölesiye korktum ben. Çok korkunç bir geceydi."

Cevap vermedim. Evet, o gece dudaklarıma vurduğum kilidi açmıştım ama o geceden farklı hissetmiyordum. Eğer o koridora gidip, o ipi biraz daha izlesem delirebilirdim. Yine de tüm bunları ona belli etmemeye özen gösterdim. Çekilen tepkilerimin karaya vurmasını sağlamalıydım, kuruyan bir göl kadar bomboş hissetsem de dibimde hâlâ kaynamakta olan bir çukur vardı.

"Memesiz," diye fısıldadı arkamdan nahif bir ses. "Benimle biraz yürür müsün?"

Ona baktım. Bedirhan bana bakıyordu. Yavaşça Defne'den ayrıldım ve Karan'ın bakışları eşliğinde Bedirhan'ın yanına gittim. Birlikte yürümeye başladık, gözlerim arada arkama kayıyordu. Sergen, Defne'nin yanındaydı; ona elindeki fincanı uzatıyordu. Muhtemelen kafeden onun için kahve almıştı, fincanın içinden sıcacık dumanlar yükseliyordu. Attığım her adımda zincirlerim ayakları-

ma dolanıyormuş gibi hissediyordum. Biraz daha ilerlediğimizde, sokak lambalarının azaldığı, denizin çok daha koyu bir çarşaf şeklinde uzandığı, dalgaların küçük darbelerle kayalıklara yalnızca dokunup geri çekildiği bir köşeye geldik. Denizin üstünde yakamoz ağlıyordu.

"Nasılsın demeyeceğim Merve." Başımı salladım. "Şuraya oturalım mı, çepiç?" diye sordu, cevap vermeden gösterdiği yere oturdum ve bakışlarımı denizin yüzeyinde parlayan ışıkların üstüne sabitledim. Yanıma çöktü, bacakları çok uzun olduğu için oturmakta güçlük çekmişti. İç cebinden sigara paketini çıkarttıktan sonra bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve çakmağın ucundan fırlayan ateşle sigarasını tutuşturdu.

"Sigara kokusunu sevmediğini düşünmüştüm hep," dedim, cansızdım.

Güldü, gülüşü alaycıydı.

"Biliyor musun?" diye sorduğunda göz ucuyla ona baktım. "Sen benim gördüğüm en güçlü kadınsın."

Cevap veremedim.

"Yalnızca üç gün geçtiği hâlde şu an buradasın Merve." Bakışlarını benden ayırdı ve sigarasından bir duman alıp, aldığı dumanı ağır ağır geri bıraktı. "Dünyada tırnağı kırıldığı için günlerce ağlayan kadınlar var," dedi kuru bir sesle. "Bir de senin gibiler."

Benim gibiler.

Gözleri satırlarımı takip edenlerden mi bahsediyordu?

"Nasıl bir konuşma yapmam gerektiğini bilmiyorum. Billur'dan öğrendiğim kadarıyla dünyalar tatlısı bir kadınmış."

"Ben acısını tattım, tatlısından bihaberim."

Hüzünlü bir ses çıkararak güldü, başımı salladım ve buruk bir tebessüm yürüdü dudaklarımın kaldırımlarında. Aslında gülme-

mıştım, alaya batırılmış bir kederdi dudaklarıma kancalarla astığım kavisler.

"Biliyor musun, annemi görmeyeli neredeyse beş yıl olacak."

Duraksayıp ona baktım. Bana kalbini açtığını fark ettim.

"Bundan yaklaşık beş yıl önce Şanlıurfa'da yaşıyordum," dedi sigarasından bir duman daha alarak. "Halfeti'de."

Siyah güllerden bahsettiği gün dün gibi aklımdaydı. Sessizce onu dinlemeye devam ettim.

"Evet," dedi sanki zihnimi okumuş gibi. "Güllerle ilgileniyordum."

"Şüphelenmiştim."

Güldü. Sigarasının külünü silkti. "Bir evin en küçük çocuğuydum; bir abim, bir de ablam vardı. Halfeti'nin en tanınan, sevilip sayılan ailelerinden biriydik biz." Sigarasından bir duman daha aldı. Dalgaların yarattığı küçük köpükler kayalıklarda kabardı. "Ben birini çok sevdim çepiç. Çok sevdalandım," dedi düşünceli bir sesle. Gözleri daldı gitti. "Öyle bir sevda ki, yok böyle bir sevda." Kaşlarım çatıldı. "Halfeti'nin en güzel kızıydı. İlkokuldan beri tanışıklığımız vardı. Ben sandım ki sever beni. Benim onu sevdiğim gibi sever. Benim ona baktığım gözle bakar, o da yanar bana, benim ona yandığım gibi."

"Bedirhan..."

"Bitti lise. Bir gün çıktı geldi abim, dedi ki ben sevdalandım birine. Alın onu bana yoksa yaşayamam, ölürüm. Abim benim her zaman idolümdü, onun gibi olmak istedim hep." Yutkundu. "Kimlerdendir nedir ne değildir anlatmış hepsini babama. Ben ne bileyim, dinlemedim o kadarını. Haber saldılar kızın ailesine. Kızın da abimde gönlü varmış zaten." Sigarasından bir duman daha aldı. "Aldık çikolatayı, çiçeği, kızı verirlerse kesilecek olan kurbanı, tuttuk yolu. Kalbimde şu kadarcık merak, şu kadarcık şüphe mi vardı?

Yoktu işte. Araba evlerinin önünde durduğunda kalbime kurt düştü. Dedim ki, Bedirhan saçmalama, ablasınadır kesin. Ablası vardı çünkü. Hatta sevindim bile. Dedim ki onlar da kardeş bizim gibi. Eve girdik. Onu gördüm. Elleri tir tir titriyordu biliyor musun heyecandan? Abime bakamıyordu, öyle utanıyordu ama öyle de heyecanlıydı. Babasının duvara astığı tüfeği alıp beni kalbimden vursa bu kadar yakmazdı canımı. Ölürdüm, biterdi. O evin dibine gömdüler beni o gece. Sözleri kesildi, o kurdeleyi kesen makas benim bütün damarlarımı kesti. Sustum. Abimin mutluluğunu izledim, sevdiğim kızın heyecanını izledim. Aylar birbirini kovaladı, bir ateşin içine düştüm, aylarca yandım sesimi çıkarmadım."

Kalbimin üstüne bir örtü atılmış gibi hissediyordum tam şu anda. Onun bir hikâyesi olduğunu biliyordum ama bu karakterin altından böyle bir hikâye çıkacağını hiç düşünememiştim.

"İnsan öleceği gün, öleceğini hissedermiş, biliyor musun?" Sigarasından bir duman daha aldı. "Öleceğim günü hissettim. Düğün günleri geldi çattı. Abim damat tıraşına gitti, dedi ki bu atla onu evden sen alacaksın, sen benim biraderimsin, kanımsın, canımsın. O da senin yengendir. O ata onu bindirdiğim anı hatırlıyorum. Sanki bizim düğünümüzdü. Duvağının üstüne kırmızı işlemeli örtü atmışlardı, gözümün içine öyle bir baktı ki, dedim ben... Tamam, dedim, bu gece öleceğim."

Dalgalar bir kez daha kayalıkları dövdü ama kuvvetli değildi. Sigarasının külü Bedirhan silkmeden kendiliğinden yere döküldü.

"Atın üstünde getirdim onu evin bahçesine. Davullar zurnalar çalıyor, herkes dökülen şerbetleri içiyor, kaynayan yemekleri tadıyor. Orası düğün yeri ama sanki benim cenazem kalkıyor. Dedi ki, Bedirhan inemem ben bu atın üstünden. Tuttum kucağımda indirdim onu. Nefsim biraz kabarmadı ona, Allah şahittir. Abimindi artık o, biliyordum ama içim de yanıyordu işte. Akşamı oldu, eğlence başladı. Abim beni zorla kaldırdı, zorla oynattı. Onu gördüm nikâh kıyıldıktan sonra, nasıl oynuyor, nasıl mutlu... Havaya arka arkaya

sıkıyorlar kurşunları. O kurşunların kovanları sanki kalbimin içinde doluyor."

Burnumu çektiğimde gülümsedi, sonra gülüşü yüzünde dondu, yavaşça eridi ve soldu.

"Durmadan patladı silahlar. İçime doluşan kederin üstüne korku çökmeye başladı. Bir patladı, iki patladı, üç patladı, her patlamanın eşiğinde onun çığlığı yankılandı. Abimin bembeyaz gömleği kanın hain kızılına boyandı. Gözlerimin önünde üç kurşun yedi, üçü de sanırsın benim kalbime girdi. Vurdular abimi. Belki kaza, belki bilinçli, bilmiyorum. Yığıldı kaldı. Cenaze yerim demiştim ya oraya, yok be. Abimin mezarı oldu orası. Önümde, gözümün içine bakarak yere dizlerinin üzerine düştü. Her şey dondu. Yüreğimdeki sevda dondu. Ben dondum. Bedirhan orada kaldı. Ben ondan koptum. Abimin ölümünü kabullenmek zordu başta. Sonra... Bir gün babam çağırdı beni. Dedi ki... Abinin karısıyla evlenmek zorundasın. Çünkü... Töredir bu. Kaçış yolu yok. Ulan köpek gibi âşık olduğum kadınla evlenmek zorunda kalacağım ama abim ulan... Abim." Dişlerini sıktı. "Onun hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum diğer odadan. Günlerce ağladı, haftalarca. Nasıl koynuma alırdım onu ben? Nasıl karım yapardım? Tek çarem bu adama dönüşmek ve kendimi reddettirip buralara göçmekti. Arkamda abimin mezarını, bacımı, anamı, babamı ve Nazar'ımı bıraktım. En zoru da Bedirhan'ı da orada bırakmak oldu."

Boğazım düğüm düğüm olmuş ona baktığımda, gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm ama ağlamadı. Dişlerini sıktı, sigarasını içti, denizi izledi. "Ben bir daha sevdalanmam sandım."

"Hım?"

Gözlerini bana çevirdi, ardından hemen arkama baktı. Baktığı yere baktığımda hemen ileride Billur'un Karan ile ayakta bir şeyler konuştuğunu gördüm. Bedirhan derin bir nefes aldı. "Halfeti'nin kara gülünden sonra İzmir'in kırmızı gülünün dikeni elime batacakmış meğer. Bilemedim."

Gözlerim yanmaya başladı ama hiçbir şey söylemedim. Bedirhan'a sokuldum, belki bunu ilk kez yapacaktım ama yapmayı kendim istedim. Ona sıkıca sarıldığımda hiç düşünmeden bana karşılık verdi. Kollarını sırtıma doladı ve başını kafamın üstüne koyup, "Böyle işte kız memesiz," dedi düşünceli bir sesle. "Onun Bayır Gülü'nün hikâyesi de bu işte."

"Üzgünüm," diye fısıldadım, gözlerime biber sürmüşler gibi yanıyordu.

"Sen neden üzgünsün ki, güzelim?" Geri çekilip gözlerimin içine baktı ve parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı yere attı. "Az daha yakacaktım saçını."

"Üzgünüm işte."

"Serseri," dedi gülerek. "Karan'ın kıymetini bil Merve. Ciddiyim. Bir daha hiçbir adam onun sana baktığı gibi bakamaz gözlerine. Ki o da buna izin vermez zaten."

"Biliyorum," diye itiraf ettim, kalbim biraz olsun ılınmıştı.

"Biliyorsun en azından. Ama görmen de gerekiyor. Başındaki babanın baba olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bakma bana öyle, dost acı söyler. Annenin acısı ciğerini deşip duracak, bunun kaçışı yok ama sen yirmi yaşında bir kız için oldukça güçlüsün, bunu aklından çıkarma. Şu hayatta yapayalnız olduğun zamanlar olmuştur, bilirim ama artık Karan var."

Başımı salladım.

"Onun için de sen varsın. İkinizin de birbirinize ne denli ihtiyaç duyduğunu görebiliyorum ben. Sizin sonunuz güzel olsun diye dua ediyorum. Bu kadar acı çekiyorsanız, güzel bir sonu hak ediyorsunuz demektir. Allah'tan ümidini kesme. Allah'tan ümidini kesen, pusulasını da kaybeder."

Ona dolmaya başlayan gözlerle baktığımda, "Benim yanımda ağlama, bak yemin ediyorum ömür boyu dalga geçerim seninle,"

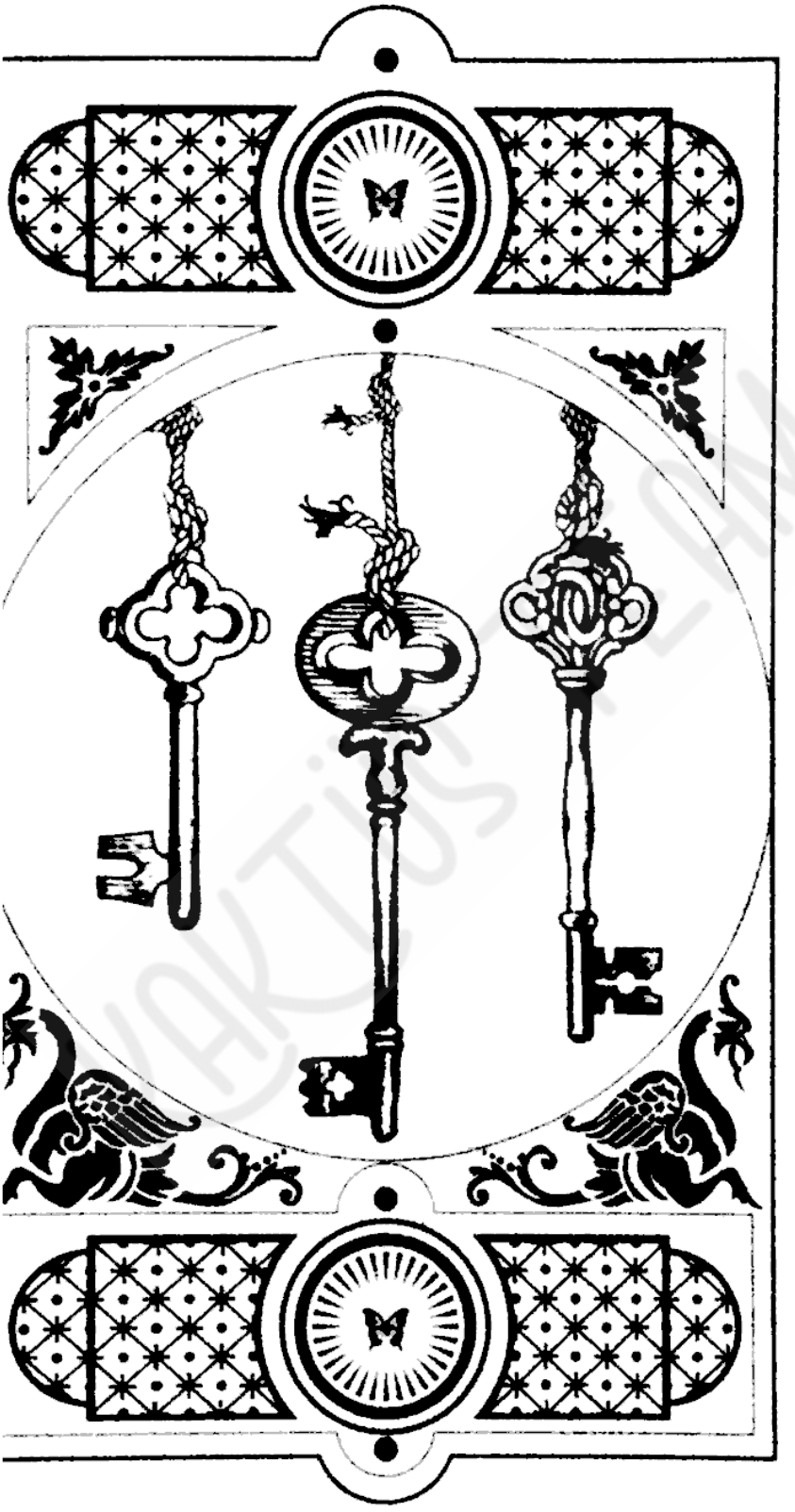
dedi gayet ciddi bir tavırla. "İğrenç esprilerime konu olursun. Bak yaparım..."

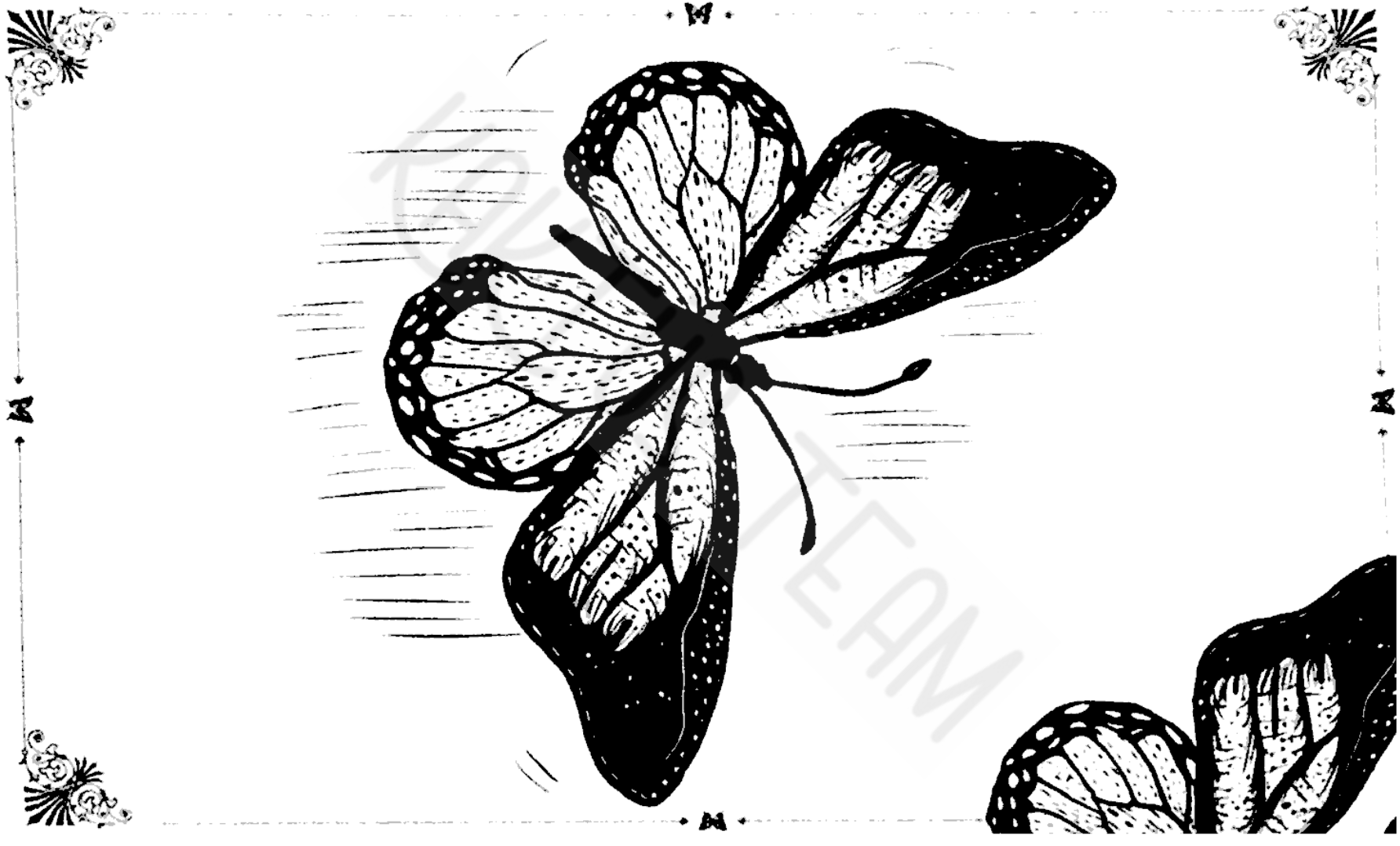
"Bedirhan siz benim hayatıma girmeseydiniz aynı ip şu an benim de boynumda olabilirdi," dedim hiç düşünmeden. Bedirhan durdu.

"Defne sensiz yolunu kaybeder," dedi ciddi bir sesle. "Karan sensiz ölür. Defne'yi yolunu kaybettiren bir de sen olma. Karan'ı oldüren bir de sen olma."

Sessizce ona baktım. Haklıydı.

KAKTÜS TEAM

4. SAHNE

Zaman kavramından oldukça uzak bir yerde olduğumu fark ettim.

Son bir haftadır tepkisizlik kanıma işlemişti. Yaptığım tek şey Karan'ın itirafının sessiz gölgesinin altında, onun kollarında yarım yamalak uykular uyumak, zorla da olsa sıvı gıdalarla beslenmek ve Defne ile bağlarımızı biraz olsun güçlendirmeye çalışmaktı. Bedirhan ve Billur artık Bedirhan'ın evinde kalıyordu ama ben hâlâ Defne ile birlikte orada, o evdeydim. Karan da beni yalnız bırakmıyordu. Belki de içimi kanatıp duran o evin ta kendisiydi. Karan'ın darp ettiği Ahmet Hoca başsağlığı dilemek için eve gelmişti, elindeki sargıları görmemek için dışarı çıkmamıştım ama Karan'ın ona ne kadar sert davrandığını kulaklarımla duymuştum. Hatta durumum öyle içler acısıydı ki, Damla bile hastaneden çıktığında bana başsağlığı dilediği bir mesaj göndermişti. Kızı hastanelik eden bendim oysa.

Araba pürüzsüz yolun üzerinde su gibi akıp gidiyordu. Sarı, turuncu sokak lambaları yolun kenarına peşi sıra dizilmişti. Tırnaklarımı kot pantolonumun bağlarında gezdirirken ona baktım. Karanlık arabanın içine bir girip bir kaybolan turuncumsu ışık yüzünü bir aydınlığa boğuyor, bir karanlığa teslim ediyordu.

"Karan," diye fısıldadım, sesim cılızdı.

"Küçücüğüm." Bana değil, doğrudan yola bakıyordu. Gözlerim yüzünde dolaştı ve hiçbir şey söylemeden endişeyle kavrulan bakışlarımı camdan dışarı çevirdim. Kotumun üzerinde duran elimin üzerine elini koydu. Bakışlarım tekrar ona yönelirken, "Tüm korkuların benim sürdüğüm arabanın tekerleğinin altında kesilip ezilmeye mahkûm," dedi tıpkı bir baba gibi güven verici bir sesle. "Şimdi, dik dur. Benim asi kızıma bu yakışır."

Sessiz kaldım. Onunla bana söylediği şey hakkında konuşmak istiyordum ama utanıyordum. Yüzünün güzelliğini bir yakıp bir söndüren sokak ışıkları, kara gözlerinin üzerine dikilmiş bir mezar taşını anımsatan kirpiklerine yansırken, elini elimin üstünden çekmedi ve belini bükerek diğer elini vitese uzatıp, vites değiştirdi.

Elimi geriye çekmeye çalıştığımda elimi daha sıkı kavradı. Yutkundum. Yuttuğum tükürüğüm değildi de, içi anı dolu bir avuç kandı sanki.

"Gitmek istersen, gitmek istediğin yere götürürüm seni," dedi gözlerini yoldan çekmeden. Işıklar bir kez daha yüzünü aydınlattı, ardından karanlık yine o güzel yüzünün göğüne çöktü. "Kalmak istersen, seninle kalırım."

"Gidecek yerim yoksa peki?" diye sordum parmaklarını sıkıca kavrarken.

"Yaratırım."

Sevildiğini hissettiğin yer cehennem bile olsa orada çiçek yetiştirebilirdin. Göğsümü kavuran tüm yangınlara, dallarımı kökleyen tüm fırtınalara rağmen bana bunu bu adam öğretmişti. Ben annesinin cansız bedenini koridorun ortasında asılı bulan o kızdım. Ellerimle ısıtmaya çalıştığım buz gibi ayaklara kalbimin damarlarından çoraplar örsem azdı.

Sevildiğini hissetmek çok başka bir olaydı. Cayır cayır yanan canının üstüne sular dökülüyordu. Tamam, ateş sönmüyordu ama

kısa da olsa insan ferahlık hissini tadabiliyordu. Çevremde beni gerçekten seven insanların var olduğunu bilmek biraz olsun susturabilirdi belki içimdekileri.

"Sevilmek çok farklı bir şey," dedim kendimi tutamayarak. Bunu söylediğimde Billur'un, ablamın, Bedirhan'ın, Büşra'nın ve hatta Sergen'in bile yüzü gelmişti gözlerimin önüne.

"Seni benden başkası severse onun kalbini söker, köpeklere yediririm," dedi aniden. Gözlerim hızla ona kaydı, onun da kuzguni karası bakışları beni yakaladı. Sustum, sustu. Alfabe tutuştu aramızda. "Yani seni biri severse. Biri seni severse onun kalbini söker, köpeklere yediririm," diye çevirmeye çalıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hıhım."

"He, öyle."

"Öyle," diye mırıldandım.

"Evet."

"Karan."

"Hım?"

"Beni anneme götürür müsün?" diye sordum kırık bir sesle.

Direksiyonu yavaşça kırarken, "Sen nereye istersen," dedi, sesi kuruydu.

Araba yön değiştirip, annemin mezarına giden yola girdi. Mezarlığa varana kadar radyoda çalan o şarkıyı dinlemiştim. Cem Adrian'a ait bir şarkıydı, şarkının adı Kanarım'dı. Her sözü kanımı durgun, ölü bir suya çevirmişti. Araç mezarlığa yakın bir yerde yavaşladığında kafamı kaldırıp etrafa baktım. Bomboştu. Geceleri mezarlığa gelmeyi severdim, bunu küçükken birçok kez yapmıştım. Ölüler beni diriler kadar korkutmuyordu. Karan arabayı park ettiğinde, "Şalım yok," dedim derin bir nefes vererek.

"Gece saçlarına örtü olsun o zaman."

Ona baktım, bana baktı. Gülümsedi, elimde olmadan tebessüm ettim.

İçimi burkan acının ne denli kuvvetli olduğunu bildiğini biliyordum. Kabul edemesem de bu adam benimle ilgili her şeyi bilen tek insandı. Araçtan inip karanlık kaldırımda yürüdüm, Karan elimi tutuyordu ve önümden yürüyordu. Mezarlığın kapısı açıktı, gözlerim bekçiyi aradı ama görünürlerde yoktu. Karanlığın örtü gibi örttüğü mezarların arasında yürürken, belirli aralıklarla dikilmiş olan lambaları seyrettim. Kısa boylu lambaların ışıkları çok kuvvetli değildi ama göz gözü görüyordu.

Annemin mezarının önüne geldiğimizde, Karan elimi bıraktı ama benden çok uzaklaşmadı. Hemen birkaç mezar ötede duruyor, boşluğu seyrediyordu. Mezarın hemen yanındaki boş mermere oturdum ve yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. Annemin toprağı o kadar tazeydi ki, daha mezarı bile yapılmamıştı.

"Sonunda gelebildim, hım?" dedim sorar gibi. "Gözümün önüne kazınmış bir şey bu, silemiyorum." Fısıltımı Karan'ın duymasını istemiyordum ama duyduğunu biliyordum. "Bana bunu neden yaptın?"

Beklediğim gibi oldu. Annemin mezarı bana herhangi bir cevap vermedi, veremedi. Dili olsa bile konuşmazdı, annem her şeyi içinde yaşayan bir kadındı. "Toprak sıcaktır en azından anne," diye fısıldadım toprağını okşarken. "Ayakların ısındı mı biraz?"

Yine bir cevap alamadım. Isınmış olmasını umut ettim. Bana kırgın mıydı? Ona kırgın mıydım? Hiçbir fikrim yoktu. Düşüncelerimi buna kaptırmıştım. Bir süre mezarın dibinde oyalandım, bir şeyler söyledim, bir şeyler söylemesini bekledim. Karşılık alamadığım her saniye ecelin alın yazımdan dökülen teri gibiydi. Bir ayak sesi duyduğumda kafamı kaldırdım ve o an gördüğüm şey, ciğerimde paket paket yanan bir sürü sigaranın söndürülmesinden daha acı verici bir his uyandırdı.

Babam karşımda duruyordu, beni burada bulmayı beklemediği her halinden belliydi. Gözlerinin etrafına yerleşen çizgiler gerildi, bakışlarının irileşmesine şahitlik ettim. Gözlerinin beyazı kızarmıştı, ağlamış mıydı yani?

"Merve?" diyebildi, sesinin enkazına adımın harfleri gömüldü.

Ellerimi toprağın içine daldırırken, "Senin burada ne işin var?" diye sordum, sesim buz gibiydi. Karan'ın bakışları anında babama döndü ama herhangi bir atakta bulunmadı.

"Kızım." Bana doğru bir adım attı. Temkinli bakan gözleri kısaca Karan'ı merceği altına aldı. Gözlerinde kısa süreli bir korku, panik havası görür gibi oldum ama kısa sürede toparladı ve sırtıma her daim buzdan bıçaklar saplayan o bakışlar yüzüme çevrildi.

"Uzak dur," dedim, sesim jiletin en keskin kıvrımı kadar parçalayıcı ve tehditkârdı. Suçlayıcı gözlerimi tıpkı sırtıma sapladığı buzdan bıçaklar gibi onun gözlerinin içine doğru yerleştirdim. "Onu sen öldürdün."

Babamın yüzündeki ifade sarsıldı. Buna inanmak istemiyor gibi başını iki yana salladı. Büyük elini alnına götürdü, yüzünü buruşturdu ve acı, yüzünün sokağında en belirgin lambasını yaktı. "Annemi sen öldürdün," dedim bir kez daha tüm bıçaklarımı ona doğrultarak. "Nasıl olur da buraya öylece, elini kolunu sallayarak gelebilirsin? Onun katili sensin." Avuçlarımı sıktım, yumruk yaptım ve tırnaklarımı avucumun içindeki ince deriye acımasızca sapladım.

"Deme böyle," dedi, sesi ağlayacak gibiydi. Gerçekten gözlerinin dolduğunu kendi gözlerimle gördüğümde, sırtıma sapladığı bıçaklardan bir tanesinin sırtımda bıraktığı iz sızladı.

"Yalan mı?" diye bağırdım. Karan bana doğru yürüdüğünde elimi kaldırıp onu durması konusunda uyardım. "Yaklaşma Karan. Hele o hiç yaklaşmasın. Sen benim annemin değil mezarına yaklaşmak, mezarının olduğu şehirde bile barınamazsın artık!"

Mehmet Karakuyu'nun gözlerine açılan çaresizlik çukurlarından yükselen çürük koku midemi bulandırıyordu. Ömrü boyunca o çukurların içinde bize ait parçaları kaynatmış, öldürdüğü parçalarımızdan leşler yaratmıştı. "Annem ölmedi," dedim gözyaşları gözlerime doluşurken. "Annem kendini öldürdü." Burnumu çektim. "Benim annemi sen öldürdün!"

Babam sendeledi. Ayakta zor duruyor gibi görünüyordu. Karan'ın sert bakışları babama yöneldi, babam oradaki mezarlardan birine tutundu ve gözyaşlarını sildi. "Defne nasıl?" diye sordu, sesindeki acıdan nefret ettiğimi düşündüm.

"Bunu sorabiliyor musun?" diye sordum tükürür gibi. "Her şeyi sen mahvettin!"

"Merve."

"Adımı söyleme. Sus! Sus!" Başımı iki yana sallayarak dimdik durdum. "Şu an, şimdi, şuracıkta ölsen kalbim biraz seğirmez senin için. Azıcık sızlamaz damarımda akan sana ait kan. Bir kız çocuğu ne kadar soğursa babasından, o kadar soğuttun sen kendinden. Git buradan! Yaklaşamazsın ona."

"Öldür beni ama konuşma böyle Merve."

Bana doğru yürüyünce kendimi tutamadım ve ona doğru atıldım. Karan beni son anda yakaladı ama ellerim çoktan babamın yakasına yapışmıştı bile. Karan beni geri çekmeye çalıştı, babamın yakaladığım yakaları da benimle birlikte geldi ve babamı kendime doğru çektim. Babam perişan hâldeydi, ayakta duramadığı için onu çekmek çok kolay olmuştu.

"Annemi aldın benden!" diye bağırdım öfkeyle. "Çocukluğumu aldın. Seni aldın benden!"

"Merve..." Babam artık sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Yakasını daha sıkı tutup sarstım, Karan beni çekti ama onu elimden kurtaramadı. "Katilsin sen Mehmet Karakuyu! Kapkara bir kuyusun sen!"

"Asi!" dedi Karan beni kendine çekerek. "Sakin ol!"

"Bırak beni!" diye bağırdım. "Ellerimle parçalayacağım onu. Ellerimle gömeceğim bu toprağın altına." Durdum, babamın gözlerinin içine baktım. "Ama sen değerli misin onun üstünü örten toprağın altına gömülecek kadar?"

"Bırak," dedi babam gözyaşları içinde Karan'a bakarken. "Bırak yapışsın yakama. Hakkı. Öldürse, hakkı."

Ellerim bir anda yakalarından ayrıldı ve durulmuş gözlerle babama baktım. Boynumdaki damar atıyordu, hissedebiliyordum.

"Defol git buradan," dedi Karan kaskatı bir sesle. "Onu anca toparladım. Yemin ederim öldürürüm seni, kimse kurtaramaz elimden. Git buradan."

"Senin o kollarında tuttuğun kız benim kızım!" diye bağırdı babam geri çekilirken. "Ne olursa olsun, ne yaşanmış olursa olsun sen benim kızımsın Merve!"

Kalbime kazık gibi giren acının her bir kıvrımını hissettim. Tam ona atılacakken Karan beni belimden tuttu ve havaya kaldırdı. Ayaklarım boşlukta çırpınmaya başladı.

"Senin kızın değilim ben!" diye bağırdım dehşet içinde, gözüm dönmüş gibiydi. "Damarımda sana ait ne kadar kan varsa kurutsun Allah! Kurutsun!"

"Merve." Babam sarsıla sarsıla ağlıyordu. "Senden başka, ablandan başka neyim var benim? Yapma."

"Allah belanı versin!" diye bağırdım hıçkırarak. "Ne ablam ne de ben yokum, hiç olmadık senin için! Damarımda ne kadar kanın varsa, ne kadar seni taşıyorsam içimde, oralardan eksiltsin beni Yüce Yaradan! Duydun mu? Kurusun kanın, canım sen değilsin ama eğer sen olsaydın, almasını beklemez ben alırdım bu canı!"

"Sikrir git lan buradan!" diye kükredi Karan. "Ulan burada konuşturma beni, yemin ederim hayatını, gelmişini, geçmişini, yedi ceddini sikerim senin!"

Babam kovulmuş bir yetim gibi sırtını dönüp sendeleyerek yürümeye başladığında Karan'ın kollarında nefes nefese onu izliyordum. O yok olana dek, canım adamın kollarında sakinleşmeyi bekledim. Öyle büyük bir öfke, öyle büyük bir çaresizlikti ki içinde olduğum, ben artık birçok şeyi yerli yerine oturtamadığımı yeni keşfediyordum.

Karanlık, babamın gölgesini yavaşça yuttu, geriye kimsesizliğin ıslığını bıraktı. Yavaşça Karan'a doğru döndüğümde hâlâ onun kucağındaydım. Yüzümü onun boynuna sakladım ve burnumu boynundaki kalın damarın üstüne yasladım. Orada derin bir nefes alırken dişlerimi gıcırdatıyordum.

"Nasıl geçecek?" diye sordum ciğerim pare pareyken.

"Bilmiyorum yavrum," dedi Karan beni bağrına basarken. "Bilmiyorum."

Ne kadar öyle kaldık bilmiyordum. Üstüme bir bina yıkılmıştı sanki. Karan o binanın dibinde, temelinde kalan cesedimi ararken elleriyle taşları kenara fırlatıyordu. Sonunda mezarlıktan çıktığımızda saat gecenin oldukça geç bir saatiydi. Karan telefonunu kulağına yasladı ve aracı çalıştırdı.

"Sergen," dedi kendinden emin bir sesle. "Hemen Defne'yi o evden çıkart ve uzaklaştır." Telefonu kapattı, emniyet kemerimi bağlayıp dudaklarını alnıma bastırdı, bakışlarım bomboş bir şekilde ondan ayrılıp cama çevrildi.

"Hafifletmesinin bir yolunu biliyorum," dedi direksiyonu kırarken. "En azından bir nebze."

Bir şey sormadım. Eve giden yola girdiğimizde bir benzin istasyonuna uğramıştık, ardından tekrar yola koyulduk ve evin önüne

geldiğimizde Karan hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Benim tarafımdaki kapıyı açtı, emniyet kemerimi çözdü ve elimi tutup beni arabadan indirdi.

Gelirken çiselemeye başlayan yağmurun kuvveti yok denecek kadar azdı. Elimi bırakıp evin içini kısaca kontrol ettikten sonra evden çıktı, arabanın bagajını açtı bir bidon çıkarttı ve bidonu bana uzatıp, elindeki zippoyu avucuma iliştirdi. Kafamı kaldırıp çatık kaşlarla ona baktım. Gözlerinin aynasında gördüğüm şey kanımın donmasına neden oldu.

"Yak," dedi hiç düşünmeden. "Canını yakan bu şeyi hiç düşünme, şimdi yak."

Önce ona anlam veremeyen gözlerle bakmış olsam da, bakışlarım evin açık duran kapısına kaydığı an odağıma giren koridor tüm seslerin birbirinin üstüne binmesine neden oldu. Annemin kahkahasını duydum; Defne'nin aynanın önünde pembe far sürdüğü o an koridorun ortasında belirdi, gözlerimi devirirken annemin tebessümle beni izlediği o minicik anı gördüm, babam kapıyı çarpıp evden çıkarken annemin boğazında kopan hıçkırığın sesini duydum. Adımlarım farkında olmadan ileri yöneldi, bidonun kapağını açtığımda artık tüm sesler zihnimdeydi, sanki tüm o anıları tekrardan yaşıyordum.

"Eğer o uçurumu yakma şansım olsaydı, yakardım," dedi Karan, elini belime yerleştirdi. "Bu evi yakma şansın var. Yak."

Bakışlarım keskinleşti. Seslerin gidişatını dinledim. Diğer Merve çığlıklar atmaya başladı. Elimdeki bidonun içindeki benzini yavaşça dökmeye başladım. Önce kapının kenarına, ardından duvarın kenarlarına ve en son bidonu içeri fırlattım. Elimdeki zippoya kaydı gözlerim.

Geçmiş, evin içinde uğuldamaya başladı.

Geçmiş, geçmediğini anlatmaya çalışıyordu.

Dinlemedim. Elimdeki zippoyu yaktım, zipponun ucunda ince bir ateş yandı. Kafamı kaldırdım ve gözlerimi koridordan bir an olsun ayırmazken elimde yanan zippoyu koridorun içine fırlattım. Ateş parladı, yüksek uğultulu bir ses duyuldu ve ardından çatırtılar yükseldi. Ateş büyük bir hızla koridorda ilerleyip yayılmaya başladı.

"Yapma!" diye bağırdı dehşet içinde. *"Yalvarırım, yapma. Beni al! Kurtar beni! Yanıyorum!"*

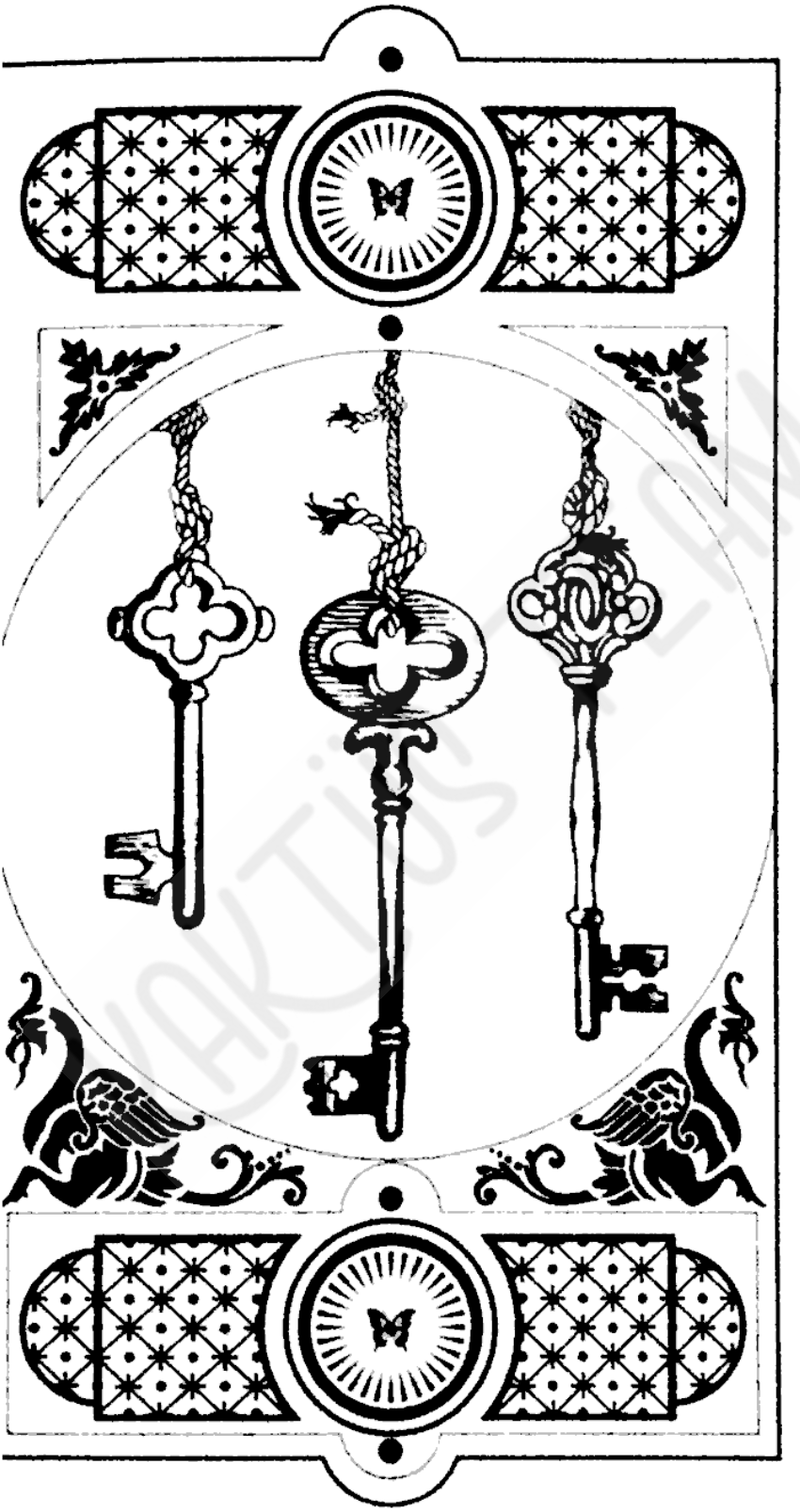
Duvarlara doğru yayılmaya başlayan ateşi izledim. Sinsi kıvrımlarla ilerledi, tüm odalara yayılmaya başladı. Açık duran pencerelerden dışarı dallarını bıraktı, sıcağın buğusu yüzümü yaladı. Gözlerimi bir an olsun oradan çekmedim. Annemin kahkahası, ateşin çatırtısı içinde çınlıyordu.

Elim çakıl taşı kolyesine kaydı, kolyeyi avuçlarken yükselen ateşi seyrettim.

Bu üşüyen ev yandı.

Cayır cayır yanan içim söndü.

Ve içinden kan portakalı akan kahverengi gözlerini gökyüzüne kaldırdı küçük kız. "Bir dilek tuttum anne."

5. SAHNE

Zaman orada asılı duruyordu.

Sanki yıllardır oradaymış, bir ağacın kökünün içindeki toprağı yiyen kurtçuklar onun cesedinin yüzünü parçalamış, o yüzden kimse tarafından tanınmamıştı.

Zaman, durmadan kılık değiştirip farklı hayatlar yaşayan bir hayat kadınıydı. Yelkovan onu pazarlıyor, akrep her defasında farklı bir rakamın üstünde onunla birlikte oluyordu.

Çocukluğumun, genç kızlığımın, beni var eden birçok anının temelini oluşturan bu evin yanışını izlerken kendimi o kadar boş hissediyordum ki, damarımın içindeki tüm kan bu evi yakan ateşin benzini olmak için damarlarımdan akıp gitmişti de, damarlarımda boş bir rüzgâr esiyordu sanki.

Alevler büyüdü.

Mor külotlu çorabıyla kapıda dikilen o küçük kız çocuğu, alevlerin arasından bana bakıyordu. Ağlamıyordu, gülmüyordu, tepki vermiyordu. O kadar ifadesizdi ki, sanki yanmıyordu.

Evin aralık duran perdesi tutuştu, orada kucağında yastığa sarılmış, bomboş gözlerle bana bakan on yedi yaşında bir kız duru-

yordu. Perdedeki ateş siyah saçlarına sıçradı, kızın saçları yavaş yavaş yanmaya başladığında hâlâ bana bakıyordu. İsyan etmiyordu, kaçmıyordu, kabullenmişti. O kadar ifadesizdi ki, sanki yanan evin içinde değildi de, dışarıdan asıl yananı o seyrediyordu.

Gözlerimi evin diğer penceresine kaydırdım, mutfak görünüyordu, ateşler yavaşça büyümeye başlayıp mutfak tezgâhında ilerlemeye başladı. Üstünde papatyalı elbisesiyle sırtı bana dönük duran kadını tanıyordum. Karamel rengine boyanmış saçlarının uçları kıvır kıvır duruyordu, elini alnına koyduğunu gördüm, ardından bir şeyleri doğramaya kaldığı yerden devam etti. Asla dönüp bana bakmadı, ateşlerden kaçmadı, elbisesinin ucu alev alırken tepki bile vermeden yemeğini yapmaya devam etti.

O kadının annem olduğunu biliyordum.

"Anne," diye fısıldadım.

Karan'ın hemen arkamda olduğunu biliyordum, onun sıcak nefesi enseme çarptıkça, yanmaya başlayan evin ateşi sanki zihnime sıçramış gibi irkilmeye başlamıştım. Gözlerimi mutfak penceresinden bir an olsun ayıramadım.

Annemin elbisesi tamamen tutuştu, ateş yavaş yavaş yukarı tırmandı, önce saçlarının dalga dalga duran uçlarını yakmaya başladı, ardından yavaşça yukarı tırmandı. Annemin kolları yanıyordu.

Eve doğru bir adım attım. Etrafımdaki kargaşanın farkındaydım ama sesler uğultu şeklinde geliyordu, bir türlü tam olarak adapte olamıyordum. Sadece yanan eve, ateşin çıtırtılarına odaklanabilmiştim. Bir adım daha attım, dizlerim titremeye başladı, Karan aniden dirseğimden tutarak beni durdurmaya çalıştığında dizlerimin üstüne düştüm.

"Anne!" diye çığlık attım canhıraş, sanki boğazıma bir şırınga saplandı, şırınganın içindeki ateş boğazıma boşalmaya başladı. "Anne!"

"Geçti," dedi Karan, sesi o kadar kesindi ki, geçtiğine inanmıştım.

Kendimi ileri doğru ittim, onun kollarından kurtulmak ve yanan eve dalmak istedim. Annem oradaydı, biri onu uyarmalıydı, yanıyordu, bunun farkında değil miydi?

Sıcağı hissetmiyor muydu?

Annem hâlâ mı üşüyordu?

"Anne!" diye çığlık attım, beni duymasının imkânı yoktu, dizlerim yağmurun nemini taşıyan zemine sürtündü. Karan beni daha sıkı tutup kendine çekmeye çalışırken kendimi ileriye doğru ittim, alevler anıden patlayarak göğe kadar fırladı. Gözlerimin aynasına düşen ateşlere bakarken çığlık atmaya başladım. "Anne!"

Mor külotlu çorabındaki yanık izleriyle yanan kollarını annesinin yanan bacaklarına saran küçük kız çocuğunun gözlerindeki huzuru gördüm. Annesine sarılırken gözlerini yumuyordu, bu canımı öyle çok acıtmıştı ki, haykırarak ağlamak, çığlıklar atıp günlerce aynı yere kafamı vurarak parçalamak istiyordum.

"Bitti!" diye bağırdı Karan her şeyin farkında olmanın nasıl bir kanser olduğunu yüzüme vururcasına.

Siren seslerini duyuyordum, yağmur göğün göğsünde büyük bir yarık açarak hızla yağmaya başladığında kafamı kaldırıp ateşin dumanlarının yükseldiği karanlık göğe baktım. Yüzüme düşen yağmur damlaları, kaderimin üstüne dökülmüş bir mürekkepten farksızdı. Artık Tanrı bile alnıma ne yazdığını okuyamayacaktı.

"Özür dilerim!" diye bağırdım gözyaşlarım gözlerimden hızla akarken. Hıçkırıklarım boğazıma atılmış her bir düğümü çözmek için tırnaklarını gırtlağıma batırırken artık yıkık dökük değildim, ben artık tamamen yok olmuş, bitmiştim.

Karan bana sıkıca sarıldı. Yüzünü enseme sokup burnunu tenime bastırırken, ben ağlıyordum, o ise sadece dinliyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmıyordum.

Çığlıklarımı duyuyordum. Kendi kendime nasıl sağır olduğumu, attığım çığlıkları duymaya başladığım an anladığım için zaten arada sırada uğradığım kendimi, bu gece tamamen terk ediyordum.

Yağan yağmura, itfaiye erlerinin tüm çabasına rağmen ev yalnızca yarım saat içinde kül oldu. Yanık iskeletinin siyah kemiklerini izlerken hâlâ olduğum yerde, dizlerimin üstündeydim ve yağmur yüzünden sırılsıklam olmuştum. Bedenim titriyordu, zihnim bedenimin aksine alev alev yanıyordu. Çenemden akan yağmur damlası nefes boşluğumun içine düştü. Titreyerek karşımda cenazesi duran eve baktım.

Karan'ın sıcak nefesini, yağmurun sırılsıklam yaptığı saçlarımın içinde hissedebiliyordum.

Yaktığım kendi evimdi ama bunun da yasal bir suç olduğunun farkındaydım. Karan beni doğrultup oradan uzaklaştırırken attığım adımlar o kadar güçsüzdü ki, beni kucaklamak zorunda kalmıştı. Onun kucağında, geriye doğru düşen başımı ateşin yuttuğu küle dönmüş evime çevirdim, gözlerim uzunca bir süre o görüntüde takılı kalmıştı.

"Biliyor musun?" diye fısıldadım kucağında tıpkı oyuncak bir bebek gibi hareketsizce uzanırken. Yıldızlar yağan yağmura rağmen görünüyordu. Yüzume düşen damlaları hissederken sertçe yutkundum. Karan cevap vermedi. "Keşke ölüm ne demek bilmeseydin."

Karan sadece sustu.

"Çünkü ölümü bilen biri, ölümü öğrenen birini anlıyor ve ben şu an içimde olup biten her şeyi bildiğin, anladığın için içimde olup biten her şeyden ölesiye nefret ediyorum."

Sokak lambalarının turuncu ışığının altında yürümeye devam etti. Burnundan verdiği o sert, soluğu keskin sesleri duyabiliyordum ama ona değil, göğe bakıyordum, gözlerimin içine giren yağmur damlalarının gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma karışıp şakaklarıma akmasını sağlıyordum.

"Seni aynı yerden acıttığım için beni affetme Ali."

"Kurduğun her bir kelime şu an bir sustalı olup göğsümü deşiyor," dedi ruhumun içinden tıpkı bir kurşun gibi geçerek.

Sıcak gözyaşının şakağımdan kaydığını hissettim. Sertçe yutkunup karanlık gökyüzüne bakmaya devam ettim.

"Dikiş yerleri patlamış bir oyuncak ayım vardı küçükken," diye fısıldadım kırık bir sesle. "O da yandı."

"Senin için çok mu değerliydi?"

"Evet," dedim. "Annem de benim için çok değerliydi."

Karan beni daha sıkı tuttu, hiçbir şey söylemeden ağır adımlarla yürümeye devam etti. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama şu an beni nereye götürürse onunla giderdim.

"O oyuncak ayı yanmasaydı keşke," dedim tekrardan konuştuğumda. "Annem almıştı onu bana."

"Söyleseydin girer alırdım."

"Ateşlerin içine mi girecektin?"

"Girmediğim yer değil," dedi, sesi sakindi. "Senin için tekrar girerdim."

"Sen de böyle mi hissetmiştin?"

"Kılıçtan yapılma bir ekmek kırığı yutmuş gibi mi?" diye sordu. "Evet, hissettim."

Sertçe yutkunurken, "Geçiyor mu peki?" diye sordum saf saf.

"Sana az önce, geçti, demiştim ya hani."

"Hıhım?"

"Yalan söyledim."

Gözlerimi yumdum. Yağmur tenimi ıslatırken içimde hissettiğim, gölgesi kalbimi üşüten acı dışında hiçbir şey düşünmedim.

Sütyenin açıkta bıraktığı göğsümün üstüne tavandan bir bıçak düşmüş, bıçak iki göğsümün ortasına saplanırken, kalbimi arkasında taşıyan kemiği delmiş gibi hissettiren bir acıyla uyandım. Kirpiklerimi ağır ağır kırpıştırdım. Oda kapkaranlıktı.

Dışarıda yağan yağmurun şiddetini zihnimde hissediyordum. Pencerenin camlarını kırıp içeri girmek, odaya dolarak yatağın bacaklarından yukarı tırmanmak, beni içine alarak boğmak istiyordu sanki. Bir süre öylece tavanı izledim. Yağmurun gölgeleri, yoldan geçen arabaların tavanı aydınlatan far ışıklarının üstüne devriliyordu.

Odanın içinde yalnız olduğumu biliyordum. Yavaşça doğrulup kalktım, dipleri hâlâ ıslak olan saçlarım tüm ağırlığını kafama vererek karnıma doğru döküldü. Soğuk parkelere basarak attığım her bir adım, çıplak ayaklarımdaki hassas topuklara kan oturmasına neden oluyordu. Kapının çaprazında duran tekli koltuğun sırtına serilmiş olan kazağı alıp giydim, saçlarımı kazağın içinden çıkarma gereği bile duymadan kapıyı açıp odadan çıktım. Koridor karanlıktı, merdivenlerin sonunda yanan ışığın yarattığı aydınlık önümü görmemi sağlamıştı.

Ağır adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum ama şu an burada, Karan'ın evinde, onunla yalnızdım. Sabah ezanının okunduğunu duyabiliyordum. Kalbim garip bir ağırlıkla çarpmaya başlamıştı.

Salondaydı.

Büyük kanepenin üstünde sırtı bana dönük şekilde oturuyor, hemen dibindeki sehpanın üstünde duran kül tablasının içinde yanan sigaranın dumanı yukarı kıvrılarak süzülüyordu. Olduğu yer duman altı olmuştu. Benim arkasında olduğumu biliyordu, hemen karşısında içinde yalnızca griye dönmeye başlamış kızıl közler olan şöminenin içine dikkatlice baktığını biliyordum.

"Uyanmışsın," dedi ben son basamağa adım atarken.

"Evet."

Sertçe yutkunduğunu duydum. Gözlerim ensesinde dolaşırken salonun ortasına doğru yürümeye başladım. Sigaranın ağır kokusu yüzümü buruşturmama neden oldu, başımda felâket bir ağrı vardı ama bu ağrıya aldırış edemeyecek kadar bomboş hissediyordum kendimi.

"Biraz daha uyusaydın."

Yavaşça önüne yürüdüm, yanındaki boşluğa oturup göz ucuyla ona baktım. Keskin gözlerini bana çevirmedi, gözleri hâlâ közlenmiş ateşteydi. Bacaklarımı koltuğun üstüne çekerek dizlerimi karnıma yasladım, kollarımı bacaklarımın etrafına sarıp yanağımı çeneme yasladım ve gözlerimi onun profiline diktim.

"Kalbimde bir top iğne varmış gibi hissediyorum," diye fısıldadım yüzünü izlerken. "İnsan böyle hissedince uyuyamaz ki."

Dişlerini sıktı, yanaklarına açtığı o derin mezarları gördüm, ardından sertçe yutkunup gözlerini kıstı. Bana bakmadı ama şu an beni gördüğünü biliyordum. Bana bakmasa da beni görürdü o.

"Komşuların evi senin yaktığını görmedikleri için bir sıkıntı çıkmadı," dedi, gözlerini bana sanki değdirmek istemediğinden değil de değdiremediğinden başka yere bakıyordu. "Sergen bir şekilde halletti. Yangını senin çıkarttığını bilmiyor kimse."

"Bilseler bile bir şey fark etmezdi."

"Yok yere başın ağrıyacaktı."

Derin bir nefes aldım. "Benim başım hep ağrıyor Karan."

Hiçbir şey söyleyemedi. Kül tablasında yanan sigarayı parmaklarının arasına aldı, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigaraya dikkatle bakmaya başladım. Karan sigarayı içine çektiği an yanakları bir kez daha içeri çöktü, sigaranın ucundaki turuncu ateş harlandı ve

daha parlak bir renkle yanmaya başladı. Karan sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı, gözlerim hâlâ sigaradaydı. Bakışlarının bana doğru kaydığını hissettim.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Sigara içmek sana iyi mi geliyor?" diye sordum gözlerimi sigaradan ayırıp onun yüzüne çevirirken. Siyah gözleri ayın karanlık yüzüne benziyordu. Gözlerine çökmüş karanlığın aksine, zihni yanan bir ateş gibi parlıyordu.

"Hayır," dedi dürüst bir şekilde. "Aslına bakarsan hiçbir sike yaradığı yok."

Başımı salladım, yanağım dizime sürtünürken gözlerimi yavaşça kıstım. Karan gözlerini indirmiş yüzümü inceliyordu.

"Peki o zaman neden içiyorsun?"

"Sen nasıl evi yaktıysan içindekileri öldürmek için, ben de sigarayı yakıp içime çekiyorum, ateşinin içimdekileri öldürmesi için," dedi ruhumun dikiş tutmaz bir yara gibi açılmasına neden olacak kadar acılı bir sesle.

"O zaman daha çok iç," dedim gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadan.

"Neden?"

"Belki daha çabuk ölürüm."

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, sanki gözlerimde kıyametin kopuşunu gördü. Parmaklarının arasında duran sigarayı yavaşça avucuna doğru yatırdı, ardından sigarayı avucunun içinde ezdi, gözlerim avucuna kaydığında kalbim yerinden hopladı, acıyla çarpmaya başladı. Sigaranın ateşi avucunun içine gömüldü, cızırdayarak söndü. Gözlerim endişeyle gözlerine tırmandığında, o gözlerde kıyametin geride bıraktığı hasarı, enkazı, harabeyi gördüm.

"Her insanın kalbi avucu kadardır, Çakıltaşı," dedi gözlerimin içine aynası kırık gözlerle bakarken. "Yaktığın yer avucum olsun."

Benim kimliğim yaralarımdı, Karan'ın ise yarası zaten bir kimlikti. Göğsümün daraldığını hissettim. Karan'ın ellerini göğsümün içine sokmasını, o kafesi kırarak genişletmesini istedim ama sanki elleri kafese dokunsa, elleri sıkışacaktı. Kafamı kaldırdım, elini avucumun içine alıp parmaklarımla parmaklarını zorlayarak avucunun içini açmasını sağladım. Avucunun içinde ölen sigaranın turuncu ışığı sönmüş, geriye gri bir ceset bırakmıştı. Sigarayı parmaklarımla itip, sigaranın ateşinin yaktığı avucunun içine baktım. Kızarmıştı. Su toplayacağını biliyordum. Her ateş, suyunu yanında getirirdi. Dudaklarımı avucuna bastırıp gözlerimi kaldırarak gözlerinin içine baktım.

"Kalbinin ne kadar büyük olduğunu avucuna bakınca görüyorlar mıdır?" Dudaklarımı yanıktan çekmeden gözlerimi yumdum. "Görmesinler."

Beni kollarının arasına çekti. O kadar kuvvetsiz ve bitkindim ki, tıpkı bir bez bebekmişim gibi rahatça hareket etmemi sağlamıştı. Yüzümü boynuna sakladım, kucağında küçücük kalarak cenin pozisyonu aldıktan sonra bir elimi iki göğsünün ortasına koydum. Kalbimin elleri olsaydı, Karan'ın cebinden bir çakmak çalardı ve kendi derisini yakardı.

Karan dudaklarını saçlarıma sürttü, birkaç saniye bekledikten sonra, "Asi ben belki senin evin olamam ama üstünü örten çatı olduğumu unutma." Sertçe yutkundu. "Unutma, bir evde en son çatı yanar."

Gözlerim yanıyordu ama bu defa ağlamayacaktım. Sertçe yutkundum, gözyaşlarımın tuzu gözlerimin önündeki camı çizip çatlatıyordu. "Bir evde en büyük hasarı çatı görür," dedim uykulu bir sesle.

"Yeter ki eve bir şey olmasın, velet."

O geceyi onun kollarında geçirdim, ezan bitmiş, çoktan şafak sökmüştü ama gece o kadar yoğun bir karanlıkta göğe çökmüştü ki,

sanki bir daha hiç sabah olmayacakmış gibi hissetmiştim. Ertesi gün biraz daha iyiydim. Ne kadar iyiydim? Biraz. Duş almıştım, Defne ve Billur buraya, Karan'ın evine gelmişlerdi. Karan işlerini halletmek için evden çıktığında üçümüz evde baş başaydık, Karan'ın yardımcısı Gülseren Hanım iki gündür görünürlerde yoktu.

Kollarını avuçlarımın içine aldığım bordo kazağı sıkarken hemen karşımda oturan Defne'ye bakıyordum. Gözlerinin altındaki koyu halkaların etrafında kırmızı, damara benzeyen incecik çizgiler vardı. Kirpikleri o kadar çok ıslak kalmıştı ki, birbirine yapışmıştı. Dışarıda yağan yağmurun çizdiği ıslak patika yolları salonun bir duvarını komple kaplayan camdan görünüyordu. Billur kahve yapmak için mutfağa geçmiş, Defne ve beni yüzleşmek zorunda bırakmıştı.

Defne sertçe yutkunup gözlerini yüzume çevirdi, ela gözleri o kadar yorgun bakıyordu ki.

"Büşra'ya buranın adresini verdim," dedi pürüzlü bir sesle. "Seni görmesi gerektiğini söyledi bana."

Gözlerimi Defne'nin yüzünde gezdirdim. "Anladım."

"Evi senin yaktığını biliyorum," dedi lafı uzatmadan.

Aslında bu tahmin etmesi güç bir şey değildi. Tepkisiz bir şekilde onun gözlerine bakmaya devam ettim. Yağan yağmur şiddetini arttırdı, dışarıda resmen fırtına kopuyordu ama içerisi o kadar sıcaktı ki. Bu tezatlık bana hep kendimi hatırlatıyordu.

"Böyle baktığın zamanlar kendi varlığımdan nefret ediyorum," dedi elini uzatıp yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına iterek.

"Kendinden nefret etmen için böyle bakmıyorum," diye fısıldadım cılız bir sesle. "Kendini suçlamaktan vazgeç."

"Tüm bu yaşananların tek bir suçlusu var," dedi, gözlerini nefret bürümüştü. Onun gözlerinin içindeki ateşin dibinde babamın silüeti yanıyordu. "Annemin cenazesine bile gelmedi. Ev yandı, hâlâ ortalarda yok."

"Ben onu gördüm."

Defne şok içinde gözlerimin içine baktı. "Ne? Nerede? Buraya mı geldi?" Duraksadı. "Buranın adresini nereden bilecek?"

"Mezarlıkta karşılaştık," dedim buz gibi bir sesle.

Defne dişlerini sıktı. "Oradaydı demek."

"Evet," dedim. "Ama bir daha oraya gidebileceğini sanmıyorum."

"Eğer zamanı geri alabilseydim..."

"Ama alamazsın," diye kestim onu. "O yüzden bana zamandan söz etme Defne. Zaman, elleri soğuktan yanan kimsesizlerin mezarı."

Kapının çalmasıyla aramızda uzayan o kısa sessizlik ikiye bölündü. Defne'nin gözleri yüzümden uzaklaştı. Kapıyı açtığımda karşımda Büşra'yı bulacağımı zaten biliyordum ama onu görmek garip bir şekilde avuçlarımın yanmasına neden olmuştu. Elinde büyük bir poşet vardı, poşetin dışı bir markanın sembolüyle kaplı olduğundan poşetin içinde ne olduğu görünmüyordu. Islak şemsiyesini kapayıp kapının önüne bıraktı. Hüzün ile dolmuş açık kahverengi gözlerini yüzüme dikti, burnunu çekerek içeri girerken tek kelime konuşmadık. Billur elinde bir tepsiyle mutfaktan çıkmıştı, tepsinin üstünde kahve fincanları vardı ve sanırım kahveleri yaparken Büşra'yı da hesaba katmıştı.

Büşra buruk bir gülümsemeyle herkesi selamladıktan sonra tekli koltuğa oturup poşeti ayak ucuna koydu. Billur tepsideki kahve fincanlarından birini Büşra'ya verdi. Büşra soğuktan buz tutmuş avuçlarını fincanın etrafına bastırdı.

"Şey, ben rahatsız etmiyorum sizi, değil mi?" diye sordu mahcup bir sesle. "Eğer konu önemli olmasaydı gerçekten rahatsız etmezdim."

Bir an duraksadım. Bu kadar mı uzaklaştırmıştım kendimi arkadaşımdan? Benden bu kadar mı çok çekiniyordu? Gözlerimde yumuşak bir ifade belirdi, gözlerimi Büşra'nın yüzüne dikerek, "İs-

tediğin zaman yanıma gelebilirsin Büşra," dedim kısık bir sesle. "Biz arkadaşız. Randevu alacak değilsin."

Büşra'nın dudaklarındaki tebessüm canlandı. "Biliyorum," dedi. "Tabii ki de öyleyiz."

Billur'un uzattığı kahve fincanını aldım, karnım açtı ama hiçbir şey yiyebilecek halde hissetmiyordum kendimi. Kahveden büyük bir yudum aldım, o çok sevdiğim kahvenin tadı bile zift gibi gelmişti.

Büşra kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra kahveyi sehpanın üstüne bıraktı, ayağının ucuna koyduğu poşeti kucağına aldı. Bakışları kısaca yüzüme dokundu, bana çok uzun süre bakamadığını fark ettim.

"Şey, doğru zaman mı bilmiyorum ama Dilek teyzenin cenazesinden birkaç gün sonra bizim eve benim adıma bir paket gelmiş," dedi çekingen bir sesle.

Annemin adını duymak bile omuzlarımın sızlamasına neden olmuştu.

Büşra gözlerini yere dikti. "Paket annenden."

Kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki. Gözlerim anında elinde duran poşete kaydı. Kulaklarımda, hızla çarpan kalbimin o canhıraş uğultusunu duyuyordum. Yanaklarımın içini dişledim, gözlerimi Büşra'nın gözlerine tırmandırdım.

"Paketin içinden bir kutu çıktı. Kutunun üstüne bir kâğıt yapıştırılmıştı. Kâğıtta, bu kutuyu sana vermem gerektiği yazıyordu." Büşra yavaşça ayağa kalktı. Gözlerimi kızın yüzünden çekemiyordum. Bana doğru yürüdü, yanıma oturup kutuyu poşetin içinden çıkardı, ahşap, bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeki kutuyu dizlerimin üstüne koydu. Gözlerinin etrafı kanlanmıştı, ağlamak üzereydi. "Bunu sahibine ulaştırmam gerekiyordu."

Defne'nin hıçkırık sesini duydum ama ona bakamadım, gözlerim Büşra'nın gözlerinden uzaklaştı ve dizlerimin üstünde duran kutuya kaydı. Elimdeki kahve fincanının kulpunu sıkıca kavradım.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Büşra.

Üzgün olan neden oydu ki?

Sertçe yutkunup gözlerimi kaldırıp ona değdirmeden yavaşça başımı salladım. Büşra yanımdan kalkıp eski yerine oturduğunda zihnim o kadar karman çormandı ki, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sessizce kahvemden bir yudum daha aldım. Neredeyse hiç konuşulmadı. Herkes kahvesini içerken, duyulan tek ses yağmurun sesiydi.

Kalbımdeki acıyı boğduğum için sesi kesilmişti. Acımın boğazında benim ellerimin izi vardı.

Saatin ibresi yandı. Gece gündüzün üstüne devrildi, karanlık tüm sokağı sardı. Herkes gitti, ben kaldım. Oturduğum yerde kıpırdamadan, dizlerimde duran ahşap bir kutuyla öylece yağan yağmurun sesini dinledim. Işığı yakmadım, sokak lambalarının yaydığı o cılız sarı ışık duvarı kaplayan camdan içeri biraz olsun sızıyordu. Sızan ışığın yere düşen gövdesinin üstünde yağan yağmurun gölgeleri geziniyordu.

Kapının açıldığını duydum. Gözlerim sokak lambasının yaydığı ışığın üstünde kayan yağmur damlalarının gölgesindeydi. Onun yere düşen ayak sesleri salonun içinde çınlamaya başladı. Işığı yakmadı. Sanki orada olduğumu, ışığı istemediğimi, yalnızca ona ihtiyaç duyduğumu biliyormuş gibi doğrudan bana doğru yürümeye başladı.

Gök gürüldedi.

Önümde dikildi. Yere düşen ışığın bu kez onun üstüne devrilmesi ve yağmur damlalarının onun ışıltısının üstünde kaymaya başlamasını izlemeye başladım. Gözlerinin içine bakmıyordum çünkü

gözlerinin içi araftı ve ben ne cennet ne de cehennem tarafından kabul görünmeyen, kimsesiz ölü bir yetimin ruhunu öldüren o katildim. Sanki onun gözlerinin içine bakacak olursam, bir daha ne cennetin ne de cehennemin kapıları benim için asla açılmayacaktı.

"Suç işlemiş küçük bir çocuk gibi sessizce oturup, karanlığa saklanıyorsun," dedi, konuşurken dudaklarına çarpan kelimeleri, dilinin ucunda yetiştirdiği gül bahçesinin makasıyla kesmişti.

"Sadece yağmuru izliyordum."

Karan'ın gözlerinin dizlerimin üstünde duran sandığa benzeyen kutuya kaydığını fark ettim. Küçük sandığı daha sıkı kavradım, parmak boğumlarım gerilirken sertçe yutkundum.

"Bu ne Çakıltaşı?"

"Bugün Büşra getirdi," dedim zayıf bir sesle.

"Hım?" dedi sorar gibi.

"Annemdenmiş."

Şimşeğin o beyazımtırak mavisi hızla odanın içini aydınlattı, birkaç saniye sonra gök, sanki yere yıkılıyormuş gibi büyük bir gürültüyle yağmurun üstüne çöktü, yağmur hızlandı.

Karan önümde yavaşça dizlerinin üstüne çöktüğünde artık yüz yüzeydik. Yüzünün bir kısmını aydınlatan ışık diğer kısmına uğramadığı için şu an geceyi aydınlatan yarım bir aya benziyordu. Ellerini sandığın üstündeki ellerimin üzerine koyarak, "İçine bakmadın," dedi kendinden emin bir sesle.

Başımı aşağı yukarı salladım.

"İçinde ne olduğunu merak ediyor musun?"

Başımı tekrar salladım.

"O zaman neden açmıyorsun Çakıltaşı?"

Cevap veremedim. Yalnızca gözlerinin içine baktım. O kadar sakindim ki, bu sakinlik içimi ağrıtıyordu. Karan avucunu elimin

tersine bastırarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Onun varlığı bana güç veriyordu. Asla başaramayacağımı düşündüğüm her şeyi, onun gölgesi benim üstüme düştüğü zaman başarabilirmişim gibi hissediyordum. Bir gün bu gölgeyi bir güneşin yakmasından, tekrar yalnız kalmaktan o kadar çok korkuyordum ki. Yine de yalnız kalmaya hazırdım, içimi kaplayan tüm bu korkuya rağmen, bir gün gölgesi üstümden çekilse de aynı şekilde devam edeceğimi biliyordum. Bana hissettiğimden çok daha güçlü olduğumu o öğretmişti.

"Benzinin üstüne ateş sıçrarsa yangın kaçınılmazdır," dedi Karan beni bileğimden tutup yavaşça ayağa kaldırırken.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım, beni cam duvara doğru yürüttü ve cam kapının sürgüsünü çekip cam kapıyı kaydırarak açtı. Yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki, hemen önümüzde duran mermerin üstü su içindeydi ve ters yöne doğru bıçaklar gibi saplanan yağmur ayaklarıma gelmişti. Çıplak ayak parmaklarımı içeri doğru çektim. Bir elimle sandığı karnıma bastırırken, diğer elimle Karan'ın büyük avucunu kavramıştım.

Karan dışarı çıktı, beraberinde beni de dışarı doğru çekti ve ıslak zemine ayak bastım. Yağmur hızla tenime dökülmeye başladığında yüzümü buruşturdum. Karan'ın elini bıraktım. Hemen yanımda dikiliyordu. Sandığın küçük kilidini çevirdim, gök bir kez daha tüm sokağı şiddetin en açık tonunda bir renge boyadı, ardından karanlığın içine doğru çığlık attı. Kapağı kaldırırken Karan'ın elini omzumda hissettim ama gözlerimi sandıktan ayırmadım.

Sandığın kapağı tıpkı bir tabutun kapağı gibi açıldığında, kapağın altında beni bekleyen şeyin dikiş yerlerinden sökülmüş o ayıcık olduğunu bilmiyordum. Sanki ensemden saplandı şimşeğin hançere benzeyen beyaz ucu, ardından nefes boşluğumu delerek boğazımdan çıktı. Dizlerimin üstüne düştüm. Altımdaki taytın dizleri sırılsıklam olurken, bedenim yağmurun altında ıslanmaya devam ediyordu. Ayıcığın hemen altında gördüğüm şey kopma noktam oldu.

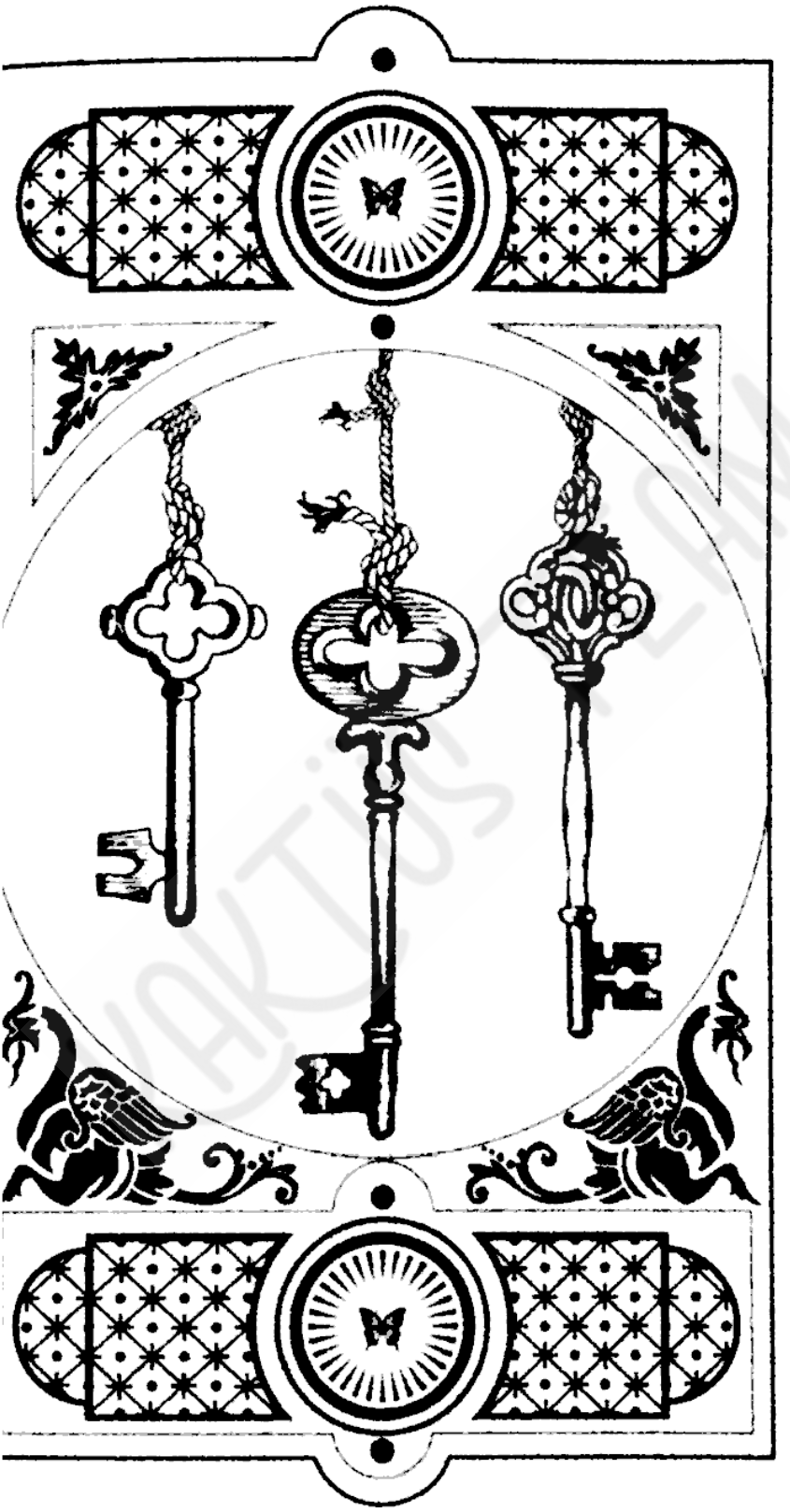
Dizindeki sökük mor bir iplikle dikilmiş, küçük koyu mor külotlu çorabını, ayıcığın hemen altında duruyordu.

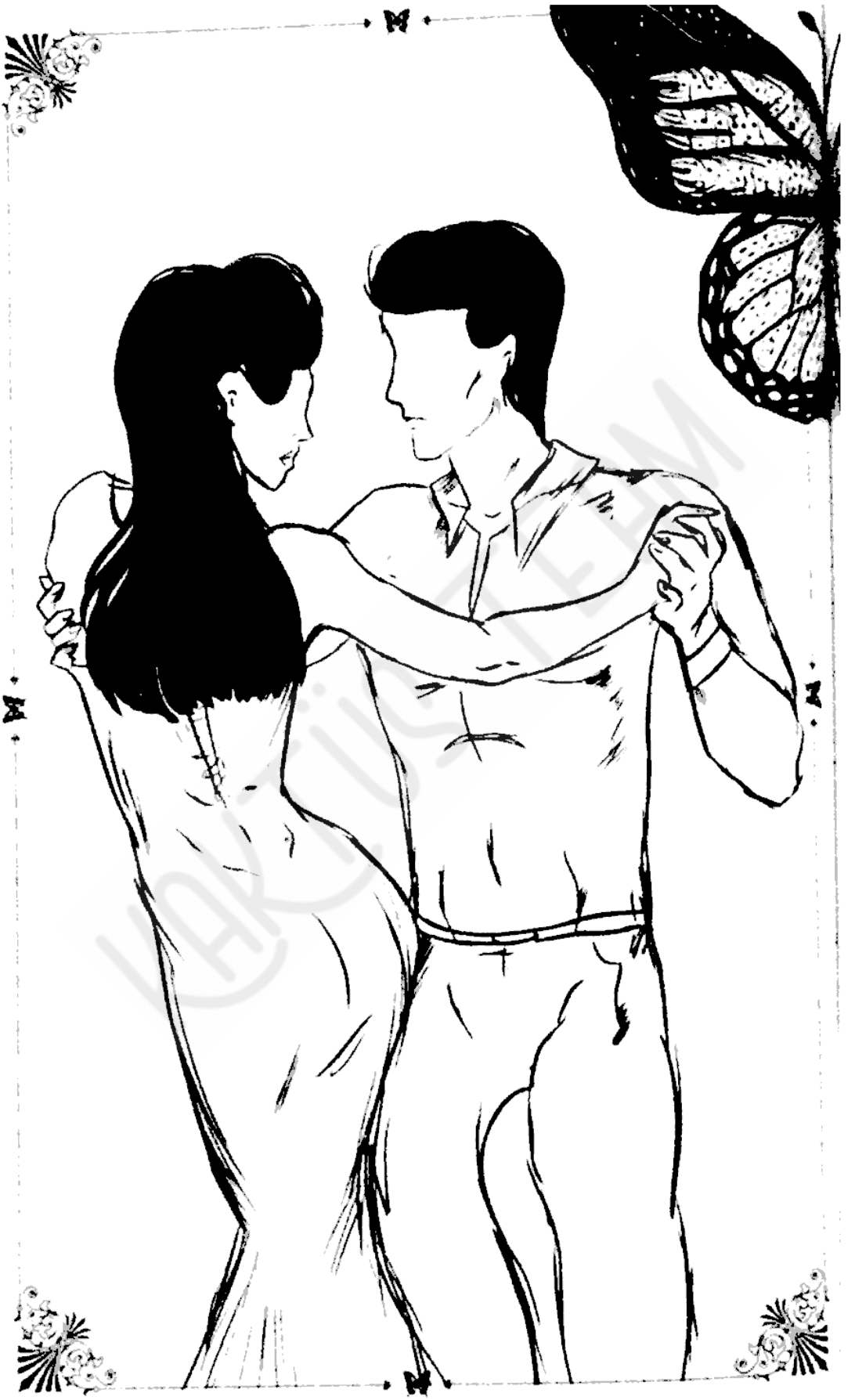
Karan arkama geçip diz çöktü, kollarını boynuma sararak sırtımı göğsüne yaslarken gök yandı, sönerken gümbürdedi. Ruhum bir çıkmaz sokaktaydı. Oyuncak ayıya sıkıca sarılıp başımı geriye doğru atarak Karan'ın çenesine yasladım.

İçim, içimden çıkmıştı.

İçim içimden çıkmıştı ama ben hâlâ onu seviyordum.

KAKTÜS TEAM

6. SAHNE

Soluduğum havaya sızan soğuk, hâlâ nefes alan bedenimin morgun içinde çırılçıplak kalmış gibi titremesine neden oldu.

Saat sabahın altısıydı, şafak henüz yeni sökmüştü ve gökyüzü tenine soluk, ölüm mavisi bir tişört giymişti. Range Rover'ın önünde dikilmiş öylece çevremi izledim. Gece yağan yağmurun kaldırımlara serdiği o ıslak, adına zemin denilen halının altında yosunlar yetişiyordu. Hemen karşı kaldırıma park edilmiş gri araç çalıştı, arabanın egzozundan gelen o ağır kokuyu solurken gözlerimi kaldırıp aracın içindeki adama baktım.

Henüz otuzlarının başında olmalıydı, karşı binadaki evli kadınla yasak ilişki yaşadığını biliyordum, bunu anlamam yalnızca iki günümü almıştı. İki gün boyunca aynı pencerenin önünde dikilip dışarıyı izlediğim için bunu anlamamamın imkânı yoktu. Kadın evliydi, kocası sabahın erken saatlerinde geliyordu ve kocası gelmeden birkaç saat önce adam evden ayrılıyor, iki gündür aynı yere park ettiği aracına binip uzaklaşıyordu.

Belki bu ihanet değildi, yanlış anlamıştım ama kimse hem evli olup hem de başka bir adamla öpüşüp, ardından adamı yatağa iterek gözden kaybolmazdı sanırım.

Kuşların ve böceklerin sesini dinlerken gözlerimi araçtan uzaklaştırdım, umurumda değildi. Adam aracını sürerek gözden kayboldu. Kafamı kaldırıp kadının evine baktım, kapalı duran pencerenin arkasını örten beyaz perde aralandı, kadınla göz göze geldik. Bana gülümsedi, ona boş boş bakıp kafamı farklı bir yöne çevirdim.

Karan elinde küçük bir valizle bahçe kapısından dışarı çıktı. Kazağımın kollarındaki kumaşı avucumun içine topladım ve bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirip gözlerinin içine baktım. Siyah boğazlı kazağının altına kazağıyla aynı renkte bir kot pantolon giymişti, ayağındaki botların yerdeki su birikintilerine girerken çıkardığı o sesi dinledim.

Arabanın uzaktan kumandasıyla kilidin açılmasını sağladı, gözleri yüzümde dolanırken, "Atla bakalım," dedi çenesiyle arabayı işaret ederek.

Ağır adımlarla ön yolcu koltuğuna açılan kapıya doğru yürüdüm. Karan bana bu şehirden uzaklaşma fikrini sunduğunda hiç karşı çıkmamıştım, kabul de etmemiştim ama şu an gidiyorduk. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, gittiğim yerde beni bekleyenin ne olduğunu bilmiyordum ama akışına bırakmıştım. Onun peşinde bir rüzgâr çanı gibi kendi kendime çarparak sürüklenmeye hazırdım. Araca bindiğimizde, aracın, donmuş sokaktan çok daha soğuk olduğunu fark ettim. Koltuğun döşemeleri buz gibiydi.

"İlk kez nereye gittiğimizi sormuyorsun," dedi, yaklaşık bir saattir arabayı sürüyordu ve tek kelime konuşmamıştık. Sessizliği kıran bu kez ben değildim, Karan'dı.

"Nereye gittiğimizin bir önemi yok," diye fısıldadım solgun bir sesle.

"Öyle mi?"

"Evet. Sonuçta sen yanımdasın."

Vites kolunun üstünde duran büyük eli vitesin başını daha sıkı kavradı. Gözlerimi ön camdan bir an olsun ayırmasam da hemen

dibimde olduğu için, gözlerim onun hareketlerini o yöne bakmasam bile analiz edebiliyordu.

Yolculuğun devamında yine sessizlik hakimdi. Üstünden geçtiğimiz yollar, geride bıraktığım bir geçmişin cesediymiş de Karan o geçmişin cesedine ayaklarıyla taşıdığı toprakları döküp üstlerini örtüyordu sanki.

Güneş, göğün bağrında bir sigaranın kül tablasının içinde söndüğü gibi söndü. Gökyüzü turuncu bir ateş topuyken yavaş yavaş ışığını kaybetmeye, grileşmeye başladı. Geçtiğimiz yolların etrafına dikilmiş tabelalara bakmıyordum, gözüm arada sırada o tabelalara dokunsa da zihnim yazıları kabul etmiyordu ve gözlerimi hızla tabelalardan uzaklaştırıyordum.

Belki de gittiğim yeri bilmek istemiyordum.

Sonunda araç çok daha sakin bir caddede ilerlemeye başlamış, Karan radyoyu açmış, arabanın içinde çok da ağır olmayan, yavaş soluklu bir şarkı çalmaya başlamıştı. Caddenin kenarına yerleştirilmiş kaldırımlarda yürüyen kalabalığı izlerken alnımı cama yasladım. Yol kenarlarına süpürülmüş kar birikintileri küçük tepecikler oluşturmuştu.

Eski, ahşap evlerle dolu bir mahalleye girdiğimizde kafamı camdan çekerek doğruldum, gözlerimi ön cama çevirdim. Merakla etrafıma bakınmaya başladım. Mahallenin küçük çocukları kenarda oyun oynuyor, sokak hayvanları çöpün başına toplanmış, çöpün etrafındaki poşetlere umutla kafalarını daldırıp günün onlara getireceği kadarına ulaşarak karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı. Arabayı fark eden küçük çocukların gözlerindeki o parıltıyı gördüm, sırtı hâlâ araca dönük olan çocukların omuzlarına vurarak arabayı işaret ederken gerçekten heyecanlı görünüyorlardı.

"Karan abi!" diyerek arabanın önüne doğru koşan uzun boylu, zayıf erkek çocuğuna baktım. Kalbim korkuyla hızlanırken Karan'ın direksiyondaki elini sıkıca kavrayıp endişeyle bağırdım. Çocuk, ha-

reket eden arabaya doğru öyle hızlı koşuyordu ki, aklım yerinden oynamıştı.

"Velet," dedi Karan merhameti ses tonunun duvarlarına kuşatarak. Aracı yavaşlattı, ardından tamamen durdurup arabanın camını indirdi. Çocuk heyecanla camdan içeri baktı.

"Abim gelmiş be!" dedi heyecanlı heyecanlı. Gözleri diğer çocuklara kaydı. "Lan Bekir!" diye bağırdı şiveli bir aksanla. "Billase* buraya gelsene!"

Karan güldü. "Ulan tamam, ne bu heyecan? Artist görmüş gibi panıklemesene." Başını iki yana salladı. "Hadi da, çekil önümden de gideyim. Gece çıkacağım dışarı, o zaman gideritsiniz özleminizi."

"Ama Bekir seni görseydi be abi. Ben gece dışarı çıksam bilene** o çıkamaz."

Adının Bekir olduğunu düşündüğüm küçük erkek çocuğu koşturarak Karan'ın arabasının önüne geldi. Küçük ellerini arabanın ön kaputuna yasladı, boyu zor yetiştiğinden zıplayarak arabanın ön camına bakmaya çalışıyordu. Karan kornaya bastı, küçük çocuk korkarak yerinden sıçradı, ardından gülerek cama doğru dolandı.

"Aslan abim gelmiş!" dedi gözleri parıldarken. "Ver elini öpeyim abi!"

"Yürü git lan deyyus," dedi Karan şefkatle çocuğa bakarken. "Çekilin önümden, işlerim var. Görüşeceğiz sonra yine."

Bekir'in gözleri bana doğru kaydı, dudakları yukarı kıvrılınca küçücük bir çocuğa da mahkeme duvarı gibi bir suratla bakmamam gerektiğini kendime hatırlatıp hafifçe tebessüm ettim.

"Yengenin de danıskasını*** bulmuşsun be abi," dedi hayran gözlerle bana bakarak.

* Billase: Hemen, çabuk.
** Bilene: Bile.
*** Danıska: En güzel.

"Hadi lan oradan, inersem alırım seni ayağımın altına ha," diye homurdandı Karan. "Basın gidin oynayın topunuzu."

Çocuklar gülüşerek oyunlarına döndü. Karan aracı çalıştırıp dar bir araya girdi, hemen sokağın ortasında duran, kalın gövdeli, dalları neredeyse hemen karşısındaki evlere kadar uzanan oldukça yaşlı ve büyük görünen ağacın önünde durdu.

Şu an Kayseri'de olduğumuzun farkındaydım ama bu konunun üstünde durmadım.

"Hazır mısın?" diye sordu Karan kısık bir sesle. Bana değil, önüne bakıyordu ve elleri direksiyonun üstündeydi.

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Neye?"

"Kanımla bağlı olduğum insanları tanımaya."

Duraksadım. Gözlerim hâlâ onun düzgün profilindeydi. Bana hiçbir şey söylemedi, başka bir açıklama yapmadı. Araçtan indiğimizde soğuk o kadar keskindi ki, bir an olduğum yerde donup kalacağımı sandım. Karan'ın büyük eli elimi yakaladı, benim elim onun elinin içinde küçücük kaldı ve birlikte yürümeye başladık. Ahşap evlerin duvarları birbirine o kadar yakındı ki, ilk bakışta hepsi aynı binayı oluşturuyormuş hissi veriyordu ama aslında hepsi farklı hanelerdi.

Karan üstünde asma kilit olan, çift kanatlı büyük ahşap kapıyı itti ve gözlerimin önüne önce büyük bir bahçe, ardından da bahçenin ortasında duran süs havuzu serildi.

"Bahçe kapısı açıldı Fatma!" diye bağırdı yaşlıca bir kadın.

"Bakıyorum ben!" Sesin geldiği yöne baktım, bir kadın aralık duran kapının önünde dikilmiş bize bakıyordu. Gözleri irice açıldı, başındaki örtünün ucuyla dudaklarını kapatıp, "Aboo!" diye bağırdı. "Karan gelmış Karan!"

"Karan mı geldi?" Yaşlı kadının büyük bir patırtı çıkararak merdivenlerden indiğini gördüm. Karan gözlerini kısaca bana çevirdi,

Aboo: Şaşırmak, hayret etmek.

gözlerinin içine şaşkın şaşkın baktıktan sonra bakışlarımı aniden bize doğru koşmaya başlayan yaşlı kadına çevirdim. Başındaki tülbent omuzlarına kadar düşmüştü, uzun saçlarını melik örmüştü ve saçlarının dipleri bembeyazken, uçları kınalı ve turuncuydu. "Oy nenesinin kuzusu gelmiş, oy!" Kadın beni yok sayarak Karan'ı kollarının arasına çekti. Bir an duraksadım. Bu kadın Yaşar amcanın eşi miydi yani?

Karan yavaşça kadından ayrılıp bana baktı. "Meral halam, dedemin ablası," diye fısıldadı.

Meral teyze bana bakıp, "Gelin kızım değil mi bu?" dedi, öyle içten gülümsüyordu ki. Aniden elini yüzüme kadar soktu. "Öp bakayım halanın elini, nene de diyebilirsin sen bana. Bu oğlana bir alıştıramadım, kendime nene dedirtemiyorum..."

Kadının bana uzanan eline alık alık baktım. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, kaybolmuş gözlerimi Karan'a çevirdiğimde, Karan gözlerini kısıp çenesiyle halasının elini işaret etti. Öpmemi mi istiyordu? Bakışlarımı tekrar kadına çevirdim, birkaç saniye ona baktıktan sonra yaşlı ve kınalı elini avucuma aldım, öpüp başıma koydum. Kadının gözleri aniden doldu, kafamı kaldırdığımda yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Oy kurban olduğum," dedi kadın beni aniden kendine doğru çekip sevecen bir şekilde kucaklayarak. "Nasıl da güzelsin. Maşallah, fidan gibisin!"

Bir an elimi ayağımı koyacak yer bulamadım. Kadın büyük bir gürültüyle bizi içeri buyur etti. Ev halkı başımıza üşüştüğünde hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Şiveleri şirindi, bazen söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmediğimden onları anlayamıyordum. Yaşar amcanın ablasının kızıyla, oğullarıyla, torunlarıyla tanıştım. İçeride soba yanıyordu, uzun zamandır sobalı ev görmediğim için şaşkındım ama hiç de yadırgamamıştım.

Meral teyzenin küçük torunları Karan'ı görünce resmen çıldırmış, hayranlıkla onun üstüne atlamışlardı. Sobanın yanındaki di-

vanda oturduğumdan bu yana kaç saat geçmişti bilmiyordum, o kadar çok şeyden konuşulmuştu ki... Hemen karşımda duvarda asılı bir av tüfeği, dini yazıların olduğu büyük bir tablo vardı. Karşımdaki divanın sırtı o duvara bakıyordu.

Beş, bilemedin altı yaşlarında, altın sarısı saçları biraz yağlanmış, lambanın yaydığı sarı ışığın altında olduğundan daha parlak görünen küçük bir kız çocuğu hemen karşımda oturuyordu. Çiçekli şalvarının paçalarını çoraplarının içine sokmuştu, gri, üstünde çiçek desenleri olan çorabının kenarında bir sökük vardı. Meral teyze ve kızı Fatma ellerinde büyük sinilerle içeri girince gözlerimi küçük kız çocuğundan uzaklaştırıp onlara çevirdim. Fatma elindeki siniyi kenara bırakıp lacivert sofra bezini yere serdi.

Adının Özkan olduğunu öğrendiğim küçük çocuk yer sofrasını yuvarlayarak ortaya getirdi, yan yatırıp gülerek, "Karan abim gelmese hiç yiyemeyeceğiz böyle güzel yemekler ha," dedi.

Karan bir an sırıttı, gözlerim ona doğru kayınca irileşti ama renk vermedim. Sanki bir anlığına gerçekten her şeyden uzaklaşmayı başarabilmiştim. "Bu da benim farkım işte, oğlum," dedi sırıtmaya devam ederek. "Ben gelmesem aç kalacaktın..."

Özkan güldü. Meral teyze ve Fatma yemekleri siniden alıp yavaşça yer sofrasına yerleştirirken doğrulup kalktım, onlara yardım etmek için eğiliyordum ki, "Olur mu hiç öyle şey? Sen şu an bu evin misafirisin, dokunma," dedi Meral teyze hızla. "Zamanı gelince bu evin gelini olur, yemekleri de sen kurarsın artık..."

Buz gibi olan ellerim titredi. Yanaklarıma oturan kana rağmen bomboş gözlerle karşımdaki yaşlı kadına baktım. Aslında kalbim hızlıydı. Ama kalbim yavaştı da. Karan yere çöktü. Bir dizini kırıp dikti, diğer dizini altına alarak oturdu. Onun yanına bağdaş kurarak oturduğumda Karan bir somun ekmeği ortadan ikiye böldü, önünde duran yemeğin suyuna bandı ve ağzına attı. Sofra bezinin ucundaki püsküllerle oynarken onu izliyordum. Yemek yerken kim-

se konuşmadı, bir şeyler sorulmadı. Karan'ı izlemekten önümdeki yemeği soğutmuştum. Sofra kaldırılırken Meral teyzenin tüm diretmelerine rağmen ona yardım ettim. Mutfak uzun ama dardı, mutfaktaki pencerenin pervazına yaslandım ve dışarıda yağan karın yeryüzüne düşüşünü izlemeye başladım.

Dışarıda devam eden hayatın, benim içimde dur düğmesine basılmış gibiydi. Kollarımı bedenime doladım, bir elimle dirseğimi yavaşça sıvazlarken kendimi arafın ortasında idam edilmiş gibi hissediyordum. Canı çekilmiş bacaklarım yavaşça sallanıyor, cansız bedenim cennet ve cehennemin ortasında asılı duruyordu sanki.

"Yaran acışıyor,* değil mi?"

İrkildim. Gözlerim kadının cama düşen yansımasına kaydı, camın üstünde göz göze geldik. Dışarıda yağan kar sanki onun yüzüne düşüyordu.

"Anlamadım?"

"Sorup yaranı deşecek değilim ama başına gelenleri de biliyorum," dedi yaşlı kadın, sesinde geçmişe dolanmış bir sarmaşık vardı, o sarmaşığın sıktığı yerlerde geleceğin kanı donmuştu. "Eniğini kaybetmek nedir bilirim ama ben anamı hiç görmedim. O yüzden ana acısı nedir bilemem işte."

"Eniğini kaybetmek mi?"

"Doğurup büyüttükten sonra kaybetmek çok zordur." Yüzeyi kırışmış, damarları daha belirgin hâle gelmiş elini omzuma koydu, gözlerim hâlâ cama düşen yansımamızdaydı. Bahçede ateş böceği gibi yanmaya başlayan ateşin küçük noktası dikkatimi çekti. "On yedi yaşındaki kızımı toprağa verdim, oradan biliyorum. İnsanın eniği kadar değerli değildir hiçbir şeyi."

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Gözüm hâlâ ateş böceğine benzeyen ışıktaydı, o ışık harlandı, rengi karanlığın içine yayıldı

* Acışmak: Acımak.

ve bir gölgenin karanlığın içinde bayrak gibi dimdik durduğunu gördüm. Karan oradaydı, bir kolunu korkuluğa koymuş sigarasını içiyordu.

"O garibim de anasının kokusunu unuttu," dedi bir anda Meral teyze. "Küçümancık bir şeydi anasız kaldığında. Anasız yavru, yuvasız kuş gibidir." Kadın derin bir nefes aldı. "Bana bunu öğreten Karan oldu. O anacığını kaybettiği zaman ben de yenicene kızımı kaybetmiştim."

"Başınız sağ olsun," diyebildim. Konuşsam, dudaklarımdan dökülen hiçbir şey içinde bulunduğumuz durumu anlatmaya yetmeyeceği gibi, ikimizin de içinde hâlâ yanan o ateşi söndürmeyecekti.

"Ana ölür," dedi Meral teyze. "Baba ölür, kardeş ölür, eş ölür, dost ölür. Ağlarsın, susarsın. Susmayı öğrenirsin. Yavrun ölür, kırk bir ateş yanar içinde, kırkı çıkana kadar kırk ateş yanar, her gün biri söner. Kırk birinci ateş ömür billah yanar, hiç sönmez."

"Kırk gün sonra tüm ateş sönecek mi Meral teyze?" diye sordum gözlerimi Karan'ın gölgesine çakı gibi saplarken. "O zaman neden içim mahşer yeri gibi?"

"Söner. Ama unutma, ateşin söndüğü yerden yangın elini ayağını bir daha çekmez."

Meral teyzenin söyledikleri zihnimin içinde bir kuyu açtı, açılan kuyunun içine yavaşça dökülüp kuyuyu ağzına kadar doldurdu. İçim uğuldayarak ağrıyordu. Yeryüzünde bu acıyı taşıyan tek insan ben değildim, ben olmayacaktım. Gözümü açıp etrafıma bakmak zorundaydım. Alnımı dizime çarpıp çevremdeki herkese kör olursam, evrenin en büyük ağrısı benim içime yerleşmiş gibi hissetmeye devam edecek ve belki de bu bencilliğin içinde yaşamaya alışarak yanımdaki insanlara da zarar verecektim.

Ben kimseye zarar vermek istemiyordum ki.

Kollarımı bedenime sarıp bahçeye çıktığımda saat gecenin ikisiydi. lapa lapa yağan kar bahçenin içini bile yarıya kadar doldurmuştu.

Süs havuzunun içinde su değil, kar yığını vardı ama yine de karın açıkta bıraktığı yerlerde su donmuş bir şekilde varlığını koruyordu.

"Üşüyeceksin," dedi Karan gölgem üstüne düştüğü anda.

"Sen üşümüyor musun?" Ona doğru yürüdüm, kaçıncı sigarasını içiyordu bilmiyordum ama saatlerdir burada, bu soğuğun ortasında öylece dikiliyordu.

"Ben buraların soğuğuna alışığım."

"Ben soğuğu severim."

Parmaklarının arasındaki sigarayı karların içine fırlattı. Ucunda hâlâ yanan o ateş, karların arasına çakıldığı an bir bedenden dökülen kan gibi çağlayarak söndü, küller ıslak bir dağınıklıkla karın etrafına yayıldı. Bana doğru döndü. Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Yüzü karanlık tarafından esir edilmişti ama hemen arkada, bahçenin dışında yanan sokak lambasının ışığı saçlarının üstünü aydınlatıyordu. Bana baktığını biliyordum ama o gözlere baktığımda iki büyük boşluk, kara oyuk görüyordum. Üstündeki siyah paltoyu tenimi ürperten bir ağırlıkla üstünden çıkardı, omuzlarımın üstüne yerleştirdi. Bedenim onun sıcak ve büyük paltosunun altında yok oldu, kafamı indirmedim ve inatla karanlığın topraklarına yayıldığını bildiğim yüzünü izlemeye devam ettim.

Bir sessizlik, bedenden akmaya başlayan kan gibi her tarafa yayıldı.

"Soğuğu seviyorsun diye üşümene izin verecek değilim," dedi anıden yayılan sessizliği dağıtarak

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. Beni gördüğünü biliyordum, en azından sokak lambası benim yüzümü aydınlatıyordu ama onun sırtı ışığa dönük olduğundan ben onun yüzünde hiçbir şey göremiyordum. "Burası güzel."

"Beğendin yani," dedi. Başımı salladım. O da ağır ağır başını salladı ama karşımda gölge gibi göründüğünden yalnızca başının sallanırkenki hareketini görebilmiştim. "Güzel." Eli yavaşça elimin içine kayınca tüm hisler tıpkı bahçenin ortasına yığılan kar gibi göğsümün üstüne yığıldı. Onun soğuk elini sıkıca kavradım, parmaklarımız bir makinenin dişlileri gibi birbirine geçti ve ağır adımlarla bahçeden dışarıya çıktık.

Sokak lambasının aydınlattığı kaldırımda yürürken ayağımın altında o kadar çok kar vardı ki, kayıp düşmekten korkuyordum. Kafamı kaldırıp ileriye baktım, hemen ileride dar bir sokak vardı, sokağın iki sırtı da yan yana dizilmiş evlerle kaplıydı. Turuncu ışık etrafı aydınlatıyor, ışığın etrafından döne döne dans ederek yeryüzüne düşen kar taneleri küçük bulut parçalarına benziyordu. Kafamı kaldırıp göğe baktım, birkaç bulut parçası yüzüme düştü. Tanrı bir şeye sinirlenmiş, önüne aldığı bulutları tıpkı kâğıt gibi parçalayarak parçaları yere, yani yeryüzüne savuruyordu.

Bir bank bulduğumuzda ikimiz de sessizdik. Ona uyarak karla kaplı bankın üstüne oturdum. Bir sigara daha yaktı.

"İzini bırakmak istediğin kara önce ayağını değil, elini basacaksın," dedi hüzünlü gözlerle hemen karşımızda hareket eden, birbirlerine çarparak hüznün dansını oluşturan kar tanelerini izlerken. "Birçok ayak karda aynı izi bırakabilir ama hiçbir el izi, bir diğerinin aynısı değildir."

Sigaranın turuncu ateşinin o fersiz ışığı, bir karanlığı tam ortasından ikiye bölebilecek kadar büyük bir aydınlık çemberinin içine almıştı bizi.

Sertçe yutkundu, konuşacağını fark ettiğimde gözlerim onun profiline kaydı, dudaklarının arasından soğuğun buharı sızıyordu.

"O yüzden bir gün ayaklarının üstüne basıp benden gidersen önce seni bulamam," dedi duru bir sesle. "Ama senin eline değmiş bir paraya dokunursam bir gün, sen cehennemde olsan, ben şeytan

olur o cehenneme dalar, seni yine bulurum." Sertçe yutkundu. "Sen kaburgalarıma ellerini bastın."

Gözleri büyük bir ağırlıkla gözlerime saplandı.

Burnumu çektim, ucu kızaran burnum donuyordu ama ona bakarken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Kayseri güzel bir şehirdi, soğuğu Fethiye'nin sıcağına savaş açan bir zıtlıkla bedenimi yakıyor olsa da burayı sevmiştim. Karan yavaşça yaklaştı, gözlerim kısılırken yaklaşan fırtınanın hortumu dudaklarımdaki anıları yerle bir edip, dudaklarımın arkasına kilitlediğim kelimelerin kasabasını dümdüz edecekti.

Üst dudağı iki dudağımın arasındaki yerini aldığında farkında olmadan ona doğru döndüm, büyük ellerini belimin kenarlarına yerleştirdi. Parmak uçlarında duran sigaranın ateşi sanki tenime dokunuyordu ama dokunmadığını biliyordum. Yine de hissettiğim bu soğuğa rağmen, cehennem ateşini lıkır lıkır içmişim gibi yanıyordum. Burnundan verdiği o sıcak, erkeksi nefes sus çizgime çarparken kısık sesle inledim. Karan beni büyük bir ağırlıkla, sanki zamanın parmakları arasındaki cımbız beni belimden yakalayarak ondan koparacakmış gibi büyük bir endişeyle bedenimi kavrayarak beni öpmeye başladı.

Onun ılık dudaklarında kış yanıyor, yaz donuyor, ilkbahar yaprak döküyor, sonbahar çiçek açıyordu.

Bir saniye bin asırken, bir asır içine sığdıramayacağım bir duyguyu kalbime diziyordu.

Sigarasının uzayan ölü külü oturduğumuz etrafı kar kaplı bankın yüzeyindeki kar tabakasının üstüne düşünce, ölmüş külün son nabzının sesi bir yanık bir cızırtı olarak duyuldu.

Kalbimin donmuş kilidinde onun kalbinin yanan anahtarı asılı duruyordu.

Dudaklarımı araladım, onun sıcak dilini dudaklarımın arasında hissettiğimde, içinde olduğum karların aniden alev aldığını, cennet-

teki zeminin çöküp, cehennemin tavanından aşağıya düştüğümüzü düşündüm. Dudaklarımı onun sıcak dilinin üstüne kapattım, yavaşça dilini emerken o kadar amatördüm ki, hakkımda benim düşündüğüm şeyleri düşünmesinden ölesiye korkuyordum.

Kalbimin sesi o kadar kuvvetliydi ki, dudaklarımı kapayıp onun dilini ağzımın içine hapsetmesem, aralık duran dudaklarımdan dışarı kalbimin sesleri dökülmeye başlayacaktı.

Karan'ın karanlık bir inilti eşliğinde gözlerini yumduğunu fark ettim, dili dudaklarımın arasında zincire vurulmuş bir mahkûm gibi kıvranıyordu. Parmaklarının arasında duran sigara bankın üstündeki kar kaplı zemine düştü. Karan büyük ellerini belimin iki yanına daha sıkı bir şekilde yerleştirip, avuçlarıyla belimin kenarlarını kavradı. Öyle ki, bir an iki elinin parmaklarının birbirine dokunacağını sandım, belim onun avuçları arasında küçücük kalmıştı. Parmaklarını tenime batırdı, üstümdeki montuna rağmen onun parmak boğumlarında kaynayan o kanın uğultusunu tenimin altında, etimin içinde, kemiğimin bağlarında hissedebiliyordum.

Dudaklarımız birbirinden usul usul ayrıldı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Göz kapaklarım bir dükkânın kepenkleri gibi yarı yarıya kapalı duruyordu; kısık gözlerimin arasından ona baktım, yüzünün yarısını aydınlatan sokak lambasının ışığı gözünün siyahının içinden lav akıyormuş gibi gösteriyordu.

Küçük, sarı saçlı kız sokağın başından, "Karan abi!" diye bağırdı. Gözlerimi yavaşça küçük kıza doğru çevirdiğimde Karan küçük kıza değil, bana bakıyordu. Küçük kız lastik pabuçlarıyla karların içinde bata çıka bize doğru yürümeye başladı. "Karan abi!"

"Ayşenur, sen uyumadın mı daha?" Karan bakışlarını yavaşça ufak kıza çevirdi. Ufak kız dipleri yağlı saçlarını kaşıyarak, "Annem uyudu, kötülü kötülü rüyalar gördüm, kalbim acıştı korkudan. Neneme ses ettim ama duymadı beni hiç," dedi, dudaklarını sarkıtmıştı.

Karan'a baktım. Profilinden bile görünen kara gözlerine şefkat tıpkı çöle oturan deve gibi oturdu. Elini dizine vurdu, küçük kız Karan'ın büyük elinin hareketini takip ederken gözlerine yayılmaya başlayan heyecan o kadar parlaktı ki, bu mesafeden bile gözlerini görebiliyordum. Ayşenur karların içine bata çıka bize doğru koşmaya başladı.

"Koşma!" diye bağırdı Karan kaşlarını çatarak. "Kayacak lastik ayakkabılar!"

Ayşenur tam yanımıza gelmişti ki, Karan'ın dediği oldu, ayağındaki lastik pabuç karların içinde daha fazla tutunamadı ve kaydı. Ayşenur büyük bir hızla karların içine saplandı, yüzüstü düştü. Karan da ben de oturduğumuz yerden irkilerek kalktık. Küçük kızın sarı saçları karların üstünü bıçılmış başaklar gibi örttü, bir süre kafasını kaldırmadı, sesi gıkı çıkmadı. Karan yavaşça eğilip dizinin üstüne çöktü.

"Ayşenur?" dedi temkinli bir sesle.

Küçük kız kafasını kaldırdı, sarı saçlarının oluşturduğu parmaklıklar arasından görünen yüzünde herhangi bir duygunun ayak izi yoktu. Öylece, bomboş gözlerle Karan'a baktı. Karın içine batan ve muhtemelen acıyla cayır cayır yanan avucunu kaldırıp yüzündeki saçları geriye itti, yavaşça doğrulup kalktı.

"İyiyim," dedi, dudaklarına buruk bir tebessüm bir mandalın ucuyla tutturulmuş gibi asılı kaldı. "Bakmayın öyle, acımadı."

Karan öylece durmuş kızın gözlerine, gözlerinin tam içine bakıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma sapladım ve bu tanıdık görüntüye sanki kalbim avuçlarımda duruyormuş gibi bakmaya devam ettim. Karan kızı kollarının iki yanından tuttu, yavaşça kendine doğru çekti ve kızı kollarının arasına aldı. Kar taneleri yavaşça dökülmeye, siyah saçlarımın arasına düşüp saçlarıma tutunmaya devam ediyordu.

"Canın acıdığında, acıdığını söyleyebilirsin Ayşenur," dedi şefkatli bir sesle. Bir an yüzümdeki kan çekildi. Annemin sesi zihnimin

içine kilitlediğim o boş odanın aralık duran kapısından dışarı sızdı, zihnimin içinde dolanmaya başladı.

"Acımıyor," diye fısıldadı Ayşenur sanki geçmişimden bir ânı yeniden canlandırıyormuş gibi. İçi kızarmış avuçlarını gözlerine bastırdı. Karan kız çocuğuna daha sıkı sarıldı ve onu kucaklayıp ayağa kalktı. Kızı tek koluyla kucağında tutarken gözleri bana kaydı, uzun uzun yüzümü izledi.

"Kalbin kötü rüyalar görünce acıyor ama yere düştüğünde canın acımıyor, öyle mi?" Karan gözlerini benden bir an olsun ayırmadan sormuştu bu soruyu Ayşenur'a. "Kalbin ve canın farklı şeyler değil ki."

"Kalbim hep acıyor," dedi Ayşenur iri kahverengi gözlerini boşluğa dikerek. "Ama canım hep acımıyor. Acımamayı öğrendi."

Ne demek istediğini anlamadım, sadece ona baktım. Gözleri küçük bir kız çocuğunun gözlerinden çok yetişkin bir kadının acıyı taşıyan gözleri gibi bakıyordu. Belki de bana öyle gelmişti, bilmiyordum. Karan dudaklarını yavaşça Ayşenur'un yanağına sürttü, gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Üşüyeceksin," diye fısıldadı. "Hadi seni eve götürelim."

Ayşenur yüzünü Karan'ın boynuna sakladı. Sokak lambalarının ışıkları onun solgun yüzünü aydınlatırken sokakta yavaşça ilerlemeye başladık. Gözlerimi küçük kızdan ayıramıyordum. Karan sanki boynunda bir tabut taşıyormuş gibi durgundu. Bu durgunluk benim de üstüme bir gölge gibi düştü, dudaklarımız hiçbir şekilde kelimelere bekçilik yapmadı, konuşmadık, Ayşenur'u eve götürdük. Ahşap merdivenleri tırmanarak üst kata çıktık, Karan marketlerde satılan o hep gördüğümüz küçük gece lambasının düğmesine basmamı söylediğinde bunu yaptım. Ayşenur'un küçük odası kırmızı, oldukça soluk renk bir ışıkla aydınlandı. Karan küçük kızı divandan bozma yatağına yavaşça yatırdı, ayağındaki lastik pabuçları çıkarıp üstünü battaniyeyle örttü. Ayşenur iri gözlerini Karan'dan uzaklaştı-

rıp bana çevirdi, sönmüş bir balon gibi kırışan yanaklarının dudaklarına emanet ettiği buruk gülümsemeyi bana bahşetti.

"Ablacığım," dedi incecik sesiyle. "Çıkarken ışığı söndürür müsün? Başımı acıtıyor."

Başımı yavaşça sallayıp gülümsedim. "Söndürürüm."

Karan kızın sarı saçlarını büyük avucuyla geriye doğru yatırarak okşadı. "Hadi Ayşenur, kapat gözünü," dedi.

"Sabah uyandığımda burada olacaksınız değil mi?" diye sordu Ayşenur masum masum.

"Olacağız küçüğüm." Karan'ın sesi ağırdı, ruhumun omuzlarını ağrıtıyordu.

"Peki ben sabah uyanabilecek miyim?"

Mutfakta bir cam parçalanmıştı da, içeriden birilerinin ayağına bir terlik giy, çıplak ayakla içeri girme uyarılarına rağmen yalın ayak o mutfağa dalmıştım sanki. Bembeyaz olmuş bir yüzle küçük kıza öylece bakakaldım, Karan sanki duymaya alışık olduğu bir şeyi duymuş gibi sakindi ama onun gözlerine de benim gözlerime yayılan dehşetin bir benzerinin yayıldığını hissedebiliyordum. Ciğerime garip bir ağrı oturdu.

"Ben gelip seni uyandırırım," dedim anıden kendimi tutamayarak. Ayşenur gözlerimin içine umut dolu gözlerle baktı.

"Uyandırır mısın?"

"Evet," diye fısıldadım. "Uyandırırım."

"Teşekkür ederim Yenge Abla," dedi gülümseyerek. Bir an yutkunamadım. O kadar tatlıydı ki, söylediği şeye gülmek istedim ama kalbimi acıtan bir şeyler vardı tam şu an soluduğum havada.

"İyi uykular küçüğüm," diye fısıldadı Karan, eğildi ve kızın küçük alnıyla dudaklarını buluşturdu. Bunu yaparken gözlerini yummuş, dişlerini sıkmıştı, yanaklarına açılan ölüm çukurları gece

lambasının fersiz ışığı yüzünden daha derin görünmüştü gözüme. Ayşenur yavaşça gözlerini yumdu, gülümsüyordu.

Odadan çıkarken ona verdiğim sözü tuttum ve gece lambasını söndürdüm. Karanlıkta yavaşça alt kata indik, Karan, "Sen içeri gir," dedi bana. "Ben bir sigara daha içip geleceğim."

Durgun gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Çok fazla içtin," diye mırıldandım. Ona söylediğim şey zihnimin duvarında bir çerçeve gibi asılı duruyordu. "İçmesen mi artık?"

"Şunu da içeyim, daha da içmem bugün artık."

Cebinden çıkardığı sigara paketini sallayarak dışarı çıkan sigaralardan birini dudaklarının arasına aldı. Omuzlarımda asılı duran montunun cebindeki çakmağı çıkardım, ona uzatmak yerine çakmağın ateşini yaktım; ateş önce yukarı doğru fırladı, ardından rüzgâr sesini andıran bir ses çıkararak etrafa ışığını yaymaya, yanmaya başladı. Karan gözlerini indirip gözlerimin içine bakarken ona doğru sokuldum, yavaşça kafasını eğdi, dudaklarının arasında duran sigaranın ucunu yaktığım ateşle yavaşça tutuşturdum. Ateşi harlamak için sigarayı dudaklarının arasında sıktı, yanakları içeri çöktüğü anda zehrin ciğerlerine yayılmaya başladığını fark ettim.

Karan yavaşça çökerek merdivene oturdu, ben de hemen onun yanına oturdum. Bana gitmemi söylemedi, sessizce boşluğu izlerken sigarasını içiyordu. Buz tutmuş parmaklarımı yumruk yaparak soğuktan saklamaya çalıştım.

"Ayşenur çok garip bir kız çocuğu," diye fısıldadım, dudaklarımın arasından sızan buhar soğuğun ciğerime bıraktığı ayak izleriydi.

Ölü külü yavaşça yere silkti.

"Öyledir."

Sigarayı tekrar dudaklarıyla buluşturdu, içine zehri çekmesiyle sigaranın ucundaki turuncu ateşin harlanması bir oldu.

"Meral teyzenin diğer torunları çok hiperaktif ama Ayşenur öyle değil."

"Ayşenur halamın öz torunu değil," dedi Karan sigara dumanını dudaklarından dışarı fırar ettirerek. "Fatma, halamın kızı gibidir ama kızı değil, yardımcısıdır. Halama abla da der, anne de der. Halam, kızı vefat ettikten sonra Fatma'ya sahip çıktı. Fatma yetimhaneye verilecekti yoksa. Babası annesini vurup müebbet yemişti. Babası çıksa bile çocuğu ona vermezdi devlet. Halam da aldı kendi kızı bildi, oğullarından ayırmadı onu. Evin kızı gibi büyüdü ama yardımcımızdır aslında, halam onu hiçbir zaman yardımcı gibi görmese de öyle."

"Bu yüzden mi çekingen Ayşenur?"

"Yok," dedi Karan. Dudakları bir kez daha sigarayla buluştu, uzun uzun boşluğa baktı. Sigaranın dumanı önce burun deliklerinden, ardından da dudaklarının o küçük boşluğundan dışarı süzüldü, gecenin içinde uçuşarak yok oldu. "Ayşenur bir şeylerle çok erken yaşta tanıştı. Birçok şeyle çok erken yaşta karşı karşıya kaldı." Duraksadım, gözlerimi Karan'ın profiline kilitledim. Karan burnundan sert bir nefes verip göz ucuyla bana baktı. "Kalbi doğuştan delik, kalp yetersizliği de var." Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissederken yüzümdeki tüm kan çekilmişti. Karan sigarasının külünü yavaşça silkti. "Bu da yetmezmiş gibi kafasında patlamayı bekleyen bir de bomba var."

"Ne?"

"Beyninde tümör var, doktorlar ameliyat edemiyor. Masada kalır. Kalbinden dolayı ameliyat kaldıramayacağı gibi bir de üstüne beynindeki damarın parçalanma riski var. Yani iki ucu boklu değnek, onu kurtarmak için elimizden geleni yaptık. Yurt dışından doktorlar geldi, hepsinin cevabı aynı oldu. Annesi, masada kalacağına, onu ölüme yollayacağıma onunla biraz daha vakit geçirir, kendimi ona doyurmaya çalışırım daha iyi, diyor. Haklı kadın ama

şu da var..." Karan derin bir nefes aldı. "Ayşenur'un uykuda ölüm riski var. Bir gün asla uyanamayabilir."

"Ve o bunu biliyor," diye fısıldadım.

"Biliyor."

En nihayetinde hepimiz ölecektik ama o küçük bir çocuktu, bir ihtimâl nasıl öleceğini biliyordu. Bir an bu o kadar ağır geldi ki, olduğum yerde alnımı dizlerime çarpa çarpa bağırmak, çığlık ata ata ağlamak istedim.

Gözlerim Karan'ın parmaklarının arasında yavaşça ölmeye başlayan sigaranın ateşinde takılı kaldı. "Ölmesini istemiyorum," dedim zorlanarak.

Karan yutkundu. "O da ölmek istemiyor."

Aldığım *soluk* isimli güneş, göğsümün solmuş kumaşını parçaladı.

Karların arasına Tanrı'nın diktiği mumların alevi savruldu, ateş söndü. Böyle olabildiğine tuhaf, belirsiz, bir daha asla öyle olmayacağını düşündüğüm anlardan birinin içindeydim.

Bazı insanlar acısını bağıra bağıra ağlayarak anlatırdı, bazıları susardı, bazıları üşürdü, bazıları yanardı.

Bazıları ölür, bazıları yaşardı. Bazıları hiçbirini yapmaz, yalnızca yazardı.

Sanki ben buradaydım ama bir kitabın içindeydim, kitabın sayfaları çevriliyor, beni yazan kadının gözyaşları kâğıttan göğsümün üstüne damlıyor, göğsümün üstünde yazan hislerin mürekkebi dağılıp okunmaz hâle geliyordu.

Beni yazan kadın ağlamaya başlıyordu.

Bazen beni yazan kadından kendine bunu yaptığı için nefret ediyordum.

BIR AN IÇIN HER ŞEYI GERIDE
BIRAKIP, OLMAK ZORUNDA
OLDUĞUN KIŞI DEĞIL DE,
OLMAK ISTEDIĞIN KIŞI
OLARAK YAŞAMAK ISTERDIN.

7. SAHNE

Bir salıncak sesi.

Bir balık sürüsü denizin içini yararak, birbirlerine sürtünen pul seslerini dalga seslerine emanet edip hızlı bir şekilde, damarda dolanan kan gibi göç etmeye başlamıştı.

Salıncak sallanmaya devam ediyordu.

Kitabın sayfaları hızla çevrilmeye, içinde yazan yazılar okunmayacak kadar bulanık bir hâl alarak yavaşça diğer sayfaların altında kalmaya başladı. Genç kadının parmakları sayfalardan birinin üstünde durdu, bir süre orada asılı kaldı; kalbi, sanki ilk romanını eline almış gibi hızlı çarpıyordu. Üst dudağı, alt dudağı temel alındığında o kadar inceydi ki, gülümsediğinde ya da ağladığında tamamen yok oluyor, Tanrı onu yalnızca alt dudağa sahip biri olarak yaratmış gibi görünmesine neden oluyordu. Dolu gözleri sayfanın üstünde dolanmaya başladı.

Hemen kapının önünde dikilen adamın yüzünde kaskatı bir ifade vardı. Yumruk şeklinde sıktığı parmak boğumlarına kan gitmiyor, elleri esmer tenine rağmen bir ölünün eliymiş gibi bembeyaz görünüyordu. Zamanın dikenli telleri evin dört bir yanını sarmış, evin içinde nefes

alan kadının boğazına yerleştirdiği mayınları patlatacak olan o ayağın eve doğru bir adım daha atmasının zaferini gözlüyordu.

Adam yumruğunu kaldırdı, yüzüne kapanan kapılardan pek de bir farkı olmayan kapalı kapının yüzeyine ağır bir darbe indirdi, içeride çalışan elektrikli süpürgenin sesini ve hemen aşağı sokaktaki kendi kendine sallanan salıncağın sesini duyabiliyordu. Kalbinin sesini de duyabiliyordu.

Kadın kapının çaldığını, üçüncü yumruk kapıya çarptığında duydu. Elektrikli süpürgenin düğmesine bastı, o yoğun ses bir anda patlayan bir balonun içinden dökülen sımlar gibi etrafa saçıldı, yaşanan sessizlik zeminde parlamaya başladı. Kadın gözlerine dolışan yaşları itelemek istiyor gibi az önce çamaşır suyuna soktuğu hırpalanmış elleriyle yüzünü yellendirdi ve kapıya doğru yöneldi. Kalbi kapının dışında onu bekleyen kişinin Mehmet Karakuyu olmasını istiyordu, zihni buna karşı çıkıyordu. Devamlı olarak kendisiyle çatışıp diğer insanlara karşı pasif kalmayı Dilek Karakuyu'ya öğreten kişi Mehmet Karakuyu'ydu.

Karşısında görmeyi beklediği adamı değil, esmer, uzun boylu ve yaş olarak epeyce genç duran adamı görünce bir an duraksadı. Açık kahverengi gözlerinin etrafına yayılan çizgiler, şaşkınlığın da etkisiyle biraz daha derinleşti. Kimseye söylemese de karşısında duran adamı tanıyordu.

Karan Ali Çakıl'ı tanıyordu.

Mehmet Karakuyu'yla, yani kocasıyla sokak ortasında ettiği şiddetli kavgayı ayıran genç adamdı bu. Kızlarından biriyle görüştüğünü biliyordu, bir süredir birçok şeyin farkında olmasına rağmen susuyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Dilek. Gözlerine sarmaşıklar gibi yayılarak hücrelerini saran o endişe bir anda köklerini güçlendirip zihnine uzandı. "Kızım... Kızıma bir şey mi oldu?"

Genç adamın yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Kuru dudaklarını yalayarak ıslattı. "Hayır," dedi, kadının onu tanı-

ması onu şaşırtmamıştı; aksine, bu zaten beklediği, tahmin ettiği bir şeydi.

"O zaman neden buradasın?" Kadının gözleri hızla dışarıya uzandı, etrafı inceledikten sonra kapıyı tamamen açtı. "Mehmet seni burralarda görmesin."

"Kocanın beni görüp görmemesi zerre umurumda değil," dedi Karan yakıcı bir sesle. "Kızını görmeye gitmelisin."

Dilek Karakuyu durdu. Adamın kara gözlerinin tam içine baktı ama o gözlerde çözemediği o kadar çok şey vardı ki. Kızı bu adamı nasıl çözüyordu? Çözebiliyor muydu?

"Kızıma bir şey mi oldu?"

Genç adam elini kapının pervazına yaslayıp kadının yüzüne doğru eğildi, gözlerinde boşluk büyümeye başladı, kadın genç adama bakıyordu ama o gözlerdeki karanlık o kadar sonsuzdu ki, neyin nereye saklandığını göremiyordu bile.

"Kızının yanına gitmen için ona bir şey olması mı gerekiyor?"

Kadının kafasının içindeki o uğultu yerini çığlıklara terk etti. Hayatının tüm evrelerinde ezilen, çiğnenen, kullanılan olmuştu. Zafer bayrağını hiç eline almamış, o bayrağın sapını tutarken akıttığı gözyaşları hiçbir zaman mutluluktan olmamıştı. Hayatının her döneminde bedenine ağır bir darbeyle açılan yaraları taşımış, bu yaralar hiçbir zaman kabuk bağlamamıştı. Kadın elinde olmadan yaralarını kaşıyıp kanatmaya alışmıştı.

Gözyaşları karnına kadar aksa, rahminde taşıdığı çocuklar boğulacak diye korktuğu zamanlarda, gözyaşlarında kendi kendini boğmuştu.

Kendi kendini boğduğu gün karnında bir kız çocuğu taşıyordu.

"Ben hayatının hangi döneminde kızımın yanında oldum?" diye sordu genç adama. Dudaklarından dökülen bu sorunun mimarı onun kalbiydi, biliyordu. Kalbini ısırsa dili susar mıydı? Dilini ısırdı. Kalbi susmamıştı.

"Bu soruyu bana soruyorsun çünkü biliyorsun, senin yirmi yıl boyunca gözünün önünde olan kızını ben birkaç ay içinde senden daha fazla gördüm." Karan içeriye doğru bir adım attı, Dilek bunu bir tehdit olarak algılamadı ve geri çekildi, adamın içeri girmesine izin vermek istiyordu. "Hiç zoruna gitmiyor mu bakıp görememek?"

Kadının kolları güçsüz ve de savunmasız bir şekilde belinin iki yanına düştü. Parmaklarında çamaşır suyunun yaktığı ölü deriler kabarmış, bu ölü deriler, soyulmayı bekleyen bir kadının bedeninde yassı duran kıyafetler gibi görünüyordu.

"İçimde zehirli bir sarmaşık taşıyorum," diye itiraf etti Dilek kafasını kaldırıp ona namlu gibi uzanan siyah gözlere bakarak. "Ben o sarmaşığın içinde iki bebek taşıdım, onları doğurduğum gün, onların benden kurtulduğu gündü. Kızımı benden iyi tanıyorsun belki ama kızıma benim kadar yabancı kalmanın tadını asla bilmeyeceksin. Ne acı. İnsan en çok bir yabancıyı özler. Bir yabancıyı özlemek nedir asla bilmeyeceksin."

Genç adam güldü, bu gülücük onun gözlerine ulaşmadı ama ruhunda yanan o ateşin kokusu dudaklarının arasından dışarı dökülüp kadının burnuna doldu sanki.

"Sen bir yabancıyı yirmi yıldır özlüyorsun," diye fısıldadı. "Ne acı. Ben bir yabancıyı özlemeyi öğrendiğimde altı yaşındaydım. Yirmi bir yıldır o yabancıyı özlüyorum. Fazlası var ama asla azı değil."

Kadın genç adamın kara gözlerine baktı, kara gözler onun kahverengi gözlerine âdeta kilitlenmişti. Genç adamın bu bakışları kadının ruhunu bedeninden söküp koparıyordu sanki. Bir şeyler çalıp almak, söküp gömmek, yok edip gitmek istiyor gibiydi. İntihar düşüncesi bir zihne tohumlarını ekeli epey zaman olmuştu, tohumların çatlayıp sarmaşıklara dönüştüğü, zihninin duvarlarını intihar sarmaşıklarının ördüğü karşısındaki adama baktı.

Karşısındaki adama güveniyordu.

"Biliyor musun, bugün aşağı mahalleden Hasret ablanın düğünü var. Yoksul olduklarından kına gecesini ayrı yapmadılar, düğünde yakacaklar kınasını. Aslında akşam evleneceği adamın babası muhtar ama biraz cimri galiba," dedi Ayşenur boyama kitabının kapağını kaparken. Bahçedeki çardaktaydık, karlar dipdiri duruyor, güneşin etkisiyle mücevher gibi parıldıyordu. "Sever misin düğünleri Yenge Abla?"

Durgun gözlerimi onun sarı saçlarında gezdiriyordum. Zihnen o kadar yorgundum ki. Gece yer yatağında uyumuştum, soba hâlâ yanıyordu ve tavana çarpan ateşin ışığını izleyerek uyuyakalmıştım. Karan başka bir odada uyumuştu.

"Düğünleri sevdiğim söylenemez," diye fısıldadım. "Gürültüden hoşlanmıyorum."

"Benim de başımı ağrıtıyor," dedi dudak bükerek. "Ama tepeye ip çekip iplere dizdikleri ampulleri izlemeyi çok seviyorum biliyor musun?" Genişçe gülümsedi. "Sanki güneşin kız kardeşleri gibi görünüyor onlar. Uzansam güneşi tutabilirmişim gibi."

Tebessüm ettim.

"İstersen gideriz bu akşam."

Ayşenur gözlerini iri iri açtı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Eğer ses seni çok rahatsız ederse sana kulaklık veririm, kulaklarını kapatır. Biraz olsun azaltır sesi."

Ayşenur gözlerini gözlerime dikti, birkaç dakika sessizce yüzümü izledi, dudaklarında garip bir tebessüm vardı ama bu tebessümün gözlerine uzattığı yansıma çok daha başkaydı. Bahçe kapısı aniden açıldığında Ayşenur'un da benim de gözlerimiz hızla açılan kapıya döndü. Yaşar amca elinde küçük bir valizle içeri girince gözlerim

kocaman açıldı. Yaşar amcanın hemen arkasından Billur, Bedirhan, Sergen ve Defne de içeri girmişti. Yaşar amca gülerken etrafı kırışan, kaz ayakları derinleşen kısık gözlerini bana çevirdi, genişçe gülümsedi, kaz ayakları derin çukurlar oluşturdu.

"Yaşar dede!" diye çığlık attı Ayşenur oturduğu yerden âdeta zıplayarak kalkarken. "Dedeciğim! Dedeciğim!"

Yaşar amca kollarını genişçe açıp karların içinde dizlerinin üstüne çöktü. Ayşenur büyük bir hızla Yaşar amcaya doğru koşmaya başladı. Bedirhan küçük kızın ona doğru koştuğunu görünce bir adım gerileyip Billur'un arkasına saklandı ve yabancı bir cisim yaklaşıyormuş gibi kızı korku dolu gözlerle izlemeye başladı. Ayşenur, Yaşar amcanın kollarının arasına girdi, kollarını boynuna doladı ve küçük bir kız çocuğunun tüm bedenini saran şefkati parmak uçlarından Yaşar amcanın bedenine akıtarak ona sıkıca sarıldı.

"Benim güzel kızım!" dedi Yaşar amca gülerek. "Çok mu özledin sen dedeyi bakayım?"

Defne'nin gözlerini yüzümde hissedebiliyordum ama ona değil, hemen karşımda duran, birbirlerine son ümitleriymiş gibi sıkıca sarılan kız çocuğu ve yaşlı adama bakıyordum.

"Çok özledim dedeciğim!" Yaşar amca küçük kızı kucaklayıp ayağa kalktı, valizini karların içinde bırakıp bana doğru yürümeye başladığında Ayşenur onun kucağındaydı. Diğerleri de Yaşar amcayı takip ederek çardağa doğru yürüyordu. "Yenge Abla'yla düğüne gideceğiz bu akşam biliyor musun? Ben onu çok sevdim!"

"Yenge Abla ne ayol?" dedi Bedirhan gülerek. Gözlerimiz kesişti. Billur'un koluna girmiş yürüyordu. Bir an gözlerim ikisinin birbirine geçmiş kollarına kayınca Bedirhan duraksadı. "Kız, bizi bırakıp nerelere gidersin sen, hain gacı?"

Ellerimi dizlerimin üstüne koyup gözlerimi Bedirhan'dan uzaklaştırdım. Yaşar amca gülümseyerek bana bakıyordu. Hemen kar-

şımdaki boş sandalyeye oturdu, Ayşenur'u da dizine oturtup sarı saçlarını arkaya doğru itti ve küçük kızın dar alnını öptü.

"Sen çok mu sevdin Yenge Abla'nı?" diye sordu, gözleri bendeydi, göz göze geldiğimiz an bana hafifçe göz kırptı.

"Çok sevdim ama Karan abim kadar sevemem." Ayşenur omuz silkerek gülümsedi. "Karan abim onu onunla olan fotoğraflarında bile kendisini görmezden gelip onu yakınlaştırarak izleyecek kadar çok seviyor. Ben bir fotoğrafta en önce kendime bakarım ki hep."

Bir an için Ayşenur'un söylediklerinin ne anlama geldiğini kafamda oturtamadım, anlayamadım. Yaşar amcanın bakışları hafifledi. Defne gülümseyerek elini yanağıma uzattı, avucunun sıcak içini yanağıma bastırıp yavaşça yanağımı okşadığında kafamı kaldırıp yanağımı okşayan ablama baktım. Saçları dağınık görünüyordu, güneşin ince sütunları saçlarının bir kısmını aydınlattığı için her zaman bal rengi görünen o saçları şimdi başak rengindeydi, kopkoyu bir sarı gibi duruyordu.

Bedirhan geldiğini belli eden cinsten bir patırtı çıkararak elindeki çantaları bir köşeye fırlatıp çardağın ortasına kuruldu. "Bakın şu moruk..." Durup öksürdü. "Şu mükemmel adam, adamın dibi bey, harikanın ötesi, yürüyen yaşlı cazibe Yaşar Çakıl Beyciğim olmasaydı, sizin nereye kaybolduğunuzu bilmeyecektik ve meraktan kudurup dağ, orman, oba, bayır sizi arayacaktık. İnsan bir not bırakır, biz gidiyoruz der be!"

Ayşenur anlamaz gözlerle Bedirhan'a bakmaya başladığında, küçük kızın karşısındaki adamın hareketlerinden hiçbir çıkarım yapamadığını anlayabilmiştim. Billur, Bedirhan'ın dizine oturup kızıl saçlarını kaşıyarak yüzünü buruşturdu. Billur'un Bedirhan'ın dizine oturmasını benden başka önemseyen kimse yokmuş gibi görünüyordu. Bedirhan'ın gözlerinin etrafına yayılan o ifadeyle kesiştiğimiz yol bir an çıkmaz sokakmış gibi ikimiz de bakışlarımızı birbirimizden uzaklaştırdık.

"Bana da ablam arayıp haber verdi, bu iki kaçağın burada olduğunu nereden bileceğim yoksa," dedi Yaşar amca, Ayşenur'un saçlarını şefkatle okşarken.

"İhtiyaçları vardı, bence büyütülecek bir şey yok." Billur hiç beklemediğim bir tepki vermişti. Onun yeşil gözlerine baktım, o gözler sanki benden bilerek kaçıyormuş gibi asla bana dokunmuyordu şu an. Bir an onun bu hareketinin altında ezildiğimi hissettim. Bana acıyor olamazdı değil mi? Ben onun bana acımasını istemiyordum.

"Ay aman da aman, sen büyüdün de insanları anlar mı oldun. Yolarım o cehenneme süpürge diye kullanmaktan bir an olsun çekinmeyeceğim kırmızı saçlarını." Bedirhan, Billur'un kızıl saçlarını avuçladı ama yolmadı. Billur yüzünü buruşturup dirseğiyle Bedirhan'ın boşluğuna vurdu. Gözlerim ikisinin üzerinde gezinirken Sergen sanki yoktu, o kadar sessizdi ki, bazen onun gerçekten aramızda olduğuna inanmak istemiyordum. Sanki buradaydı ama hiçbir zaman burada olmamıştı. Olamıyordu.

"Meral nenem biliyor muydu geleceğinizi?" diye sordu Ayşenur gözlerini Bedirhan'dan uzaklaştırıp Yaşar amcaya çevirerek. "Çok sevinecek, bir gitti Fethiye'ye bir daha dönmedi diyordu senin için Nenem kulaklarını çekecek bilesin dedeciğim."

"Ay seni kart fasulye," dedi Bedirhan gözlerini kıza dikerek. "Kaynamış da çıkmış."

"Kaynamış mı?" Küçük kız gözlerini kırpıştırarak Bedirhan'a bakınca Bedirhan, bir an bozguna uğradı, duraksadı ve gözlerini kız çocuğuna dikti, uzun uzun kız çocuğuna baktı.

Meral teyze kardeşinin geldiğini görünce evi resmen ayağa kaldırmıştı. Karan geldiğinde dedesini ve diğerlerini görmeyi beklemiyordu ama yine de aşırı bir tepki vermedi. Bu saate kadar nerede olduğunu merak etmemiştim, muhtemelen tanıdıklarını görmeye falan çıkmıştı. Akşamki düğüne gitmek istediğimi söylediğimde

masada oluşan o sessizlik o kadar utanç vericiydi ki, bir an, benim fikrim değil, diye bağırarak onlardan uzaklaşmak istemiştim.

Akşama doğru elinde bir ibrikle üst kata çıkan Fatma'yı görünce oturduğum yerden kalkıp, "Yardım lazım mı?" diye sordum gülümseyerek.

"Yok yok," dedi utangaç bir tavırla. "Benim kızı yıkayacağım."

"Banyoda neden yıkamıyorsun?"

"Banyo yok, hamam var," dedi aniden. "Bakma böyle eski göründüğüne, konaktır aslında burası." Güldü. "Ayşenur ezelden sevmez hamamda yıkanmayı. Korkuyor."

Başımı yavaşça salladım. Gözlerim bahçedeki donmuş süs havuzuna kaydı, alt kattaki mutfaktan Bedirhan'ın kahkaha sesleri yükseliyordu. Elim farkında olmadan kazağımın üstüne kondu, bilincim dışında sol göğsümün altına dokundum. Sütyenimin demiri batıyormuş gibi bir his göğsüme dalıp dalıp çıkıyordu sanki.

Fatma gözden kaybolana kadar sessizce elim sol göğsümün altında, donmuş süs havuzunu izledim. Bazı şeyler o kadar gerçekti ki, bir türlü yalanını yakalayamıyordum, rüyasından uyanamıyordum. Bazen, hiç beklemediğim bir anda, günün belirli olmayan alakasız saatlerinde artık annemin olmadığı gerçeği kalbime buzdan bir bıçak gibi saplanıyordu. Bu böyle ömür boyu sürüp gidecek miydi?

"Asi," diye fısıldadı o tanıdık ses. Parmaklarımı göğsümün altına bastırarak olduğum yerde sıçradım ve omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktım. Karan mutfak kapısını açmış, parmaklarının arasında yanan sigaranın dumanı güzel yüzüne doğru kavisler çizerek tırmanırken orada durmuş öylece bana bakıyordu. "Bu soğukta neden orada dikiliyorsun güzelim?" diye sordu. "Gelsene içeri."

Yavaşça başımı salladım, tenime batırdığım parmaklarımı birbirine kenetleyerek yumruk yaptım ve Karan'a doğru yürümeye başladım. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ucunda yana-

rak ölen tütünün külü yere devrildi. Karan'ın gözleri üzerimdeydi. Onun yanından kayarak geçtim, mutfağa girdim. Billur saçlarını dolma kalemle topuz yapmış, kalçasını tezgâha yaslamıştı, Meral teyze hemen onun önündeki mutfak masasının ahşap sandalyesinde oturuyor, Defne de Meral teyzenin karşısındaki sandalyede oturuyordu. Bedirhan'ın sırtı buzdolabına yaslıydı, buzdolabından bile uzun olan sırık Bedirhan beni görünce kısaca göz kırpıp bakışlarını Meral teyzeye çevirdi. Sergen pencerenin önünde duruyordu, sırtı herkese dönüktü ve ilerideki kar yığınını izlerken her zamanki gibi tepkisiz görünüyordu.

Mutfağın içi karanlık olduğundan tavandaki sarı ampulü yakmışlardı, sarı ışık mutfağı güçsüz bir şekilde aydınlatırken, "İlahi Bedirhan," dedi Meral teyze. "Sen çok yaşa, ne güldürdün beni yahu .."

"Aşkım çıkın çıkın gelin Fethiye'ye, bende daha ne anılar var, ne olaylar, ne bombalar... Bak sana yemin ediyorum saç dökmeyen rehabilitasyon cihazı gibiyim. Sıkıntı denen, iç huzursuzluğu denen o kanser parça pinçik ediyor, öldürüyorum..."

"Geleceğim bir gün Fethiye'ye," dedi gülerek Meral teyze. Karan sessizce sigarasını içmeye devam ediyordu, onun da sırtı bize dönüktü. Kalçamı ablamın oturduğu sandalyenin sırtına yasladıktan sonra bakışlarımı Billur'a çevirdim. Bana baktı, bu kez tam gözlerimin içine baktı ve bu beni gerçekten rahatlattı. Göz kırptı. "Hiçbir yere götürmüyorsun beni sen Karan," diye iç geçirdi Meral teyze. "Alınıyor nenen sana."

"Ayol Damperli Kamyon Bey, neden götürmüyorsunuz kadıncağızı gezmeye?" diye sordu Bedirhan.

"Bedirhan," dedi Karan uyarıcı bir sesle.

"Aman sen de hep Bedirhan hep Bedirhan." Bedirhan mızmızlanarak omuz silkti. "Bir gün bir küseceğim, çat diye kırılacak kalbim sonra çok üzüleceksin..."

"Kırmayın yakışıklımın kalbini!" Meral teyze güldü. "Döverim ben onları!"

"Ay ben bu karıyı çok sevdım ha," dedi Bedirhan kıkırdayarak. "Kız nasıl deniyordu o, hani biraz önce öğrettiydin ya... Ha... Yerim seni, gadasını aldığım!"

İçeriye Meral teyzenin torunu Özkan girince, Karan parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı bahçeye attı. Hâlâ yanan sigaranın karların içine saplanırken çıkardığı cızırtıyı duymuşum gibi irkildim. Meral teyzenin bakışları yavaşça bana doğru kaydı. Boş bakışlarım Meral teyzenin bakışlarının kafesine alındığımızı fark ettiği an yaşlı kadına doğruldu.

"Nasılsın?" diye sordu bana. "Akşam rahat edebildin mi yerinde? Biz âdet edindik, yatak yerine ya yer yatağa seriyoruz ya da divanda yatıyoruz. Bu evde yalnızca Yaşar'ın anasının, yani benim analığımın bir yatağı oldu, o da gelin geldi diyeydı. Hem biliyor musun, doktorlar bunu daha sağlıklı buluyormuş."

"Rahattı," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

"Karan'ın kolları kadar rahat mıydı kız?" diye sordu Bedirhan bir anda. Duraksadım. Kan kulaklarımda uğuldarken yanaklarıma çöken baskı o kadar fazlaydı ki, utançtan karnıma bıçak yarası bir ağrı saplanmıştı. Bakışlarımı hiddetle Bedirhan'a çevirdim.

"Abooo!" dedi Meral teyze. "Abooo!"

Yüzümü ellerimle örtmek, çığlık atarak ters yöne koşup bir duvara çarparak durmak istiyordum. Billur sırıtarak bakınca ona cins cins bakıp, "Boş boş konuşma," diye hırladım.

"Abooo, değil mi kız?" diye sordu Bedirhan beni önemsemeden. "Bence de abooo... Senin bu torunun Karan var ya... Torunundu değil mi kız, yeğenin mi yoksa? Neyse... İşte o Karan bereket tanrısı gibi geziniyor ortalarda haberin olsun." Pis pis kıkırdadı. "Ee ne zaman yapıyoruz düğünü?"

Gadasını almak: Kurban olmak.

"Bereket tanrısı ne ola ki?" diye sordu Meral teyze her şeyden bihaber. Eğer Fethiye gibi bir yerde yaşamasaydım kesinlikle ben de bilmezdim ama Paspatur sokağında çok küçükken defalarca kez denk geldiğim bereket tanrısı heykelini hatırlayınca... *Lanet olsun.*

"Google'dan bakayım mı ben nene?" diye sordu Özkan telefonunu göstererek. "Her şeycikler çıkıyor."

Bedirhan aniden yerinden zıpladı. "Ay bakma!" diye bağırdı telaşla. "Bakma yavrum, evladım bakma! Girme sakın! Bakma!" Bedirhan çocuğun üstüne yürüdü. "Allah belanı versin ki bakma."

Özkan, Bedirhan'dan kaçarken çoktan siteye o malûm şeyi yazıp görseline bakmıştı bile. "Aboo," dedi Özkan gözlerini irice açarak. "Bu adamın çıbığı[1] neden bu kadar büyük Bedirhan abi?"

"Ne çubuğu, direk o evladım, direk!" Bedirhan çocuğun elinden kaptığı telefonu yukarıya kaldırdı. Hızla siteden çıkıp geçmiş sildikten sonra telefonunu almak için çırpınan çocuğa telefonunu verdi. "Gösterme yaşlı başlı karıya sakın," dedi kısık sesle. "Başımıza iş açma..."

"En çok da İzmir'i merak ediyorum ben," dedi Meral teyze iç çekerek. "Hiç göremedim biliyor musunuz?"

"Neden gitmedin ki?" diye sordu Billur. "Ben İzmirliyim bu arada."

"Valla mı?" Yaşlı kadın gülümsedi. "Güzelliğinden anlamam gerekirdi. Şey..." Gözleri önündeki ahşap masanın üstünü örten plastik örtüye kaydı. "Yaşar pek sevmez İzmir'i. Bundandır götürmedi beni."

"Kendin gitseydin kız," dedi Bedirhan. "Özgür kızlar gibi..."

Meral teyze güldü. "Güldürme beni, deli oğlan. İzmir, Yaşar'ın göğsünde yaradan bir bronştur."

[1] Çıbık. Çubuk.

Duraksadım. Defne'nin meraklı bakışları kadının üstündeydi. "Nasıl yani?" diye sordu sanki iç sesimi duymuş gibi. Oysa uzun zamandır diğer Merve'nin sesini duyamıyordum.

Meral teyze derin bir nefes aldı.

"Bu hikâyeyi neredeyse tüm Kayseri bilir. Yaşar'ım zamanında İzmirli bir kıza sevdalandı. Çok sevdi. Öyle böyle değil, esaslı sevdi. Kızı hiç görmedim, Allah bilir ya görmeden sevdiydim. Ne bileyim, kardeşimi mutlu ediyordu. Bu onu sevmeme yetmişti." Derin bir nefes aldı. Mazi havada uçuşuyordu sanki. "Yaşar'a kızı terk ettirdi rahmetli babam," dedi Meral teyze bir anda.

Ölü toprağı hepimizin tenine dökülmüş gibi suspus olduk.

"Zalim mi gördünüz babamı? Görmeyin. Vallahi çok iyi adamdı benim rahmetli babacığım, toprağı bol, mekânı cennet olsun. Ama olmayınca olmuyor. Sebepleri vardı babamın da. Sonradan o da pişman oldu ama geç oluyor bazı şeylere, yetişemiyorsun işte. Geri dönmüyor ki zaman denen meret."

Derin, içli bir nefes daha doldurdu kederli göğsüne.

"Yaşar'ı evlendirdiler hiç sevmediği biriyle. Gel zaman git zaman seversin dediler, aynı yastığa baş koyup birbirini sevmeyen mi olurmuş dediler. Yaşar sevmedi. Rana, Yaşar'ı çok sevdi, her şeyden çok sevdi. Gururundan, onurundan vazgeçecek kadar, geçmişteki o kadının gölgesinde yaşayacak kadar çok sevdi. Evlendi, çocuğu oldu, yaşı büyüdü, sevdası da sanki yaşıyla bir oldu büyüdü. Hiç kızamadı ona Rana çünkü biliyordu zaten, evlenirken de biliyordu, Yaşar'ın çocuğunu doğururken de biliyordu, Yaşar'a ne zaman baksa o kadını görüyordu."

Güldü Meral teyze, o kadar sönük bir tebessümdü ki bu, kalbim sızladı.

"Yaşar sevmez değil, sever İzmir'i. Şimdi gitse yatar toprağını öper o memleketin. Ama oraya adım atmaya ne yüreği yeter ne de ayakları oraya gider."

Bir anda mutfağın tavanı başımıza çökmüştü sanki. Yaşar amcanın koyu renk gözlerinde gördüğüm o ifade belirdi tekrar gözlerimin önünde. Bir gözü diğer gözünden daha kısık bakan Yaşar amcanın bakışlarının arkasında bir kadını sakladığını nereden bilebilirdik ki?

"Kavuşamadılar demek," dedi Bedirhan dalgın bir sesle.

"Öyle ya," dedi Meral teyze, artık gülüyordu. "Ne demişler, yaşarsın, aşk olur; ayrılırsın, adına sevda derler."

"Kavuşamayınca mı sevda oluyor bunun adı?" diye sordu Bedirhan.

"Yanındaysa sevdiğin, cehennem sana gülistandır; ayrı düşersen yardan, cennetteki melek bile başında duran gardiyandır."

Meral teyzenin söyledikleri zihnime ucundan siyah mürekkep damlayan bir kalemle işlenirken bakışlarım durgunlaşmıştı. Bedirhan'ın gözlerine oturan gölgeler sanki üzerime devrilmiş, tavanda yanan lambanın ışığı tıpkı bir sigaranın yanan ucu gibi tenimde sönmüştü.

"Adı neydi?" diye sordu Defne bir anda. "Yani... Söylemek istemezseniz anlarım ama... Kadını..." Defne gözlerini kaçırdı. "... merak ettim."

Meral teyze kederli bir gülümsemeyle, "Türkan," diye fısıldadı ve geçmişin zincirleri yerde sürünürken, zamanın hücresinde yatan kadın yavaşça kafasını kaldırıp hücrenin içine sızan ışığa baktı. Sen-çe yutkundum. Türkan, zamanın içinde uyanmıştı.

Karan zaten tüm bunları biliyormuş gibi sakince dinliyor, gözleri ara sıra profilime dokunuyordu, onun bakışlarını hissettiğimde ben de ona bakmak istiyordum ama göğsüme ağır gelen bu his hâlâ göğsümdeki baskısını sürdürürken ona bakmamam gerektiğini biliyordum. Konu bir şekilde değişti ama Türkan sanki buradaydı bir köşeye geçmiş, yıllar önceki hâliyle bizi izliyor, zaman hepimize dokunuyor ama ona ve göğsünün altında yatan sevdaya dokunamıyordu.

Sakince onları izlerken aslında kendimi o kadar çıkmazda hissediyordum ki. Yine de bunun rengini kimseye vermedim. Mutfaktan çıktım. Ayşenur ıslak saçlarıyla bana elbiselerini göstermek için elinde üç farklı elbiseyle alt kata inince, Fatma arkasından, "Kız hasta olacaksın!" diye bağırdı ama aldırış etmedi Ayşenur.

Herkes hazırlanmak için kenara çekilmiş, akşamki gideceğimiz düğünün telaşı evin içinde ışık gibi parlamaya başlamıştı. Billur'un zoruyla dümdüz olan siyah saçlarımı eski bir maşa yardımıyla dalgalandırmış, varla yok arası bir makyajı da yüzüme maske gibi givdirmiştim. Fondöten kullanmayı pek sevmiyordum ama yüzüm dehşet hâldeydi, göz altlarım inanılmaz derecede mor ve içeri göçmüş görünüyordu. İnce bir tabaka şeklinde sürdüğüm fondöten bu hasarı çok fazla gizleyememiş olsa da artık ifadem daha aydınlık duruyordu. En azından güneş oradaydı, yalnızca bulutların arkasına gizlenmiş gibi duruyordu.

Mahalle arasında olacak bir düğün olduğundan ve hava buz gibi olduğundan sıkı giyinmenin şık giyinmekten daha önemli olduğunu düşünmüştüm. Bordo, boğazlı bir kazak giydim, kazak bir triko gibi uzundu, altımda siyah, kalın bir tayt vardı ve ayaklarıma da siyah, düztaban botlarımı giymiştim. Dudaklarıma belli belirsiz dokundurduğum ruj, dudaklarımın pürüzlü yüzeyine doldu ve kuru dudaklarımın arasına girerek sanki dudaklarım yarılmış gibi kanlı bir görüntü oluşturdu. Her nedense bu görüntü hoşuma gitmişti. Hazırdım. En son hâlâ sıcak olan maşayla Ayşenur'un parlak sarı saçlarının uçlarını dalgalandırdım ve yanaklarını öptüm, yanaklarına dudaklarımdan bulaşan ruju parmaklarımla dağıttım. Gülümsüyordu.

"Bak, şimdi senin de makyajın var," dedim yanaklarına düşen bukleleri kulağının arkasına iterek. "Düğündeki en güzel kız sen olacaksın."

"Senden güzel olamam ki," dedi genişçe tebessüm ederek. "Ablan sana çok benziyor ama onun saçları senin saçların gibi kapkara, kömür gibi değil."

Duraksadım. "Benziyor muyuz?"

"Evet," dedi Ayşenur. "Yüzünüz çok benziyor. Burnunuz, dudaklarınız aynı gibi sanki ama senin gözlerin kahverengi, Defne ablanın gözleri bal gibiydi, sarı sarı. Güneş gibi." Kıkırdadı. "Senin gözlerin de ay gibi."

Defne kapının önünde belirince bakışlarım küçük kızdan ayrılıp ablama kaydı. Ablam da kalın giyinmiş, hatta üstüne bir kaban almış, kafasına da bere takmıştı. Dışarıdaki gürültüyü duyabiliyordum, davul ve zurna çalıyordu. Evden çıkıp düğünün olduğu yere gelmemiz beş dakikamızı bile almamıştı. Yağan karın buzlandırdığı yolda yürümek benim gibi karı yeni yeni keşfetmeye başlayan biri için o kadar zordu ki. Düğün bir kahvenin bahçesindeydi, gelişigüzel etrafa serpiştirilmiş sandalyelerin birkaçı dışında neredeyse hepsi doluydu. Bahçenin iki ucunda büyük çınar ağaçları vardı ve tepeye bir iple çekilmiş sarı ampulleri üzerinde taşıyan kablodan ipler ağaçların içine uzanıyor, ağaçlara bağlı duruyordu. Birkaç ampul ağaçların içinde yanıyor, ağaç âdeta fantastik bir yaratığa benziyordu.

Düğün sahipleri Yaşar amcanın elini öptü. Karan ile tokalaşıp onu selamladılar, şimdi yanında olduğum adamın insanların gözündeki ününü daha net görüyordum işte. Çalgı sesi o kadar baskındı ki, sanki davulcu tokmağı davula değil, kaburgalarıma vuruyordu. Gelin ve damat çok geçmeden düğün alanına gelmiş, ilk danslarını etmeye başlamışlardı bile. Olduğum ortamdan kopuk bir şekilde Karan'ın yanında öylece dikiliyor, hemen önümdeki kalabalığı bomboş gözlerle izliyordum. Kar yağışı şimdilik durmuştu ama karın soğuğu o kadar yoğundu ki, etrafımda koşuşturan küçük çocukların dudakları ve burunları soğuktan dolayı kıpkırmızı kesilmişti. Gözlerim bir an ablama doğru kaydı, kollarını göğsünün üzerinde toparlamış, tıpkı benim gibi bomboş bakışlarını kalabalığa dikmiş öylece dikiliyordu. Göğsüme oturan o gaddar his, oturduğu yerde hareketlenmeye başladı. Annemizi kaybedeli ne kadar olmuştu da

biz burada, bir düğünün ortasında, birbirimizin karşısında böyle tepkisizce dikilebiliyorduk?

Zaman o kadar zalimdi ki.

Yapayalnız orada, ışıkların altında dikilen ablamın yalnızlığına ilk balyoz darbesi Sergen'in gölgesi tarafından indirildi. Bakışlarım ikisine kilitlenmişti. Sergen avucunun içinde tuttuğu karton bardağı Defne'ye uzatırken Defne'ye değil kalabalığa bakıyordu. Defne ona uzanan, açık ağzından dışarı dumanlar tüten karton bardağı fark edince irkildi, bakışları kısaca Sergen'e doğru kaydı.

"Teşekkür ederim," dediğini duyamasam da dudaklarının hareketiyle bu cümlenin düğümünü çözebilmiştim. Sergen göz ucuyla ablama baktı, bakışları bir süre ablamın yüzünde gezindi. Ablamın dudakları yukarı kıvrıldığında kalbim atışlarını tekrar hızlandırmıştı. Sergen uzun uzun ablamın gülen yüzüne baktı, ardından bakışları birbirlerinden ayrılıp kalabalığa uzandı. Ablamın dudaklarındaki tebessüm izi silinmemişti.

"Fark ettin mi?" diye fısıldadı Karan, onun sıcak nefesini kulak boşluğumda hissedince ürperdim. Bakışlarım yavaşça ona doğru döndü, gözlerimiz sarı ışıkların altında birbirine tutundu.

"Neyi?"

Karan uzun uzun yüzüme baktı. Hiçbir şey söylemedi. Üstelemedim, sorumu tekrar etmedim, yalnızca onu izledim. Onun bakışları benden uzaklaştıktan sonra kaç dakika daha o şekilde onu izlemiştim bilmiyordum ama kına yakılmış, türküler söylenmiş, ardından da takı merasimine geçilmişti.

Gelinin ve damadın boyunlarına astıkları kırmızı ve beyaz kuşaklara baktım. Kuşaklar yavaşça paralar ve altınlar tarafından doldurulmaya başladı. Yaşar amca görüş alanıma girdi. Meral teyzenin anlattıkları zihnimdeki düzenli odayı darmadağın etmeye başladı. Yaşar amcaya baktığımda, her zaman orada olduğunu bildiğim geçmişi bu kadar ayrıntılı görmeyi beklemiyordum.

Yaşar amca gözlerindeki kaz ayaklarının derinleşmesini sağlayacak türden bir tebessümle gelin kızın yanağını okşadı, genç kız ağlıyordu. Elleri kırmızı bir şeyle bağlı olan kız Yaşar amcanın elini optü. Yaşar amca, kızın bileğine kalın bir altın bilezik taktı, bir şeyler söyledi ama susan müziğe rağmen sesler duyulmuyordu çünkü kalabalığın yarattığı bir uğultu vardı. Yaşar amca aynı şekilde damada da altın taktı, anladığım kadarıyla bu altın bir saat ya da künyeydi. Bedirhan'ın köşede iç çektiğini duydum, Ayşenur onun kucağındaydı.

"Acaba evlensem bana da takar mı?" diye sordu göz ucuyla bana bakarak. "Yani altın..."

"Bedirhan," diye fısıldadım. "Kucağında çocuk var."

"Bu küçük fasulye senden benden çakal, sulu getirir susuz döndürür." Ayşenur'un yanağından sertçe öpünce Ayşenur kıkırdadı. "Hele tipe bak, Susurluk ayranım benim."

Ayşenur gülümseyerek Bedirhan'ın boynuna kollarını doladı, gözleri kısaca bana uğradı. "Müzik susunca başım ağrımıyor, keşke açmasalar gene," dedi dudak bükerek. Bedirhan onun ne demek istediğini anlamamıştı ama ona bakmayan Karan ve ben onun söylediklerinin ne anlama geldiğini biliyorduk. Gözlerimi kaçırdım.

Mahallenin muhtarı olduğunu öğrendiğim adam eline mikrofonu aldı, aynı zamanda damadın da babasıydı. Kısa bir konuşma yapmış, kalabalık bu konuşmayı pek de umursamamıştı doğrusu. Sonunda, "Karan Bey'im de burada," dedi ama Karan'a neden beyim dediğini pek anlayamadım. Bakışlarım adamdan ayrılarak Karan'a uzandı. Tüm gözler tıpkı benim gözlerim gibi Karan'ın üzerine dönmüştü. "Bu gecenın hatırına, ha?" dedi adam beklenti dolu gözlerle. "Ne dersin?"

Ben daha ne olduğunu kavrayamadan Karan yavaşça benden uzaklaşıp gözden kayboldu. Onu tekrar gördüğümde ayağındaki ayakkabıları çıkarmış, yerine siyah çizmeler giymişti, beyaz göm-

leğinin manşetlerini kıvırmış, havadaki dondurucu soğuğa rağmen gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı. Altındaki siyah pantolon uzun bacaklarını sararken, dizlerine kadar uzanan siyah çizme de tıpkı pantolonu gibi bedeninde ikinci bir deri tabakası oluşturmuştu âdeta. Önce davulun o küçük tık sesleri yankılandı. Karan kara gözlerini kalabalığın arasında bir kurşun gibi kaydırıp gözlerime sapladı.

Zurnanın sesini duyunca kaşlarımı kaldırdım. Ağır ağır yürüdü, ortaya kadar geldi, yürüyüşü garipti. Kollarını sallayarak yürüyordu. Karan kollarını yavaşça kaldırdı. Kalabalık gerileyerek ona daha fazla yer açtı, kemanın sesi de diğer ikiliye katılarak düğün alanında çınlamaya başladı. Cesur bir adam görüntüsü her zaman onunlaydı ama şu anki duruşu bile o cesur adamı korkutacak kadar cesurdu. Kollarını yavaşça indirdi, sağ elini beline götürüp sanki belinde onu bekleyen bir silah varmış gibi gözlerini kıstı. Tek ayağını kaldırdı, yavaşça indirdi, ardından diğer ayağını da aynı şekilde kaldırıp indirdi. Onun zeybek oynadığını çalan müzikten ve sergilediği figürlerden de anlamıştım ama şu an ona öyle bir bakıyordum ki, sanki hayatımda ilk kez bu dansı görüyor, ilk kez böyle bir müzik duyuyordum.

Bedeni sanki bunun için biçilmiş bir kaftandı. Bazı gözler bana kayarken, çoğu göz ondan bir an olsun ayrılamıyordu. Nefesimi boğazımın içinde düğüm düğüm eden hareketlerini izlerken boynum yanmaya başlamıştı. Ayağıyla yarım bir daire çizdi, yavaşça sola döndü. Sol dizini yavaşça yere vurdu, yarım bir şekilde sola döndürdü, bu kez de sağ dizini yere vurdu. Bunu yaparken heybetli kolları açık duruyordu. Davulun, zurnanın ve kemanın sesi, sanki onun hareketlerini takip ediyordu. O her dizini yere vurduğunda kalabalık bağırıyor, alkışlıyor, küçük çocuklar onun fotoğraflarını çekiyordu.

Uzun bacakları her bir bükülüşünde, dizi her yere vuruşunda kalbim göğsüme ağır bir yumruk geçiriyor, arsız bir şekilde çarpa-

rak yönünü kaybetmiş bir pusula gibi ibresini pervasızca hareket ettiriyordu.

Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. Bedirhan alkış tutuyor, Billur kahkaha atarken, kahkahalarının arasından ıslık çalmayı da ihmâl etmiyordu. Sergen'in gözleri Karan'daydı, Defne de şaşkın şaşkın onu izliyordu, şu an gözlerim Karan'ın gözlerine saplanmış olsa bile çevremdeki insanların hareketlerini görebiliyor, ifadelerini analiz edebiliyordum. Bir anda diğer tüm insanlar bulanık bir camın arkasında kaldı, yalnızca o netleşti.

Gece karası gözlerinde kibirli bir ifadeyle sol ayağını ileri attı, sağ ayağı yine geride duruyordu, yavaşça sola döndü; sağ ayağı biraz sola doğru çapraz bir şekilde atıldı, dikkatlice adımını yere bastı. Sol ayağını hafifçe kaldırdı, ardından yere tekrar bastı. Sol ayağını sağ ayağıyla yan yana getirdi, sol ayağının ucuyla yere bastı ve tekrar sol tarafa bir adım açılıp çizmenin burnunu yavaşça yere sürttü. Sağ kolu yukarı, sol kolu inik vaziyette durup kafasını yavaşça eğdi ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

Bir alkış yağmurunun altında kaldık.

Her şey bitip bana doğru yaklaşmaya başladığında kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki. Yanıma gelip yüzüme düşen dalgalı saç telini kulağımın arkasına iterek göz kırptı. "Hayırdır?" dedi, arkasında değişerek çalan davul zurnanın sesi onun tok sesini yutmaya yetmemişti. "Sudan çıkmış balık gibi bakıyorsun."

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. "Zeybek oynayabildiğini bilmiyordum."

Bana alaycı bir bakış attı. "Artık biliyorsun."

Gözlerinin tam içine bakarak, "Böyle üşümüyor musun?" diye sordum kısık bir sesle. Üşümesinin imkânı yoktu, boynundaki ter tabakasını görebiliyordum. *Kahretsin...* Karan gürültüden dolayı beni tam duyamayıp eğilince dudakları kulağıma sürtündü. Hiçbir

göz üzerimizde olmasa bile sanki herkes bize bakıyormuş gibi utanarak geri çekilmeye çalıştım ama büyük avucunu çoktan belime yerleştirmişti bile.

"Hım?" dedi sorar gibi, nefesi kulak boşluğuma akarak oradaki soğuğu parçalara ayırıp eritti. Sanki teri benim tenimde ağır ağır, zamana ait bir gözyaşı gibi akıyordu.

"Böyle," diye fısıldadım. "Üşümüyor musun?"

"Üşüyorsam," dedi erkeksi bir tınıyla. "Isıtacak mısın?"

Bir an olduğum yerde daha da buz kesmeme neden olan sorusu aslında bedenimin yanmaya başlamasına neden olmuştu ama bedenimden yükselen alevlere rağmen üşüyordum. Karan'ın omzuna dokunan elle birlikte Karan yavaşça benden uzaklaşıp elin sahibine baktı. Yaşar amca bana gülümseyerek, "Karan, takı bitmişken sen de tak takacaklarını. Takı merasimi sırasında takmayı sevmediğinden çağırmamıştım seni. Ayıp olmasın aslanım," dedi. Ah, o kadar düşünceli bir adamdı ki.

Karan başını sallayarak, "Haklısın," diye onayladı dedesini. Sırtını dönüp aksi yönde ilerlemeye başladı. Yaşar amca yanağımdan bir makas aldıktan sonra Karan'ın arkasına takılarak gözden kayboldu. Biraz sonra dikkatimi çeken ilk şey, Ayşenur ve Bedirhan'ın dansı olmuştu. Birlikte pistin ortasında dans ediyorlar, Ayşenur kahkahalar savurarak gülüyordu. Bedirhan gerçekten de bir neşe kaynağıydı. Aniden sönen lambalar ve karanlığa gömülen sokak, kalabalığın dudaklarından dökülen çığlığa gebe kaldı. Olduğum yerde donup kaldım, gözlerim karanlığı taradı ama hiçbir şey göremiyordum.

"Sadece bir elektrik kesintisi," dedi bir adam. "Sakin olun. Çocuklarınıza sahip çıkın!"

Dudaklarıma örtülen kalın parmakları hissettiğimde, boşluktaki karanlığa tutunan gözlerim aniden irileşti. Sırtımda hissettiğim soğukluk neye aitti bilmiyordum ama göğsüm yaşadığım panik duygusuyla kabardı, bedenim ileri doğru yay gibi gerildi.

"Sesini çıkarmaya kalkma," dedi buz gibi, ölümcül bir sesle. Bu ses tanıdıktı ama geçmişin sayfalarını aralayıp sesin sahibinin yüzünü gözlerimin önüne getiremiyordum. Damarım kanıma dar gelmeye başladı.

Çığlıkları duyuyordum, kalabalığın uğultusu da korkudan ağlayan çocukların çığlıklarına karışmıştı. Dudaklarımdaki parmakların baskısı arttı, onun soğuk avucunu ağzımın her noktasında hissettim. Çığlık atmalı mıydım? Sırtıma dokunan soğuk şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Korkmuyordum ama sesimi de çıkaramıyordum. Olduğum yerde donup kalmıştım.

Bir el belime dolandı, dokunuşu tehditkârdı. Beni çekerek kalabalıktan uzaklaştırmaya başladığında ters adımlar atarak ilerliyorduk. Ağzımı açsam, dişlerimi onun avucuna geçirsem çok rahat çığlık atabilirdim, bunu yapmadım. Zihnim karanlığın içine gömülmüştü.

Ayaklarım buzlu zeminde kayıyordu. Beni çekiştirerek hızla oradan uzaklaştırdı ama tüm sokağın elektriği kesildiği için hiçbir yeri göremiyordum. Gökyüzünde yanan yıldızlar bile ışığını söndürüp geri çekilerek uzayın derinliklerinde kaybolmuş gibiydi. Endişe damarlarımda tıpkı kan gibi hareket etmeye başladığında artık çırpınmam gerektiğini fark ettim ve ellerimi yakalayan elin üstüne koyup tırnaklarımı onun elinin yüzeyine acımasızca sapladım. Uzun tırnaklarım teninin içine battığında boğazından yükselen inilti enseme ölüm gibi çöktü. Beni biraz daha aydınlık bir araya soktu, artık sesler yoktu, yalnızca o ve ben vardık ama sırtım ona dönük olduğu için onun yüzünü göremiyor, teninden yayılan tıraş kolonyası kokusunu ve ağır parfümünün kokusunu soluyabiliyordum.

Aniden gelen farkındalıkla tırnaklarımı onun belimde duran elinin üstüne sapladım, uzun tırnaklarımın etine nasıl gömüldüğünü öyle net bir şekilde hissetmiştim ki. Arkamdaki adam hırıltılı bir nefes vererek inledi, elini belimden çekerken artık özgürdüm ama saç diplerimden yakalayarak beni arkaya doğru çekti, kafam onun boy-

nuna yakın bir yerde asılı duruyordu. Hırsla ağzımın üstünde duran eline dişlerimi geçirdim, avucunu vahşi bir güdüyle ısırdığımda ağır bir küfür sarf ederek ağzımın üstündeki elini çekti.

"Bırak beni!" diye hırladım, duyduğum öfke boğazıma yapışmıştı.

"Bağırıp herkesi başımıza topla istersen," dedi aynı ölümcül sesiyle. Sesi tıpkı bir zehir gibi kanımın içinde akmaya başladı, kanımın içinde yüzerek zihnime ulaştı ve o vahşi tanıdıklık duygusu göğsümü ele geçirdi. Beni aniden belimden yakalayarak ters çevirdi, yüzümü yüzüne dönmemi sağladı ama ben daha onun yüzüne bakamadan beni hırsla duvara itip, sırtımı arkamda duran binanın duvarına yasladı. Çarpmanın etkisiyle gözlerimi yumdum, dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü ve gecenin içinde bu adamdan yükselen öfkeden kaçar gibi arkasına bile bakmadan yok oldu.

Gözlerimi araladığımda karşımda onu bulmayı beklemiyordum.

Tenime dikilmiş mumlar gibi yanmaya başlayan şaşkınlık yüzümün tüm derisini kapladı, gözlerimde titreyen şaşkınlığı net bir şekilde görebildiğine emindim. Yüzü gölgeler tarafından yutulmuş olsa da, onu anında tanımıştım. Yeşil gözleri kahverengi gözlerime bir kaplanın pençesinin avına saplandığı gibi saplandı. Mayın tarlasının ortasına düşmüş, attığım tek bir adım ölümümün bekçiliğini yapan Azrail'in kollarına düşmeme neden olacakmış gibi dehşetle ona baktığımda, gözlerindeki yeşil mayınlar patlamaya hazır bir bombadan daha tehlikeli bir düzenek kurmuştu.

Bu adam Funda'nın sevgilisi Arda'dan başkası değildi.

8. SAHNE

Tenime iş gibi sinen endişe, zihnimin rahmine düşmüş bebeğin boynuna duşuncelerden bir kordonla dolandı: bebeği boğmaya, zihnimin o bebek için hazırladığı kundağı yakmaya başladı.

Yüzümde çalkalanan bir dehşetle Arda'ya bakıyordum, o benim aksime o kadar sakın görünüyordu ki, bu sakinliği kalbimin daha büyük bir panikle çarpmaya başlamasına neden olmuştu. Zihnime ektiğim tüm sorular, zihnimin toprağından kafalarını çıkarıp gözlerini yüzüme dikmeye başladığında, Arda'nın dudaklarında alaycı bir tebessüm emekledi, sendeledi ve ilk kez yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi yalpalayarak yürümeye başladı.

Parmakları bir anda bileğime sarıldı.

Onun parmaklarının baskısını bileğimi saran derinin üstünde hissettiğimde köşeye sıkıştırılmış bir yırtıcı edasıyla onun yeşil gözlerinin tam içine baktım. Bu cüreti kendinde nasıl oluyordu da bulabiliyordu? Sırtımı duvara daha sert bastırdı, yeşil gözleri, kahverengi gözlerime öyle dikkatli bakıyordu ki, kendimi olduğumdan çok daha kötü hissetmeye başlamıştım. Gözlerim Arda'nın hemen arkasında kalan duvardaki devasa büyüklükteki saatin akrebine kaydı, akrebin ucundaki zehirli ok gecenin on birini işaret ediyordu.

Bakışlarım ağır ağır onun yeşil gözlerine doğru ilerledi, gözlerinin karnına gözlerimde bıçaklarla oturdum.

"Burada ne aradığını bilmiyorum ama eğer Karan senin beni bu şekilde duvara yasladığını görecek ya da öğrenecek olursa, kendine cehennemden bir yer ayırtman gerekecek. Belki de senin yer ayırtmana gerek kalmaz bile."

Arda'nın yeşil gözlerindeki gölgeler onun gözlerine yayılmış zehirli yeşilin rengini örtmeye yetmiyordu.

"Karan'ın her şeyi bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. bu soru zihnimin ortasına yıldırım gibi düşmüştü.

"Düşünmüyorum," dedim. "Biliyorum."

"Bu hayatta Karan'ın bile bilmediği şeyler vardır," dedi Arda, keskin bir bıçak gibi gözlerime saplanarak. "İçinde olduğun tehlikeyi göz ardı etmeye çalışıyorsun ama bu büyük bir aptallık."

"Senin söylediğin ya da söyleyeceğin her şeyi o kadar anlamsız buluyorum ki." Yüzüne tükürür gibi söylemiştim bunu. Arda'nın yeşil gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu, sanki o gözler beni içi zehir dolu bir şırınganın içine hapsetmişti. "Beni derhâl bırakmazsan olacaklardan ben sorumlu olmayacağım!"

"Yerinde olsam Karan'dan uzaklaşırdım," dedi beni duymazdan gelerek. "Çünkü çok yakında öyle büyük şeyler ortaya çıkacak ki, yaratılan o adamdan..." Durdu. "Aslında yaratılan değil, her zaman olduğu o adamdan ölesiye korkacaksın. Çünkü o adamı belki de ilk görüşün olacak. Ama o, zaten o adamdı."

"Senin derdin ne?" Söylediği şeylere bir anlam yükleyemiyordum. "Karan'ı bu kadar kafana takma sebebin o gün bahsettiğiniz arazi mi? Buna inanmamı bekleme. Sen basbayağı onun olduğu kişiyi kıskanıyorsun. Çünkü biliyorsun, asla onun gibi olamayacaksın. Sen bunu çok iyi biliyorsun!"

Yeşil gözler bana öyle acımasız, öyle zalim bir ifadeyle baktı ki, bir an için içinde bulunduğum ortam değişti. Sanki asıl şeytan karşımda duruyordu, tek gözünü ondan alan Tanrı Karan'mış gibi Karan'dan ölesiye nefret ediyordu.

"O benim kıskanacağım türden bir adam mı sanıyorsun sen?" diye tısladı. "O her şeyini çok küçük yaşlarda kaybetmiş bir adam. Şimdi kazandıkları kimin umurunda? Onun mayasında kaybetmek var!"

Zihnimi yakmaya başlayan o güç bedenimi de tıpkı zihnimi yönettiği gibi yönetmeye başlayınca onu öyle sert bir şekilde ittim ki, karşımda duran adam sendeleyerek geri adımladı. Gözlerini gözlerimden ayırmadı, bana tekrar yaklaşmaya başladığını fark ettiğim anda elim havaya kalktı ve o an hiç düşünmeden zihnime alev aldıran düşünceyi eyleme döktüm. Onun yanağına indirdiğim tokadın sesi boşlukta yuvarlanıp yankılar uyandırmaya başladı. Parmaklarımın izi yanağına ikinci bir deri gibi işlendi. Yeşil gözlerini örten kirpikler titredi, gözlerini kapatmadı ama bunu yapmamı beklemediği kesindi.

Yanağına yapıştırdığım tokadın ondaki etkisi birkaç saniye sonra yüzündeki ifadeye yayıldı.

"Dua et anneni yeni verdin toprağa," dedi acımasız bir sesle. Ama kalbim bu cümleyle acımadı. "Yoksa bu tokadın bedelini öyle ağır ödetirdim ki sana, gözünü ne zaman kapasan gördüğün ilk yüz benim yüzüm olurdu."

"Senin içi boş tehditlerine karnım tok benim. Ya şimdi defolur gidersin ya da herkesi etrafımıza toplarım. Seni rezil ederim."

Güldü ama bu o kadar tehlikeli ve zehirli bir tebessümdü ki, dişlerinin arasından şu ana dek çiğnediği tüm hayatların kanı akacaktı sanki. Ona iğrenen gözlerle baktım ama buna aldırış etmedi. Sanki buna alışkındı. İnce, beyaz boynunu siyah paltosunun yakalarına gömerken gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Bu iş burada bitme-

di," dedi kuru bir sesle. "Tekrar karşı karşıya geldiğimizde avuçlarına büyük bir yıkım bırakacağım."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Avuçlarıma bir yıkım bırakabileceğini sanacak kadar aptalsın. Defol git buradan artık." Gözlerim sokağın diğer ucuna kaydı. "Yokluğum fark edilirse beni arayacaklar, seni burada görürlerse şu söylediklerini sana geri yuttururum."

"Avuçlarına bir yıkım bırakacağım ve o yıkımın bir adı bile olacak."

Ona boş boş baktım. "Ne?"

"Karan Ali Çakıl," dedi Ali isminin altını çiziyormuş gibi vurgulu telaffuz ederek.

Yüzünün derisini kaplayan parmak izlerime baktım. Bu ize bakmak, onun zehir rengi gözlerine bakmaktan daha iyiydi. "Defol," diye fısıldadım sanki zamandan bile sakladığım bir sırrı ona veriyormuşum gibi.

Arda bana sırtını dönüp tek kelime dahi etmeden karanlığa doğru yürümeye başladığında hâlâ burada, onun beni yasladığı bu duvara sırtımı vermiş şekilde duruyor, dudaklarımın arasından süzülen soğuğun buharının kıvrımlarını es geçerek onun karanlığın içindeki kayboluşunu izliyordum. Gözden tamamen kayboldu ve o an tam olarak veremediğim o derin nefesin şişirdiği akciğerlerim tıpkı bir balon gibi söndü.

Neyden bahsediyordu bilmiyordum ama bu şeyin Karan'a dokunmasından ölesiye korkuyordum.

Belki de Karan'ı uyarmam gerekti, tüm bu olup biteni gidip ona anlatmalıydım ama içimden bir ses bunu yapacak olursam ortalığı daha çok karıştıracağımı fısıldıyordu. Belki de Arda'nın asıl istediği, planladığı şey buydu. Bilmiyordum. Sırtımı yasladığım duvardan

yavaşça ayrıldım ve boş sokakta pek de sağlam olmayan adımlarla ağır ağır yürümeye başladım.

Düğün alanına vardığımda gözlerim kalabalıkta dolandı, elektrik hâlâ gelmemişti, bir fenerin ışığı aniden yüzümü hedef alınca parmaklarımı yüzüme örtüp kaşlarımı çattım. "Karan abi!" dedi küçük çocuklardan biri. "Abla burada abi!"

Yüzüme tutulan ışık gözlerimi açmama engel oluyordu. Birinin bana doğru yürüdüğünü biliyordum, bu kişinin Karan olduğunu fark ettiğimde çoktan onun kollarına çekilmiştim bile. "Nereye kayboldun?" diye bağırdı bana sıkıca sarılırken. "Bu kalabalıkta, bu karanlıkta seni ararken az kalsın çıldıracaktım!"

"Buradayım," diye fısıldayabildim. Kalabalığın uğultusunu işitiyordum, birkaç kişinin elinde fenerler vardı ve fenerlerin yaydığı ışığı etrafa tutarak kalabalığın içindeki karanlık yüzlerin biraz olsun seçilebilir hâle gelmesini sağlıyorlardı. Elektriği kesenin Arda olduğuna emindim, endişe dolu bakışlarımı Karan'ın yüzüne çevirdim. "Buradayım, sakin ol."

"Merve!" diye bağırdı ablam ileriden. Gözlerim o yöne dönünce Sergen'in elinde de bir el feneri olduğunu gördüm. Defne onun kollarındaydı ve dehşet dolu gözlerle bize doğru bakıyordu. Sergen bir eliyle ablamın kollarını tutarken, diğer elinde tuttuğu fenerin ışığıyla da bizi görmeye çalışıyordu.

"Her şey yolunda," dedim onu yatıştırmaya çalışarak.

Bedirhan hemen çaprazımızdaydı, kucağında küçük Ayşenur vardı ve Ayşenur o kadar çok korkmuştu ki, kollarını sıkıca Bedirhan'ın boynuna dolamış, tir tir titriyordu. Bir an duraksadım. Onun karanlıktan korkmadığını, hatta karanlıkta uyumayı sevdiğini biliyordum.

Kalbime yayılmaya başlayan endişe duygusuyla Bedirhan'ın kucağında titreyen küçük kıza bakarken, "Karan," diye fısıldadım. "Karan, Ayşenur titriyor."

"Korktu," dedi Karan. "Kolay kolay korkmaz ama insanlar hep bir ağızdan bağırmaya başlayınca korktu. Her şey yolunda. Bedirhan'ın kucağında sakinleşecektir."

Billur elinde bir bardak suyla karanlık ortamda gri bir gölge gibi yürüyerek Bedirhan'ın önüne geldi. Avuçlarında tuttuğu su bardağını küçük kıza uzatarak, "Kuzum," diye mırıldandı. "İç bir yudum, ablam, hadi."

Ayşenur yavaşça kafasını Billur'a doğru eğdi. Sanki kurak bir toprağın yağmuru emdiği gibi suyu kana kana içmeye başladı. Ağaç dallarına bağlanarak gerilen sarı ampuller aniden yandı ve orkestranın kurduğu ses sisteminden korkunç bir ses, elektronik bir tınıyla yükselmeye başladı. Yüzümü buruşturarak gözlerimi yumdum, aniden her tarafı saran ışık anlık bir körlük hissetmeme neden oldu.

"Elektrik geldi, elektrik!" diye bağırdı küçük bir çocuk. "Düğün devam etsin!"

Aniden çalmaya başlayan çalgı, Bedirhan'ın, "Durun!" diye bağırmasıyla yarıda kesildi.

Zorlanarak açtığım gözlerimi Bedirhan'a doğru çevirdim, o an beynime bir kurşun saplanmış olsaydı bu kadar şaşırmazdım. Ayşenur kilitlenmiş bir şekilde tepede yanan sarı ampullere bakıyordu ve ağzının kenarından beyaz bir sıvı köpürerek akmaya başlamıştı.

"Bu kıza bir şeyler oluyor! Karan!" Bedirhan delirmiş gibi bağırırken yere eğildi, kız Bedirhan'ın kollarında sara nöbeti geçiren bir hasta gibi, elektriğe tutulmuş küçük yavru bir kuş gibi çırpınarak titremeye başladı.

Ağzının kenarından köpükler halinde akan sıvı küçük kızın boynuna kadar inip ıslattı. Kalabalık korku dolu gözlerle Bedirhan'ın etrafına toplandığında Karan büyük bir hızla kalabalığı yararak ilerledi ve Bedirhan'ın önünde diz çöktü. Bedirhan yerde, küçük kız onun kucağındaydı, olduğum yerde ellerimi ağzıma örttüm ve

yaşadığım şoku saklayamadan titreyerek olan biteni izlemeye başladım. Fatma bir köşede çığlık atarak ağlıyor, yakasını tutup yırtmaya çalışıyordu.

"Neyi var, sara nöbeti mi?" diye sordu Bedirhan şok olmuş gözlerle kucağında titreyen küçük kız çocuğuna bakarken. "Allah kahretmesin! Ambulans çağırın, bir şey yapın!"

"Ambulansı arayın," dedi Karan elini kızın alnına koyup saçlarını geriye doğru iterek. Siyah gözlerini profilinden bile görebiliyordum, o gözlere yayılan endişe o kadar keskindi ki, beni bıçaklarından geçirip parçalamasına rağmen etrafımızdaki kimse bu endişeyi de, endişenin tuttuğu bıçağı da göremiyordu.

"Küçüğüm," diye fısıldadı. "Ayşenur, bak gözlerime."

"Ambulans yolda," dedi Sergen gözlerini küçük kıza dikerek. "Açılın." Durdu, boş bakışları meraklı kalabalığa kaydı. "Açılın lan!"

"Abisinin güzeli," diye fısıldadı Karan, pürdikkat kıza bakıyordu. "Gözlerime bak Ayşenur."

Bedirhan'ın sarsıldığını gördüm. Yüzü buz kesmişti, gözlerimiz birleştiğinde bana ne olduğunu soran gözlerle bakıyordu. Küçük kızı daha sıkı kavradı. Küçük kızın gözleri geriye doğru kaymaya başladı, bedeni anında kan ter içinde kalmıştı. Altın sarısı saçlarının dipleri, terin getirisi olan nemle birleşerek güneşin altında kavrulmuş başaklar gibi koyulaşmıştı.

"Arabanla götürelim!" diye bağırdı Bedirhan dehşet içinde. "Görmüyor musunuz, çocuk ölüyor!"

"Ambulansı beklemek zorundayız," dedi Karan. "Kılını bile kıpırdatma Bedirhan. Titremeyi kes. Onu oynatma."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? O soktuğumun ambulansı ne zaman gelecek?"

"Konuşurken onu sarsma," dedi Karan bir sırrı fısıldıyormuş gibi. "O kız kafasının içinde bir bomba taşıyor."

Bedirhan'ın yüzündeki kan çekildi. Gözlerini yavaşça küçük kıza doğru indirdiğinde dudakları aralanmıştı. "Ur," diye fısıldadı kendine. "Ur mu yani?"

"Küçüğüm," diye fısıldadı Karan tekrardan. "Beni duyuyor musun?"

Ayşenur güçsüz bir şekilde kayan gözlerini yumdu, sertçe yutkunduğunda bedeni hâlâ titriyordu ama ağzından akan o su akmayı kesmiş, yarı yolda tıkanan köpükler kızın dudağı ve çenesi arasında donmuştu.

"Bir durak var Ayşenur," dedi Karan avucunu tedirgin bir şekilde kızın alnına bastırarak. "Bir durak sonra evdesin küçüğüm. Gözünü yoldan ayırma. Durağı kaçırma. Son bir durak."

Ayşenur'un göğsü aldığı nefesle kabardı, titreyen nefesi dudaklarının arasından kıyameti üfleyen meleğin mızıkasından dökülen melodi gibi döküldü. Göğsü tıpkı alev alev yanan bir meşale gibi söndü. Defne'nin elini omzumda hissettiğimde onun hıçkırık seslerini de duymaya başlamıştım. Ambulansın siren sesi tüm sokağı ayağa kaldırdığında, Ayşenur gözlerini yavaşça araladı. Morarmaya başlayan, çatlak ve kuru dudaklarını aralayarak yorgun bir şekilde gülümsedi.

"Evdeyim Karan abi."

Sağlık ekipleri ambulanstan inip Ayşenur'u sedyeyle ambulansın içine taşıyana dek içinde bulunduğum ana hiçbir anlam yükleyemedim. Düğün nasıl bitti, nasıl eve gittik, Karan bizi bırakıp nasıl hastaneye yetişti, Fatma nasıldı hiçbir şey bilmiyordum. Üstümde bana birkaç beden büyük, el örmesi bir hırkayla çardakta otururken avuçlarımdaki çizgilerin çukurunu dolduran soğuğu zihnimde bile hissedebiliyordum.

Dumanı tüten fincan bana uzatıldığında gözlerimi yavaşça boşluktan uzaklaştırıp fincanı bana uzatan elin sahibine baktım. Sergen karşımda duruyordu. Saçları kısa olmasına rağmen dağınık görünü-

yordu ve gözleri her zamankinden daha huzursuz bakıyordu. Bana uzattığı fincanı avuçlarımın arasına alıp, avuçlarımı donduran soğuğu, fincanın sıcağıyla yaktım. Sergen hemen yanımdaki boşluğa oturup gözlerini bahçenin içini belli belirsiz aydınlatan sokak lambasına dikti.

"Sağ ol," dedim kahveden bir yudum alırken.

"Önemli değil."

"Sen içmeyecek misin?"

"Hayır," dedi durgun bir sesle. "Gerek yok."

"Üşümüyor musun?"

"Kayseri'nin soğuğuna alışkınım ben."

"Anladım." Kahvemden bir yudum daha aldım, aramızda büyüyen sessizlik sarmaşığı yavaşça dallarını boynumuza dolamaya başladığında, "Haber var mı?" diye sordum.

"Şu an iyiymiş," dedi kuru bir sesle. "Sonrası için söylenen bir şey yok."

"Sonralar sence de çok fazla belirsiz değil mi?"

Dişlerini sıktığını yanağında oluşan ölüm çukurundan anlamıştım. Bir süre sessizce ileriyi izlemeyi sürdürdü. Elaya kaçan açık kahverengi gözlerini profilinden seçebiliyordum ama rengi içinde bulunduğumuz karanlığa ihanet etmeyecek türden koyu tonlardaydı.

"Eminim Ayşenur belirsizliği bir kesinliğe tercih ederdi," dedi, buna anlam veremedim. "Kimse nasıl öleceğini bilmek istemez."

"İntihar edenler de mi?"

"İntihar edenler de."

"Bu saçmaydı."

"Neden saçma olsun?" Yan gözle bana baktı. "Ölümü o seçiyor, eğer seçmeseydi nasıl öleceğini bilmezdi. Bilmek istemezdi. Ölümü seçmek farklı bir şey."

"Ayşenur'un hiç şansı yok mu?" diye sordum fincanı avuçlarımın arasına alıp buz tutan parmaklarımı ısıtmaya çalışırken.

"Herkesin bir şansı vardır Merve."

"Hım?"

"Çoğu zaman bu şansı insan kendi yarattığını sansa da, şansı sana yalnızca Tanrı verir."

"Sana şans verdi mi?" diye sordum, boşluğa çevirdiği bakışlarının yoğunlaştığını fark ettim.

"Bana karşı her zaman cimriydi."

"Nasıl yani?"

"Hiç," dedi.

"Defne nerede?"

Sergen bir an gerilir gibi oldu. "Burada banyo yok," dedi kuru bir sesle. "Billur'la birlikte hamamda duş alıyorlar."

"Sergen." Derin bir nefes aldım. "Ben teşekkür ederim."

Kahvemden bir yudum aldım, Sergen sessizce ileriyi izlerken, "Neden?" diye sordu.

"Defne... Senin yanındayken iyi görünüyor."

Bir an gerçekten gerildiğini hissettim. Gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi, bu ağır hareketi benim ona saplanmış bakışlarımın daha da yoğunlaşmasına neden oldu. Sergen'in yüz ifadesinin sertleştiğini gördüm. Onunla bu konuyu konuşmamam gerektiğini biliyordum ama bir yanım ona gerçekten minnettardı. Defne, normal zamanlarda asla atlatamayacağını düşündüğüm bir ateş çemberinin içinden geçmiş, geçerken bedeninde büyük yanıklar oluşmuştu ama kalkıp bir şekilde devam edebilmişti.

Sergen'in gözlerinde bir katman vardı, o katmana elimizdeki bıçakları saplasak bile en alt kattaki özü bulmak o kadar zor görünüyordu ki...

"Onun iyi olmasını bana mı borçlu olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu boş bir sesle. "Yanılıyorsun."

"Bir süredir onun yanındasın," dedim kahveden bir yudum daha alarak. "Ve o daha iyi hissediyor."

"Belki de sanıldığı kadar güçsüz, savunmasız değildir?"

"Onun güçsüz ya da savunmasız olduğunu söylemedim, onun senin yanındayken daha iyi göründüğünü söyledim. Bu ikisi farklı şeyler."

"Onun iyi görünmesinin sebebi ben miyim?" Duraksadı, bunu kabul edemiyor gibi görünüyordu. Sanki korktuğu, topraklarına bir adım dahi atılmasını istememesine yol açan bir şeyler vardı. Yüzü anında kaskatı kesilmişti.

"Her neyse," diye geçiştirdim. "Teşekkür ederim işte."

Cevap vermedi.

Yanımdan uzaklaştığında ve ben tekrar o uçsuz bucaksız yalnızlığın kollarına kendimi bırakarak buzlu su dolu bir küvetin içine batan ceset gibi gecenin içine battığımda, içim o kadar gürültülüydü ki, düşüncelerim birbiriyle evleniyordu; dışım o kadar sessizdi ki, dudaklarımdan soğuğun attığı dikişlerin ipi sarkıyordu.

Boşalan fincanı masanın üzerine bırakıp kollarımı göğsümün üstünde birleştirdim. Kar, gökyüzünün semalarında yırtılan kâğıt parçaları gibi dökülmeye başladığında kendimi *Kibritçi Kız* masalının içine hapsolmuş o son kibrit çöpü gibi hissediyordum.

Büyük bahçe kapısı büyük bir gürültüyle açılınca tüm düşünceler asılı durduğu askılıktan yere çakılarak dağıldı, parçalara ayrıldı ve kanı zihnimin zemininde kıvrıla kıvrıla hareket etmeye başladı. Bakışlarımı kapıya çevirdim. Karan kucağında Ayşenur'la içeri girdi. Hemen arkasından Yaşar amca, Fatma ve Meral teyze de girmişti. Ayşenur bir paltonun içine sarılıydı, Karan onu tıpkı küçük bir prenses gibi kucaklamıştı. Altın sarısı saçları paltonun kenarından

süzülerek aşağı doğru sarkmıştı. Karan beni görmedi. Büyük adımları bahçenin içinde genişledi.

Attığı her adım, bir ölüm meleğinin kanatlarından dökülen siyah tüylerin bahçedeki karların içine saplanmasına neden oluyordu. Kar taneleri Ayşenur'un içinde olduğu paltonun siyah kumaşını anında bembeyaz desenlerle doldurmuştu.

Olduğum yerden yavaşça doğrularak kalktım. Karan beni yok sayarak ahşap merdivenlere yöneldi ve hızla üst kata tırmanmaya başladı. Meral teyze bana acı acı gülümsedikten sonra Fatma'nın koluna girerek merdivenlere yöneldi. Yaşar amca sessizce bahçenin ortasında dikilmiş, kafasını kaldırmış yağan karı izliyordu. Kalbimde anlam veremediğim bir gölgenin bulutu grileşmiş, yağmurlarını toplamaya başlamıştı.

"Yaşar amca?" diye fısıldadım, dudaklarımın arasından dışarı sızan o buhar tıpkı bir sigara dumanı gibi kıvrılarak gecenin kollarına sindi.

Yaşar amca kafasını indirmedi, gökyüzüne bakmaya devam ediyordu. Kar taneleri onun kirpiklerine takılıyor, kirpiklerinde asılı kalıyordu.

"Güzel kızım?"

Sertçe yutkunup bahçeye çıktım. "Ayşenur iyi mi?"

"Her şey yolunda," dedi gözlerini gökyüzünden ayırmadan. "Sıkma o güzel kalbini."

Yavaşça başımı salladım. "Peki şey... Siz iyi misiniz?"

"Sizli konuşmana gerek yok." Gülümseyerek bana baktı. Kirpiklerinde asılı duran bembeyaz pamuk gibi gözüken kar taneleri eriyip yok oldu, bazıları da yüzüne döküldü. "Herkesi düşünüyorsun da kendini neden hiç düşünmüyorsun sen yahu?"

"Düşünecek sizden başka kimsem kalmadığından," dedim durgun bir sesle. Yaşar amcanın kalbine bir bıçak girmiş, bıçak kalbini

değip sırtından çıkmıştı sanki. Öyle baktı bana. Gözleri uzun uzun yüzümde asılı durdu. Tıpkı içerideki odada duvarda asılı duran tüfek gibi.

"Bazen sana baktığımda çok nahif bir kız çocuğu görüyorum," dedi dürüstçe. "Bazense çok hırçın, çok asi bir kadın." Durgun gözleri bir süre daha yüzümde asılı kaldı, ardından benden ayrılıp bahçedeki donmuş süs havuzuna kaydı. "İzmir'e benzetiyorum seni. Tıpkı onun gibi."

Tam bir şey diyecektim ki, Defne'nin, "Merve, bir duş al istersen," diye fısıldamasıyla o sessizlik yarığından Yaşar amcanın mazisinin kanı sızmaya başladı. Başımı yavaşça sallayarak oradan ayrıldım. Daha önce hamama gitmiştim ama bu evin hamamı düşündüğümden çok daha lüks ve büyüktü, evin görüntüsü baz alındığında böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum. Sıcak bir duş alıp Defne'nın getirdiği kıyafetleri giydikten sonra ıslak saçlarımı yavaşça tepeme toplayıp mutfağa yöneldim. Billur mutfaktaydı. Kızıl saçlarını kurutmanın bir yolunu bulmuş gibi görünüyordu. Yaşananların artçı sarsıntısı evin temelini titretirken ağır adımlarla içeri girdim, karşısındaki boş sandalyeye yerleşip gözlerinin içine baktım.

Kısa sessizliğin sonunda, "Bu gece yaşananlar kötüydü," dedi. "Meral teyzenin torunu Özkan anlattı durumu. Yani... Bir kısmını biliyorum işte. Ayşenur'la ilgili olan şeyin."

Başımı salladım. Sessizdim. Billur doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Sanki kahverengi gözlerim bir mezardı ve bana kim ne zaman bu kadar dikkatli baksa, gözlerinden gözlerime serpilen bir kürek toprağın zihnime düşüşünü çok net hissederdim.

"Bu gece bir şey daha oldu," dedim durgun bir sesle. Bunu biriyle paylaşmazsam çıldırabilirdim. Zihnimi eşeleyen bu şeyi hafifletmenin tek yolu bunu biriyle paylaşmaktı. "Bir adam var. O adamı sen tanımıyorsun. Ama muhtemelen aniden kesilen elektriğin sebebi o adamdı."

Billur yüzünü buruşturdu. "Daha anlaşılır şekilde anlatmaya ne dersin?"

Huzursuz bir nefes alarak mutfak kapısına baktım. "Arda diye bir adam. Funda'nın yeni sevgilisi sanırım," diye fısıldadım. "Bilmiyorum. Aralarında garip bir ilişki var. Karan'la dağ evinde kalmıştık ya hani. O zaman tanıdım o adamı. Karan'la bir arazi hakkında konuşmuşlardı. Karan araziyi ona vermeyeceğini falan söylemişti." Durup derin bir nefes aldım. "Yani adamla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ama o sanki hepimizle ilgili bir şeyler biliyor gibiydi." Huzursuz gözlerimi onun çakır gözlerine sapladım. "O buradaydı. Elektrikler kesildiği an dudaklarıma kapanan elini ve kulağıma fısıldadığı şeyi unutamıyorum." Billur elini elimin üstüne koydu, dehşet içinde bana bakıyordu. "Beni karanlık bir sokağa götürdü ve saçma sapan şeyler söyledi. Ne demeye çalıştığını gerçekten anlamadım ama sanki bildiği çok önemli şeyler varmış gibi konuşuyordu."

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu panikle. "Nasıl böyle bir şey olabilir ya? Karan neredeydi o sırada? Elini ısırsaydın!"

"Hayır, zarar vermedi. Ne olduğunu anlayamamıştım, o an gerçekten kilitlenip kaldım." Gözlerimi mutfak kapısına kaydı. "Çok saçmaydı, sırtım onun tarafından bir duvara yaslanana kadar hiçbir şeyin farkında bile değildim diyebilirim."

"Bunu Karan'a anlatman gerek," dedi kesin bir dille. "Bu normal değil. O adam çok daha kötü şeyler yapabilirdi."

"Karan'a anlatmam için yaptığını düşünüyorum. Yani zaten amacı da bu bence. Ortalığı karıştırmak, Karan'ı öfkelendirmek istiyor."

"Peki ya istediği bu değilse?" Billur mutfak kapısına bakıp masaya doğru uzandı. "Bak, o adam gerçekten tehlikeli olabilir. Bunu Karan'a söylemen gerek."

"Bunu Karan'a söylemek istiyorum ama dediğim gibi, Karan'ı çıldırtmak için yapıyor olabilir. Çünkü o bana Karan'ın korkunç

yüzünü göreceksin gibi saçma sapan şeyler söyledi. Karan öfkelendiğinde bambaşka bir adama dönüşüyor Billur. Bunu gözlerimle gördüm ben zaten. Bu adamın tek amacı Karan'ı çıldırtmak, öfkelendirmek de olabilir."

"Ama olmayabilir de!" diye bağırdı Billur endişeyle.

Bedirhan aniden içeri girdiğinde ikimiz de sertçe yutkunarak sırtımızı sandalyelerimize yasladık. Bedirhan yorgun bir ifadeyle mutfak tezgâhına doğru yürüyüp tezgâhın üstündeki sürahiyi eline aldı. Temiz bardağa suyu doldururken, "Ne olmayabilir?" diye sordu, sesi de ifadesi kadar yorgun geliyordu.

"Hiç," diye geçiştirdim gözlerimi Billur'a dikerek.

Billur huzursuz bir tavırla kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak, "Öyle," dedi. "Hiç."

Bedirhan sudan bir yudum aldı ama su sanki kezzapmış da onun boğazını yakmış gibi yüzünü buruşturdu. Sertçe yutkundu. Erkeksi boynunu saran derinin altında yumru gibi duran kavisli âdem elması boğazı boyunca kayarak hareket etti.

"Yoğun bir geceydi. Gidip dinlensenize," dedi, gözleri dalgındı.

Yavaşça doğrulup kalktım. "Sen de dinlen," dedim Bedirhan'ın yanından su gibi kayıp geçerken. "Hiç iyi görünmüyorsun." Gözlerimi kıstım. "Yoksa o gözünün altında gördüğüm şey... Aman Allah'ım yoksa o bir torba mı?"

Bedirhan gözlerini kocaman açarak, "Ne?" diye bağırdı. "Ne torbası? Burberry, Dolce&Gabbana, Gucci, Chanel markalarla dolu torbalardan başka hiçbir torbayı kabul etmiyorum. Hemen bir maske yapmalıyım." Gülerek bana baktı. "Kaybol kız, çarıklı torbacı."

Yorgun bir şekilde gülümsedim. "İyi geceler Bedro."

"İyi geceler, küçük karı."

Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde zihnimde asılı duran soru işaretleri hâlâ oldukları yeri koruyordu. Karan'ın üst katta, hatta Ayşenur'un odasında olduğunu biliyordum ama ne oraya gitmeye ne de onları yan yana görmeye gücüm vardı. Nedense ikisinin o küçücük konuşması bile benim yüreğimi dağlamıştı.

Merdivenlerden inen Sergen'le burun buruna geldiğimizde, "Nereye?" diye sordum kısık bir sesle.

"Mutfaktan bir bardak su alacağım. Ayşenur'un ilaç içmesi gerekiyormuş. Abim istedi."

Onu durdurdum. "Bekle, ben alır götürürüm. Sen git yat artık." Ona baktım, gerçekten yorgun görünüyordu. "Robotların da uyuması gerekiyor."

Sergen uzun uzun gözlerimin içine baktı. Büyük elinin orta ve işaret parmağıyla iki kaşının ortasını kaşıyıp, "Pekâlâ," diyerek kabullendi. "Senin yanlarında olman ikisini de daha mutlu edecektir. İyi geceler öyleyse." Sırtını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Başımı sallayarak yavaşça merdivenleri geri inmeye başladım.

Mutfağın önüne geldiğimde ilgimi çeken ilk şey mutfağın açık duran kapısının arkasındaki o hareketlilik oldu. Birkaç adım daha atıp kafamı uzatarak içeride olup biteni görmeye çalıştığımda olduğum yere bir çivi gibi çakılmaya başladığımı hissettim. Sanki büyük bir çekiç kafama durmadan vuruyor, ayaklarım yavaşça zemine saplanıyordu.

Bedirhan'ın kalçası mutfak tezgâhına yaslı duruyordu, tüm gücünü bir bacağına vermişti. İki bacak arasında Billur'un olduğunu görebiliyordum. Billur'un saçları salınmış, uzun kızıl saçlar beline kadar akmış, ince beli Bedirhan tarafından sıkıca kavranmış ve sarılmıştı, saçları Bedırhan'ın güçlü kolları ve kendi ince beli arasında kalmıştı. Yüzleri birbirine çok yakın görünüyordu fakat Billur'un saçları ikisinin de yüzünü örtüyordu. Duraksayıp daha dikkatli baktım.

Billur parmaklarının ucunda yükselmişti, yine de Bedirhan'a yetişemiyordu ve Bedirhan güçlü koluyla onu tutarak yukarı çekmeye çalışıyordu. Şu an tüm ağırlık Bedirhan'daydı, Billur'un parmak uçlarında hiçbir baskı yoktu, bundan emindim. Bedirhan kafasını hafifçe yatırdığı an o görüntü gözlerimin önüne bir sinema perdesi gibi gerildi, bobinler birbirine çarparak görüntüleri oluşturdu; ikisi öpüşüyordu.

Bir adım geri gidip kaşlarımı çattım, başta anlam veremediğim bu olay bir süre sonra damarlarımdaki kanın dışarıdaki soğuğa rağmen alev almasına neden oldu. Yanaklarım anında kanıma tepki vererek ısındı. Bedirhan'ın gözleri kapalıydı, Billur'u öyle derin, öyle yavaş ve çıkmaza sürükleyecek türden bir şekilde öpüyordu ki, o an öpüşenlerin o ikisi değil de ortada birbirine sarılan yaralı ruhları olduğunu düşündüm.

Birkaç adım daha gerileyip mutfağın önünden ayrıldım ve benim yaklaştığımı duymaları için bir gürültü çıkarıp ağır adımlarla tekrar mutfağa doğru yürümeye başladım. O kadar yavaş yürüyordum ki, bir kaplumbağa bile benden daha hızlı varabilirdi mutfağa. İçeri girdiğimde bakışlarımı yavaşça sapladığım yerden çıkarıp onlara doğrulttum. Bedirhan'ın sırtı bana dönüktü, aldığı hızlı nefeslerle kalkıp inen sırtının lirik hareketlerini izledikten sonra bakışlarım Billur'a kaydı. O da sık nefesler alıyordu, tezgâhın diğer ucundaydı ve hiçbir şey yokmuş gibi karşısındaki duvara bakıyordu.

Bir an kendimi ortamın geri zekâlısı gibi hissettim.

"Aa," dedim yapmacık bir şekilde. "Siz hâlâ burada mıydınız?"

Cevap vermediler. Daha fazla robot edasıyla rol kesmemem gerektiğini düşünerek ikisinin arasına girdim ve sürahiye uzandım. İkisinin de çıtı çıkmıyordu. Sürahideki berrak suyu büyük bir su bardağına doldururken suyun akarken çıkardığı sesi dinledik, sanki hepimizin nabzı ortada duruyor, hep beraber karmaşık bir düet yapıyordu.

"Ayşenur'un ilacı için su almaya geldim," diye mırıldandım. "Şimdi gidiyorum."

Yine bir sessizlik yaşanınca ışık hızıyla mutfaktan ayrılıp, hâlâ cayır cayır yanan yanaklarıma soğuğu vura vura merdivenleri hızla tırmandım. Ayşenur'un odasında gece lambası yanıyordu. Karan sırtı bana dönük bir şekilde divanın önünde oturmuş, gözleri kapalı şekilde yatan Ayşenur'un saçlarını okşuyordu. Avuçlarımda tuttuğum suyla bir süre kapının önünde dikilip onun sırtını izledim. İçerisi o kadar loştu ki.

"Kapıda öyle durma. Gir içeri küçücüğüm," dedi Karan kuru bir sesle.

Bir süre kalbimin artan sancısıyla kapıda öylece dikilsem de sonunda Karan'ın söylediğine uyarak odaya girdim. Odadaki serum, hastane kokusunu alabiliyordum. Yüzümü buruşturdum. Karan'ın yanına yürüyüp avuçlarımda tuttuğum su bardağını uzattım. "Ayşenur'un ilacı..."

"Uyuyakaldı," diye fısıldadı Karan. "Koy sen suyu şöyle."

"Ama ilacı alması gerekmez mi?"

"Uyuması daha önemli." Karan kuzguni bakışlarını küçük kıza çevirdi. "Her zaman uyuyamıyor. Uyuduğu zamanlarda da tedirgin oluyor."

Elimdeki su bardağını köşedeki sehpanın üstüne bırakıp Karan'ın yanına bağdaş kurarak oturdum. Karan'ın esmer bakışları yavaşça beni kavradı, ona değil, hemen dibimde uyuyan Ayşenur'a bakıyordum ama onun bakışlarının yoğunluğunu o kadar net hissediyordum ki, ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Kolu koluma dokunuyordu. Onun sıcak nefesinin ağırlığını düşüncelerimin üstünde bile çok net, kütlesi olan bir şeymiş gibi hissedebiliyordum. Bedenimi saran buzlar, onun teninin tenime temas etmesiyle yavaşça çözülmeye başladı.

Bir süre ikimiz de sessizce hemen karşımızda uyuyan masum çocuğu izledik. Zamanın lekelerini ruhuna sürmeye başlamasından öyle çok korkuyordum ki. O hep böyle temiz kalamaz mıydı? Düzenli bir şekilde kalkıp inen göğsüne bakarken düşüncelerimin enkazı altında kalmışım gibi hissediyordum. Bu küçük kızın yaşamasını her şeyden çok istiyordum. Annemin yaşamasından bile. Gözlerimi ağır ağır açıp kapadım. Bunu birkaç kez gerçekleştirdim. Annem şu an nefes alıyor olsaydı acaba ne yapıyor olurdu? Kalbimde dalları canımı yakan bir ağaç büyütüyordum. Dallar biraz daha büyüyecek olursa kalbimi yırtıp parçalayacaktı.

Karan başını yavaşça başımın üstüne yerleştirince gözlerimin üstündeki kapaklar ağırlaştı. Başımı eğip onun omzuna yerleştirdim. Yanağım onun omzuna yaslandı, onun başı da benim başımın üstünde duruyordu. Yanağının ılık baskısını saç diplerimde hissedebiliyordum. O kadar gerçekti ki. O kadar vardı ki...

O kadar yanımdaydı ki.

Karan yanan bir ateşti ve bazen bu ateş beni üşütüyordu. Oysa onun sıcaklığına öyle çok alışmıştım ki, her güçlüğü onun okyanusunda boğularak, belki defalarca kez kendi kendimi onun kollarında infaz ederek aşıyordum ama aşabiliyordum. Önemli olan da buydu. Onun olmadığı bir yer düşünemiyordum.

Uyku yavaşça kıyılarıma vurmaya başladığında buna mâni olmadım. Gözlerim ağırlaştı, kapaklar yavaşça üstüme kapandı ve onun başının ağırlığı altında yorgunluğumu yutan bir uykunun kollarına çekildim.

9. SAHNE

"Emcek diye bir kelime öğrendim," dedi Bedirhan gözlerini yüzümde gezdirirken. "Bundan sonra sana emcek diyeceğim ben kız."

Önümdeki duran çorba kâsesinin içine soktuğum kaşığı çevirerek çorbadan bir hortum oluşturdum. "O ne be?"

"Yalancı meme."

Elimdeki kaşığı sertçe çorbanın içine bırakıp ona düz düz baktım. Ayşenur kıkırdıyor, Billur gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor, Karan gazetesini okurken dişlerini sıkıyor ve Defne de yine Bedirhan'ı korkutan o kahkahalarından birini atıyordu.

"Şu tatsız şakalarından sıkıldım," diye homurdandım.

"Ayol sen şaka mı sanıyorsun, ne şakası? Olmayan şeyin şakası mı olurmuş?"

Bir an gözlerimi kısıp onun gözlerinin içine baktım ve dün gece gördüğüm şeyi yüzüne vurmak istedim ama bunu yapmak yerine ona cins cins bakmaya devam ettim. Bedirhan pis pis sırıtıyordu. Kafamı kurcalayan, kalbimi bulandıran ve beni kapana kısılmış bir fare gibi hissetmeye zorlayan birçok şey olmasına rağmen burada,

ailem saydığım insanların yanındaydım ve devam edebilmenin bir yolunu bulmuştum. En azından deniyordum.

Aslında merak ediyordum. Bedirhan ve Billur basbayağı öpüşmüştü ve ben onları yakalamıştım, yani aralarında bir şey mi vardı şu an? Bedirhan'ın Billur'a karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama son durumun ne olduğu konusunda tek bir fikrim yoktu. Gözlerim Ayşenur'a doğru kaydı, bugün biraz daha yorgun görünmüştü gözüme ama sanki burada olmamız en çok onu mutlu ediyormuş gibi içten bir şekilde gülümsüyordu.

Sergen uzayan kirli sakallarını kaşıyarak kucağındaki bilgisayarın ekranına bakmaya devam ediyordu. Bakışlarım ona doğru kaydı, önünde duran ince belli çay bardağının içindeki çay hâlâ ağzına kadar dolu duruyordu ve tek bir yudum bile almadığı çay çoktan buz gibi olmuş olmalıydı.

"Bugün Kayseri'yi gezelim biraz," dedi Bedirhan çorbasından bir yudum alarak. "Alışveriş falan da yaparız hem."

"Dışarıda işlerim var zaten," diye girdi konuya Karan elindeki gazeteyi mutfak masasının üzerine bırakıp, gözlerini Bedirhan'a çevirerek. "Siz gezerken ben de işlerimi hallederim."

Duraksadım. Bakışlarım yavaşça Karan'a doğru kaydı. "Sen gelmeyecek misin?"

"Geleceğim," dedi, siyah gözleri gözlerime doğru uzanınca bir an masadaki tüm gözlerin ikimize döndüğünü hissettim ama aldırış etmeden onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Dünkü düğünde yeteri kadar takı olmamış, babası varlıklı olsa da evlenen çocuğa pek bir yardımı dokunmuyor. Çok fazla borcun, senedin içine girmişler. Dedem anlattı, bir hâl çaresine bakmamız gerekiyor. Burada evlenen hiçbir genci ortada bırakmazlar."

"Kayserili değil misin sen ayol, sizin cebinizde akrep var. Tüm dünya sizi cimriliğinizle tanıyor," diye homurdandı Bedirhan.

"Bunlar da dede torun Kayseri'nin Örümcek Adam ve Batman'i galiba..."

"Kes bir gevezeliği."

"Ben de Kayserililer için cimri dendiğini duymuştum ama..." dedi Billur alttan alttan lafı Karan'a vurarak. "Neyse..."

"Cimriyim ben, kalk, içme çorbamı," diye homurdandı Karan.

Billur dudaklarını büktü. "Asi, duyuyorsun değil mi? Bir çorbayı kıskanıyor benden. Gözü var, lokmamı sayıyor."

"Ne lokmanı sayacağım ben senin Halkalı. Lokmanı sayıyor olsam biraz önce sekizinci kez kaşığı ağzına götürdüğünü, üçüncü dilim ekmeği yediğini bilirdim, değil mi?" diye sordu Karan kaşlarını kaldırarak. Şimdi masadaki herkes gülüyordu işte.

Billur, "Yazıklar olsun sana ya!" dedi ama alınmadı, çorbasını içmeye kaldığı yerden devam etti.

Ayşenur kıkır kıkır gülüyor, bir Karan'a bir de Billur'a bakıp, bana ikisini göstererek ağzını kapatıp kahkahasını durdurmaya çalışıyordu. Öyle masumdu ki... Yanağını okşadım, gözlerini kocaman açarak yüzümü izledi. Çok neşeli görünüyordu. Kafasının içinde bir bombayla yaşayan küçücük bir kız çocuğu bile hayata karşı olan neşesini koruyabiliyorken, ben neden bu kadar nankördüm? Gülmek günah değildi.

Gülmek, anneme saygısızlık değildi.

Ayşenur'u alıp üst kata çıktım ve ona giyinmesi konusunda yardım ettim. Saçlarını iki yandan çok da sıkı olmayan, başını ağrıtmayacak şekilde atkuyruğu yaptım ve üstüne pembe, yünlü bir kazak, kazağın üstüne de gri şişme bir mont giydirdim. Kot pantolonunun paçalarında papatya desenleri vardı, çoraplarından biri söküktü ama ısrarla o çorabı giymek istediğini söylediği için onu kıramamış, sökük çorabı ona giydirmiştim. Üzerime kalın bir hırka alıp, boynuma da bir atkı attım ve botlarımı giydim. Aslında altım-

da tayt olduğu için yüksek ihtimâlle üşüyecektim ama giyinmeye üşeniyordum doğrusu.

Alt kata indiğimizde Meral teyze ve Yaşar amca karların yavaşça erimeye başladığı bahçede ayaküstü laflıyor, Defne de elindeki telefonun ekranını Sergen'e gösterip ilgili bir şekilde bir şeyler anlatıyordu. Sergen'in gözleri telefon ekranındaydı ve pürdikkat Defne'yi dinliyordu. Ayşenur elimi daha sıkı kavrayınca bakışlarım ona doğru kaydı, kafasını kaldırmış gözlerimin içine bakıyordu.

"Yenge," dedi bir anda. Kalbim göğsümün altında kaydı, kemiklerime battı. "Kardeşin abla ve Sergen abim de mi evlenecekler?"

Duraksadım. "Ne?"

Ayşenur, o ikisini işaret ederek, "Sergen abim onunla çok ilgileniyor. Hem yan yanayken mutlu görünüyorlar sanki. Ben küçüğüm diye anlamıyorumdur belki ama kimse sevmediği insanın yanında mutlu olamaz ki."

"Olamaz mı?" diye sordum.

"Olamaz," dedi gülümseyerek. "Bak, ben senin yanında mutluyum çünkü seni seviyorum."

Sessiz kaldım.

"Peki sen beni seviyor musun?" diye sordu, gözlerim gözlerinde tutuklu kaldı. ben bir insana sevdiğimi çok rahat söyleyebilen birisi değildim ama karşımdaki küçük bir kız çocuğuydu, ne kadar zor olabilirdi ki? Ayşenur gülümseyip, "Yanımda mutlu olup olmadığını söyle, ben sevip sevmediğini anlarım. Sevdiğini söylemeye utandığın zamanlarda, sevdiğin insana, yanında mutluyum demen yeterli bence."

Gülümsedim. "Yanında mutluyum Ayşenur."

Küçük, biri uzun diğeri kısa duran ön dişlerini göstererek gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Elimi daha sıkı tuttu, ben de onun elini sıktım ve gülümsedim. Yaratıcının bu küçük kız çocuğu için bir şansı daha olsun istiyordum. Belki, cennetinde onun için bir oyun parkı hazırlamıştı, salıncağını kendi nurlu elleriyle sallayacaktı ama ben Ayşenur'un biraz daha yanımızda kalmasını istiyordum.

Ölümün ona dokunmasını istemiyordum.

Evden çıkıp yola koyulduk. Burası büyük bir şehir olsa da, çok lüks sayılmazdı. Her nedense bu hâli bana huzur vermişti doğrusu. Forum Kayseri'ye varana kadar Ayşenur kucağımda oturdu. Cip ne kadar büyük olursa olsun, çok kalabalıktık ve hepimiz sıkış tepiş oturmak zorunda kalmıştık. Arda'nın sesi kafamın içinde dönüp duruyor olsa da, kendimi o düşünceden uzaklaştırabilmek için Ayşenur'la ilgilenmeye çalıştım.

Karan alışveriş merkezinin dışında bir kuyumcuya gidip altın alışverişi yaparken, biz çoktan içeri girip gezmeye başlamıştık bile. Aramızda yalnızca Sergen buralara hakim olduğundan onun arkasından yürüyorduk ama Sergen hiçbir şey açıklamadan, sadece yürüyerek, bize hiçbir şey göstermeden öylece ilerliyordu. Defne koşar adımlarla Sergen'in yanına ulaştı, onun omzuna dokunup, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Ayşenur ve ben pürdikkat ikisine bakıyorduk.

Sergen duraksadı. "Bilmiyorum. Özel olarak görmek istediğiniz bir yer var mı?"

"Hata bizde," diye söylendi Bedirhan. "Adamın huyunu bilmiyormuşuz gibi arkasından ördek yavruları edasıyla yürüyoruz iki saattir. Açıklama yaptığı yok, şurada şu var, burada bu var, dediği yok... Öylece yürüyor..."

Sergen, omzunun üstünden Bedirhan'a cins cins bakıp, "Beğenemediysen kendin gezdir, birader," dedi.

"Yol iz bilsem sana bırakmazdım zaten," dedi Bedirhan düz düz bakarak.

"Öğren o zaman," dedi Sergen, sesi ilk kez bu kadar ters yükselmişti. Bir an duraksadım ve bakışlarımı Sergen'in yüzüne sabitledim. Kısa süreliğine ortam gerilir gibi oldu.

"Emir kipiyle konuşma bir sen önce," dedi Bedirhan, onun sesi de sertleşmişti. Aniden hırlaşmalarının sebebi neydi anlamamıştım ama kaşlarım anında çatıldı. Billur elini Bedirhan'ın karnına koyup onu yavaşça iterek, "Şşh," diye fısıldadı. "Sakin, Bayır Gülü."

"Siz neden gerildiniz ki şimdi?" diye sordum, kendimi tutamamıştım. İkisinin de gözleri beni buldu. Aslında onlara da saçma gelmişti bu durum, ikisi de ensesini kaşıyıp omuz silkti. "Birbirinize yükselmenizi gerektirecek bir şey oldu da bizim mi haberimiz yok?"

"Hayır," dedi Sergen otomatik bir sesle. "Sadece bir an gerildim."

"Gerilince bana yükselme," diye homurdandı Bedirhan. "Sevmiyorum böyle şeyleri."

Sergen önüne doğru döndü, bakışları kalabalıkta dolanıyordu ve onun profilini görebiliyordum. "Kusura bakma," dedi, her nedense sesi bir an için kulağıma çok hüzünlü gelmişti.

Bir yerde oturup bir şeyler yedik. Ayşenur buraya ilk kez geldiğini söylediğinde çok şaşırmıştım. Neden onu hiç gezdirmiyorlardı ki? Karan, Sergen'e telefon edip olduğumuz yeri öğrendikten birkaç dakika sonra yanımızda bitmişti. Ayşenur hemen yanımdaki sandalyede oturuyordu. Karan küçük kızı kucakladı, küçük kızın oturduğu yere otururken, küçük kızı da dizine oturttu. Karan hiçbir şey yemedi. Ben de önümdekilerin hepsini bitirememiştim, önümde duran patates kızartmalarını Ayşenur'a uzatıyordum, o elimden almak yerine ağzını yaklaştırıyor, ona uzattığım patates kızartmalarını elimden yiyordu.

Sergen ve Bedirhan arasında aniden yükselen o gerilim dolu anlar, yerini çoktan sakinliğe bırakmış, hiçbir şey olmamış gibi kendi aralarında eğlenerek konuşmaya başlamışlardı. Aslında Sergen'in

eğlendiği falan yoktu, her zaman olduğu gibi ifadesiz bir yüzle Bedirhan'ı dinliyordu ama aralarının iyi olduğunu görmek içime buzlu su serpmişti. Ara sıra Billur ile göz göze geliyorduk ve akşam konuştuğumuz konunun gölgesi ikimizin gözlerinin arasına devriliyordu ama bakışmalarımız çok uzamadan gözlerimiz birbirlerinden kopuyordu. İçten içe onun da bu durum ile ilgili endişeleri olduğunu görebiliyordum.

Bir oyun salonuna girmiştik ama buradaki oyuncaklar daha çok erkek çocuklarının ilgisini çekecek türden şeylerdi, aslında kızların da ilgisini çekecek şeyler vardı ama Ayşenur pek anlayamadığı için buradaki oyuncaklardan hoşlanmamıştı. Hava her ne kadar soğuk olsa da, Ayşenur'un dudak bükmesine dayanamayan Karan ona dondurma almıştı, Ayşenur hemen önümüzde zıplayarak yürüyor, dondurmasını yalıyor ve arada bize doğru dönüp neşeli kahkahalarından atarak yüzümüzü güldürüyordu.

Bedirhan, "Karan," diye fısıldadı, onların yalnızca toplum içindeyken birbirlerine karşı mesafeleri olduğunu fark etmiştim. Aslında Bedirhan ve Karan birbirlerini yakından tanıyan iki adamdı. Bedirhan'ın sırlarını içine koyup kilitlediği o kutu Karan'mış gibi hissediyordum.

"Söyle."

"Bu kız çocuğu için hiç mi bir çıkar yol yok?"

Sergen'in bakışları Karan'a doğru kaydı, Billur ve Defne birbirlerine bakıyor, Karan ise sessizce yürümeye devam ediyordu. Ayşenur, karşıda gördüğü büyük mağazanın vitrinine doğru koşturdu ve vitrindeki cansız mankenin bedenine dolanmış, bir yanıp bir sönen ışıkları izlemeye başladı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama öyle görünüyor," dedi Karan.

"Şansımızı yurt dışında da denedik mi peki?" diye sordu Bedirhan bu kez, sesi daha kalındı.

Karan büyük ellerini paltosunun geniş ceplerinin içine daldırdı. Burnunu çekti. "O uçağa binemez. Bu daha büyük bir tehlike." Gözleri Bedirhan'a doğru kaydı. "Yurt dışından birçok doktor getirttik, hiçbiri bu ameliyatı göze alamıyor. Eğer başarısız olurlarsa hem meslekleri tehlike altına girecek hem de Ayşenur'u tamamen kaybedeceğiz."

Bedirhan'ın canlı bakan gözlerinde toprağı gördüm. Dişlerini sıktı, yanakları içeriye doğru çökerek bir mezar çukuru açtı. Billur'un gözleri Bedirhan'a doğru kaydı, bir an ikisinin de gözleri birbirine saplandı ve aralarındaki o bakışmaya şahit olan gözlerimi onlardan kaçırma ihtiyacı ile doldum.

Ayşenur dondurmasını sallayarak, "Karan abi!" diye bağırdı vitrindeki mankeni göstererek. "Baksana, ışık saçıyor!"

Karan başını sallayarak Ayşenur'a doğru yürümeye başladı. Gözlerim ikisindeydi. Karan kızın yanına gidip kızı kucakladı, Ayşenur dondurmasını yalarken bakışlarını vitrine çevirdi. Karan, sırtı bana dönük şekilde mağazanın vitrinine bakarken ve kucağında bir kız çocuğu varken, her nedense kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olmuştu.

Onun kucağına bir kız çocuğu gerçekten çok yakışıyordu.

Bazen düşünüyordum, acaba Karan nasıl bir baba olurdu? Bir baba değilken bile baba olan bir adam, nasıl mükemmel bir baba olamasındı ki? Gözlerimi ondan ayırmadım, dilim damağım kurumuştu, sanki mataramda bir damla su olmadan çölleri aşmıştım, oysa dışarıda hava buz gibiydi.

Günün devamında Ayşenur, alışveriş merkezinin içindeki çocuk parkını görünce çekingen bir tavırla orada oynayan çocukları izlemeye başlamış, her ne kadar oraya gitmek için can atıyormuş gibi görünse de oraya gitme isteğini bir türlü dile getirememişti. Elim Ayşenur'un elinin içine kayınca, Ayşenur kafasını kaldırdı ve ıri gözlerle yüzüme bakıp gülümsedi.

"Parkları seviyor musun?" diye sordum.

Gözlerinde yanan o çıranın üstüne yağmur yağmaya başlamış da, çıra bir anda sönmüştü sanki. Gözlerini ışıksız bir ifade sardı. "Seviyorum sanırım," dedi kırgın bir sesle. "Ama hiç bana sıra gelmiyor. Salıncaklar hep dolu oluyor, tahterevalliye de iki kişi binildiğinden ona da binemiyorum. Bizim mahalledeki çocuk parkının kaydırağı kırık, kaydıraktan da kayamıyorum."

"İstersen seni sallayabilirim?" dedim sorar gibi.

Gözlerindeki ıslak çıra eridi, toprağa karıştı ama kirpiklerinin arkasında atan şafağı görebiliyordum.

"Ben salıncakları çok severim," diye mırıldandı, gözlerinin içinde gece sabaha uzanıyordu. Başımı salladım ve uzun parmaklarımın arasında küçücük kalan sıcak ellerini avuçlayıp sıkıca tuttum. Hemen karşımızda duran çocuk parkına doğru yürümeye başladık. Diğerleri de bizi takip ediyordu ama hepsinin ilgisi başka şeylerin üzerindeydi. Yalnızca Karan'ın delici bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ve her nedense bu, sırtımı bir dağa yaslamışım gibi güven verici hissettiriyordu.

Boş salıncaklardan birine oturması için ona yardımcı oldum.

Ayşenur salıncağın zincirlerini tuttu, ben de salıncağın köşelerini tutarak onu hafifçe salladım. Ayşenur yavaşça sallanırken omzumu salıncağın korkuluğuna yasladım ve bakışlarımı Ayşenur'a sabitledim. Bedirhan ve Billur birlikte diğer oyuncaklara biniyor, görevli bir kadın gelip bunun yasak olduğunu söyleyerek onları oyuncaklardan indiriyordu ama onlar inatla tekrar biniyor, kadın onları tekrar uyarıyordu... Kollarımı göğsümün üzerinde topladım.

"Yenge Abla," diye fısıldadı Ayşenur.

"Efendim?"

"Eğer bir gün uvurken ölürsem, canım yanmaz değil mi?"

Kalbim sıkışırken, "Yanmaz," dedim yalnızca.

"Bunu senden de duyduğum iyi oldu. Meral Nenem öyle dedi çünkü. Ben de inandım hemen ona. Uyurken hiçbir şeycik hissetmezmişim. Azrail meleği elimi tutar götürürmüş beni, canım yanmazmış hiç. Öldüğümün farkında bile olmazmışım."

Göğsümün üstüne topladığım ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuçlarıma saplandı. Gözlerimi kaçırıp, "Doğru demiş," diye fısıldadım. "Herkes uyurken ölmek ister aslında."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"İnsanlar acı çekmekten bu kadar mı çok korkuyor?"

Yüzüme vurduğu gerçek, şu ana dek duyduğum tüm gerçeklerden daha sarsıcıydı ama bu gerçek bir soru cümlesinin içine saklanmıştı. "Belki de," diye cevapladım. "Ama sen yine de uyurken ölmek isteme, olur mu?"

Bana baktığını hissedince ona baktım. Kaşlarını kaldırarak, "Neden ki?" diye sordu.

"Çünkü eğer yaşamak istemezsen, uykunda seni almaya gelecek olan o melek, seni hemen götürür ama eğer kalmak istediğini söylersen, belki seni almamaya karar verir."

"O melek iyi bir melek o zaman."

"Evet," dedim. "Allah'ın bir meleği, onun vazifesi de bize verilen ruhu geri almak."

"Bu o melek için çok acı verici olsa gerek. Çünkü o iyi bir melek ve insanları öldürmek zorunda."

"İnsanları öldüren o melek değil ki," dedim. "O yalnızca bize emanet edilen ruhu geri alıyor."

"Üzülüyor mudur alırken?"

"Eğer çok kötü bir insanın ruhunu alıyorsa, üzülüyordur. Ama iyi bir insanın ruhunu alıyorsa, üzülmez," dedim kısık bir sesle.

"Neden ki?"

"Çünkü o kötü ruhun cehenneme gideceğini, orada yanacağını bilir. Bu yüzden üzülür. Ama iyi ruhların cennette, onun geldiği yerde, yani onun topraklarında olacağını bildiğinden üzülmez."

Ayşenur dudaklarını büktü. "Ben iyi bir ruh muyum?"

Başımı salladım. "Küçük çocukların ruhu cennet suyuyla yıkandığından, çocukların ruhu asla kötü olmaz."

"O zaman cennete gidecek miyim?"

"Evet ama ben senin gitmeni istemiyorum," diye fısıldadım. "Biraz bencilim sanırım."

"Ya büyüdüğümde kötü bir ruh olursam?" diye sordu, salıncağını bir kez daha salladım ama ona bir cevap veremedim. Ölümden korkuyordu ama cenneti görmek istiyordu... Bakışlarım yavaşça Kaan'ı buldu, kalçasını oyuncaklardan birine yaslamış, kolları göğsünün üzerinde toparlanmış şekilde bizi izliyordu.

"Ölü çocuklara üzülüyorum," dedi Ayşenur bir anda.

"Neden?"

"Çünkü onlar şu an benim salıncakta sallanabildiğim gibi sallanamıyorlar."

Yavaşça eğilip Ayşenur'un gözlerinin içine baktım. Titreyen sesimle, "Tanrı, ölen çocuklar için cennette bir oyun parkı inşa etmiş, duydun mu? Parkın içine kar yağıyormuş ama hiç soğuk olmuyormuş; güneş yanarak parlıyormuş ama asla yakmıyormuş. Ölü çocuklar terlemiyor, düşse bile canları yanmıyor, asla hastalanmıyor, hiç yorulmuyormuş," diye fısıldadım.

Ayşenur parlayan gözlerini gözlerime sabitleyip, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet," diyebildim.

"Onlar adına sevindim. Ben de cennetteki oyun parkını görmek isterdim..."

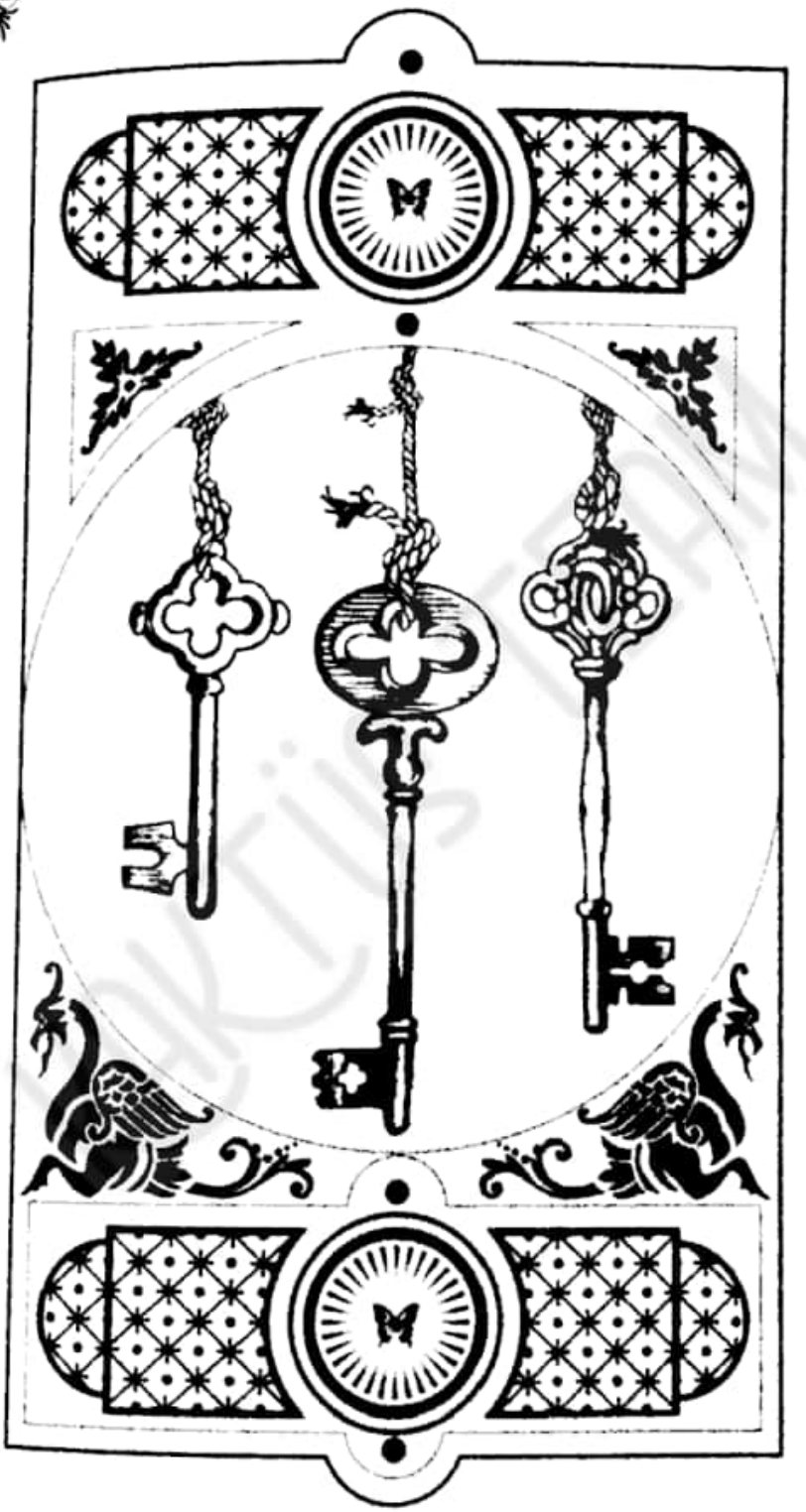
"Yok," dedim yanağına dokunup yavaşça okşayarak. "Sen görme. Bencilim ben, bensiz orada oyun oynarsan sana küserim."

Ayşenur dişlerini göstererek güldü. "Küsme ama ya!"

"Küserim," diye fısıldadım.

"Tamam tamam," dedi gülerek. "Küsme sen Yenge Abla."

Yaklaşık yarım saat boyunca Ayşenur'u salladım. Onunla cennetteki çocuk parkı hakkında konuştuk, bana körü körüne inanmıştı ama biliyordum, Tanrı şu an bizi duyuyordu ve belki de o çocuk parkı gerçekten vardı. Gözlerimi yumup Ayşenur'un daha fazla zamanı olmasını diledim. Belki bu bencillikti, belki bu ona yapılacak en büyük kötülüktü ama büyümesini, yaşamasını diledim.

İçimde hep acıyan bir yer vardı. Biri bana acıyan yerin nerede olduğunu sorsa, o yeri gösterip, burada, diyemezdim fakat acıdığını hissedebiliyordum. Yerini bilmiyordum, sadece oradaydı ve daima acıyordu.

10. SAHNE

Yeni yılın yaklaştığını, mağazaların vitrinlerine yerleştirilmiş rengârenk ışıklar, alışveriş merkezlerinin içini süsleyen yılbaşı ağaçlarından anlayabilirdiniz. Önünüzde bir takvim olmasına, takvim yapraklarının düşüp, size yaklaşan ânı göstermesine gerek yoktu; bazen zamanı görmek için, yalnızca bakmak yetiyordu. Kız kardeşinin koyu kahverengi gözlerinin aksine, apaçık, bala benzeyen renkteki kahverengi gözleri bir yanıp bir sönerek ritim tutan yeni yıl ışıklarında dolanıyordu.

Yaşadıkları kolay şeyler değildi.

Bir yanıp bir sönen ışığı izlerken, yüzündeki o aydınlık ifade yeniden ışıklarını kapatmış, genç kız durağan gözlerini ışıklardan çekmeden tırnaklarını avuçlarına saplamıştı. Annesini kaybettiğinden bu yana kaç gün geçmişti? Kaç hafta? Dişlerini sıktı. Omzunun üstünden kalabalığa doğru baktı; o kalabalıkta, onu bir şekilde toparlamayı başaran insanların hemen yanında dikilen siyah saçlı kızdan başka kimsesi kalmadığını hissediyordu.

Çoktan akşam olmuş, alışveriş merkezini kaplayan kalabalık yavaşça dağılarak muhtemelen evlerine gitmek suretiyle yavaşça meydanı terk etmeye başlamıştı.

Hemen arkasında, saçları üç numara kesilmiş, siyah saçlarının arasına yer yer yerleştirilmiş beyaz saç tellerinin onu olduğundan çok daha çekici kıldığı gün gibi ortada olan, uzun boylu o adam dikilmiş, kızın mağazanın vitrinine düşen yansımasını izliyordu.

"Kar atıştırmaya başladı," dedi genç adam. Kız, onun arkasında bir ağaç gölgesi gibi onu örten adamın varlığından bihaber olduğundan, olduğu yerde hafifçe irkilerek adama doğru döndü. Adamın da gözleri kahverengiydi fakat kızın gözleri gibi açık gölgeler barındırıyordu, adamın gözlerinin güneşte ela olduğunu kız kendi gözleriyle görmüştü.

"Eve mi dönüyoruz?" diye sordu genç kız.

"Hayır. Sadece kar atıştırıyor. Bilmek istersin diye düşünmüştüm."

Genç kız uzun uzun adamın yüzünü izledi. O gözler her ne kadar ifadesiz baksa da, aslında arkasında sakladığı bir şeyler olduğunu görebiliyordu.

Kız, "Keşke bu kadar güçlü olmaya ihtiyaç duymasaydın," diye fısıldadı. Genç adamın yüzünü saran o maskeyi oluşturan yapay deri çatlar gibi oldu. Sergen, yani genç adam, bir süredir bu genç kızla vakit geçiriyor, farkında olmadan kızın çevresinde buluyordu kendini. Biliyordu, artık bir şeyleri bu kızdan saklamak imkânsızdı. Çünkü kimi inine davet edersen, o inin anahtarının hangi paspasın altına sakladığını da kulağına fısıldamış olurdun.

Defne, Sergen'in ininin anahtarının saklı olduğu paspasın hangi paspas olduğunu biliyor, hatta ne zaman o inden içeri girse, sanki bilerek yapıyormuş gibi o paspasın üstünde durup içeriye, daha da derine davet edilmeyi bekliyordu.

Sergen, genç kızın söylediğini kulak arkası ederek, "İstersen dışarı çıkabiliriz," dedi. "Abimler de birazdan çıkar zaten. Kar yağışını izlemeyi istediğini söylemiştin."

Defne, karşısındaki adamın gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "Olur," dedi.

Kalabalığın içinden sıyrıldılar. Aslında kalabalık çoktan dağılmıştı ama hâlâ alışverişini tamamlayamayan aileler vardı, mağazalardan çıkarlarken aralarında tatlı dedikodular döndürüyorlar, bazıları da yersiz kahkahalar atarak tüm dikkati üzerlerine çekiyordu. Alışveriş merkezinin terası ikinci kattaydı, burası, şehri ayaklarının altında hissedebileceğin kadar geniş bir terastı fakat çok gösterişli olduğu da söylenemezdi. Kayseri, gösterişten uzak, huzurlu bir şehirdi.

Defne ellerini terasın tırabzanlarına yasladı. Uzun, açık renk saçları omuzlarına doğru dökülmüş, saçlarının bir kısmı da yeşil renkteki yün atkısının altında kalmıştı. Karanlık gökyüzünden aşağı doğru dökülen küçük pamuk parçalarını hatırlatan kar tanelerinin lirik dansını izlerken, verdiği nefesin yarattığı beyaz buhar yavaşça dışarı süzülerek yok oluyordu. Sergen'in elleri takım elbisesinin üstüne giydiği siyah, uzun paltosunun geniş ceplerinin içindeydi. Bakışları bir atmacanınkinden farksızdı. Hemen kızın arkasında, gözleri kızın üzerinde, kızı yaklaşacak herhangi bir tehlikeye karşı savunmak istercesine tetikteydi.

"Hep böyle misin?" diye sordu Defne bir anda. Sergen'e bakmasa da, arkasındaki adamın dikkatini sırtına girmiş bir ok gibi hissedebiliyordu. Yutkundu. Boğazının acıdığını hissetti. Bir süredir, ne zaman yutkunsa, boğazı acıyordu.

Sanki annesinin ruhu bir kılıçtı ve onun boğazına batıyordu.

"Nasılım?" diye sordu Sergen, aslında sorduğu bu sorunun cevabını çok iyi biliyordu ama nedense bu kez susmak istemiyordu. Sergen'in nadiren yüzünü saran bir ifade vardı, bu ifadenin nasıl bir anlam taşıdığını ancak kanadı en az bir kere bile olsa kırılmış bir kuş bilebilirdi.

"Böyle. Ne yaşanırsa yaşansın, ne görürsen gör, yüz ifaden hep aynı." Defne dudaklarını birbirine bastırdı, soğuk, dudaklarını çatlatmıştı.

"Bana böyle olmam öğretildi."

Defne göz ucuyla Sergen'e baktı. Burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı olmuştu. "Biliyor musun, seni ilk gördüğümde Merve'ye benzetmiş-

tim. O yüzden seni yabancı görmedim, nedense seni hep tanıyormuşum gibi hissettirdin bana." Defne gözlerini tekrar yağan kara çevirdi. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu ama ne dememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Şu ana kadar hep bilinçsiz bir kız gibi davrandım. Bilinçsizliğim benim bilincimdi. Sanırım bana da böyle olmam öğretildi."

Sergen bir süre sessiz kaldı. Dudaklarını tekrar araladığında, bir kez olsun düşünmeden, "Senin yanındayken bir şeyleri geçiştirebiliyorum," dedi. Duraksadı. Defne'nin gözleri ona doğru dönmüştü. Genç kız bir süre şaşkın gözlerle Sergen'e baktı. "Geçiştiremiyor muyum?"

"Geçiştiriyor musun?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Geçiştiremiyor muyum?" Genç adamın yükselen o nahif sesi, küçük bir çocuğun umut dolu sesini hatırlatıyordu.

Defne, tamamen Sergen'e doğru döndü. Ona doğru bir adım attı, ayaklarının altında ezilen soru işaretlerini önemseyemedi. Kafasını kaldırdı, kendisinden epeyce uzun olan adamın yüzünü izlemeye başladı. Sergen gerilmişti, bir kadının gözlerinin içine bu kadar dikkatli bakmak ona doğru gelmiyordu ama gözlerini açık renk gözlerden uzaklaştıramıyordu da.

Defne sertçe yutkundu. "Sana ne yaptılar Sergen?"

Sergen'in dudaklarında ilk kez bir tebessüm apaladığında, Defne bu tebessümle tanıştığı için kendini şanslı hissedemiyordu. Çünkü bu tebessümün dibinde yatan bir enkaz vardı ve o enkazın dibinde yardım çığlıkları atan adamın sesini ilk kez duyuyormuş gibi hissediyordu.

"Sırtımı yere serdiler."

Aralarında, çatlaklarından geçmiş sızmaya başlayan o bakışma öyle çok uzadı ki, artık gökten yere kar değil, gözyaşı düşüyordu. Sergen'in geçmişi karanlık bir perdenin arkasında, her daim Sergen'in sırtını yere yapıştırmak için fırsat kolluyordu.

Defne bir şeyler soramadı. Söyleyemedi. Yavaşça ellerini Sergen'in paltosunun içine soktu ve Sergen'in iki elini de avuçlayıp sıktı. Sergen, bedeninden yüksek volt bir elektrik akımı geçiyormuş gibi irkilse de, ellerini geriye çekme girişiminde bulunmadı. Sergen'in gözlerinin içinde bir çocuk yetimhanenin duvarlarına yumruğunu vurarak ağlıyor, Sergen'in gözlerinin içinde bir çocuk üvey annesinin tacizine uğruyor, Sergen'in gözlerinin içinde bir çocuk disiplinli yetiştirilmek adına soğukta çırılçıplak ve ayakları karlara saplanmış, kan içinde öylece dikiliyordu.

Sergen'in gözlerinde bir çocuk susmaya zorlanıyordu.

"En son bir kadının ellerime dokunmasına göz yumduğumda, o kadın ellerimde sigara söndürmüştü," diye fısıldadı Defne'nin gözlerinin içine geçmişinin resimlerini çizerken. "Ellerime dokunduğun için teşekkür ederim."

"Böyle bir şeyi neden yapmış olabilir ki?" diye fısıldadı Billur. "Tüm bu olup bitenleri Karan'a anlatman gerektiğini düşünüyorum. Neden hâlâ anlatmadın?"

Alışveriş merkezinden eve döndüğümüzden beri Billur'un sürekli olarak bana sorduğu soru buydu.

"Böyle bir şeyi neden yaptığını, bana ne anlatmaya çalıştığını ınan bilmiyorum. Düşünüyorum, hâlâ bir cevap oluşmuyor kafamda. Şifreli konuşuyordu ve o sırada o kadar sinirlenmiştim ki..." Durgun gözlerle sobanın tavana bıraktığı yansımaları izledim. "Bunu Karan'a anlatamam. Sana o gece de söyledim. Öfkesini bilmiyorsun, ben biliyorum. Arda bir bakıma haklı, o adamı görmedim sanıyor ama ben o adamı gördüm. Belki gördüğüm yalnızca gölgesiydi ama yine de gördüm. Onu öfkelendirmek istemiyorum. Bu ona yapılacak en büyük kötülüklerden biri olur."

"Asi."

"Hım?"

"Kendi acılarını bir kenara bırakıp sadece onun hissedeceği şeyleri düşündüğünün farkında mısın?" diye sordu kısık bir sesle. Haklıydı. Gözlerimi yumdum, birkaç saniye bekleyip geri açtığımda tavandaki ateş, dansına devam ediyordu.

"Devamlı olarak aynı yere saplanıp kalmak istemiyorum," diye itiraf ettim. Hemen yanımda uyuyan ablamın sıcak nefesi ensemi okşuyordu. "Kendi etrafımda dönmeyi bırakırsam daha kolay atlatacağımı düşünüyorum."

"Atlatman gereken bir şey yok," dedi, sesi kuruydu. "Evet, zamanı geldiğinde atlatacaksın ama bu sana yasını tutmaman gerektiğini ya da derhâl geçmesi gerektiğini düşündürmemeli. Kendine çok fazla yükleniyorsun. Çok fazla yükleme yapılan bir bilgisayar bile donmaya başlar, sistemi yavaşlar."

Sessiz kaldım. Her nedense konuşursam, söyleyeceklerimin kafamda oturtmaya başladığım bazı şeylerin yerlerini değiştireceğini düşünüyordum. Bazı hisler geceleri, normalde olduğundan çok daha aktif bir hâle geliyordu. Bunu biliyordum. Kendimi, kendisini yok etmeye programlanmış bir robot gibi hissediyordum. Bir gün avucumda duran kırmızı düğmeye basıp parçalara ayrılacağım dediğim anı bekleyecektim.

"Şu kız," dedi Billur sessizce. "Sarışın olan ufaklıktan bahsediyorum. Yapılabilecek hiçbir şey yokmuş, doğru mu?"

"Sanırım," diye fısıldadım.

"O geceki görüntüsü gözümün önünden gitmiyor. Bazı şeylerin kader diyerek geçiştirilmesi o kadar aşağılıkça geliyor ki. Kader küçük çocuklara dokunmamalı."

"Kader en çok küçük çocuklara dokunur."

Billur cevap vermedi. Ben de dilimi lâl eden kelimeleri geri yutup dudaklarımı dilimin üstüne bir dükkân kepengi gibi indirdim

Sabaha henüz çok vardı, bunu biliyordum ama bildiğim bir şey daha vardı: Sabah olacaktı. Gözlerimi yumdum ama uyku bir türlü kıyılarıma vurmadı. Sabah ezanını dinlerken uyanıktım ama gözlerimi açmamıştım. Yalnızca ezanı dinlemiştim. Evdeki hareketlilik dikkatimi çekmişti ama buna da aldırış etmedim. Namaz için kalktıklarını anlayabilmiştim. Bir ara nasıl içine düştüğümü bir türlü idrak edemediğim uyku tarafından yutuldum, gözlerimi açtığımda gün çoktan doğmuştu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Karan tek kaşını kaldırarak. Bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdim, gözlerimiz bir süre birbirinin askısında asılı kaldı.

"Ayniyim."

Gözlerime uzun uzun baktı. "Güzel. Bu gece dönüyoruz."

"Fethiye'ye mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bir yanım burada kalmak istiyordu. Kendime itiraf etmek zor gelse de burayı sevmiştim. Garip bir aile ortamı vardı ve bu ortam beni içine kabul etmişti. Fethiye'ye gitmek tekrar bir şeylerle yüzleşmek demekti.

"Gitmek istemiyor musun?"

"Öyle bir şey söylemedim," dedim boş bir sesle.

"Ayşenur öyle olunca... Gezdiremedim seni pek. Yani alışveriş merkezinden daha iyi yerler vardı." Sessizce ileriye baktı. "Bir dahaki sefere geldiğimizde gezeriz."

"Sorun değil." Hemen karşımızda futbol oynayan erkek çocukları ne zaman gol atsalar böbürlenerek Karan'a el sallıyor, göğüslerini kabartarak oyunlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Karan omzunu elektrik direğine yaslayıp kollarını göğsünün üstüne topladı. Dalgındı. "Hep bana soruyorsun," diye fısıldadım. "Peki sen Karan? Sen iyi misin?"

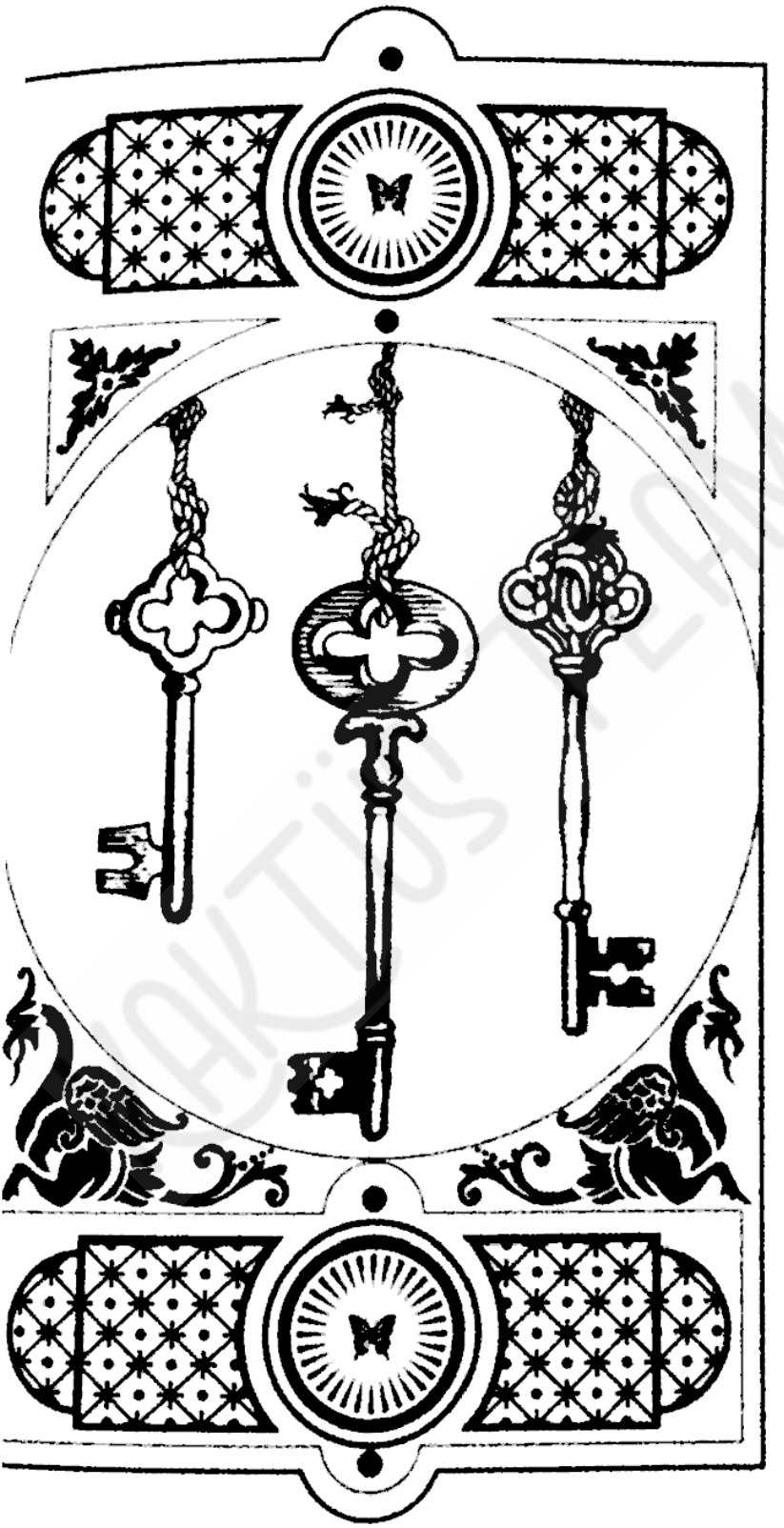
Cevap vermedi.

Ben onun iyi olmadığını görüyordum zaten. Gözlerimi çocuklara çevirdim. Karan'ın bakışları bir an bana doğru döndü, bunu hissettim ama ona bakmadım. Aklım hâlâ Arda'nın o gece zırvaladıklarındaydı. Kafam gerçekten kazan gibiydi.

Akşama doğru, artık gitme vaktimiz geldiğinde, Ayşenur'un dudaklarını titrete titrete, "Yine gel, Yenge Abla," deyişi aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Bir kez daha geldiğimde, onu burada bulamamaktan öyle çok korkuyordum ki...

KAKTÜS TEAM

II. SAHNE

Kendi kendime geçecek demekten çok yorulmuştum.

Tutulan her dilek, bir yıldızın cenaze törenine çelenk olacaksa, dilek tutmazdım. Belki de bu yüzden asla gerçek bir çocuk olamamıştım.

Kendimi içine kapattığım odanın kapısı defalarca kez çaldı ama açmadım. Biliyordum, kimse bana çocukluğumu getiremezdi ve gelen çocukluğum olmadığı sürece ben bu kapıyı açmayacaktım. İçime bir bir yerleştirdiğim her bir duygunun koyduğum yerde durmasına o kadar çok alışmıştım ki, bir gün biri gelip o duyguların yerlerini kendi elleriyle bozarak değiştirdiğinde, çareyi kendi kendimden kaçmakta bulmuştum.

Önümde akıp giden yolu izlerken o kadar sessizdim ki, bu sessizlik sanki eline bir jilet almış, dilimi lime lime kesmiş ve kelimelere sus payı olarak dilimin etlerini vermiş, kendi kelimelerimi benim dilimin etiyle beslemişti.

Arabanın ön camından kayarak inen yağmur damlalarını izledim. Bir yanağı ıslatan gözyaşlarına benziyordu. Silecekler otomatik bir tavır sergileyerek çalıştı, yağmurun suyunu bir dostun uzattığı

mendilin yanaktaki gözyaşlarını temizlediği gibi temizledi ama o ıslak görüntü hâlâ orada duruyordu. İçinden geçtiğimiz yol griydi, ara ara mavilikler yerleştirilmiş gölgeli ve ışıksız bir alandı. Ağaçlar peşi sıra dizilmiş, komutanının emrini bekleyen yeni erlere benziyordu. Bazıları o kadar yaşlıydı ki, onları rütbeli askerlere benzetmiştim.

Sessizlik damlası, içinde olduğumuz tasa düşmeye devam ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sonunda konuşabildiğimde. Uzun zamandır kapalı olan ağzımın doğum sancısını çektiği kelimeler bir soruyu doğurmuştu. Bakışlarım yavaşça aracı kullanan Karan'a yöneldi. Keskin bakışları yola uzanan bir savaş silahı gibi görünüyordu.

"Kafan yeterince dolu diye söylemiyordum ama bir süredir gizli bir numaradan telefonlar, hat sahibini bir türlü bulamadığım bir numaradan da mesajlar alıyorum," dedi sakince.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Fethiye'ye dönmeyi bekledim," dedi tekrar konuştuğunda. "Bu tarz şeylerden hoşlanmam. O yüzden bunu yapan kişiyi bulmaya gidiyoruz. Evde kalıp istirahat etmeni isterdim ama biliyordum ki bunu sonradan öğrenseydin aramızda hır gür çıkacaktı." Yan gözle bana baktı. "Çıksın istemedim."

Sertçe yutkunup onun gözlerinin içine baktım. "Bunu yapanı ya da yapanları nerede bulabileceğini biliyor musun?"

"Evet." Sakince başını salladı. "Bana bir adres bıraktı. Adrese öylece savunmasızca gidecek değildim, gereken araştırmaları yaptım ve tedbirleri aldım. Kayseri'deyken ara sıra kaybolmamın nedeni buydu."

İçimden bir ses bu işte Arda'nın parmağı olduğunu sayıklayıp duruyordu. Bakışlarımı ön cama çevirdim, yağmur hızlanmıştı. "Yapanın kim olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Yok." dedi kuru bir sesle. "Herkes olabilir Asi. Sandığın kadar sevilen bir adam değilim." Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Dostumdan çok kuyu kazanım var."

"Yine de o bahsettiğin adrese böyle sipesivri gitmek doğru gelmiyor. Tehlikeli olmaz mı?" Durgun bakan gözlerimi ön camdan kayıp giden yağmur damlalarında gezdirdim. "Gideceğimiz yerde bizi neyin karşılayacağını biliyor musun?"

"Eğer kendimden emin olmasaydım seni böyle bir şeyin içine çekmezdim," dedi. "İtlik peşinde bunu yapan. Biliyorum. Bir amacı var ama amacının ne olduğunu çözemiyorum. Belki de ilgiye muhtaç bir şerefsizdir."

Buz kesen parmaklarımı kotumun kumaşında gezdirirken, "Arda olabilir mi?" diye sordum, bu soruyu sormak o kadar zor gelmişti ki. Karan'ın gözleri büyük bir hızla bana doğru döndü ve o an zaman durdu, akrep, yelkovanı ensesinden soktu, yelkovan titredi ve zehir tüm bedenine hızla yayıldı. Zaman kök hücrelerine kadar zehirlendi.

"Ne?"

"Arda... Olabilir mi?"

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Arazi konusunda aranızda bir anlaşmazlık yaşanmıştı," diye geçiştirdim. "Ondan."

Gözleri bana öyle dikkatli bakıyordu ki, etimden kemiğimi sıyırabildiği gibi gerçeklerimden de yalanımı sıyırıp koparabilirmiş gibi hissediyordum. Yan gözle ona bakınca bir an bakışlarının o karanlık radarına takıldım.

"Sana bunu düşündüren arazi meselesi mi?" diye sordu çelik gibi bir sesle.

"Saçmaydı, biliyorum," dedim gözlerimi kaçırarak. "Yani Arda değildir."

"Şu pezevengin adını anıp durma." Direksiyonu kavrayan parmaklarının direksiyona uyguladığı gücün o pervasız sesini duyunca irkildim.

Sessiz kaldım. Cip ağaçların sıklaştığı bir orman yoluna saptı, yağmur artık daha şiddetli yağıyor, yağmurun yarattığı sel suyu taşları bile hareket ettirerek yolun kenarında âdeta sürüklüyordu. Tekerleklerin suyun içinde dönerken çıkardığı o sesi dinledim. Dar bir yoldan geçtik, bir sürü köpeğin olduğu bir arazinin önünde araç yavaşladı ama durmadı, aracın hareketleri bile Karan gibi temkinliydi sanki.

Bakışlarım hemen ileriye uzandı, ön camda puslu bir şekilde görünen bir sera dikkatimi çekince kaşlarımı kaldırdım. Seranın tüm camları kırıktı, içerisi görünmüyordu ama kırık camlardan içeriye yağmur damlalarının girdiğine ve soğuğun içeriyi kasıp kavurduğuna emindim. Karan cipi cam seranın yakınlarında durdurup emniyet kemerini ağır ağır çözdü. Bakışları ön camdaydı, tıpkı bir atmaca gibi bakıyordu şu an.

"Burada olduğunu söyleme bana," dedim yüzümü buruşturarak. "Karan burası hiç tekin görünmüyor."

"Sıkıntı yok. Rahatla. Hadi diyelim bir şey oldu, Sergen'in haberi var. Burada olduğumuzu biliyor." Yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına itti. "İstersen burada bekleyebilirsin."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır, seninle geliyorum." Emniyet kemerimi çözüp aracın kapısını açtım. Karan'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ama aldırış etmedim, deli gibi yağan yağmurun altında durup kapıyı kapatmadan başımı eğerek, "Gelmiyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak kendi tarafındaki kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Şiddetli yağan yağmur onun siyah saçlarını da, benim uzun saçlarımı da saniyeler içinde sırılsıklam yapmıştı. Karan cipi kilitledikten sonra aracın önüne doğru yürüdü, ben de ona uydum ve

aracın hemen önünde el ele tutuştuk. Parmakları parmaklarımın etrafına demir parmaklıklar gibi örülerek beni avuçlarının hücresine mahkûm etti.

Camları kırık seraya doğru yürürken bizi içeride bekleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama Arda'nın yeşil gözlerinin gölgesi sanki her yerdeydi. Sanki o gözler zamana karışmıştı ve saniyelerden bile hızlı olan saliseler gibi üzerime akıyordu.

Karan elimi bırakmadan seranın girişinin önünde durdu. Yağmurun puslandırdığı görüş açımız daralırken onun elini daha sıkı kavradım. Ağır adımlarla seranın açık duran cam kapısından içeri girdik. Kafamı kaldırıp tavana baktığımda, üstümüzü örten cama düşen yağmur damlalarının lirik dansını izleyebilme şansı bulmuştum ama içimde hâlâ beni bir bıçağın ucuyla dürten o huzursuzluk hissi vardı.

Karan yavaşça içeriye doğru yürümeye devam ediyor, ben de onu takip ederek adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. Bir an ortamdaki bütün sesler çekildi. Kalbimin sesini bile duyamıyordum. Cam seraların kırık camları yağmurun şiddetiyle sarsılıyor, içeriye cam kırıkları uçuyordu.

"Hiç gelmeyeceksin sanmıştım Karan," dedi o tanıdık zehirli ses.

Kalbim öyle sert bir hamleyle göğsüme doğru atıldı ki, bir an göğsüm parçalanacak ve bembeyaz kazağım kan içinde kalacak sandım. Bu onun sesiydi. Lanet olası sesinden tiksiniyordum. Ses hemen arkamızdan geldiği için ayrı bir şok yaşamıştım ama bunu Karan'a belli etmemeye çalıştım. Bakışlarım omzumun üstünden arkamıza döndü. Karan da aynı şekilde oraya bakıyordu. Arda, oradaydı. Üstünde kravat olmayan bir takım elbise vardı, takım elbisenin ilk üç düğmesi açıktı ve yeşil gözlerini buradan bile çok net bir şekilde görebiliyordum. Seranın cam kapısının ortasında dikilmiş iğrenç bir ifadeyle bizi izliyordu.

"Arda?" Karan'ın bakışları bir an bana doğru kayar gibi oldu ama bu bakışlara karşılık veremedim. Sadece Arda'ya bakıyordum. Arda kumral saçlarını eliyle geriye doğru itip derin bir nefes aldı. "Karan?" dedi, sesinde alay vardı.

"O mesajları bana senin attığını söyleme," dedi kuru bir sesle. "Böyle bir çocuk oyununa karışacak kadar mı sıkıldı canın?"

"Aynı zamanda seni arayan da bendim." Arda güldü. Eli takımının cebine gidince bir an gerildim, küçük bir kutu çıkarıp kutuya doğru konuşunca sesi bir an değişti. Yüzümdeki kan çekilmişti ama Karan hiçbir şey olmamış gibi ifadesiz gözlerle onu izliyordu.

"Vay be," dedi Arda. "Her şeyi bilen küçük sevgilin bile şaşırdı ama senin o poker suratında tek bir mimik bile oynamadı." Arda çenesindeki sakalları kaşıdı. "Sahiden, bu çocuk beni sana gammazlamadı mı yani?"

Karan dişlerinin arasından, "Ne saçmalıyorsun şerefsiz?" diye tısladı.

"Karan," diye fısıldadım.

"Sus," dedi düz bir sesle. "Şimdi sadece sus Asi."

"Pembe dizi kavganızı sonraya saklayın, şu an benimle ilgilenmenizi istiyorum." Arda başını omzuna doğru düşürüp gözlerini kısıtı. "Elimde ilgini çekecek şeyler var Karan Ali Çakıl."

"Senin ağzını sikerim!" diye kükredi Karan bir anda. Parmaklarına sarılı olan ellerimi geri çekerek onun şişen pazusuna çıkardım ve pazusunu yakalayıp tutarak onu dizginlemeye çalıştım. Bu elbette mümkün değildi. Karan hırıltılı nefeslerinin arasından Arda'ya bakıyordu.

"Senin o sikip sesini kesmediğin Funda'yla vakit geçirmek nasıl bir zulüm sen bunun farkında mısın?" diye sordu Arda başını iki yana sallayarak. "Bir de o beyinsizi senin kafandan alıp sana iyilik eden küçüklük arkadaşına küfür ediyorsun. Çok kötü bir çocuksun Ali."

"Bana Ali deme senin ölünü, dirini, toprağını sikerim götü sikli!" diye hırladı Karan. Parmaklarım onun pazusunu daha sıkı tuttu.

"Ah, doğru, sevgili anneciğin sana Ali diyordu, değil mi?"

Karan elimi öyle sert bir şekilde itti ki, koluma saplanan ağrıyla yüzümü buruşturup inledim. Karan'ın adama atılırken yüzünü kaplayan o yırtıcı ifade tüylerimi ürpertmişti. Bedenim kilitlendi. O an ne yapmam gerektiğini bilmediğimden yalnızca çığlık atabildim. Arda geri çekilmedi, kaçmak için herhangi bir girişimde bulunmadı ve ona yaklaşan sonu büyük bir kararlılıkla beklemeye başladı. Karan'ın büyük ve güçlü elleri Arda'nın yakasına yapışınca gözlerim inleşti. Arda uzun boylu bir adamdı ama Karan ondan daha iri ve biraz daha uzundu. Arda'yı yakalarından tutarak havaya kaldırınca gözlerim yerinden çıkacak sandım. Bir eliyle koskoca adamı kaldırırken, diğer elinin yumruğu kilitli bir kasa şeklini aldı, öyle büyük bir şiddetle Arda'nın yüzüne indi ki, göğsümün altındaki kalbim korkuyla feryat etti.

"Karan!" diye bağırdım pervasızca. "Karan!"

"Seni orospu çocuğu!" diye hırladı Karan. "Seni geçmişimin üstüne yatırır, sike sike öldürürüm!"

"İşte böyle." Arda'nın patlayan kaşından sicimle inmeye başlayan kan önce onun şakağını kızıl renge boyadı, ardından yanağına kadar akarak korkunç bir görüntü doğurdu. "Göster ona Karan. Hadi, içindeki o canavarı göster küçük kızına."

"Senin canını alırım!" Karan artık kükrüyordu. Damarları üstündeki ıslak lacivert gömleğin altında şişmiş, zonkluyordu. Pazuları öyle çok genişlemişti ki, gömlek birazdan teni tarafından parçalara ayrılacaktı sanki.

"Benim canımı almadan hemen önce sana söylemem gereken şeyler var," dedi Arda sanki biraz önceki o sersemletici yumruğu o yememiş gibi, kararlı ve de alev alev yanan gözlerle Karan'ın gözle-

rinin içine bakarken. "Sonra canının istediğini yap. Ben yalnızca o kafesin anahtarını ellerimde tutuyorum Karan. O kafes açıldığında ve canavar serbest kaldığında herkes tüm gerçekleri görecek. Senin aslında kim olduğunu herkes görecek. Birazdan asıl konuğum burada olacak."

Karan bir an duraksadı ama elleri hâlâ Arda'nın yakasındaydı. Temkinli adımlarla ona doğru yürüyüp, "Karan," diye fısıldadım. "Yalvarırım sakin ol. Amacı bu. Amacı seni delirtmek."

"Kes sesini," dedi Karan sakince. "Geride dur. Bu orospu çocuğuyla göz göze gelmeyeceksin, duydun mu?"

"Orospu çocuğu, öyle mi?" diye sordu Arda bomboş bir sesle. "Sen asıl gerçekleri öğrendiğinde nasıl hissedeceksin acaba Karan Ali Çakıl?"

"Bir daha .." Karan, Arda'nın boğazına sarıldı, büyük avuçları bir kelepçe gibi açıldı, adamın boğazını arasına aldığı an tıpkı bir kelepçe gibi kapandı. Sımsıkı. Arda'nın gözlerindeki ateş zihnine sıçradı, bir an nefesi kesilir gibi oldu. "...bana Ali dersen. Seni öldürür, cesedini köpeklere yedirirm."

Arkada bir hareketlilik daha yaşandığında tansiyon o kadar yükselmişti ki, artık olan bitene anlam veremiyordum.

"Sana gözünün altındaki erimiş hediyeyi veren adamı hatırlıyor musun Karan?" diye sordu Arda zorlanarak konuşurken.

Bir an gözlerim Arda'nın arkasına kaydı. Karan, Arda'ya öyle dikkatli bakıyordu ki, benim karşımda duran gerçeğe şimdilik kördü. Ama oradaydı. Ferit Çakıl kapının önünde dikiliyor, dehşet içinde oğluna bakıyordu.

Karan'ın bakışları sekteye uğrayarak Arda'dan ayrıldı, gözleri babasının koyu renk gözleriyle kesiştiğinde boğazının gerisinde harlanan o hırıltı sesi tüm serayı başımıza yıkan depremin ayak izlerini taşıyordu.

Cehennem Karan'ın gözlerinde sönmeye, cennet Ferit Çakıl'ın gözlerinde yanmaya başladı.

"Sahiden Karan," diye fısıldadı Arda acımasız bir sesle. "Annenin neden intihar ettiğini hiç düşündün mü?" Gözleri doğrudan Karan'daydı. "Ya da bu intiharın sebebini hiç düşündün mü?"

Beynimden vurulmuş gibi şok olmuş gözlerle Arda'ya baktım. Ferit Çakıl olduğu yerde donup kalmış, sanki beklemediği bir yerden vurulmuş gibi şoka uğramıştı. Karan bir an duraksadı, yumruğunu sıkarak Arda'yı bırakıp, "Senin burada ne işin var?" diye bağırdı babasına doğru. "Benimle mi oynuyorsunuz ulan?"

"Babanı buraya çağıran bendim," dedi Arda boğazını temizleyerek. "Öğrenmen gereken şeyleri onun gözlerinin önünde öğrenmen gerektiğini düşündüm."

Artık Karan'ın yüzünü göremiyordum ama sırtına eklenen o yükler o kadar oradaydı ki, onları görememenin imkânı bile yoktu. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Ferit Çakıl karmakarışık bir ifadeyle. "Beni buraya neden çağırdın?"

Arda yakalarını düzeltip, "Ferit amca, babamla çok derinlere girmiş, eskilere uzanan bir dostluğunuz vardı, biliyorsun," dedi Arda. Yavaşça Ferit Çakıl'a doğru döndü. "Ve babamın her şeyi bildiğini de biliyorsun."

Ferit Çakıl'ın yüzündeki kan çekildi. Bembeyaz olmuş bir yüzle öylece Arda'ya bakarken kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki. Arda yavaşça Ferit Çakıl'a doğru yürüdü. "Oğlun," dedi. "Oğlun, sevgili karının neden intihar ettiğini biliyor mu Ferit amca?"

"Annemden bahsedip durma, ırzını sikerim," diye hırladı Karan ama artık bağırmıyordu, sadece öylece bakıyordu, gözlerine yayılan ifadeyi merak ediyordum ama hareket edip yanına gidemiyordum. Donup kalmıştım.

"Peki annenin neden canına kıydığını bildiğimi söylesem, senin ilgini çeker miyim?"

Ferit Çakıl'ın yüzü bembeyaz oldu. Karan'ın tekrar Arda'ya doğru yöneldiğini fark edince bir an kendimi durduramadım ve hızla onun önüne atlayıp ellerimi kaslı göğsüne bastırarak onu geri itmeye çalıştım.

"Yalvarırım," diye fısıldadım. "Tek amacı senin zaaflarını kullanmak."

"Sen ne bilebilirsin ki aptal?" diye bağırdı aniden Arda. "Sen sadece onun önüne atlayıp onu durdurmayı bilirsin. Bak, Ferit Çakıl'ın yüzünün aldığı renge bir bak. Sence boş mu konuşuyorum Karan?"

"Kes sesini!" diye bağırdım. Karan'ı göğsünden tutarak geri itmeye çalışıyordum. Karan bana değil Arda'ya bakıyordu ama o bakışlar o kadar sertti ki, şimdi yüzü parçalanacak, Arda'nın bahsettiği o canavar teninin altından fırlayarak Arda'ya saldıracaktı sanki. "Karan," dedim. "Karan, gözlerimin içine bak!"

"Asi," dedi Karan duygusuz bir sesle. "Çekil."

"Dinleme onu."

"Dinleme," dedi Ferit Çakıl bana arka çıkarak. "Söylediği hiçbir şeyin aslı astarı yok."

"Daha hiçbir şey söylemedim, neden bu kadar endişelendin ki?" diye sordu Arda bakışlarını bir silah namlusu gibi Ferit Çakıl'a doğrultarak. "Yirmi yedi yaşında bir adamın sence de artık gerçekleri öğrenmesi gerekmiyor mu?"

"Konuşmak için yalnızca on saniyen var," dedi Karan. Göğsü kaskatı kesilmişti. Avuçlarımı onun ıslak gömleğinin sardığı göğsüne bastırarak dişlerimi sıktım. Arda ne diyecekti bilmiyordum ama yaşanacak olan yıkımı görmeye hazır hissetmiyordum kendimi.

"Annen," dedi Arda gözlerini Karan'a çevirerek. "İntihar etti çünkü babana saplantılı bir şekilde âşıktı, gözü babandan başka hiç kimseyi görmedi. Seni bile." Durup güldü. "Hoş... Seni neden görsündü ki?" Ferit Çakıl hırlar gibi bir ses çıkarınca Arda göz ucuyla Ferit'e baktı. "Lafımı bölme, her şeyi bildiğimi sen de biliyorsun. Şu an gözlerinde korku var. Neden?"

Diğer Merve moloz yığınlarının arasından yanık cesedini hafifçe hareket ettirip, *"Yalvarırım,"* diye fısıldadı. *"Yalvarırım duymasına engel ol."*

Bir an irkildim. Gözlerim Karan'ın yüzüne kilitlenmişti. Yüzünün ortasında kocaman bir soru işareti vardı, soru işaretinin etrafı yanıyordu ama dudaklarını aralayıp tek kelime etmedi. Yalnızca karşısında, onun karşısında duran adamın gözlerinin içine bakıyordu.

Zamanın nabzı kırılan saatin içinde durdu.

"Annen intiharı seçti çünkü babacığın onu bir fahişeyle aldatıyordu. Annen bunu öğrendiğinde psikolojik olarak çöküp önce seni terk etti, sonra döndü, senin gibi bir paçavrayı görmeye daha fazla katlanamadı ve babana duyduğu aşkı kalbine gömerek canına kıydı. Senin bir anlamın yoktu. Sen bir çöptün." Gözyaşlarım gözlerimden izin beklemeden akmaya başladığında gözlerim hâlâ ondaydı. O hâlâ aynı ifadesizlikle Arda'ya bakıyordu ama kurşunlar arka arkaya kalbine, sırtına, beynine saplanıyordu.

Bu kurşun yağmurunun içinde vurulmayan yalnızca bizken, tüm şarjör onun üstüne boşaltılıyordu sanki.

"Annenin gözünde değersizdin. Çünkü sen Ferit Çakıl'ın oğluydun."

Bir an küçük bir sessizlik yaşandı.

Ferit Çakıl aniden Arda'nın üstüne çullandı ve çıldırmış gibi yumruklarını Arda'nın yüzüne indirmeye başladı. Yumrukların sesini duyuyordum ama gözlerimden akan yaşlarla öylece Karan'ı izler-

ken dönüp onlara bakamıyordum bile. Şimşeğin önce ışığı seranın içini aydınlattı, ardından gürültüsü kalbimin içinden kopuyormuş gibi ortalığı inletti. Sonrasında yağmur öyle hızlı bir şekilde yağmaya başladı ki, sanki yağmur bile ağlıyordu.

Arda kahkahalar atarak gülüyor, bir yandan da üstünde onu yumruklayan adamdan kurtulmaya çalışıyordu. Karan tepkisiz bir şekilde olan biteni izlerken gözyaşlarım artık nefes boşluğuma akıyor, o boşlukta yan yana duran iki savaş bayrağını anımsatan kemiklerin yarattığı çukura doluyordu.

"Bilmediğin bir şey daha... Annen aslında..." Ferit Çakıl bir yumruk daha indirince olduğum yerde sıçradım ve kemiğin kırılış sesi seranın içini inleten yağmurun feryadına karıştı. Karan sertçe yutkundu. Artık bakışlarında yalnızca koca bir boşluk, dipsiz bir kuyu, kimsesiz bir araf vardı. Göğsünde asılı duran ellerimin düşmesiyle gözyaşlarım şiddetlendi ve Karan bana bir an olsun bakmadan yanımdan sıyrılıp geçti.

Bomboş, omuzları düşmüş bir şekilde seranın cam kapısına doğru yürürken ona baktım ama ağlamaya devam ediyordum. Belki de gücü cehennemin içindeki ateşle birlikte yanmaya başlamıştı.

"Oğlum!" diye bağırdı Ferit Çakıl ama bu Karan'ı durdurmadı. Onun arkasından ağlayarak seradan çıkarken bakışlarım kısaca Arda'ya kaydı. Ağzından burnundan akan kanlar tüm yüzünü kaplamış, onu olduğu canavardan çok daha korkunç bir görüntüyle ödüllendirmişti.

"Allah belanızı versin," diye fısıldadım gözyaşlarım sıcak bir şekilde akmaya devam ederken.

"Bilmediği şeyler var," dedi Arda gözlerini zorla aralarken. "Sonu olacak."

"Ağzını açacak olursan..." dedi Ferit Çakıl. "Ölümün elimden olur. Ağzını açıp, ona tek kelime daha edecek olursan..."

Devamını dinlemedim. Oradan çıktığımızda arkamızda ne bırakmıştık bilmiyordum ama enkaz önümde ilerliyordu. Çökmüş bir binanın ayakları olur muydu? Yanan bir cehennem yürüyerek arabasına doğru gidebilir miydi? Kapısı kırılmış ve iblisler tarafından basılmış kurak bir cennet böyle dimdik durabilir miydi?

Canım, canıma acıyordu.

Arda'nın bahsettiği diğer şey neydi bilmiyordum ama bilmek de istemiyordum. Sanki o şey öyle büyüktü ki, Karan bile bu kadarının altında ezilip dağılabilirdi. Belki bir babanın ihaneti bu kadar acıtmazdı, dışarıdan bakıldığında belki de bu çok büyük bir şey değildi ama annesi gözleri önünde kendisini öldürmüş bir çocuk için bu çok büyük bir şeydi.

Araca bindi, ben de onunla birlikte bindim ama öyle şiddetli ağlıyordum ki, kafamı çevirip ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. O benim aksime öyle sessiz, öyle boş, öyle ruhsuzdu ki, aklım almıyordu. Araç çalıştı, silecekler yağmurun suyunu oradan oraya iterek süpürdü ama yağmur sanki gözleri yırtılmış gibi ağlamaya, camı saniyede bir otomatik hareketlerle onu süpüren sileceğe rağmen ıslatmaya devam etti. Parmaklarımı kazağıma aldırış etmeden koluma gömüp hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım.

Biz çok ağır şeylerin altında kalmıştık.

Biz çok ağır şeyler yaşıyorduk.

Dışarıdan bakan bir gözün yalnızca *vah vah* diyebileceği şeyleri biz ah bile demeden atlatıyorduk.

Yol boyunca hiç konuşmadık, ben devamlı olarak ağladım ama Karan hiçbir şey söylemedi. Ağlamama kızmadı. Beni susturmaya çalışmadı. Sadece aracı kullandı. Eğer aracı böyle ustaca kullanmasaydı bir cesetle aynı arabanın içinde olduğuma inanabilirdim.

Bir şey daha, dedi zihnimde Arda'nın sesi. *Annen aslında...*

Dişlerimi sıkarak diğer elimi yüzüme bastırdım ve avucumla yüzümü saklamaya çalıştım. Titreyen dudaklarımı tam olarak kapatamasam da, dişlerimi kıracakmış gibi sertçe sıkıyordum. Ben onun için ağlıyorken, o sadece benim için susuyordu. Belki de şu an ben yanında olmasaydım acısını daha duru yaşayabilirdi ama bunu yapmıyordu çünkü yanında ben vardım.

Karan, yalnızca susuyordu.

Ne düşünüyordu?

Cip evin bahçesine girdi, ilerledi, Karan yavaşça aracı durdurdu. Yağmur artık öyle şiddetli yağıyordu ki, sanki yağmur Karan'dı, gökyüzü onun gözlerini giyinmişti. Kafamı kaldırıp camın önünde görüntüyü götüren seli izledim. Silecekler çalışmıyordu.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Karan sessizce ön camdan akıp giden yağmuru izliyordu. Kalbim öyle çok acıyordu ki... Ben yalnızca yirmi yaşındaydım. Artık daha fazla şey görmek istemiyordum. Yaratıcı beni seviyor muydu? Bu benim sınavım mıydı? Bu bizim sınavımız mıydı? Ben sadece yirmi yaşında, babasından şiddet görmüş, sevgi beklemiş, annesinin intiharıyla belki de bir daha eskisi gibi olamayacak kadar çok değişmiş, kabul etmek zor olsa da gerçekten çok küçük bir kızdım.

Ben sadece yirmi yaşındaydım. Yaşananlar neden bana elli yaşındaymışım gibi hissettiriyordu?

Nankör olmak istemiyordum, şu an dünyada bir yerlerde benim kalbimden daha çok acıyarak çarpan başka kalpler de vardı. Ben bunu biliyordum. Yine de neden en büyük acıyı ben çekmişim gibi bencil hissediyordum?

Ama şu an acıyan kalp benim kalbimdi. En önemlisi onun kalbiydi. Başkalarının kalbini umursamadığım için kendimden tiksiniyordum. Ama neden en çok bizim canımız yanıyormuş gibi hissediyordum?

Sessizlik öyle çok büyüdü ki, artık duyabildiğim tek şey yağmurun ve bencilliğimin sesiydi. Hıçkırıklarım sessiz iç çekişlere dönüşene dek tek kelime etmedik, aracın içinde öylece oturmaya devam ettik. Zaman sanki su gibi akıyordu. Yelkovan kalbimin üstünde hareket ediyor, akrep yelkovanın hareketlerini izlerken atacağı adımın zamanının gelmesini bekliyordu.

Uzun süren sessizlik, Karan'ın kornaya basmasıyla sona erdi ve kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi hopladı. Göğsüm korkuyla şişerken, kocaman açılmış gözlerimi Karan'a çevirdim. Karan avucunu kornaya koymuş, elini bir an olsun oradan çekmeden kornaya basıyor, kornanın sesi tüm seslerin üstüne yatarak onları eziyordu. Ellerim kan ter içinde kalmıştı, bir an Karan'a uzanmak ve kolunu tutmak istedim ama bunu yapamıyordum. Sanki tüm hareket yetimi kaybetmiştim.

Uzansam, ona dokunsam yok olacak, buhar olup uçacakmış gibi hissediyordum.

Oysa buradaydı. Yaşadıklarıyla, hissettikleriyle, damarına akan bir ordu kan ve kalbinde yaşayan bir acıyla hemen burada duruyordu. Ruhundan gelen yanık kokusunu alabiliyordum.

Karan durmadı, kornaya basmaya devam etti. Yardımcısı Gülseren Hanım dışarıya çıktı, şaşkın şaşkın araca doğru bakıyordu ama Karan'ın gözü kadını görmüyordu bile. Elini kornadan çekmiyor, dosdoğru ileriye doğru bakıyordu. Tenimi ürperten durgunluğuna rağmen, eli bir cinayetin kanlı silahıymış gibi mermilerini patlatmayı sürdürüyordu. Biraz sonra cam balkon kapısı açıldı, Yaşar amca dışarı çıktı. Yaşar amca ile önümüzdeki puslu cama rağmen göz kontağı kurmayı başardım.

"Karan," diye fısıldadım, sesim, akıttığım gözyaşlarından dolayı çatallıydı.

Karan konuşmuyordu, bana bakmıyordu, beni duymuyordu, yalnızca kornaya basıyordu. Yaşar amcanın huzursuz bakışları gözle-

rımden ayrıldı. Gümüş bastonunu yere vurarak yavaşça araca doğru yürümeye başladı. Gri takım elbisesi, yağmurun attığı kesiklerle yer yer koyulaşmış, birkaç saniye içindeyse tamamen sırılsıklam olmuştu. Yaşar amca cipin önüne geldi, ön kaputun önünde durdu ve gözlerini camdan içeriye dikerek Karan'a bakmaya başladı. Karan, dedesinin orada olduğunu biliyordu ama sanki dedesini görmüyordu.

Yaşar amca bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olacak ki, elindeki bastonu sertçe ön kaputa vurdu ve çenesini kaldırıp çatık kaşlarla camdan içeriye bakmaya devam etti. Olduğum yerde hafifçe sıçrayıp bakışlarımı Karan'a çevirdim. Karan avucunu yavaşça geri çekti, kornanın yükselen o rahatsız edici sesi silindi, yağmurun sesi tekrardan aracın içinde gezinmeye başladı.

Gök şiddetle bağırdı.

Siyah gözlerini kaldırıp bakışlarını dedesine sabitledi. Artık, puslu cama rağmen birbirlerini görebiliyorlar, birbirlerinin gözlerinin içine saplanmış, birbirlerini izliyorlardı. Bu sahne kalbimin yanmasına neden olmuştu.

Karan ağır ağır, gözlerini dedesinin gözlerinden bir an olsun ayırmadan elini kapıya attı, kapıyı açtı ve yağmurun sesi artık dışarıda değil, tamamen içerideydi, sanki kalbimin içinde yağıyordu. Titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışarak ona ayak uydurdum ve dışarıda yağan yağmurun şiddetine aldırış etmeden kendimi araçtan dışarıya attım. Saç diplerime ucu keskin bıçaklar gibi saplanan yağmur damlaları dikkatimi dağıtmaya yetmiyordu. Aracın önüne doğru dolandım, Yaşar amcanın yanında durdum ama Yaşar amca bana değil, torununa bakıyordu.

Karan bir süre yağmurun altında öylece dikildi, gözleri dedesinin gözlerine âdeta çivilenmişti. Gülseren Hanım'ın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum. Zorlanarak Karan'a doğru yürüdüm, onun karşısında durdum ama o kadar yakındık ki, nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Bana bakmadı.

"Büyükbaba," dedi dikişi kurumuş bir yara gibi.

Dede dememişti, büyükbaba demişti. Kalbim, sanki yanlış yazılmış bir mektup kâğıdıymış gibi onun elleri arasında buruşturuldu, sıkıldı ve bir köşeye fırlatıldı.

Yaşar amcanın biri daha kısık bakan kahverengi gözlerine çöken o ifade, bir okyanusun dibine çökmüş hazineleri içinde saklayan eski sandıkları hatırlatmıştı bana.

"Oğlum," dedi, sanki karşısındaki yalnızca torunu değil, öz oğluydu.

Karan'ın yüzüne düşen yağmur damlaları, tıpkı gözyaşları gibi yanağından çenesine, çenesinden boynuna doğru kayarken, tırnaklarımı avucuma batırdım ve avuçlarımda tırnaklarımın bıraktığı hilâl izlerinin şeklini görmeden önce acısını hissettim. Karan'ın simsiyah saçları önüne düşmüş, yağmur tarafından ıslatıldıkça ağırlaşmış ve alnına yapışmıştı. Saçlarının uçlarından yağmurun suları damlıyor, Karan, dedesinden bir cevap bekliyordu.

Aralarında uzayan o bakışmayı üzerinde taşıyan köprünün halatları incelmeye başladı.

"Biliyor muydun?" diye fısıldadı Karan, dolgun dudaklarının arasına giren yağmurun suyunu yuttu, ardından dili dudaklarında dolandı ama bakışlarında bir tablo gibi asılı duran o ifadesiz çöküntü hemen yerli yerinde durmaya devam ediyordu. Yağmurun suyu dağılıyor, Karan'ın gözlerindeki o ifade dağılmıyordu.

Yaşar amca hiçbir şey sormadı, sanki zaten her şeyi biliyormuş gibi öylece torununun gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Gök bir kez daha çığlık attı, yağmur hızlandı.

"Biliyordun."

Aralarında uzayan o bakışmayı üzerinde taşıyan köprünün halatları koptu.

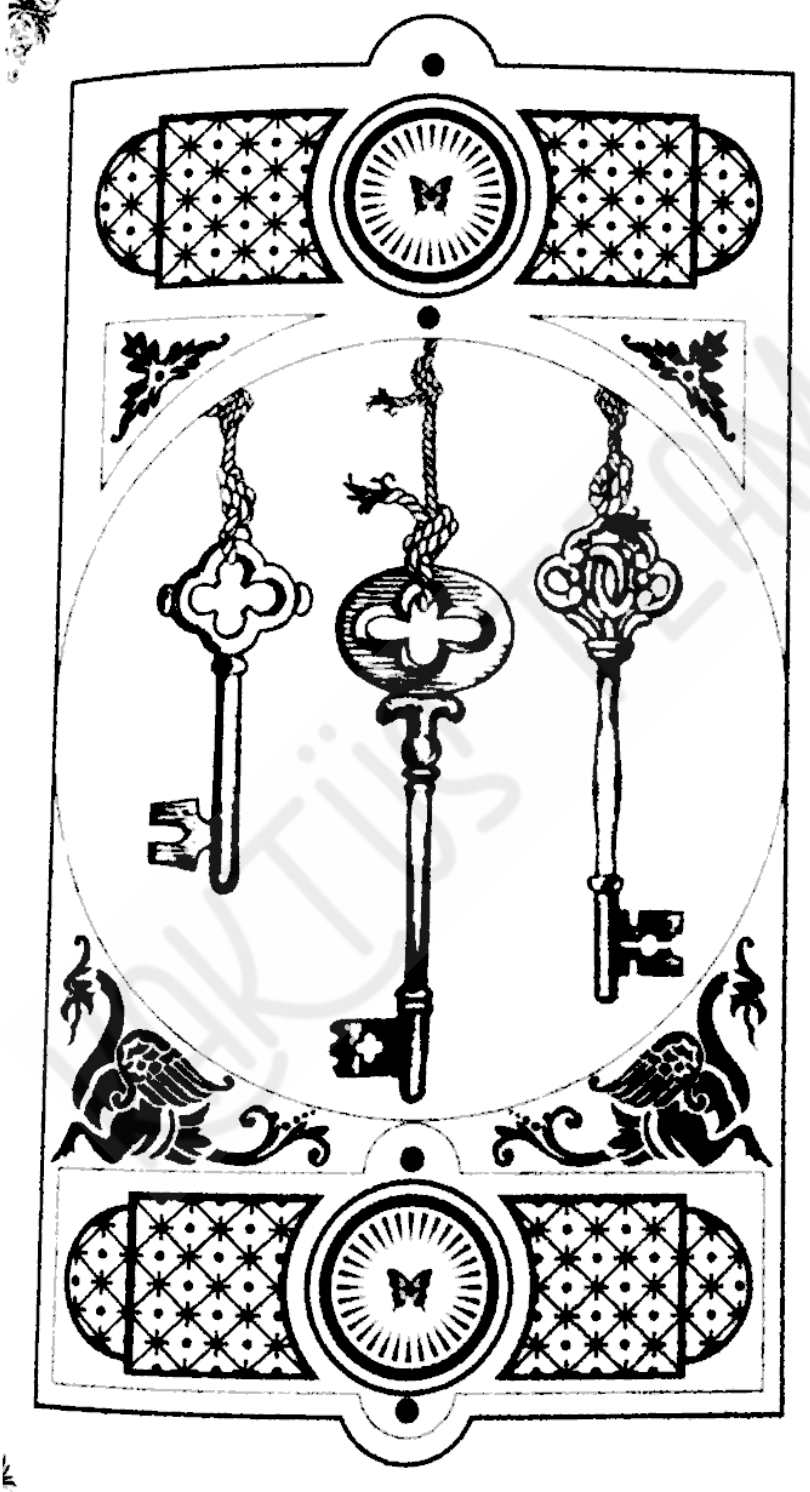
İçinde bulunduğum şeyi idrak etmeye, Karan'ın zaten siyah olan gözlerinin tamamen bir kuyuya dönmesiyle başlamıştım. Yaşar amca, Işık Çakıl'ın neden intihar ettiğini zaten biliyor muydu yani? Paramparça olmuş bir ifadeyle bakışlarımı Yaşar amcaya çevirdim. Nasıl oluyordu da konuyla ilgili tek kelime etmedikleri halde, ikisi de birbirlerinin neyden bahsettiğini çok iyi bilebiliyordu?

"Oğlum," diye fısıldadı Yaşar amca ama Karan onun yanından geçip giderken düşündüğüm şeyi yapmadı, aracına binip uzaklaşmadı, bunun yerine eve doğru yürümeye başladı. Gülseren Hanım orada öylece durmuş dikiliyordu.

Sırtını bize dönüp, kadına doğru ilerleyen Karan, kadına bakıp, "Akşam yemekte ne var?" diye sordu.

Yağmurun altında dikilmiş, şok olmuş gözlerle Karan'ı izlerken, ne Yaşar amca ne de ben böyle bir tepki bekliyorduk. Hiçbir şey olmamış gibi içeriye girdi ve gözden kayboldu. Ama her nedense, bu kez eve giren yalnızca bedeniymiş gibi hissediyordum.

Ruhu, çoktan bu evi terk etmişti.

12. SAHNE

Dışarıda büyüyen sessizlik, kafamın içindeki düşüncelerin önüne avuçlarıyla taşıdığı et parçalarını sunarken; kafamın içindeki o vamvam, sessizliğin avuçlarındaki çiğ et parçalarını çiğniyor, kenarlarından çiğ etin kanı akan ağzını zihnime çevirip, kalan açlığını kafamın içini yiyerek gideriyordu.

Üzerimdeki ıslak kıyafetleri değiştirmemiştim ama içerisi sıcak olduğu için, ıslak kıyafetler üzerimde neredeyse kurumak üzereydi. Yemek masasında oturuyordum, ellerim buz kesmişti, gözlerim acıyordu ve gözlerimi bir an olsun kırpmadan hemen önümde duran şamdanı izliyordum. Gülseren Hanım servis tabaklarını yavaşça yerleştirirken, masada sağır edecek cinsten bir sessizlik hakimdi ve bu sessizliğin içindeki çürük bölmede, çığlıklardan beslenen küçük kurtçuklar yaşıyordu.

Yaşar amca masanın başköşesindeydi, Karan üzerindeki ıslakları çıkarmış, salaş bir kazak giymiş ve masadaki yerini almıştı. Ne bana ne de Yaşar amcaya bakıyor, önüne konan boş servis tabağını incelerken oldukça sakin görünüyordu.

Duygularımı kontrol edemiyordum.

"Taze fasulye yaptım, seversiniz," dedi Gülseren Hanım bir anne gibi şefkatle gülümseyerek.

Karan kafasını kaldırmadan başını salladı. "Ellerine sağlık," dedi, sesi kuruydu.

Gözlerim Yaşar amcaya doğru kaydı. Siyah saçlarımın dipleri hâlâ ıslaktı. Bakışlarımın hapsi altına giren Yaşar amcanın kahverengi gözleri de beni buldu. Bir kahve çekirdeğine benzeyen gözleri uzunca gözlerimin merkezinde asılı dursa da, bakışlarını önce kaçıran Yaşar amca oldu.

Gülseren Hanım yemek servisi yaptı. Önümde duran bir bardak sudan küçük yudumlar alarak Karan'ı izliyor, olacakları kafamda şekillendirmeye çalışıyordum. Masa o kadar sessizdi ki, ortamdan yükselen tek ses çatal, bıçak ve çatalın tabağa her dokunuşunda tabağın çıkardığı o porselen sesiydi.

Kalbimin ortasında hüküm süren bu his ile nasıl başa çıkabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sanki iki adamın da aşılmaz duvarları hemen önüme örülmüş, ben o duvarların arkasında kalmıştım ve o ikisi ördükleri duvarların arkasından birbirlerine bağırarak tartışıyorlar, ben ise dışarıda kaldığımdan hiçbir şeyi duyamıyordum.

Bir sessizlik, bu kadar gürültülü olamazdı.

Yaşar amca çatalıyla taze fasulyeye işkence ederken kafasını kaldırdı ve o an o izlerle dolu kahverengi gözlerin Karan'a doğrultulduğunu fark ettim. Karan da bu bakışların farkındaydı fakat sanki bu bakışlar ona değmiyormuş gibi yemeğine kaldığı yerden devam ediyordu. Aldığı her lokmayı büyük bir ağırlıkla çiğniyor, aslında tükürmek istediği bu yemeği kara zorla yutarak, kendine yaptığı bu işkenceyi devam ettiriyordu sanki.

Yemeğin sonunda Karan ağzına dokundurduğu peçeteyi kenara bıraktı ve masadan kalkıp lavaboya doğru ilerledi. Yaşar amcayla

masada baş başa kalmak, biraz önce ağrıyan karnıma aynı ağrının şiddetle tekrardan saldırmasına neden olsa da, Yaşar amca korktuğumu yapmadı ve benimle konuşmaya çalışmadı.

Sofrayı toplarken Gülseren Hanım'a yardım etmiştim. Üst kata çıkıp bir duş aldım, üstüme daha kalın ve kuru kıyafetler giydikten sonra ne yapacağımı bilemez bir halde telefona sarıldım ve Bedirhan'ı aradım. Ne olduğunu onlara anlatmamıştım ama Bedirhan telefondaki 'benim bir karın ağrım var' tonlu sesimden yola çıkarak bir şeyleri anlamış, oraya geleceklerini söyleyerek telefonu kapatmıştı.

Ben yatakta öylece oturup boşluğu izlerken Karan üst kata gelmedi ama evden ayrılmadığını da biliyordum. Bedirhan'dan önce Sergen'in geldiğini, Sergen'in alt kattan yükselen sesini duyduğumda anlamıştım. İçimden bir ses, Sergen'i buraya çağıran kişinin Yaşar amca olduğunu söylüyordu.

Zaman bir gemi pervanesinin hızıyla doğru orantılı olarak savrularak erimeye başladığında, saat ne zaman gecenin bir yarısı olmuştu bilmiyordum ama nihayet odamın kapısı açıldığında, karşımda göreceğim ilk yüzün Billur olmasını beklemiyordum. Olduğum yerde bağdaş kurmuş, sessizce oturuyordum ve ışıklar kapalıydı. Havuzun mor ışıklandırması duvarda dalgalı bir görüntü oluşturuyor, içeriyi az da olsa aydınlatmaya yetiyordu.

Billur tedirgin bir şekilde yatak odasının kapısını kapatırken, "Hayatımızdan aksiyon eksik olmayacakmış gibi hissediyorum," diye fısıldadı. Yanıma oturduğunda bakışlarım omzumun üstünden kayarak Billur'u buldu. "Yine bir şeyler oldu, değil mi?"

Sessizce yutkundum, boğazım sızlıyordu. "Olmadığı gün var mı?"

Başını ağır ağır salladı. "Fedai evden apar topar çıktığında bir şeyler olduğunu anlamıştım zaten. Sonra da Bayır Gülü buraya geleceğimizi söyledi." Derin bir nefes aldı, gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Sorun ne? Yoksa baban falan..."

"Hayır," diyerek kestim sözünü. "Bu kez benimle alakalı bir şey değil. Karan ve dedesinin arasında olan bir sorun."

Billur başını salladı. "Özel bir şey?"

"Muhtemelen."

"Anlıyorum." Elini omzuma koydu. "Bak, tamam, onu düşünmen çok doğal ama bir şeyleri yeni yeni geride bırakmaya başlıyorsun. Kolay şeyler yaşamadın. Kendine çok yüklenme, olur mu?"

Sessizce başımı salladım. "Konu benim kendime yüklenmem değil ki Billur. Karan zaten sırf ben daha fazla saplanmayayım bu bataklığa diye, kendi bataklığın dibine ayak bastı."

Billur elini omzumdan çekti, bu kez kafasını omzuma yasladı ve benim izlediğim Karanlık Valsi'ni o da izlemeye başladı. Aramızda çarşaf gibi gerilen o sessizlik, kafamızda devamlı olarak konuşan düşüncelerin sesleri tarafından kesiliyordu.

"Bana ne olduğunu anlatmayacaksın biliyorum ama her ne olduysa, yakın zamanda düzelecektir. Biliyorsun. Hâlâ nefes alıyoruz."

"Biliyorum," diyebildim. Hâlâ nefes alabiliyorduk. Ne acı... Olaylara karşı verdiğim tepkileri göz önünde bulundurduğumda, bazen gerçekten çok kontrolsüz bir insan olabiliyorken, bazen de inanılmaz derecede tepkisiz kalabiliyordum. Karan'ı kendime benzetiyordum ama şu an onun yerinde olan kişi ben olsaydım, güvendiğim insan benden bir şeyler saklamış olsaydı, tek dalım bir ihanet yüzünden kırılmış olsaydı taş üstünde taş bırakmazdım. Karan neden bu kadar hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu?

"Arda konusunu ne yaptın? Söyledin mi Karan'a?" Kafası hâlâ omzumda duruyordu, saçlarından gelen çiçeksi koku beni biraz olsun yatıştırmıştı.

"Hayır. Kendisi öğrendi."

Billur irkildi. "Yoksa bu yüzden..."

"Hayır. Yani evet ama konunun benimle alakası yok gibi görünüyor."

"Derdi neymiş peki geri zekâlının?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Tek bildiğim, Arda'nın bildiği başka şeyler de var ve bildiği o şeyler, şu an öğrendiklerimizden daha acı, daha sarsıcı ve daha... Çıkmaza sokacak türden."

"Tıpkı bir bulmaca gibi konuşuyorsun ve bulmaca çözme konusunda hiç iyi değilimdir," diye fısıldadı ve kafasını omzuma sürttü. Kızıl saçları omzuma döküldü, omzumdan akarak göğsüme kadar indi. Başımı başının üstüne yatırıp yutkundum. "Sen de bir bulmacasın aslında ama ne yapalım, seviyoruz işte. Geliyoruz peşinden..."

"Aptal," diye mırıldandım.

"Benimle kirli konuşmanı seviyorum..."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yorgun bir şekilde güldüm. Bir dost, yeri geldiğinde sana dağ olabiliyordu. Her ne kadar şu an omzuma yaslanan Billur olsa da, ruhum onun ruhuna sırt yaslayıp gözlerini yumabiliyordu. O kadar şanssızlığın arasında, aslında çok şanslıydım.

"Billur," diye fısıldadım yorgun bir sesle.

"Hım?"

"Senin yanında mutluyum."

"Ben de seni seviyorum," dedi muzip bir sesle. Yanaklarıma anında kan oturdu.

"Ne?"

Billur dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra güldü. "Ayşenur bunun anlamını bana da söyledi Asi..."

Bir an duraksadım. Acaba Karan'a da söylemiş miydi? Yine de şu an düşünmem gereken bunlar değildi. Kafamı başka yere veremiyordum çünkü kafamın içinde eğreti duran aklım Karan'daydı.

"Baksana," dedim kafamı biraz olsun düşüncelerden uzaklaştırmak adına. "Bedirhan ve sen... Aranızda ne var?"

Billur'un irkildiğini hissettim. Kafasını omzumdan kaldırdı ve bana uzun uzun bakıp gözlerini kaçırdı. Havuzun koyu mor ışıkları yüzünde yanıp sönüyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Sizi gördüm," dedim kararsız bir sesle. "Mutfakta."

Billur bana düz düz baktı. "Gördüğünü daha ne kadar belli edebilirdin zaten? Resmen sesini duyup ayrılalım diye avluyu ayağa kaldırdın. Sanırsın dev yürüyor... Kırk kilosun, o cüsseyle o kadar gürültülü yürüyemeyeceğini biliyoruz Asi..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hiç utanmıyor da, bak sen edepsize..."

Billur gülerken, zarif elleriyle yüzünü kapattı. Kemikli ellerine bakarken kalbim ısınmıştı aslında. "Nasıl oldu bilmiyorum ki," diye itiraf etti. "Ânın getirisi olan bir şeydi sanırım. O ânın çekimine kapıldık. Başka bir açıklaması olamaz."

"Bu konuyla ilgili hiç konuşmadınız mı?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Sanki hiç o gece yaşanmamış gibi davrandık ikimiz de." Billur'un gözleri boşluğa daldı. "Zaten bir öyle bir böyle davranıyor, anlamıyorum ki. Çift kişilikli gibi..."

Bedirhan'ın bana anlattığı şeyleri bilse, eminim ki o da Bedirhan'a hak verirdi ama Bedirhan'ın bana verdiği bu sırra sonuna kadar sahip çıkmak istediğim için sessiz kalmayı tercih ettim. Billur ile bir süre daha konuştuktan sonra alt kata indik. Alt kata indiğimizde, Bedirhan'ın buz gibi yüz ifadesinden gördüğüm kadarıyla, onun da olup biteni öğrendiğini anlamıştım. Defne hemen köşedeki koltukta oturuyordu ve kucağında Karan ile birlikte bulduğumuz kedi yavrusu vardı. Yaraları iyileşen kedi yavrusu, insanlara da alıştığı için Defne'nin kucağında oldukça sakin görünüyordu. Hatta patilerini

kaldırarak, Defne'nin onunla oynama çabasına bir şekilde karşılık veriyordu.

Bedirhan, "Emanet ettiğim kız kedini getirdi," dedi durgun gözlerle yüzümü izlerken. Hemen merdivenlerin sonunda durmuş, bir elim tırabzanlarda öylece Defne'yi ve yavru kediyi izliyordum. "Anneannesiyle yaşıyordu, anneannesi kedinin tüylerinden rahatsız olmuş."

Başımı ağır ağır salladım. "Ben de kediyi isteyecektim zaten." Gözlerim etrafta dolandı. "Şey, Karan nerede?"

"Sergen'le birlikte çıktılar, şirkete gittiler."

"Bu saatte mi? Saat gecenin bir yarısı."

"Bilgisayarlar bozulmuş, birçok veri silinmiş. Aniden telefon geldi." Bedirhan bakışlarını Defne'ye çevirdi. "Yaşar Bey bu gece burada kalmamızı istedi."

Defne başını sallayarak, "Evet," diye onayladı Bedirhan'ı. "Bu gece burada kalın, sabah kahvaltı ederiz falan dedi."

Zamanın tellalı, elinde yaşanacak daha acı gerçeklerle orada dikilmiş, ensemize bineceği günü beklerken, kurduğu hain planların altında kalmamıza ne kadar kalmıştı bilmiyordum. Her şey bizi devirmeye çalışıyor; biz, bizi devirmeye çalışan şeylere el ele göğüs gerken aslında birçok kez sendeliyor, yere yapışıyor, dizlerimizin üstünde doğruluyor ve bir şekilde birlikte yürümeye devam ediyorduk.

Yine öyle olmasını diliyordum.

Bedirhan'ın bakışlarını yüzümün göbeğinde hissedince ben de otomatikman ona doğru döndüm. Çekik bakışlara sahip o güzel gözler uzun uzun yüzümde dolandı, ardından çenesiyle mutfağı işaret ederek benden önce davrandı ve mutfağa doğru yürümeye başladı.

Yavaş adımlarla Billur'un yanından sıyrılıp geçtim. Billur, Defne'nin yanına doğru yürürken aralarında bir konu dönmeye başla-

mıştı ama kulak kesilememiştim. Büyük mutfağa girdiğimde, Bedirhan kalçasını mutfak tezgâhına yaslamış, kollarını da göğsünün üstünde bağlayarak bakışlarını mutfaktan bahçeye açılan cam kapıya dikmişti.

Bedirhan, tıpkı yaya yerleştirilmiş bir ok kadar keskin olan bakışlarını ağır ağır bana doğru çevirdi. Gözlerimiz mutfağın karanlığında buluştu. Gülseren Hanım burada değildi, dışarıdaki havuzun içine yerleştirilmiş olan o ışıklar, mutfağın zeminini oluşturan parkenin üzerinde dalga dansları yapıyordu.

"Sorun ne?" diye sordum, salağa yatmamın bir anlamı yoktu. Bedirhan'ın her şeyi bildiği kabak çiçeği gibi ortadaydı.

"Aptalı oynamana gerek yok, biliyorum," dedi kuru bir öksürüğün hemen arkasından. "Karan'la konuştunuz mu?"

Göğsüm zımparalanıyormuş gibi hissederken, "Hayır," diye fısıldadım.

"Yaşar Bey bana her şeyi anlattı," dediğinde aslında şaşırmıştım ama bunu ona belli etmemeye çalışarak ona doğru yürüdüm. Hemen karşısındaki mutfak masasına kalçamı yasladım ve bakışlarımı bahçeye çevirdim. Yağmur çoktan dinmiş olsa da bahçe hâlâ ıslak görünüyordu ve dallardan damlayan yağmur damlalarını gecenin içinde bile görebilmek mümkündü.

"Yaşar amcanın neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyorum. Karan'dan tüm bunları nasıl saklar?"

"Yine aynı şeyi yapıyorsun Merve," dedi Bedirhan gür bir sesle. "Yine sebebini sorgulamadan yargıya intikal ediyorsun."

"Sen Yaşar amcanın yaptığının doğru bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum şok olmuş gözlerle Bedirhan'a bakarken.

"Hayır," diye itiraz etti. Tezgâhtan ayrılarak kapıya doğru yürüdü, cam kapıyı açtığı anda soğuk hava mutfağın içine süzülüp bir kanser hücresi gibi parçalara ayrılarak mutfağın tamamını kapla-

di, her yana yayılmaya başladı. "Bunun doğru bir şey olmadığının gayet farkındayım ben ama sen neden sonuç ilişkisinde, yalnızca sonuca odaklı hareket eden bir kadınsın? Nedenlerin senin için hiç mi anlamı yok?"

Gözlerim açılan kapının özgür bıraktığı geceye kaydı. Bahçedeki sessizliği dinlerken, Bedirhan da ben de birbirimize karşı kılıçlarımızı kuşanmıştık sanki. Bedirhan'ın sırtı bana dönük duruyordu. Kot pantolonunun arka cebinden sigara paketini çıkardı. Paketi sallayarak birkaç dal sigaranın yukarı çıkmasını sağladı, bir dalı dudaklarının arasına hapsederek çekti, ardından cebinden çakmağını çıkarttı ve ateşi şeytandan ödünç alıyormuş gibi güçlü bir tavırla yakarak sigarasının ucunu tutuşturdu. Tüm bunları birkaç saniye içinde gerçekleştirmiş olsa da sanki her bir hareketinin üzerinden bin asır geçiyordu ve yere düşen takvim yapraklarından bir okyanus oluşmuştu.

Ben de o okyanusun içinde, sayıların arasında boğuluyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadı sigarayı dudaklarının arasına götürürken. İçine çektiği zehir, sigaranın ucunda yanan ateşi besleyerek harladı. Dudaklarından ayrılan sigaranın ucunda yanan ateş bir nabız gibi söndü, Bedirhan dudaklarının arkasına hapsettiği dumanı yavaşça dışarı bıraktı. "Senin için önemli olan tek şey Karan. Bunun farkındayım. Karan söz konusu olduğunda, nedenler senin için önemini yitiriyor. Yalnızca sonuçlara odaklanıyorsun. Ama nedenleri görmezden gelirsen, sorunları çözemezsin."

"Ben ortada çözülebilecek bir sorun görmüyorum," dedim sonunda konuştuğumda. Kuru sesimin etrafında ateşler yanıyordu sanki. "İstediğin kadar neden yatır önüme, ben o nedenlerin hiçbirinin bu sorunu çözemeyeceğini çok iyi biliyorum. Çünkü sonuç ortada. Karan'ın ne hissettiği konusunda en ufak bir fikriniz bile yok! Bunu nereden biliyorum, biliyor musunuz? Çünkü benim de en ufak bir fikrim bile yok!"

"Ortada çözülecek bir sorun yok belki ama daha büyük bir sorun hemen ileride bir hortum yaratmaya başladı ve büyüyerek, kasırgaya dönmeye başlayarak Karan'a doğru yaklaşıyor. Görmüyor musun?"

Bir an beynime küflü bir çivi çakılmış gibi irkildim. Bedirhan yan döndü. Kocaman gözlerle Bedirhan'ın profiline bakıyordum. Bedırhan'ın parmakları arasında duran sigaranın ölmeye başlayan külünün cenazesi uzamıştı, yere düşmek için bir tahterevalli gibi sallanıyordu.

"Bir anda şirketteki tüm bilgisayarlar bozuluyor, içlerindeki veriler siliniyor. Aniden Karan geçmişiyle ilgili bir sır öğreniyor ve bu şeye karşı tepkisiz kalıyor..." Bedirhan gözlerimin içine baktı. "Sence de çok tuhaf değil mi?"

Kalbim saniyede yirmi altı kez çarpmaya başladı. Arda'nın bahsettiği. Karan'ın bilmediği o diğer şeyler sanki siyah bir çarşafın altına girmiş, korkunç canavarlar kılığında beni korkutmak için üzerime yürümeye başlamıştı.

"Merve, şu an üzerinizden geçen bir kasırga değildi, basit bir fırtınaydı. Tayfun yeni başlıyor."

"Ben..."

"Ne sen?" diye sordu Bedirhan. "Eğer bu kadar ağır şeyler yaşamış olmasaydın Bölüm Başkanı senin de, Karan'ın da başını ciddi bir şekilde belaya sokabilirdi," dedi alakasızca. Kaşlarım çatıldı. "Karan'dan bir şeyleri saklaman, sakladığını öğrendikten sonra daha büyük kaoslara yol açıyor. Ondan bir şey saklama."

"Ben ondan bir şey saklamadım," dedim, sesim titriyordu.

"İkimiz de Kayseri'deyken Arda'nın seni kıstırdığını biliyoruz." Dondum. "Evet, Yaşar Bey ondan çok büyük bir şey sakladı ama sen en başından Arda'nın o gün orada olduğunu söyleseydin, belki de Karan bir şeylere hazırlıklı yakalanabilirdi."

Onun savunmasız kalmasına neden olan bendim. Bu doğruydu.

Gözlerimi yere indirdim, parkeyi izlemeye başladım. Bedirhan haklıydı. Karan'dan bir şeyler saklayıp duruyordum, sonra da bu sakladıklarım ortaya çıkınca aslında ortalığın daha çok karışmasına neden oluyordum. Bölüm Başkanı olayında da aynısı olmuştu, ben bir şeyleri saklamaya çalışarak Karan'ın daha fazla çıldırmasına, adama saldırmasına neden olmuştum. Şimdi durum daha da ağırdı. Arda orada açıkça beni tehdit etmişti, elinde bir şeyler olmasa, bu şeyler Karan açısından önemli şeyler olmasa ne diye beni tehdit edecekti ki? Aptalın önde gideniydim. Karan'ı uyarmam gerekirdi, hazırlıksız yakalanmasını önlemem gerekirdi ama bunu yapmamıştım.

"Seni üzmek için söylemiyorum tüm bunları," dedi bu kez, sesi daha yumuşak geliyordu. "Sadece... Demem o ki, Arda denen şerefsizin bildiği başka şeyler de olduğu ortada ve bu herif her ne biliyorsa, bildiği şeyleri Yaşar Bey'in bilmediğine eminim. Bildiği tek şey şu an ortaya çıkan şeydi ve bu şeyi saklama nedeni de yalnızca Karan'ın iyiliğini düşünmesiydi." Bana doğru bir adım attı. "Şirketteki tüm bilgisayarların bir anda çökmesi, arızalanması... Verilerin silinmesi... Sence de bu olay patlak verdikten hemen sonra bunun olmuş olması normal mi?"

"Arda'nın yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Başka bir seçenek var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diyebildim. "Peki sen... Sen Arda'nın o gece Kayseri'de olduğunu nereden biliyorsun? Billur mu söyledi?"

"Evet," dedi. "Keşke daha erken söyleseydi, en azından bir işe yarayabilirdi."

Bir an göğsüm kızgınlıkla doldu. "Ne zamandan beri sırlarımızı birilerine söylüyor?"

"Seni düşündüğü için söyledi!" diye gürledi Bedirhan. "Kafan almıyor mu? Senden başka herkes seni düşünüyor!"

Gecenin bir vakti sokağa atılmış köpek yavrusu gibi titreyen kalbimin yankısını göğsümde uzun uzun hissettim. Bedirhan göz-

lerimin içine bakıyordu, parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın uzayan külü yavaşça yere düştü ve parçalara ayrıldı.

"Neden seni düşündüğümüzü, önemsediğimizi, sevdiğimizi kabullenemiyorsun?"

"Üzgünüm," diyebildim, zorla yutkunmuştum.

"Üzgün olmanı istemiyorum," dedi bir abi gibi. "Sadece bir şeyleri saklama. Kötüye gideceğini düşünerek sakladığın şeyler ortaya çıktığında işler daha da kötü bir hâl alıyor."

Yutkundum, ne diyeceğimi bilemiyordum, Bedirhan da daha fazla üzerime gelmedi. Arda'nın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ama muhtemelen ilerleyen günlerde yine başımıza çorap örmeye devam edecekti. Bildiği bir şeyler olduğu ortadaydı ama bildiği şeylerin ne olduğunu öğrenmek istemediğimiz kesindi. En azından ben bunu öğrenmek istemiyor, kendimi buna hazır hissetmiyordum. Salona geri döndüğümüzde Defne'yi ya da Billur'u huzursuz edecek hiçbir şeyden bahsetmedik, Yaşar amca da muhtemelen odasındaydı, ilerleyen saatler boyunca onun değil yüzünü görmek, evin içinde ayak sesini bile duymamıştım.

Yaraları iyileşen kedi yavrusunu kucağıma alıp tüylerini ağır ağır okşayarak boşluğu izlerken, Billur bir koltukta, Defne diğer koltukta uyuyakalmışlardı. Bedirhan tekli koltukta oturuyordu, gözleri telefonunun ekranındaydı ve içerideki tek ses, ben tüylerini okşadıkça mırlayan kedinin mırıltı sesi ve şömineden yükselen hafif çıtırtıydı.

"O kediye bir isim vermen gerekmiyor mu?" diye fısıldadı Bedirhan gözlerini telefon ekranından ayırmadan. "Yani, umuyorum ki artık onu sahiplendin?"

Kedinin siyah tüylerini izleyerek çenesinin altını okşadım. "İsim vermek zorunda mıyım?"

"Tabii ki," dedi kısık bir sesle. "İstersen ona ismini ben vereyim."

"Ney olsun?"

Bedirhan pis pis sırıttı. "Ney olmasın ismi, Zurna olsun... Zurna."

Yüzümü buruşturup ona cins cins baktım. Ne Sergen ne de Kaan gece boyunca eve gelmediler.

Boşlukta sallanan bir beşik, karanlığın göğsüne diktiği sessizliği bir ölüm ninnisini aratmayacak fısıltısıyla yavaşça deşiyordu. Gözlerim hemen önümde duran aynadaydı. Siyah saçlarım belime kadar dökülmüş, belimin kıvrımına dokunan uçları lüle lüle olmuştu ama bu o kadar doğal bir görüntüydü ki, asi bir dağınıklığa sahipti.

Bir kalıp sabun, sabunluğun içinde ağır ağır erimeye, ne zaman su ile temas etse, beklediği yerde o suyu ölümü çağırır gibi içine emmeye devam ediyordu. Bir bebeğin, annesinin göğsüne yapışmış, yaşamak için âdeta yalvaran bir ağızla annesinin memesinden gelen sütü vakumlarken gösterdiği o çabaya benzetiyordum ölüme olan arzumu.

Her ne kadar ölüme karşı vahşi bir tutkuyla çekiliyor olsam da yaşamanın da tadını almıştım bir kere.

Kaan dört gündür bir ölüden, bir hayaletten farksızdı, yalnızca eve geliyor, odaya giriyor ve birlikte uyuyorduk. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir konuda bana kızmıyor, sadece susuyordu. Sanki bir hayaletle yaşıyordum. Bu dört gün içinde iki kez okula gitmiştim. Bölüm Başkanı'nın hâlâ sargılı olan eli dikkatimi çekmişti, sanırım elindeki yanıkları saklıyordu. Benimle hiç konuşmamıştı. Başıma bela olmamıştı.

Damla'nın estetik ameliyatı olduğunu biliyordum. Okula gittiğim o birkaç gün boyunca onu hiç görmedim, her nedense başıma bela olmamıştı. Bir de üzerine annemin vefatından sonra bana üzgün olduğunu belirten bir mesaj yollamıştı. Sanırım ona yaptığım şey için biraz pişmandım.

Enis'i de görmediğim için ayrıca mutluydum. Enis'in arkadaşı Gamze ile karşılaşmıştık ama o da üzerime gelmemiş, sadece selam vermekle yetinmişti. Kediye hâlâ bir isim vermemiştim ama burada, Karan ile birlikte uyuduğum odada, bir köşede o da bizimle birlikte kalıyordu. Karan onu odada gördüğünde herhangi bir tepki vermemişti.

Arda'nın söyledikleri zihnimdeki masanın üstüne konmuş sapı siyah bir bıçaktı, bıçağı çeviriyordum ve masanın diğer ucunda, hemen karşımda oturan o adama bakıyordum. Karan'a. Ali'ye. Bıçak dönüyor, bıçağın ucu bir beni gösteriyor, bir ona doğruluyordu; bıçağın siyah sapı ne zaman benden tarafa gelse, kalbimi amansız bir panik kaplıyor, bu panik resmen bir tahtakurusuna dönüşüyor ve kalbim sanki bir tahta parçasıymış gibi kalbimi kemirmeye başlıyordu.

Karan'ın öğrenmediği, öğrenmesinin Ferit Çakıl'ı bile ürküttüğü başka ne olabilirdi ki?

Zaman, kanseri memelerine hapsetmiş bir anneydi.

Zaman, namlusunun Karan'a doğrultulmuş vaziyetteki silahın sapını benim elime tutuşturan bir zalimdi.

Öyle çok şey yaşanmıştı ki, artık hangisine tepki vermem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Göğsümde taşıdığım, zaman zaman hareket etmekte bile güçlük çekmeme neden olan o ağırlık, her geçen gün azalacağına biraz daha çoğalıyordu sanki.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Yaşar amca. Onun varlığının gölgesi benim çıplak düşüncelerimin üstüne devrildiğinde, hissettiğim o ürperti bedenime hızla yayıldı fakat zihnime âdeta bir kalıp gibi oturan düşünceler yerinden bir santim kıpırdamadı. Bakışlarımı aynadan uzaklaştırıp Yaşar amcaya çevirdim. Biri diğerinden daha kısık bakan kahverengi gözlerindeki sorguyu gördüm ama görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Hiç."

"Hiç," dedi beni onaylayarak. "Anladım."

Yatağın ucuna doğru yürüdüm, ayağımdaki topuklu botların zeminde bir leke gibi bıraktığı tıkırtılar, zeminin zamanına dokunmuş olsa da, sanki hiçbir zaman var olmamış bir şeymiş gibi yitip, silinip gitti. Yatağın ucuna oturdum ve bakışlarımı her gün ölüme biraz daha yaklaşan ve bunun için Tanrı'ya şükredip, duacı olabileceğini bile düşünebildiğim yaşlı adama çevirdim.

Temkinli adımlarla odanın içinde yürümeye başladı.

Gözlerimi onun kahverengi gözlerinin toprağına beyaz yılanköku* tohumu gibi ektim. Zaman, ikimizin gözlerinin arasından sızmaya başlayan kanın içinde boğuldu.

Zamanı içinde boğan o kan leş sessizlik aramızda idam edilmiş bir beden gibi öylece asılı duruyordu.

"Benimle konuşmayacak mısın Merve?" diye sordu, sesinden üzgün olduğu anlaşılıyordu. Yalnızca baktım. "Konuşmayacaksın."

Dışarıdaki havuzun içine yerleştirilmiş koyu mor ışıklar, karanlık odanın duvarına yansıyıp tıpkı kalitesiz bir aşk romanının kapak fotoğrafına yerleştirilmiş lensler gibi parlıyordu. Yaşar amca yavaşça yanıma oturdu. Yatak onun baskısıyla çöktü, sessizlik pelerini hâlâ omuzlarımda asılı duruyordu.

"Neden ona yalan söyledin?" diye sordum, sesim susturucu takılmış bir silahtan farksızdı.

"Ona yalan söylemedim Merve."

"Ama ona doğruları da söylemedin."

* Beyaz yılanköku: Kuzey Amerika'da yetişen oldukça zehirli bir bitki. Beyaz çiçekleri açıldıktan sonra, küçük ve tüylü tohumları rüzgâr etkisiyle etrafa dağılırlar. İçerdiği yüksek miktarda tremetol toksininin, insanları doğrudan değil fakat dolaylı olarak öldürdüğü bilinmektedir.

"Ona yalan söylemedim. Doğruları da söylemedim. Ona hiçbir şey söylemedim."

Burnumu çektim. Geçmiş odanın içinde ikimizi izlerken hiç de geçmemiş gibi hissettiriyordu.

"Sen ona yalan söylemedin, onu kandırdın. Yalan söylemek ve kandırmak aynı şeyler değil, Yaşar dede." Onun gözlerinin içine baktım. Gözleri kan revan içindeydi. "Susmak da bir cinayet biçimi değil mi? Susarak öldürdün sen Ali'yi."

"Ne deseydim?" Yaşar amca parçalanmış, dağılmış görünüyordu ama o güçlü duruşundan da ödün vermiyordu asla. "Senin baban anamı aldattı, anan dayanamadı, seni bile görmedi gözü, kıydı canına mı deseydim? Bir oğlumu zaten kaybetmiştim Merve. Ferit gitmişti. Ben o ufacık çocuğu bu gerçekle nasıl ezerdim? Büyüdü, çok büyük adam oldu, yine söyleyemedim. Söylese miydim? Ben bir oğlumu kaybetmiştim, diğerini de kaybedemezdim."

"Karan zaten mahvolmuştu!" diye bağırdım. "Ne hâlde, görmüyor musun? Bu sessizliğin arkası nasıl bir deprem, nasıl bir fırtına, nasıl bir çığ, nasıl bir heyelan sen bunu görmüyor musun?"

"Söyleyemedim," diye fısıldadı Yaşar amca ufacık bir çocuk gibi, suçlu ama üzgün gözlerle gözlerimin tam içine bakarken. "Duydum seni, canım adam diyorsun sen ona. Adam diyorsun. Canım çocuğumdu o benim, canım torunumdu. Büyüdü, adam oldu geldi sana. Sen bir adamı kırmaya korkuyorsun. Ben bir çocuğu nasıl parçalayacaktım?"

Yaşlar gözlerime tıpkı kasırga bulutları gibi toparlandı, burnumun direği, tıpkı o kasırgayı haber veren şiddetli rüzgâr gibi yanıyor, uğulduyordu.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim çaresizce. "O kadar sakin davranıyor ki, o kadar suskun ki... Karan hiçbir şey yokken bile bu kadar sessiz kalmaz. O senin torunun, bunu sen

benden daha iyi biliyorsun, o hiçbir şey yokken bile bir kasırgadır, girdaptır. Şimdi böyle suskun... Kıyamet gibi. Sanki mahşerin ateşi göğsünde yanıyor ama inat bu ya, ne o ateşin dumanını gösteriyor ne de sıcağını hissettiriyor. Karan yanıyor."

"Her yangın bir gün söner," dedi Yaşar amca. "Sen hiç sonsuza dek yanan bir orman gördün mü?"

"Ormanda yanacak ağaç kalmadığında, ateş neyi yaksın Yaşar amca?"

Yaşar amcanın gözlerinin dibine oturan o berrak su, bir taş atsam bulanacakmış gibi görünüyordu. Bir süre yükselen o sessizliği dinledik. Koyu mor lens ışıkları duvarda dalgalanıyor, bazen sabit bir şeymiş, çiviyle duvara monte edilmiş gibi olup bitene dikkat kesiliyordu.

"Söylemese de, ses etmese de, çıtını çıkarmasa da en çok sana kırgın," dedim gözlerimi dizlerimin üstüne bomboş bir vaziyette bıraktığım ellerimin soğuk avuçlarına dikerek. "İnsan en çok güvendiğine, en çok inandığına, en çok tutunduğuna kırılır. Oradan biliyorum."

"Biliyorum. Sessizliği hayra alamet değil, o yüzden önlem alacağım."

"Ne önlemi?"

"Onun için ne yapılması gerekiyorsa yaparım, gerekirse canımı ortaya koyar, canımı veririm ona. İçinin soğuyacağını bilsem, şimdi gider sıkarım kafama." Gözlerini boşluğa çevirdi, yaşlılığın getirdiği çizgiler dertlerle dolmuştu. "Ama biliyorum, o sevdiği insanların tırnağı kırılsın istemez. Sevdiği insan onu sırtından bıçaklasa, sırtındaki bıçağı çıkarır, delil kalmasın diye o bıçaktaki kanı kendisi temizler." Derin bir nefes aldı. "Korkuyorum Merve. Belki günlerce susacak, belki aylarca sessizce bekleyecek ama bunun sonunu ben de görebiliyorum. O yüzden yapmam gereken bir şey var."

Endişe yüreğimi tıpkı bir sürahinin su bardağını doldurduğu gibi doldurdu. "Ne yapacaksın?"

"Bunu zamanı gelince göreceksin."

"Yine mi üç maymunu oynayacağız?"

"Hayır," diye itiraz etti. "Sadece... Güven bana."

Güvenmek... Ben bunu eyleme dokebilmeyi Karan hayatıma girdiğinde öğrenmiştim. Bakışlarım uzunca bir süre Yaşar amcanın yüzünde dolandı. Yaşar amca yavaşça doğrulup kalktığında artık bu konuşmanın burada sona erdiğini anlamıştım. Elindeki gümüş detaylı bastonu zeminde tıkırdatarak çıkışa yöneldi.

"Yaşar dede," diye fısıldadım, ona ara sıra da olsa dede diyebildiğimi fark etmiştim. Bir dede nasıl hissettirir bilmiyordum ama Yaşar amca bana bunu öğretiyordu sanki.

Kapının eşiğinde durdu. "Hım?"

"Sana güveniyorum."

Önce duraksadı. Ardından omuzlarından bir yükü çekip koparmışım gibi hafiflediğini gördüm. Başını yavaşça salladı, onu göremesem de gözlerine yayılan ifade sanki hemen karşımda asılı duruyordu. Bastonunu sürüyerek odadan çıktığında, burada, çaresizlik tahtalarını, acının çivileriyle birbirine çaktığım yalnızlık denen sandalın içinde, kendi akıntımda savrulmaya başlamıştım.

Kalktım, odanın kapısını kapayıp kilitledim ve tekrar odanın içinde bir hayalet gibi ilerlemeye başladım. Yavru kedi köşede, onun için yere koyduğum küçük yastığın üzerinde uyuyordu. Üstümdeki siyah kazağı çıkarıp kenara fırlattım, altımdaki siyah sütyenin demiri göğsüme batıyordu. Onu da fırlattım ve altımda yalnızca siyah bir kot, siyah topuklu botlarla üzerim çırılçıplak odanın içinde öylece kalakaldım. Saçlarım bile soğuktu, sırtımdaki, omzumdaki, belimdeki ve hatta göğsümdeki kemiklerde kendi saçlarımın buzlu soğuğunu hissedebiliyordum. Yatağın ucuna oturdum.

Bakışlarım tavana kayarken sırtım yatağın yüzeyine gömüldü. Dizlerim hâlâ kırık, ayaklarım hâlâ yere basıyordu. Kollarımı iki yana açtım, havuzun koyu mor ışıkları tavanın üstünde de dansını sürdürüyordu.

İçinde bulunduğum ortam zihnim tarafından yutulmaya başladığında, gözlerim yalnızca tavandaki koyu mor lens ışıklarını seçebiliyordu. Etraftaki tüm görüntüler puslandı, bulanıklaştı. Kalbim saniyede yirmi altı kez çarpıyordu, dudaklarımın kuruduğunu hissettim ve biri, kollarımı iki yana açtığım için içeri gömülen karnım, dışarı kavislenen kaburgalarımın ortasına, avucunda tuttuğu ucu sivri bir bıçakla baskı uyguluyordu sanki.

Zaman zihnimin içinde pervane gibi dönmeye, her yana çarparak zihnimi dağıtmaya başladı.

"Anne," diye bağırdım, altı yaşındaydım, dizlerimin üstünde biten fırfırlı bir etekle koşuyordum ama koştuğum yol kapkaranlıktı. Anılar, ayaklarımın altında çiğneniyor, bastığım her adım çamurlaşmış toprağın içine gömülüyordu. "Anneciğim!"

"Merve!" Bu sesi tanıyordum, bu sesten kaçıyordum. Adımlarım büyüdü, kalbim göğsümün içinde saniyede yirmi altı kez çarpıyordu. Nabzım saniyede yirmi altı kez vuruyordu. Saniyede yirmi altı adım koşabilecek kadar hızlıydım. Geçmiş peşimden geliyor, gelecek önümde benden kaçıyordu.

"Beni bekle Allah'ın cezası çocuk!"

"Baba, gelme!" diye çığlık atarken artık gözyaşlarım sele dönüşmüş, ben daha ne olduğunu anlamadan bağıra bağıra ağlarken bulmuştum kendimi. Ayaklarım çamura batıp çıkıyor, çamurlu toprağın içinden uzanan geçmişe ait eller ayak bileklerimden tutarak beni toprağın içine çekmeye çalışıyordu. "Baba, gelme!"

"Merve, dur artık. Orada yangın var, yanacaksın!"

"Anne, anneciğim!"

"Merve, dur!"

"Baba, gelme!"

"Merve, dur orada! Yanacaksın, aptal çocuk!"

"Baba, gelme." İleride yanan ateşin göğe kadar uzanan kollarına baktığımda adımlarım bıçak gibi kesildi. Babamın sesi oradaydı ama gölgesi üstüme dahi devrilmiyordu. Varlığı sanki yalnızca bir illüzyondu. Gerçek değildi.

Ateşin kokusunu ciğerlerime doldurdum. Çıkan çatırtılar, sanki içinde kırılmış kemikler pişiyormuş gibi sert ve güçlüydü.

"Babacığım," diye fısıldadım alevlere bakarken. "Annem orada, beni bekliyor."

"Merve, sesime gel. Orası sonun olacak. Gitme."

"Babacığım. Gelme."

"Merve.."

"Anneciğim," diye fısıldadı farklı, daha cılız bir erkek sesi. Küçük bir erkek çocuğunun sesiydi bu. Kargalar damlara indi, baykuşlar evleri yaktı.

Bakışlarım sesin geldiği yöne kendi yönünü bulan bir su gibi aktı. Gözlerim o erkek çocuğunun kara gözleriyle kesiştiğinde, ateşler sinsice bize doğru ilerlemeye, yerde bir canavar gibi bize doğru sürünmeye başlamıştı. Babamın sesi yoktu.

Yanan bu geleceğin içinde babam yoktu.

Ben ve o küçük erkek çocuğu yapayalnızdık.

Kapının birkaç kez zorlandığını duydum ama zihnim içinde olduğu ânın çivileri tarafından o ânın içine çakılmıştı. Boğazıma doğru ilerleyen kelimeler, kalbimden çıkıyor, boğazım boyunca tırmanarak dudaklarımın ucuna kadar gelebilmek için azimle savaşıyordu. Kılımı bile kıpırdatmadan tavanı izlemeye devam ettim.

Yere düşen anahtarın sesini duydum, ardından kapı bir kez daha zorlandı, sonrasında bir anahtar sesi daha duydum ama bu anahtar düşmemiş, saplanmıştı. Kapı deliğine saplanan anahtar yavaşça kendi etrafında döndü ve kilit açıldı. Kapı da kilidi takip ederek açıldığında onun varlığının gölgesi içinde bulunduğum ânın üzerine devrildi ve o ânı tüm heybetiyle örttü.

Yere düşen adımlarının o sağlam vurgusuna gizlenmiş esrarlı sesi dinlemeye başladım. Benim aksime o, odanın içinde bir hayalet gibi değil, bir canavar gibi ilerliyordu. Küçük bir çocuğun kalbini korkularla kuşatan, odanın duvarlarında kolları olan bir canavar... Sertçe yutkundum. Tavandaki ışık hareket ediyordu.

Çakmağın, ateşi hapsettiği hücreden ateşi çıkarırken, ateşin ayaklarına ve ellerine vurduğu zincirlerin sürünme sesini hatırlatan sesi odanın içini doldurdu. Göğsüm, aldığım o derin nefesin etkisiyle yukarı kabardı ve çıplak göğüslerim gerildi.

Ateşin yukarı kalkan kolları, sigaranın ucunda duran tütün bulutlarını tutuşturdu; nikotinin kokusu, toprakla buluşan yağmurun kokusu kadar acı bir anıyı zihinlere serpiştirerek odanın içine yayıldı.

Gölgesi önce karnıma, ardından da göğüslerime düştü, havuzun duvara yansıyan koyu mor ışığının bedenimde de parmakları olduğunu, Karan'ın gölgesi bedenimin üstüne devrildiğinde anlayabilmiştim.

Gözlerim ağır ağır onun gözlerine doğru yürüdü. Korkulukları kırık köprünün üzerinde durmuş, karşıya geçmenin imkânsız, geriye dönmenin de artık çok geç olduğunu fark ettiğim bir andaydım. Kahverengi gözlerim bir zehir gibi siyah gözlerinin üstüne akmaya başladı.

"Kapıyı kilitlediğin için beni görmek istemediğini düşünmüştüm," dedi çelik gibi bir sesle. Gözleri çıplak göğüslerimde değil, ona bakan çıplak gözlerimdeydi.

"Ama yine de içeri girdin."

"Beni görmek istememen, seni görmek istememe mani olamaz."

Gözlerinin içine bakarken hâlâ aynı şekilde uzanıyordum ve topuklu botların içinde olan ayaklarım zemine basmaya devam ediyordu.

"Üstelik görüyorum ki," dedi dizini iki bacak arama koyup, kemikli diz kapağını yatağın ucuna bastırarak. "Bunu beni görmemek için değil, tenini özgür bırakmak için yapmışsın." Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ucunda yanan ateş aramızda duruyordu. Bacaklarımı yavaşça araladım, Karan'ın dizi artık tamamen bacak aramda duruyordu.

"Neredeydin?"

"Beni mi özledin?" diye sordu, sesinde ima yoktu, alay yoktu, sesinde hiçbir şey yoktu.

"Nerede olduğunu söylemeyecek misin?" Sesimdeki o durgunluk, ölü bir deniz gibi üstümüzü örttü ama ikimiz de kulaç atmıyor, çırpınmıyor, o denizin dibine çökmüş, boğulmayı bekliyorduk.

"Ben zaman gibiyim," dedi hiç tereddütsüz. "Her an, senin içinde bulunduğun her yerdeyim."

"Zaman," diye fısıldadım dalgın bir sesle. "Yani sen zaman mısın?"

"Evet," dedi. "Ben zamanım."

Onun karşısında çıplak olmak artık sandığım kadar utanç verici değildi ya da o kadar çok canımız acıyordu ki, çıplak olmam utanç denen o duygunun varlığını tatmama yetmiyordu. Gözlerim Karan'ın küflü siyah gözlerinde dolandı. Dışarıda rüzgâr çıkmış, odaya yakın bir yerde dimdik duran ağacın büyük dalları, rüzgârın etkisiyle cama vurmaya başlamıştı.

"İyi değilsin," dedim, sesim kendi ruhumun üstünde zıplıyordu.

"İyi olmadığımı da nereden çıkardın?" Üzerime biraz daha abandı, o kadar uzun süredir sigarayı dudaklarının arasına koymuyordu ki, parmaklarının arasında asılı duran sigaranın ucunda uzayan ölü kül karnıma dökülmüştü. Bir an irkildim ama kül karnımda saniyeler içinde parçalara ayrılmıştı

"İyisin?"

Biraz daha eğildi. Sigarasının gri dumanı aramızda duran bir zaman perisinin sihirli saçlarıymış gibi kıvrılıyordu.

"İyi olduğumu da nereden çıkardın?"

Söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu, o kadar haklıydı ki. Onu iyi edebilmemin hiçbir yolu yok muydu? Karnımda parçalanan külün kütlesi kadar da olsa ona huzur verebilmek istiyordum. Biraz olsun içindekileri söküp alabilmek... Mümkün müydü?

Uzun, bir kemiğin üstüne sarılmış deri gibi duran beyaz ellerimi kaldırdım, parmaklarımın arasına mesafeler ekleyerek parmaklarımı araladım ve açtığım elimi uzatarak ikimizin arasına koydum. Parmaklarımın arasında beş tane pencere açılmıştı, bu pencereden onun yüzünün belirli kısımlarını görebiliyordum. Karan, bu yaptığım çok normal bir şeymiş gibi ifadesiz gözlerle gözlerimin içine bakıyordu, sol gözünün yarısını göremiyordum çünkü parmaklarımın penceresi oraya kadar açılmamıştı.

"Eğer elim şeffaf olsaydı, seni görebilirdim, değil mi?" diye sordum.

Karan yalnızca, "Evet," dedi.

"Ama bak, elim şeffaf olmadığı halde yüzünün bir kısmını görebiliyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bazen sadece görmen gerektiği kadarını görmelisin."

"Peki ya görmem gerektiği kadarından fazlasını görürsem?" diye sordu. Kafasını havaya kaldırdı, artık yüzü yüzümün önündeydi. Parmaklarının arasında duran sigaranın ölen külü parmak uçlarıma döküldü.

Elimi tekrar ikimizin arasına soktum, parmak uçlarımdaki kül avucuma kadar döküldü. Parmaklarımı tekrar araladım ve o beş pencerenin bir kez daha açılmasını sağladım. Elimi yavaşça hareket ettirmeye, pencerelerin içindeki görüntülerin değişmesini sağlamaya başladım. Bir pencerede Karan'ın gözleri beliriyor, diğerine burnu giriyordu.

Yorgun bir şekilde gülümsedim.

"Anladın mı?"

"Neyi?"

"Tamamını göremediğim zamanlarda bile istediğim her şeyi görebiliyorum."

Elimi yavaşça yanağına götürdüm. Kirli sakalını okşayarak yanağını avuçladım, başparmağımı yavaşça elmacık kemiğine sürterken dudaklarım yukarı kıvrıldı. Karan ifadesiz bir yüzle gözlerimin içine bakıyordu ve avucuma dökülen kül, onun sakalları ve benim avucum arasında ezilip yok olmuştu.

"Sen nasıl benim için daima buradaysan, ben de senin için daima buradayım Ali," diye fısıldadım. Dişlerini sıktı, avucum yanağında oluşan o mezarın içine doğru çöktü, aynı anda sertçe yutkunduk.

Zihnimin dibine oturan düşünceleri, zihnimin zemininden kazıyarak bile çıkaramayacağımı biliyordum. Huzursuzluk hat safhadaydı. Yine de Karan o son dört gün hiç yaşanmamış gibi yanağını avucuma doğru iterek bastırdı. Gözlerim onun küf siyahı gözlerinde dolandı, o gözlerde herhangi bir duygu kırıntısı yakalamaya çalıştım ama o sanki her şeyi hasıraltı etmiş gibi boş bir kuyuyu anımsatan gözlerle yüzümü izliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Karan hiçbir şey söylemedi. Yavaşça üzerime abandı, dizlerinin üzerine çöktü ve dizlerinin parkeye değdiğini fark ettim. Yüzünü çıplak göğsümün biraz altına bastırdı. Saçları çıplak göğsümü okşuyordu. Sakallarını karnımın biraz üstüne sürterek derin bir nefes aldı ve büyük, heybetli kollarını belimin kenarlarına koyarak bana sıkı sıkı sarıldı.

Parmaklarım onun dağınık, siyah saçlarının arasına kaydı. Şefkati parmak uçlarıma bir mermi gibi yerleştirdim ve parmaklarımın namlusunu onun saçlarına doğrultup, ateş etmeye başladım. Ben onun saçlarını okşarken üzerimize örtülen o zaman sanki herkes için ilerlemeye devam ediyordu ama biz takvimin o sayfasında, yelkovanın ve akrebin aynı sayının üstündeki donup kaldığı o ânın içindeydik.

Kafasını göğsüme bastırdı, saçları çıplak göğüslerime battı ve hafifçe gıdıklanmama neden oldu. Yutkunup gözlerimi aşağı doğru indirdim, ona baktım, bana bakmıyordu. Gözleri penceredeydi, pencereden içeri sızan koyu mor ışık yüzünü aydınlatıyordu.

Ona, bana doğum günümde anlattığı Ay Işığı Prensesi efsanesini anlatmaya başladım. Anlattığım efsane zihninde canlanıyormuş gibi sessizce beni dinliyor, dalgın bir şekilde pencereyi seyretmeye devam ediyordu ama onu zorlamak istemediğim için yalnızca saçlarını okşayarak efsaneyi anlatmaya devam ediyordum.

Sonunda dizleri ağrımış olacak ki doğrulup kalktı, üzerindeki lacivert gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. O bunu yaparken, ben de ayağımdaki topuklu botları ve çorapları çıkarıp bir köşeye atarak yatağın üzerine çıktım. Karan pantolonunun kemerini çıkardı, altındaki pantolonu uzun bacaklarından tek seferde söker gibi çıkarıp altında yalnızca bir boxerla yatağın üzerine çıktı. Beni kollarının arasına çektiğinde ona karşı koymadım, göğsü buz gibiydi, sanırım uzunca bir süre soğukta kalmıştı. Çıplak sırtımı onun çıplak göğsüne yapıştırdım, büyük avucunu karnıma bastırdı ve yüzünü

boynum ile omzum arasına sokup orada derin bir nefes aldı. Çıplak bacakları, korun sardığı bacaklarımın etrafına dolanmıştı.

O gece orada, sırtım onun göğsünde, tüm huzursuzluklara rağmen huzurlu bir uyku çekmiştim ve kâbuslar zihnime uğramamıştı. Ertesi sabah kasıklarımda şiddetli bir ağrıyla uyanmıştım. Karan'ın kollarındaydım ve çıplak göğüslerim bir çarşafın altındaydı. Elimi Karan'ın karnımda duran elinin üzerine koyarak yüzümü buruşturdum. Karan bana tıpkı bir yılan gibi dolanmıştı, onu huzursuz etmeden uyanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Kasıklarımdaki ağrı şiddet kazanıp tüm karnıma yayıldığında, sonunda dayanamayıp gözlerimi yumarak inledim. Biri sanki karnıma taş koymuştu, ne zaman hareket etsem, karnım o taşın altında eziliyordu.

Karan'ın, "Asi?" diye fısıldamasıyla gözlerimi yavaşça araladım. Sesinin tınısına uyku sinmişti. "Ne oldu?"

Ne olduğunu çok iyi biliyordum ben. Acaba kanamam başlamış mıydı? Ne zaman geleceği belli olmayan regl kanamam beni apansız yakalamaya bayılıyordu. O kadar düzensizdi ki, bu ağrıların sebebi de bu düzensizlik olsa gerekti. Geç gelişen yumurtalıklarım gerçekten hantal olmalıydılar.

"Yok bir şey," dedim ama sesim acımı ele veriyordu.

Karan elini karnımdan çekip doğruldu, bir an üstümün çıplak olduğu aklıma gelince çarşafa tamamen dolanıp alt dudağımı ısırdım. "Kanaman mı başladı?" diye sordu pattadanak.

Dehşetle irileşen gözlerimi ona çeviremeden, "Böyle şeyler aniden sorulmaz," diyebildim.

"Gayet doğal şeyler," dedi kuru bir sesle.

"Elbette doğal," diye homurdandım. Acaba şu an nasıl hissediyordu? Ona bir şey sormaya o kadar çok korkuyordum ki. Karan yavaşça yataktan kalktı, gözlerim bedenine kaydı. Sıkı kalçaları boxe-

rının içinde dipdiri duruyordu. Kendi kendime kaşlarımı çatarak yüzümü çarşafın altına soktum. "O çarşafın altından çıkabilirsin," dedi kuru bir sesle. "Eşofmanımı giydim."

Çarşafın içinden çıkmadan, "İyi," diye mırıldandım.

"Bir bakıyorum çok utangaçsın, bir bakıyorum çok cesur. Seni anlayamadım gitti."

"*Bizi sadece sen anlıyorsun,*" diye fısıldadı güçsüz bir ses, bu sesin sahibi acılar içinde kıvranan diğer Merve'ydi.

Karan, "Eğer çok fazla ağrın varsa bir doktora gidelim," dedi. Kafamı çarşafın içinden çıkarıp ona baktım. Altına siyah bir eşofman giymişti. Dağınık saçlarını elleriyle şekillendirerek arkaya yatırdı, gözleri yüzüme kaydı.

"Katlanamayacağım kadar ağır değil," dedim. "Şey... Dört gün önce Bedirhan bana sizin şirketteki bilgisayarların bozulduğunu söylemişti. Düzeltebildiniz mi?"

Siyah gözlerini yüzümden çekmeden, "Bunun da sebebini biliyor musun yoksa?" diye sordu kinayeli bir sesle.

Utançtan yerin dibine girmek üzereydim. "Ben..."

"Karşımda morarıp sararmana gerek yok Çakıltaşı," dedi sabit bir sesle. "Bilgisayarlarla ilgili olan sorunu çözdük, sadece küçük bir veri kaybımız oldu ama çok önemli bir konu değil."

"Anladım."

"Çok mu ağrın var?"

"Katlanamayacağım kadar değil."

"O zaman çok," diye diretti. "Hazırlan, doktora gidiyoruz."

"Önceden de seninle bir doktor maceramız olmuştu," diye homurdandım. "Bir şey değişmeyecek. Doktorun söylediklerini hatırlıyorsun."

"Doktorun dediklerini uygularsak hiçbir şeyin kalmaz," dedi bu kez demir gibi bir sesle. Yanaklarıma oturan kan yavaşça boynuma aktı, bedenim yanmaya başladı ve gözlerimi hızla ondan uzaklaştırdım. "Tıpkı bir deve kuşu gibi kafanı gömecek kum arıyorsun sanırım şu an? Her neyse, Gülseren'e söyleyeceğim, sana bir ağrı kesici getirecek. Ve sen Küçük Hanım, o ağrı kesiciyi içeceksin. Ama her şeyden önce kahvaltı yapman gerekiyor."

Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ki? Karan gri bir tişört alıp üzerine geçirirken ben de doğrulup kalktım ve çarşafı çıplak göğüslerime bastırarak elbise dolabına doğru yürüdüm. Gülseren Hanım kıyafetlerimin bir kısmını elbise dolabının içine yerleştirmişti. Bu utanmama neden oldu. Elbise dolabından bir kazak çıkarıp, iç çamaşırımı üzerime geçirdim ve kazağı da giyip, kazağın içinde kalan saçlarımı dışarı çıkararak ellerimle taradım.

Yavru kedi bacaklarıma dolanınca eğilip çenesinin altını okşadım. Tatlı bir mırıltıyla bana karşılık verdi. Karan giyindiğim için rahat bir şekilde odanın kapısını açtı, hâlâ kedinin çenesini okşuyordum. Kafamı kaldırıp kapıya baktım. Karan bir an kapının önünde duraksadı, kolunun kenarından gördüğüm kadarıyla Yaşar amca oradaydı. Bir an tüm sesler kesildi ve yalnızca çarpan nabızlarımızın sesini duymaya başladım.

"Birkaç gündür karşılaşamıyorduk," dedi Yaşar amca. Kahverengi gözleri doğrudan Karan'ın yüzüne sabitlenmişti ama Karan'ın sırtı bana dönük olduğundan, yüzüne nasıl bir ifade giydirdiğini göremiyordum. "Şirkete de uğrayamadım. Durumlar nasıl? Bilgisayarlar..."

"Her şey yolunda," diyerek böldü Karan, Yaşar amcayı.

Yaşar amca duraksadı. Kahverengi gözlerine is lekesi gibi yayılan kederi izlerken yavru kedi kafasını avucuma bastırarak mırlıyordu. "Anladım," dedi kuru bir sesle. "Halledersin sen."

"Evet," dedi Karan. "Hallederim."

Yaşar amca başını salladı, elindeki gümüş bastonu yavaşça yere vurarak sırtını döndü, derin bir nefes aldı. "Eğer istersen Kayseri'ye geri dönebilirim Karan," dedi, sesi ne kadar güçlü çıksa da, omuzları düşmüştü.

Karan hiçbir şey söylemedi. Yine tepkisiz kaldı. Yaşar amca bastonunu sürüye sürüye oradan uzaklaşırken göğsüme çöreklenen o his hiç geçmeyecek sandım. Bağırıp çağırsa daha iyi hissedebilirdik. Şu an Yaşar amcanın da benim gibi hissettiğini biliyordum. Karnıma saplanan ağrıyla elimi karnıma bastırdım ve gözlerimi yumup ağrının geçmesini bekledim.

Günün devamında Karan'ın isteği doğrultusunda zorunlu bir şekilde kahvaltı yapmış, Gülseren Hanım'ın verdiği ağrı kesiciyi içmiştim ve elimde büyük, pelüş bir sıcak su torbasıyla odaya çekilmiştim. Karan işlerini halletmek için tekrar şirkete gitmişti. Bir süredir aksattığı işlerine yoğunlaşması gerektiğini biliyordum ama yine de içime sinmeyen bir şeyler vardı.

Kanamam başlamıştı ama çok yoğun değildi, hissettiğim ağrı aldığım ağrı kesicinin de etkisiyle biraz olsun azalmıştı. Gülseren Hanım sık sık yanıma geliyor, soğuk su torbamı kontrol ederek sıcak su takviyesi yapıyordu. Çok utanmıştım ama içten içe ona minnettardım.

Annemin mezarını ziyaret etmek istiyordum. Eski evimizi yaktığım günden beri geçmişimden yankılanan tek bir ses bile yoktu. Bir şeyleri bu kadar kolay, elimi kolumu sallayarak yapabilmem ve başımın belaya girmemesi tamamen Karan'ın varlığıyla alakalıydı, bunu biliyordum ve bu daha çok utanmama neden oluyordu. Son olaylardan sonra takındığı bu sakinlik, giydiği sessizlik pelerini beni daha da endişelendirse de, onu rahatsız edecek herhangi bir soru sormaktan kaçınıyordum.

Akşama doğru Sergen'in eve gelmesiyle, evin içindeki gerilim nedenini anlamadığım bir sebepten dolayı yine yükseldi. Sıcak su

torbasından kurtulmuş bir şekilde salondaki koltukta, kucağımda kedi yavrusuyla oturuyordum. Ilık bir duş almıştım, bu ağrılarıma da iyi gelmişti ve saç diplerimdeki nemi hâlâ hissedebiliyordum.

Yaşar amca bahçedeydi, tüm gün boyunca bahçede büyüyen yabani otları temizlemiş, resmen kendini bahçe işlerine vermişti. Sergen bahçeye çıktığında, Yaşar amca elinde eldivenler ve kafasında hasır bir şapkayla cam duvarın arkasında belirdi ve Sergen ile birlikte havuzun önüne doğru yürümeye başladılar. Dışarısı uğursuz, soluk bir mavi rengindeydi.

Gözlerimi cam duvara dikmiş onları izlerken, ne konuştuklarını gerçekten merak ediyordum. Bir ara Sergen ensesini kaşıyarak mahcup bir ifadeyle başını salladı, Yaşar amca elindeki eldivenin birini çıkardı ve çıplak elini Sergen'in omzuna koyarak omzuna hafifçe vurup okşadı, sıcak gülümsemesi yine dudaklarını esir almıştı.

"Ne dersin?" diye fısıldadım yavru kedinin siyah tüylerini okşarken. "Sence Karan'ın kafasında neler dönüyor?"

Kedi yavrusu sanki anlamış gibi kafasını kaldırarak yüzüme baktı, cam yeşili gözleri ayna gibi parlıyordu. Hırıltılı nefesler alıyordu, burnu ıslaktı. Parmak ucumla burnuna dokunup başımı omzuma düşürdüm. "Biraz daha susarsa, patlayacak," diye mırıldandım. "Ben en çok yanardağlardan korkarım. En sessiz onlar gibi görünür, oysa patlayınca içinden ateş akıyor."

Sergen tekrar içeri girince kafamı kaldırıp ona baktım ama o, o kadar dalgındı ki, beni fark etmedi. "Sergen?" diye seslendiğim an kafasını kaldırıp otomatik bir hareketle bana doğru çevirdi. Gözlerini çevreleyen o ifadesizlik çemberinin içinden sıyrılan bakışları yumuşadı. "Gidiyor musun?"

Başını sallayarak, "Evet," dedi kuru bir sesle. "Abim de birkaç saate evde olur."

"Şirkette mi hâlâ?" Sergen sessiz kaldı. "Şirkette değil mi?"

"Biraz kafasını dinlemeye ihtiyacı var sanırım," dedi Sergen gözlerini kaçırarak. "Yalnız kalmak istiyor olabilir."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?" Parmaklarım kedi yavrusunun başında dolandı. "Yani nereye gideceğini söylemedi mi?"

"Hayır. O bana bu gibi şeylerin izahını vermez Merve." Yumuşak bir ifadeyle yüzümü inceledi. "Endişelenme, birazdan evde olur."

Başımı ağır ağır salladım ama Sergen bu cevabının beni tatmin etmediğini görebiliyordu. Göğsümde yanan bir ateş vardı, bu ateş gitgide daha da güçlenerek harlanıyor, tüm bedenime ince bir hastalık gibi sinsice yayılıyordu. Sergen evden ayrıldığında aklım yalnızca Karan'daydı. Nerede olduğunu merak ediyordum, belki de günlerdir şirkette olduğunu söylüyordu ama şirkete uğradığı bile yoktu. Bir şeyleri yalnız başına atlatamayacağını neden anlamak istemiyordu.

Kediyi koltuğun üzerine bırakıp doğrulup kalktım, bahçeye, Yaşar amcanın yanına çıktım. Yaşar amca elinde büyük, gri renkte, yer yer paslanmış bir bahçe makasıyla hemen limon ağaçlarının önünde, neredeyse dizine kadar uzatmış olan otları budıyordu. Kollarımı göğsümün etrafında topladım, ellerimi dirseklerime yerleştirip yavaşça ovuşturarak onun yanına gittim. Beni fark ettiğinde bileğiyle alnını kuruladı, bastonu hemen yanındaki bahçe duvarına dayalı duruyordu.

"Hava soğudu," dedi sevecen bir sesle. "Üşüteceksin."

"Üşümüyorum," diye mırıldandım. "Yaşar amca..."

"Dede diyordun geçenlerde." Bana kırgın bir bakış attı. "Küstük mü?"

Ben de ona kırgın bir şekilde baktım, ardından dudaklarım yorgun bir tebessümü sırtlandı. "Karan'ın şirkette olmadığını biliyor musun?" diye sordum.

Kahverengi gözleri bir erkek çocuğunun dizini kaplayan yara kabuğu gibi kavladı. "Sergen söyledi," dedi, sesi ağlamaklıydı.

"Bu hâlleri..."

"Dün gece," diyerek sözümü kesti. "Ferit'in gençliğinden bu yana en yakın arkadaşı olan, oğlum bildiğim birisi aradı." Gözlerinin içine merakla baktım, konunun Arda'ya geleceğini biliyordum ama yine de merak ediyordum. "Oğlunu İsviçre'ye göndereceğini söyledi..." Yutkundu, yutkunurken zorlanmışa benziyordu. "Ferit ile çok yakın olduğundan, Ferit'in çoğu sırrını bilir. Benim bile bilmediklerimi bilir." Başını ağır ağır salladı. "Ağzını sıkı tutamadı herhâlde, bilmiyorum ama nasıl olduysa oğlu da öğrenmiş. Karan ile birlikte büyüdü sayılır oğlu. O anlatmış her şeyi Karan'a."

"Her şeyi değil," dedim kuru bir sesle.

Yaşar amca bana şaşkın şaşkın bakıp, "Ne?" diye sordu.

"O adamın bildiği başka şeyler de var," diye fısıldadım huzursuz bir şekilde. "Sen biliyor musun?"

"Benim bildiğim sadece buydu," dedi Yaşar dede dürüstçe. "Ferit'in ya da Işık'ın başka sırları var mı bilmiyorum, inan."

"O adam kendinden çok emin konuşuyordu. Sonra..." Derin bir nefes aldım. "...sonra oğlun... Yani Ferit Çakıl, onu susturdu."

Yaşar amcanın gözleri şokla irileşti. "Ne? Ferit mi?"

"Evet," dedim. "Arda, yani bahsettiğiniz adamın oğlu Karan'a bu gerçeği söylerken Ferit Çakıl da oradaydı."

Yaşar amcanın yüzü buz kesti. "Karan ona saldırmadı mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yapmadı. Yüzüne bile bakmadı. Hatta hiç konuşmadı, tepki vermedi."

Yaşar amca, "Onun sessizliği gitgide daha da büyüyor, bazen sanki ben sağırmışım da onun attığı çığlıkları duymuyormuşum gibi hissediyorum," dedi kederli bir sesle.

"Bu sessizlik ne kadar sürecek?"

"Sana gerekli önlemleri alacağımı söylemiştim," dedi Yaşar amca. "Endişelenme. Karan'ı koruyacağım."

"Neyden?"

"Kendisinden."

Kaldırılmayı bekleyen bir yara kabuğunu kaşıyıp duruyordum. O yara kabuğunu kaldırmazsam, yara bir gün kendiliğinden yok olacak, kabuk kendi kendine düşecekti ama ben kaşımadan edemiyordum. Kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor, sonunda o yaranın bende büyük izler bırakmasına izin veriyordum. Yaşar amcanın ne yapacağını bilmiyordum, ne yapacağını ona soramıyordum, sadece sessizce onu izledim ve o da yabani otları budamaya kaldığı yerden devam etti.

Bir ara, "Yaşar amca," diye fısıldadım. Makasın sesi, sesimi yutmuştu.

"Efendim güzelim?"

"Kayseri'ye dönme konusunda ciddi miydin?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sadece Karan'ın git demesini bekledim, git deseydi içim rahatlayacaktı ama yine tepki vermedi."

Hiçbir şey söylemedim, geri kalan zamanımızı onun budadığı otların makasın dişleri arasında kırılırken çıkardığı sesleri dinleyerek geçirdim.

YANINDAYSA SEVDİĞİN,
CEHENNEM SANA GÜLİSTANDIR;
AYRI DUŞERSEN YARDAN, CENNETTEKİ
MELEK BİLE BAŞINDA DURAN
GARDIYANDIR.

13. SAHNE

Dipsiz bir kuyunun içinden ona sesleniyormuşum gibi hissettiriyordu.

Sanki sesimi duymuyordu.

Sanki bağırıyordum ama kuyunun başında durmuş, yalnızca kuyunun dibinde çığlıklar atarak ona el sallayan bana bakıyordu.

İçinde olduğum kuyu sanki onun gözleriydi.

Hem derin hem bomboş hem benle dolu hem de karanlık bakıyordu.

Odanın karanlığına ellerimi uzattım ama karanlık ellerimi tutmadı. Bedenimi sardı ama bana dokunmadı. Bir yırtıcının pençelerini belimde hissettim, uzun tırnaklarını belimin kenarlarına batırdı ve kanırtarak çekip tenimi yırttı, beni parçaladı.

"Anne," diye fısıldadım. Karanlığa uzattığım, duvarlara vurarak zedelediğim ellerimdeki yaraların içinden ışıklar sızmaya başladı. "Anneciğim..."

Göğsümde yolunu bilmeyen, kan kokusuna doğru ilerleyen bir karınca sürüsü kalbime yaklaşıyordu.

"Anneciğim, seni unutmadım, seni unutmadım, anneciğim... Yemin ederim." Ellerimdeki açık yaralardan sızan beyaz ışık, karanlığa alışan gözlerimi acıtmaya başlamıştı. Kaşlarımı çatarak gözlerimi kıstım, ışık hâlâ gözlerimin içine girebiliyor, gözlerimi yakabiliyordu. "Anneciğim," diye hıçkırdım. "Ben seni unutmadım." Gözlerimi yumdum, bir damla yaş daha gözlerimin çukurundan düşerek yanağımın vadisinde yuvarlandı.

"Hiçbir çocuk, annesini unutmaz," diye fısıldadı karanlığın içinden narin, incecik bir ses. Gözlerimi araladım. Parmaklarımdaki açık yaralardan gelen ışık artık gözlerimi yakmıyordu ama orada, odanın diğer ucunda biri vardı. Beni izliyordu. "Önemli olan annesini iyi hatırlaması. Söylesene, küçücüğüm, anneni nasıl hatırlıyorsun?"

Gözlerim ışığa alışmıştı ama ışık ellerimden saçıldığı için ellerimin arkasında kalan, odanın diğer ucunda dikilen o kadının yüzünü göremiyordum. Sanki bu odaya ait değildi, hatta bu dünyaya bile ait değilmiş gibi hissettiriyordu bana. Gölgesi odanın her yerindeydi. En çok da zihnimin içindeydi.

"Annemi savunmasız hatırlıyorum," dedim gözyaşlarım içime akıp, içimdeki yangının içine benzin gibi düşerken. "Annemi paramparça hatırlıyorum."

"Paramparça olmuş annelerin ayaklarının altındaki cennette cehennemin ateşleri yanmaya başlıyor." Kibar sesi kalbimin içine dokunuyor, kalbimden akan kanlara doğru ilerleyen karıncaları kovuyordu. Söyledikleri acıydı ama sesi o kadar tatlıydı ki...

Hıçkırarak, "Annemin cennetinde yanan ateşler de güzeldi," diye fısıldadım. "Annemi unutmadım."

"Unutmadın," dedi aynı ses. "Biliyorum, o da biliyor."

Burnumu çekerek, "Biliyor mu gerçekten?" diye sordum. Parmaklarımda yanan ışıklar zayıflamaya başladı ama hâlâ yanıyordu.

Karanlıkta, parmaklarımda yanan ışıkların arkasında kalan kadının yüzü yavaş yavaş çizilmeye başlamıştı.

Kadın bana doğru bir adım attığında, artık onu görebiliyordum. Parmaklarımdaki yaraların içinde yanan ışıklar aniden söndü. Yaralarıma gece çöktü.

Küllü sarı saçları omuzlarına kadar geliyordu, düz kesilmişti ve buz mavisi gözlerini karanlığa rağmen çok net görebiliyordum. Üzerinde bembeyaz bir elbise vardı, elbisenin etekleri tuldendi. Bu kadını tanıyordum. Köprücük kemikleri, bembeyaz derisinin altına yerleştirilmiş bir bıçak gibi keskin ve kavisli görünüyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Yaptığını beğendin mi?"

Güzel yüzündeki ifade sarsıldı. Küllü sarı saçlarının uçları kuruydu, o kadar kuru görünüyordu ki, saç uçları sarı değil de beyaz gibi duruyordu. "Ne yaptım?"

"Bencilsin," diye fısıldadım acılar içinde. "Sen çok bencil bir kadınsın Işık Çakıl."

Buz mavisi gözleri, tıpkı rengini sığdırdığım o kelimenin altına girmiş gibi dondu. Yüzümü uzunca bir süre izledi. Artık ellerimdeki yaralardan ışıklar sızmıyordu, sanki avuçlarımda ateş böceklerinin cesetleri vardı da, hâlâ ölmemiş olan ateş böceklerinin zayıf nabızları ışık olarak güçsüzce çarpıyordu.

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordu bu kez, artık o narin sesin de etrafına buzdan duvarlar örülmüştü.

"Yalnızca seni suçlamıyorum," diye mırıldandım. "Tek suçlu sen değilsin, biliyorum." Gözyaşlarım yanaklarımda soğumuştu, yanaklarımın gerildiğini hissettim. Kalbimin acıdığını o kadar gerçekçi hissediyordum ki, sanki kalbim kan değil, damarlarının içinde iğne pompalıyordu.

Bana doğru bir adım daha attı. Elbisesinin tül kuyruğu bir gelinliğin kuyruğu gibi arkasında sürükleniyordu ama bu bana bir gelinlikten ziyade daha çok bir kefeni hatırlatıyordu.

"O hâlde ölümünden dolayı anneni de suçluyorsun."

Yanan gözlerimi onun buz mavisi gözlerinden ayırmadım. "Annem babamın sorumsuzlukları yüzünden canına kıydı," dedim, sesimdeki dikenler kendi kalbime batmıştı.

"Buna gerçekten inanıyor musun? Ben bencilim ama annen bencil değil, öyle mi?"

Bir adım gerip atıp çenemi dikerek ona baktım. "Benim annem de aldatıldı," dedim. "Sadece aldatıldığı için mi canına kıydı sanıyorsun? Bunca zaman boyunca annem aldatıldığını zaten biliyordu!"

Yüzünü buruşturdu. "İhanet her tartıda farklı ağırlık verir," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Belki de anneni ve beni koyduğun tartı aynı ama unutma, aynı tartıya koyduğun ihanet diğerinin ikizi değil."

"Sen onun annesi olmana rağmen Kaan'ı daha küçücükken yalnız bıraktın," dedim tükürür gibi.

"Annen," dedi kafasını omzuna yatırarak. "Senin annen olduğu halde seni yalnız bırakmadı mı?"

"Ben yalnızlığı kendim seçtim," dedim çaresizce. Ben annemin yaptıklarından dolayı annemi suçlayamıyordum. Fırtınanın köklerinden söktüğü bir ağacı, size gölge olamadığı için suçlayamazdınız.

"Senin seçim hakkın vardı Merve," dedi Işık Çakıl kısık bir sesle. "Bana böyle bir hak tanınmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaşananlar benim seçimim değildi," diye fısıldadı.

"Kendini haklı çıkarmaya çalışıyorsun."

"Karşımda Karan olsaydı, beni haklı çıkarmak için benimle kavga ederdi," dedi kuru bir sesle. "Aynı senin, anneni haklı çıkarmak için kendinle kavga ettiğin gibi."

"Karan'ın seni haklı çıkarmak için seninle kavga edeceğini bile bile..."

"Onu paramparça ettim," diye tamamladı beni. Ona nefret dolu gözlerle baktığımda, pespembe dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Böyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Ona nasıl bir yıkım bıraktın, tahmin bile edemezsin."

"Deprem olup bittiğinde, yıkılan hiçbir bina, altında ezdiği insanı düşünmez."

İğrenerek, "Onun bana verdiği hayallerdeki kadın değilsin sen," diye fısıldadım. "Keşke... En azından onun hayallerindeki gibi kalsaydın."

Görüntüsü siyah beyaz bir film gibi solmaya başladı. Avuçlarımdaki yaralardan tekrar aynı ışık tavana doğru fırlayınca irkildim. Işık Çakıl tam gözlerimin içine baktı, sol gözünün çukurundan damlamak üzere olan gözyaşı uzun süre orada asılı kalsa da sonunda kendini aşağı iterek elmacık kemiğine doğru kaydı.

"Ben o bina değilim," diye fısıldadı ve akan gözyaşı onu bir silgi gibi silerek yok etti.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama kasıklarıma yayılan ağrı o kadar kuvvetliydi ki, tek seferde gözümü açmanın imkânsız olduğunu anlayınca bir süre gözlerim kapalı, hızla inip kalkan göğsümle öylece yatakta uzanmaya devam ettim. Göz kapaklarımın üzerinde ekstra bir karanlık vardı. İçerinin zifiri karanlık olduğunu anlamam çok da uzun sürmedi.

Boğazıma yayılan ağrıyla huzursuz bir şekilde yutkunup nihayet gözlerimi araladım ve kara bir gölge gibi üzerime çöken karanlığın ağırlığıyla yüzleştim. Bir süre tavanı izledim, havuzun ışıkları şu

anda yanmadığı için tavan kapkaranlıktı. Sonunda karanlığa alışan gözlerimi yavaşça odanın içinde gezdirmeye başladım.

Karnımın üzerine koyarak uyuduğum sıcak su torbası karnımın üzerinde buz gibi olmuştu. Onu yatağın diğer tarafına atıp yavaşça doğruldum ama doğrulurken sırtıma giren sancı tüm bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. Zerreler halinde parçalanarak tüm vücuduma dağılan, yavaş yavaş yayılan o ağrı bedenimin kasılmasına neden oluyordu. Komodinin üzerindeki suyu tek dikişte içtikten sonra, yine komodinin üzerindeki ahşap abajurun ışığını en düşük seviyede yakarak odanın biraz olsun aydınlanmasını sağladım.

Saat gecenin ikisiydi.

Karan hâlâ gelmemişti.

Gördüğüm rüyanın omuzlarıma indirdiği ağırlıkla başımı yatak başlığına yasladım ve ellerimi karnıma koyarak yavaşça ovdum. Bu saate kadar gelmemiş miydi cidden? Gözlerim odanın diğer ucunda yatan kedi yavrusuna kaydı. Bedenini bir top şekline sokmuştu, yüzü ve kuyruğu yan yana duruyordu, huzurlu nefesler eşliğinde mırıltılar çıkararak uyuyordu.

Odanın kapısını aniden açılınca bakışlarım hızla kapıya kaydı. Koridorda yanan ışık, kapının açılmasıyla içeriye doluştu. Işık arkasından vurduğu için yüzünü göremiyordum ama onun heybetli bedeninin gölgesini görür görmez kim olduğunu anlamıştım. Ayağıyla kapıyı kapatıp elinde bir sıcak su torbası ve ilaç kutusuyla bana doğru yürümeye başladı.

"Suyun soğumuş," dedi yatağın ucuna oturup yeni sıcak su torbasını karnıma bastırırken. "Uyurken inliyordun. Ne zaman ışığı açsam ellerini yüzüne örtüp durdun, ben de tüm ışıkları kapadım." Gözleri pencereye kaydı. "Havuzun ışıkları da doğrudan içeriye giriyordu. Onları da kapattırdım."

Onun siyah gözlerine öylece bakakaldım. Nasıl oluyordu da beni her seferinde en beklemediğim yerimden vuruyordu? Bunu na-

sıl başarabiliyordu? Gözlerimiz uzun süre birbirlerine dikili kalsa da, Karan elindeki ilaç kutusunu sallayarak, "Gülseren bu ilacın sana iyi geldiğini söyledi," dedi ilgili bir sesle. "Uyandığın zaman ağrın olursa içersin diye getirmiştim. Ağrın var mı?"

Cevap veremedim. Sadece ona bakıyordum.

Birkaç dakika yüzümü izledi. Kedinin mırıltısı dışında tek bir ses bile olmayan odanın içinde, bir de kalp atışlarımızın yumuşak ninnisi dolanıyordu. "Ağrın yok mu?"

"Senin?" dedim aniden. "Senin daha çok ağrın yok mu?"

Eksiklerle dolu bir yapboz gibi baktı bana. Kara gözlerini yavaşça gözlerimden uzaklaştırıp avucunda tuttuğu ilaç kutusuna indirdi. Yüreğim parçalara ayrılmış gibi sızlamaya başladığında avucumu yavaşça uzatıp sakallı yanağına dokundum. Dişlerini sıktı, avucum yanağına doğru batınca yutkundum.

Hâlâ avucunda duran ilaç kutusuna bakıyordu. Şu an, onun eksik parçalarını tamamlamak için benliğimdeki tüm sevgiyi, tüm şefkati ona verebilmek istiyordum. Elimde olsa, kalbimi göğsümden söker onun göğsünün altına dikerdim. Belki de iki yarım kalp birleşir, sonunda bir bütün olarak sorunsuz bir şekilde atmaya başlardı.

"Karan," diye fısıldadım. "Neden paylaşmıyorsun benimle? Neden böyle duvar gibi? Neden böyle buz tutmuş göl gibi? Böyle..." Yanağını okşadım. "İçine patlamış bir yanardağ gibi... Neden böylesin, canım adam?"

Gözleri gözlerime tırmandı. Eksik yapboz parçalarının oluşturduğu boşluklar oradaydı. "Yanardağ sensin," dedi dalgın bir sesle. "Ben senin içinden akan o lavım. Nasıl bir şey bu biliyor musun? İçine aksam, içini yakıyorum, dışına aksam, gözlerinden akan yaş oluyorum."

Yutkundum. "Beni düşündüğün için mi böyle?"

Bu soruyu es geçti. "Adının anlamı çakıl taşı demiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Ağır ağır başımı sallarken avucumu yanağına bastırdım. "Hatırlıyorum."

"Adının diğer anlamı da dağ." Gözlerimin içine baktı. "Ne zaman ben sızdım hayatına, o dağın içinde uyuyan ne kadar ateş varsa hepsi yanmaya başladı." Dişlerini sıktı. "Ben seni kendimle yaktım. Dağ olan bir kız çocuğuna kendimi sürdüm, onu yanardağ yaptım."

"Ben..."

"Sen ne Merve?" diye sordu Karan bir anda. "Daha yaran kurumamış, kuruyup düşmemiş, ben kendi açık yaramı senin yarana basıp mikrop mu kaptırayım sana? Kızım ben seni daha ne kadar yakayım?" Dişlerini sıktı. "Ben seni daha ne kadar mahvedebilirim Merve?"

Gözlerim yanmaya başladı. "Acımı yaşatmak için acından kaçıyorsun."

"Çünkü senin acın, benim acımdan daha değerli."

"Sadece bu yüzden sustuğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Yanağını daha sert okşadım. "Bekleme."

"Neye inanmak istersen ona inan, Yanardağ," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Susman beni korkutuyor," diye fısıldadım.

"Eğer ağrın yoksa," dedi yanağını avucuma bastırıp gözlerini yumarken. "Benimle dışarı çık."

Başımı salladım. Getirdiği ilaç kutusundan bir hap çıkarıp içmiş, üzerime biraz daha sıkı kıyafetler giymiştim ve birlikte evden çıkmıştık. Bu kez araca binmek yerine sahile giden sokak boyunca sessizce, yanan sokak lambalarının altında ikimizin de elleri cepleri-

mizde yürümüştük. Gecenin içinde bizi izleyen böcekler aralarında kendi dillerinde bir şeyler konuşuyordu.

Sonunda sahile geldiğimizde, kalçasını bir aracın kaputuna yaslayarak gözlerini denize çevirdi. Hemen yanında dikiliyordum.

Sonu olmayan bir labirentin içinde koşmaya başladım. Dişlerinin arasından kanımın sızdığını bildiğim, tırnaklarının arasında ruhumdan kopardığı et parçalarını taşıyan o canavar, koşar adımlarla adımı haykırarak peşimden geliyordu. Saatin ibresini zorlayan kalp atışlarımın ritmiydi.

Anlam veremiyordum tüm bu anlamsızlıklara.

Sanki bir parçam vardı, o parçamı çok uzak bir noktada unutmuştum ve o parçayı bulmak için mesafeleri kat etmiştim ama parçamı unuttuğum yerde bulamamıştım.

Ben daha çok küçükken babam, annem ağlarken onun yanına oturup neden ağladığını sormuştu, annem fısıldayarak bir şeyler anlatınca da babam umursamaz bir şekilde, *"Üzüldüğün şey bu muydu yani? Amma abartıyorsun ha!"* demişti. Annem hıçkırarak babamın yüzüne çaresizlikle bakarken, babam için hiç olan o şeyin ne olduğunu bilmiyor olsam da yutkunamamıştım.

Bir annenin boş yere bir şeye üzülmeyeceğini bilecek kadar çocuktum. Büyüdüğümü, onun üzüntülerini göz ardı etmeye başladığımda anlamıştım. Benim dünyamda peri kızları yoktu, iyilik melekleri yoktu, sihirli lambadan çıkan dilek hakkı veren o cinlerden de yoktu. Benim dünyamda evin her duvarına bağırırken dudaklarından dökülen kelimelerin izini bırakan bir baba, geceleri örtümü bacaklarımdan çeken bir şeytan, koştuğum labirentin içinde beni takip ederken korkmama aldırış etmeden adımı kükreyen bir canavar vardı.

Benim aksime onun hayatında bir peri kızı, masal kahramanı, iyilik meleği vardı ve babasının o iyilik meleğinin kanatlarını nasıl

acımasızca kopardığını tam o gün, orada, cehennemin kendi ormanlarını yakan ateşinin içinde yanmaya başlayan o ulu ağaç olduğunda öğrenmişti.

Hangimiz daha şanssızdık?

Şeytanla büyüyen küçük kız çocuğu mu yoksa yirmi yedi yaşındayken meleğinin kanatlarının nasıl koparıldığını izleyen, o küçük erkek çocuğunu yok yere toprağın dibine gömmüş yaralı bir adam mı?

Zamanın bizden koparıp götürdüğü güzel anılarken, almaya tenezzül bile etmediği kötü anılar göğsümüzü birer çöplüğe çeviriyordu.

İlerideki çöp kovasının yanında duran sokak lambasının ışığı karanlığın içinde yanmaya çalışan bir ateş böceği gibi duruyordu. Eğer onun varlığını saymazsak, sokak karanlıktı, deniz bile simsiyahtı, sanki bir canavarın uzun saçları yüzeyine yayılmış gibi görünüyordu. Karan elini paltosunun cebine attı, avucunun içine aldığı şeyin bir zarf olduğunu fark edince bakışlarım paltosunun cebinden çıkardığı avucuna kaydı. Bir zarf... Karan'ın avucunda duran zarfın buruştukça çıkardığı o sesi dinlerken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Zamanın benden çalıp götürdüğü çok fazla şey var," dedi karanlığın içine uzattığı bıçağın keskin ucunu ay ışığının bile dokunamadığı en karanlık yere saplarken. Sesinin bıçağıyla deştiği yerden zehir akmaya başladı. Kelimelerinin arasına yerleşmiş nifak tohumları çatladığı anda en zehirli sarmaşıkların büyüyüp, karşısındaki duran bedene tıpkı bir yılan gibi dolanacağını düşündüm. "Ne zamanın çaldıklarını ondan geri alabildim ne de ondan bir şeyler çalabildim."

"Zamanı durdurabilmek ister miydin?"

"Hayır," dedi dürüst bir şekilde. "Ama eğer şansım olsaydı, zamanı ileri sarmak isterdim."

Duraksadım. Böyle bir şeyi isteyecek son insan bile olmadığını biliyordum. "Neden?" diye sordum sertçe yutkunurken.

"Şu an hissettiğim şeyi hissetmemek için." Burnundan sert bir nefes verdi ve bir sigara yaktı. "Birkaç gün sonra etkisini kaybedecek, hiç hissetmemişim gibi devam edeceğim, biliyorum ama yine de bunu hissetmek istemiyorum. Şu an bunu hissetmek cehenneme alışmışken cennetten davetiye almak gibi."

"Senin bile hissetmekten kaçmak isteyeceğin kadar yoğun bir şeyler olabileceğini hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim. Dudaklarım aralandıkça ağzımın içinden çıkıp karanlığa uzanan beyaz buhar havanın ne kadar soğuk olduğunun bir kanıtı gibiydi.

"İnşa ettiğim duvarların altında kaldım o gün," dedi kuru bir sesle. "Bunca yıl kendim yerleştirmişim üstüme yıkılan o duvarın tuğlalarını."

"Senin bir suçun yok," diyebildim. Onun bir suçu yoktu, bunu biliyordum.

Karan ucunu ateşlediği sigaranın dumanını içine çekerken gözlerim ona doğru kaydı. Kalçasını aracın kaputuna yaslamıştı, öyle kırık döküK, öyle darmadağın ama öyle ulu ve yıkılmaz görünüyordu ki.

Dudaklarının arasından sızan dumanın karanlıktaki dansını izledim.

"Biliyor musun," dedi pürüzlü bir sesle. "Babam beni bırakıp gittiğinde, onun annemin acısına dayanamayarak gittiğini, annemi çok sevdiği için artık bu hayata katlanamayıp kaçtığını, kendini annemin yanına gömerek yok olduğunu düşünmüştüm." Dişlerini sıktı ama yüzü o kadar karanlıktı ki, yanaklarına oluşan ölüm çukurlarını seçemedim. "Babamın annemi çok sevdiğini düşündüğüm için mutlu olmuştum, annemi seviyordu çünkü. Beni sevmese de olurdu." Gözlerini yavaşça yüzüme çevirdi. "Bunu en iyi sen bilirsin Asi. Bir çocuğun en büyük isteği babasının annesini sevmesidir."

Öyle içten, öyle can yakıcı bir şekilde kendini tüm bu söylediklerine inandırarak anlatıyordu ki, kalbimin göğsümün içinde çöktüğünü hissettim.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım ama gözlerini göremiyordum, yalnızca bakıyordum.

"Neden bana cevap vermiyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Biliyorum," diye fısıldadım. Tam şu an dikenleri vardı. Onun parlayan siyah yüzeyine kapılıp gitmiştim, evet ama biliyordum, dikenlerinin bir önemi yoktu, ben onun dikenlerini de kabul etmiştim.

Beni uçurumdan itse bile, eğer inip yere çakılmış bedenimi kucaklarsa, cesedim bile onu kabul ederdi.

"Kan kanseri bir çocuğun düşmek üzere olan son kirpiğine baktığı gibi baktı bana," dedi bir anda. "Annem."

Kalbim acıyla büküldü. Sanki onun büyük avuçlarında buruşturduğu o kâğıt benim kalbimdi.

"Ve ben o bakışı yıllarca gözümün önünden bir an olsun silemesem de, ne anlama geldiğini anlamadım."

"Karan."

"Ben babamın annemi benden çok sevdiğini düşünüp mutlu olurken, beni çok sevdiğini düşünerek kendimi kandırdığım annem, babamı benden çok sevmiş." Sigaranın ölü külü yere döküldü. "Ve çocuklar annelerini kimseyle paylaşamaz."

Annemin babamı deliler gibi sevdiğini biliyordum. Her nedense Karan'ın son cümleleri, boğazımda bir sigara gibi söndürülmüştü. Gözlerim avucundaki zarfa kaydı, zarf buruş buruş olmuştu. Zarfa baktığımı fark edince o da gözlerini zarfa indirdi. "Ben de içinde ne

olduğunu bilmiyorum," dedi dürüstçe. Haklıydı, zarf hâlâ mühürlü görünüyordu.

"O zarfı nereden buldun?" diye sordum.

"Arda'nın işi," dedi kuru bir sesle. "İsimsiz bir şekilde gelmiş. Masamın üzerinde buldum."

Yutkundum. "Onu açacak mısın?"

"Hayır," dedi. "İntihar meselesiyle ilgili olduğunu biliyorum. Daha fazla ayrıntı okumak istemiyorum."

Peki ben neden farklı bir şey olduğunu düşünüyordum? İçimdeki huzursuzluk, kahverengi gözlerime gece gibi çöktü. Uzun süre zarfı inceledim ama Karan'a herhangi bir diretmede bulunmadım.

"Karan," dedim ikilemde kalmış bir biçimde. "Arda'nın başka şeyler de bildiğini..."

"Düşünüyorsun," diye tamamladı. "O gün söyledikleri senin de aklını karıştırdı."

"Babanın nasıl korktuğunu gördün mü?" diye sordum.

Siyah gözleri savaştığı her şeyden yorulmuş gibi bakıyordu. "Ona bakmıyordum," dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Ama tahmin edebiliyorum. O her zaman korkaktı."

Korkak bir baba. Bu pek de uzak bir kavram değildi benim için. Tanıyordum. Bir tanesiyle de yakından tanışmışlığım vardı. Karan parmaklarının arasında duran sigarayı yere atıp yutkundu, kafasını kaldırdı ve gözlerini gökyüzünü saran karanlık çarşafa çevirdi. Karanlık çarşafın üzerine sım gibi dökülmüş olan yıldızlar parıldıyordu. Âdem elması boynunda zarif bir şekilde kaydı, gözlerini yumup yere attığı izmaritin üzerini ayakkabısının tabanıyla çiğnedi ve gözlerini tekrar araladı.

"Ya o zarfın içinde başka bir şey varsa?"

Gözlerini gökyüzünden çekmedi. "O zarfı açmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım. Bunu kesinlikle istemiyordum.

"Bu zarfı benim yerime açmak ister misin?" diye sordu bu kez.

"Hayır," dedim, artık sesim tamamen yorgun çıkmıştı.

"Sen bile göreceklerine hazır değilken, ben bu zarfı neden açayım?"

"Açmanı istemiyorum zaten."

"Beni şaşırtacak başka şeyler olduğuna inanmıyorum artık," dedi. "Ve onun intiharıyla ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek istemiyorum."

"Sessiz mi kalacaksın?"

Gözlerini ağır ağır yüzüme indirdi. "Ortalığı ateşe vermemi mi isterdin?"

Bir an bu dediğinin soyut değil de somut bir anlam taşıdığını hisseder gibi oldum. Ateşe vermek... Tenimi ısıran rüzgâr, kasıklarımı deşen ağrıyı daha da şiddetlendirirken gözlerimi gözlerinden çekmeden, "Sana ne iyi hissettirecekse onu yapmanı isterdim," diye fısıldadım.

"O halde gidip babamı öldürmeliyim."

Aramıza bıçak gibi soktuğu bu cümle yüzümün bembeyaz kesilmesine neden oldu. Karan gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, gözlerinin içinde insanlar yanıyordu, insanlar donuyordu, insanlar çürüyor, insanlar ölüyordu. Gözlerimi gözlerinden kara zorla uzaklaştırdım.

"Sen öyle biri değilsin."

"Tam olarak öyle biriyim."

"Yalancı," dedim yüzüne dik dik bakarak. "Senin kalbinde iyilik var. Tüm kötülüğün dilinde senin."

"Çocuk gibi bakma yüzüme," dedi.

"Çocuk gibi bakmıyorum." Omuz silktim. "Sadece sende gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyorum."

"Her zaman simsiyah kanatlarım olduğunu, o kanatların içinde seni sakladığımı ve koruduğumu düşündün," diye mırıldandı. "Peki Asi, kanatlarımın neden simsiyah olduğunu hiç düşündün mü?"

"Çünkü yandı kanatların. Yaktılar senin kanatlarını."

Yüzündeki ifade sarsılır gibi oldu. "Çocuksun sen," dedi beni kollarının arasına çekerken. "Çocuksun kaprisli sesinden, büyüterek baktığın muhtaç gözlerinden öptüğüm. Çok çocuksun. Daha çocuksun."

Onun ince beline sıkı sıkı sarıldım. Hemen arkasında duran aracın çaprazındaki sokak lambasının turuncu ışığının etrafında uçuşan böcekleri, küçük kelebekleri görebiliyordum. Gözlerimi yumup kokusunu içime doldurdum. "Benim yüzümden kendini kısıtlama," diye fısıldadım.

"Sen Allah'ın bana, dur, orada cehennem var, deme şeklisin." Yutkundu. "Sakın kendini suçlama."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamasam da, kafamda şekillenen düşünceler, az önceki düşüncelerin aksine daha huzurluydu. Burnumu çekerek yüzümü soğuk boynuna gömdüm ve gözlerimi sokak lambasının yaydığı ışığın etrafında uçuşan böceklerden çekmeden sessizce yutkundum. Olduğumuz yerden ayrılırken Karan avucunda buruş buruş ettiği o zarfı yakmış, zarfın eteklerinden yukarı doğru tırmanan ateşi izlerken sessiz kalmıştım.

Zarfın içindeki her neyse, ateşin içinde pişti, kül olup göğe uçtu.

14. SAHNE

Koyu mor ışık, bir intiharın indirdiği darbeyi andıran ağırlığını odanın içine bıraktığında, damarımda dolaştığını bildiğim ilacın etkisiyle uyuşmuş halde burada, onun çıplak sırtında uzanıyordum. Çıplak göğüslerim, tıpkı bir bıçağın soğuk ve sivri uçları gibi onun çıplak sırtına saplanmış, tenini çiziyordu. Aldığı her nefes bedenimin yukarı doğru taşınmasını sağlıyordu.

Kendi çenemin altına soğuk namlusunu dayadığım o tabancayı sonunda patlatmıştım, çenemden içeri giren kurşun hızla, tıpkı bir roket gibi yukarı fırlamış, zihnimin uzayına saplanmış, tüm zihnimi dağıtmış, parçalamıştı. Oradan oraya savrulan, kan içinde yere devrilen hiçbir anıya aldırış etmeden zihnimdeki katliamın bitişiyle başlayan o sessizliğin tadını çıkarıyordum.

Kasetçaların cızırtılı sesini duyabiliyordum.

Şafak neredeyse sökecekti, geldiğimizde havuzun o sönük ışıklarını tekrar yakmıştı.

"Pencereyi açtım, soğuk içeri girdi ama gece yine dışarıda kaldı," dedi, sesi o kadar ağırdı ki, üstüme devrildiği an altında ezilip yok olabilirdim; sesi o kadar hafifti ki, pencerenin dışarıya bakan camına sürterek yavaşça yere süzülen kuş tüyü bile ondan ağırdı.

"Bazı şeyleri ait olduğu yerde bırakmak gerek," diye fısıldadım.

Sezen Aksu'nun canımı yakan sesini duyduğumda gözlerimi hemen karşımızda duran duvara çevirdim. Duvardaki koyu mor ışığa gözlerime ağır gelen kirpiklerimi kısarak, olabildiğince anlamsız, bomboş gözlerle bakmaya başladım.

"Yok mu?" diye fısıldadım şarkıya eşlik etmek ister gibi. Sesim o kadar kısıktı ki, kendim bile zor duyuyordum. "Senin insafın yok mu?"

"Bir gülen yüzün çok mu?" diye mırıldandı, sesi pürüzlüydü, uykudan yeni uyanmış gibi çıkıyordu ama hiç uyumamıştı. "Dağ mısın, taş mısın?"

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, yanağımı ensesinin altına bastırarak dişlerimi sıktım. "Uzak mı, bu eda bu hâl tuzak mı? Hak mısın bana yasak mı?"

"Dost musun?" dedi Sezen Aksu'nun aksine dümdüz bir sesle. "Düşman mı?"

İki gözüm seneler geçiyor, diyordu Sezen Aksu. Sesinin büyüsü o kadar güçlüydü ki, en derine gömdüğümüz hisleri bile kazarak oradan çıkarabiliyordu. Yanağımı Karan'ın tenine gömmek ister gibi ona bastırıp gözlerimi yumdum. Öğrendiği gerçeklerin ne kadar ağır olduğunu biliyordum. Zihninin içindeki ölü toprağını kazan soru işaretlerinin kancalarına toprağın içine karışan kemikler geliyordu.

Merak ediyordu. Biliyordum. Bu kez yakıp yıkmamıştı, bağırıp çağırmamıştı, susuyordu ama bu sessizliğin toprağının altındaki tabutun tahtalarını yumrukluyor, bağıra bağıra, belki de ağlayarak yardım çığlıkları atıyordu.

Elimden bir şey gelmediği için elimi kesip koparmak, bir köşeye fırlatıp atmak istiyordum.

Parmaklarım çıplak sırtında hareket ederken yanağımı tenine sürttüm. Ensesinden gelen koku o kadar erkeksi ve sertti ki, içinde

bulunduğum ortam bir girdabın içinde sürükleniyormuşum gibi hissettiriyordu. Odada tek bir ışık bile yanmıyordu. şafak sanki maviye küsmüştü ve koyu mor bir hırka giymişti, içeriyi aydınlatan bu boğuk, kopkoyu mor ışığın başka bir açıklaması olamazdı.

Yağmur damlaları aniden cama vurmaya başladı. Gece açık olan gök, şafakta aniden yağmur bulutları tarafından sahiplenilmiş, yağmur saklandığı mağaranın içinden dışarı çıkmıştı. Kasetçaların cızırtısına karışan gökyüzünün gözyaşlarının sesi odanın içini doldurdu. Karşımda duran, gözümü ne zaman açsam göz göze geldiğim duvardaki koyu mor ışığın içinden geçen siyah gölgeler yağmurun gözyaşlarına aitti.

Kısık bir sesle, "Ne kadar çok şey yaşandı, değil mi?" diye sordum.

"Öyle," dedi.

"Konferansa geldiğin günü hatırlıyorum."

"İşlerin bu şekilde gelişeceğini düşünür müydün? O gün, orada soru sorduğun bu adamın hayatının ortasında biteceğini, yaşadığı saçma sapan şeylere şahit olacağını düşünür müydün?"

"Bu kimin aklına gelirdi ki?"

Radyonun cızırtılı sesini toprağa gömen sesiyle, "Sen olmasaydın şu an bir şişe içkiye sarılıyor olabilirdim," dedi.

Kalbim burkuldu. "Önceden olduğu gibi mi?"

"Önceden olduğu gibi."

"Bunu düşünmek kötü." Çıplak göğüslerimi onun sırtına bastırıp ensesini öptüm. "Düşündürme."

"Beni o halde görmene izin vermem."

Başımı ağır ağır salladım. Radyoda başka, eski bir şarkı çalmaya başlamıştı. "Yaşar amcaya çok mu kırgınsın?"

Karan burnundan içeri sert bir nefes çekti. "Ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Seni çok seviyor."

"Biliyorum."

"Oğlu gibi seviyor."

"Babam gittiğinde beni babamın yerine koymuştu," dedi yorgun bir sesle. "Sanırım bundan dolayı."

Tamamen bitkinleşip sakinleşirken, "Senin iyiliğini istiyor," diye fısıldadım.

"Keşke iyiliğimi isterken gözümün içine baka baka benden bir şeyleri saklamasaydı Çakıltaşı."

"Çok küçüktün."

"Bunları konuşmayalım." Sırtında olmama aldırış etmeden aniden bana doğru dönünce, göğüslerim onun çıplak, kaslı göğüsleriyle birbirine yapıştı. Kasığımdaki sızı esrarlı bir şekilde içimi ürpertirken gözlerinin tam içine baktım. Küçük göğüslerim ikimizin bedeni arasında eziliyordu ama şu an aramızda cinsel çekimden daha başka bir şey vardı. Yüzüne düşen koyu mor gölgeleri izlerken parmaklarımı alnına kadar inmiş olan siyah saçlarına koyarak saçlarını arkaya doğru itip okşadım. "Ağrın var mı?"

Yanaklarım anında ısındı. "Hayır," dedim. "Yok."

"Güzel," dedi. Büyük eli belime doğru kaydı, avucunu bel kavisime bastırdı ve bedenimiz tamamen birbirine yapıştı. Nefesim kesilse de renk vermemeye çalıştım. Siyah gözlerini oluşturan o iki kuyu, yan yana durmuş birer çocuk mezarı gibi bakıyordu. "Bugünlerde kafam çok dolu Asi," diye fısıldadı. "Bana bir şeyler anlatır mısın?"

"Bir şeyler anlatırsam kafan daha da çok dolmaz mı?"

"Dolmaz," dedi. "En azından şu an düşündüğüm şeyleri düşünmek zorunda kalmam. Bana bir şeyler anlatacak mısın?"

"Ne anlatmam gerektiğini bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Saçmalasan da olur, küçücüğüm."

Derin bir nefes aldım. Farklı bir şeylerden konuşmak istediğini görebiliyordum. Onun bu isteğine uyarak, "Bedirhan ile ilgili gerçekleri biliyorum," diye mırıldandım.

Gözlerini yüzümden çekmedi, sıcak avucu hâlâ orada, belimde duruyordu ve uyguladığı basıncın bedenime yaydığı ateş gitgide daha da yoğunlaşıyordu. "Bildiğini biliyorum," dedi kısaca.

"Yaşadığı şeyler çok sarsıcı olsa gerek."

"Bedirhan güçlü bir adam. Onunla gurur duyuyorum."

Yağmurun sesi sanki kalbimin sesiymiş gibi tanıdıktı. "Ben de seninle gurur duyuyorum," dedim aniden.

Parmakları belimde hafifçe hareketlendi. İçgüdüsel bir inilti dudaklarımdan döküldüğünde Karan'ın gözlerine karanlık çöktü ama bu karanlık beni içine kabul etmedi. Sanki ben bir evin içindeydim, gece sokakta kalmıştı ve içeride ışık yanıyordu.

"Ben de seninle gurur duyuyorum," dedi alayla. "Yani... Sonuçta herkes birinin burnunu tek seferde kıramaz, değil mi ama?" Bana kınayıcı bir bakış attı.

Yüzümü buruştururken gözlerimi kaçırdım. "Yaa!"

"Neden kırdılar diye soran olursa, şeklini beğenmiyordum yaptırmasını istedim, dersin..."

"Alay etme. Pişmanım zaten."

"Olmalısın da. Şiddet iyi bir şey değil." Sessizce bana baktı. "Biliyorum, sana iyi örnek olmuyorum."

"Saçmalama. Ben hep böyleydim. Bununla gurur duymuyorum."

"Ama önünde birinin burnunu kırmadım galiba..."

Homurdanırken gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Bu haldeyken bile beni gülümsetmeye, moralimi toparlamaya çalışıyordu

resmen. Bu adam nasıl bir adamdı? Gözlerim uzun uzun gözlerinde dolandı. "En azından Bölüm Başkanı'nı eşek sudan gelinceye kadar dövmedim," dedim ona uyarak.

Dişlerinin arasından tısladı. "Kel Ahmet. Kenarda kalan simit şekli almış o tıftık saçlarını da ben yoldum..."

"Karan!" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Saçlarını yoldum dedi ya... Ne kadar kötüsün."

"Hak etti."

"Başına bela olabilirdi."

"Olsun," dedi. "Onun simit şeklindeki kelinden mi korkacağım?"

Yorgun bir şekilde gülümsedim. Biraz olsun kafası dağılmışa benziyordu. "Hak ver, ben de Handan'ı fena benzettim," dedim sonunda acılarımla dalga geçmeyi öğrenerek.

"Az bile yaptın yılana..."

Bu kez cidden güldüm. "Of!"

"Bir ara ayırmak yerine kenara geçip izlemek istemedim desem yalan olur... Panter gibiydin..."

"Karan ya!"

"Aşı," dedi Karan aniden buz gibi bir sesle. "Bak yavrum, Ya Karan ya, Of Karan ya, derken üstümde kıpır kıpır hareket etme. Memelerinin ucu memelerimin ucuyla öpüşüyor, bir hoş oluyorum."

Yanaklarıma oturan kana rağmen içten bir şekilde kahkaha atıp yüzümü onun boynuna gömdüğümde, o da gülerek iki kolunu da belime sardı ve beni göğsüne tamamen gömerek oraya yerleştirdi. Gözlerimin kenarlarından yaşlar akıyordu ama bunun nedeni kasığımdaki ağrıya rağmen kendimi sıka sıka gülmemdi. "Öpüşüyor muydu onlar ya?" diye sordum soluk soluğa gülerken.

"Kız bak göğsünü attıra attıra gülüyorsun, French Kiss'e geçtiler şu an."

"Aptal," diye fısıldadım kahkahalarımın arasından. "Aptal adam."

"Canım adamdım hani ben?"

"Hem canım adamsın hem de aptal adamsın."

"Aptal senin dilinde bir sevgi sözcüğü, değil mi?"

"Sus be," diye homurdandım.

"Aptal çocuk," diye fısıldadı şefkatli bir sesle. "Bu arada Asi..."

"Hım?"

"Annenin mezarını yaptırdım," dedi. "Yani... Mermerini falan."

Güçlükle yutkundum. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmek yok," dedi burnunu saçlarıma bastırırken.

"Öyle işte."

"Üniversite sınavı hakkında hiç konuşmadık," dedi kuru bir sesle. "Öğrendim, başvuru tarihi 6 Ocak."

"Bu da nereden çıktı?" Yüzümü boynuna soktum, yağmurun gölgeleri çıplak sırtımda kayıyordu. "Ben bu sene zaten mezun olacağım."

"İstediğin bölümde okumadığını biliyorum güzel kızım."

"Bunun bir önemi yok."

"Mezuniyetten sonra yeni bir bölüme başlamak kötü olmazdı. Geç kalmış sayılmazsın."

"Bilmiyorum. Oldukça geç kalmadım mı?"

"Gereken işlemler yapılır," dedi.

"Sınava girsem bile başarabileceğimi düşünmüyorum Karan. Hem bunları konuşmanın ne zamanı ne de sırası. Zaten mezun olacağım, bir bölüm bitirmiş olacağım yani."

"Gayet de zamanı," dedi. "Sınav 13 Mart tarihinde gerçekleşecek. O zamana kadar kendini en ileri seviyeye ulaştırabilirsin. Bu senin elinde. Başaramayacağın hiçbir şey yok. Bunu ne zaman öğreneceksin? İki üniversite diploması kulağa hiç de fena gelmiyor hem."

"Karan..."

"Yılbaşından sonra gerekeni yapacağım," dedi burnunu saçlarıma sürterek. "Şimdilik düşünmemene izin veriyorum. Ama bence o sınava gireceksin."

Sessiz kaldım. İçten içe o sınava girmeyi deliler gibi istiyordum zaten. Konuyu kısa kesmek adına, "Karan," diye fısıldayıp gözlerimi hemen ileride, yatağın üzerine çıkmış, orada kıvrılıp yatmış olan yavru kediye çevirdim. "Ona bir isim vermemiz gerekiyor."

"O senin kedin. Ona ismi sen vermelisin."

"O sadece benim kedim değil." Gözlerinin içine baktım. "Bizim kedimiz."

Dudakları bitkin bir kavisle yukarı kıvrıldı. "Erkekti, değil mi?"

"Evet."

"Yetim olsun," dedi gözlerini yavaşça kediye çevirirken.

Gözlerim yüzüne dalarken, "Yetim olsun," diye onayladım onu.

Kafasında iki farklı düşünce, bir gömleğin iki yakası gibi farklı taraflarda durmuş, yaşlı adamın gözlerinin içine bakarken, yaşlı adam bu iki düşünceyi bir araya getirerek birbirlerine ilikleyemiyordu.

Kahverengi gözleri hemen önündeki pencerenin arkasında süren şafağa dikmiş, kulaklarına dolan yağmur sesini dinlerken, bir süredir göğsünün altında, kalbinin tam ortasında kalp krizi geçirdiği ilk zamanlardaki hissettiği o yoğun ağrının aynısını hissediyordu ama bu

kez yaklaşanın bir kriz olmadığını biliyor, bunun yüreğine oturan bir sıkıntıdan kaynaklı olduğunu anlayabiliyordu.

Yaşar Çakıl.

Bu ismin altında altmış dokuz yıllık bir hayat sıkıştırmıştı. O hayatın içinden bir Türkan geçmişti, belki de en büyük vurgunuydu ufacık tefecik bir kadın. Odasının köşesine koyduğu ahşap komodinin üzerindeki eski pikap, üzerine yerleştirilmiş plağı ağır ağır döndürürken, odanın içine yayılan Kamuran Akkor şarkısı gözlerinin daha da dalgın bakmasına neden olmuştu.

"Diyorlar ki sen delisin," diye eşlik etti kadına. "Hiç bu kadar sevilir mi?" Acı acı güldü, çizgilerle dolmuş gözlerinde daima asılı duran o hayal, pencerenin arkasında, yağan yağmurun içinde onu izliyordu sanki. Karşısında oluşan badem gözlere bakarken, "Bir ateşe attın beni," diye fısıldadı bu kez. "Alev alev yaktın beni."

Hayali oradaydı, kendisi neredeydi bilmiyordu. Türkan hakkında birçok araştırma yapmış, ulaşabildiği, elinin kolunun uzanabildiği her yere uzanmıştı ama kadının ayak izine bile rastlayamamıştı. Belki de çoktan toprak olmuş, ölmüştü Türkan'ı. Bilmiyordu. Gümüş işlemeli bastonunun üstündeki gümüşten tokmağa daha sıkı tutunurken sertçe yutkundu.

Ölse, hissetmez miydi?

Ölse, ölmez miydi?

"Gözlerimi Karşıyaka'ya gömdüreceğim," dedi kendi kendine. Kahverengi gözleri yine dolu dolu olmuştu ama ağlamayacaktı, Yaşar Çakıl'dı o, Kayseri'nin baba bildiği adamdı, gizli gizli, çocuklar gibi ağladığı duyulursa ne olurdu? "Ayaklarımı Alsancak'a, ellerimi de Bostanlı'ya gömdüreceğim. Kalbimi zaten İzmir'e gömdüm."

Derin bir nefes alırken acı acı gülümsedi.

"Çünkü seni ilk Karşıyaka'da gördüm," diye fısıldadı bir sırrı yağmura veriyormuş gibi. "Alsancak'ta peşine takıldım." Sertçe yutkundu.

"Bostanlı'da da ilk kez elini tuttum." Gözleri artık elinde olmadan dolu doluydu, hatta yaşlar kirpiklerinde asılı duruyordu. "Eli maşalı İzmir kızının yüreğini kızgın maşayla tuttum. Affetme beni Turkan Ama benden önce de ölme."

Yaşlı adamın tıpkı küçük bir çocuk gibi ağladığı bu zamanları yalnızca Yaratıcı görebiliyordu. Yaşar Çakıl, yüreğinde gitgide daha da büyüyen bir sevdayla yaşamayı öğrenmişti. Yüreğinde kanser gibi yayılan bir sevdayla yaşamanın bir tedavisi yoktu. Eğer kanserli hücreyi aldıkları gibi, sevdalı kalbi de alabilselerdi, Yaşar Çakıl belki kendi içinde biraz olsun dinebilir, zaman ona biraz olsun ilaç olabilirdi.

Olmamıştı.

Yavaşça pikaba doğru yürüdü. Şarkıyı susturması gerekiyordu. Kadının sesini susturması gerekiyordu. Yüreğini susturması gerekiyordu. Mezara yakın bir bedenin, çıkmak için belki de gün sayan bir ruhun hâlâ aynı hissetmesi sınırlerini bozuyordu. Şarkı durduğunda güçsüz adımlarıyla, bastonunun tıkırtıları eşliğinde yatağın üzerindeki telefona doğru yürüdü. Rehberdeki isimleri hızlı hızlı geçti ve ulaşmak istediği ismin üzerinde durup bir süre isimle bakıştı.

İşler sarpa saracak olursa, bu ismin sahibine ihtiyacı olacaktı.

Arama tuşuna basıp telefonu kulağına götürdüğünde, kalbinde zonklayan o sızı yavaşça tüm bedenine yayıldı ve yatağın diğer ucuna oturup yüzünü buruşturdu. Nabzının atış sesleri, yağmurun çıkardığı ses ve ses çıkarmadan öylece dönen plağın donerken çıkardığı hışırtıya bir de çalmaya başlayan telefonun sesi karıştı.

Çok geçmeden bir patırtı yaşandı ve telefon açıldı.

"Yaşar Bey?" dedi telefonun diğer ucundaki tok sesin sahibi.

"Evet," dedi Yaşar Çakıl dalgın gözlerle öylece durmuş nabzını dinlerken. "Benim."

"Bir problem mi var?" Arkada bir patırtı daha yaşandı. Bir şişenin devrilirken çıkardığı sesi duydu Yaşar Çakıl, hemen ardından

bir çakmağın yanarken çıkardığı ses duyuldu. "Sabahın bu saatinde aramazdınız."

"Büyük bir problem var."

"Nedir?"

"Karan."

Telefonun diğer ucundaki genç adam gözlerini hemen karşısındaki karanlık duvara dikti. Siyah eşofmanının gri iplerini bol bir şekilde bağlamıştı ve üzerinde hiçbir şey yoktu. Hemen ayak ucunda devrilmiş bir şekilde duran viski şişesinin dibinde kalan sarı renkli içki yavaşça zemine yayılmaya başladı. Küçük benlerle sarılı omuzlar yavaşça yukarı kalktı. "Ne oldu Karan'a?"

"Büyük bir şey öğrendi," dedi Yaşar Çakıl endişeli bir sesle.

"Yoksa?"

"Hayır," diye böldü Yaşar Çakıl. "Düşündüğün şekilde ortalığı yıkmadı ya da onu çektiğimiz kuyuya geri atlamadı."

"O zaman?"

"Bağırıp çağırması gerekirken çok sakin karşılıyor. Çok sessiz. Bu sessizlik beni korkutuyor. Bu sessizliği tanıyorum, bu sessizliğin arkası hep yıkım oldu."

Genç adam parmakları arasında yanan sigaranın ucundaki turuncu ateşi seyrederken gözleri ifadesizdi ama kafasının içine yerleşen düşünceler aktif bir şekilde zihninin içinde işlenmeye başlamıştı. "Karan ne öğrendi?"

"Annesinin intiharıyla ilgili gizli kalmış bir ayrıntıyı."

Gecenin içinde altın gibi parlayan gözler sigaranın ucunda yanan turuncu ateşten uzaklaştı. "Peki, Yaşar Bey," dedi genç adam. "Karan'ın bilmediği başka şeyler de var mı?"

Yaşar Çakıl ilk kez aciz bir şekilde, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Gerçekten bilmiyordu.

PARMAK UÇLARIMA JİLET VURSAM,
KÖKÜNDEN UZAR MI SANA
DOKUNAMADIKLARIM?

15. SAHNE

Salıncakta o kadar fazla sallanmıştım ki, dizlerimin arkası acımaya, morarmaya başlamıştı.

Eğer bir bıçak olsaydım, köreldiğime değil, saplandığıma ağlardım.

Salıncağın zincirden demirlerine daha sıkı tutundum ve ayaklarımla yavaşlattığım salıncağın tamamen durmasını bekledim. On iki yaşlarındayken, oturduğum eski sokağın dar ve dik yokuşunu çıkıyor, bir yandan da babamdan yediğim azar ve tokat yüzünden yutkunarak gözyaşlarımı öldürmeye çalışıyordum. Dejavu. Bir an sanki yirmi yaşında değilmişim, şu an bir salıncağın üzerinde değilmişim de, o yokuşu tırmanıyormuşum, yanağımda bir *'herkese, kendime bile kustüm'* tokadı izi, dizlerimde *'babamın busesi'* yaralar öylece eve doğru yürüyor, ağlamamak için dudaklarımı ısırıyormuşum gibi hissettim.

Gözlerim, hemen karşımda duran, etrafına yılan gibi dolanmış ışıkların yanıp sönerek görsel bir ışık şöleni oluşturduğu çam ağacını izlerken bakışlarım her zaman olduğu gibi Ölüdeniz'in durgun suyunu anımsatıyordu.

Oturup uzun uzun kendini anlattıktan sonra ağlamamak için etrafa bakarken takındığın o *'iyiyim'* ifadesinin arkasında çığlık atan *'öldüyorum orospu çocukları, görsenize'* inliti her daim yüzümün duvarını kaplayan alçıydı. Alçının üzerini ifadesizlik rengindeki boyamla boyuyor, duvarımın önüne birkaç tane yapay çiçek koyuyor, kimse anlamasın diye yapay çiçekleri suluyordum.

Yapay çiçeklerin içi, diplerindeki plastiği çürüten su ile doluydu.

Bedirhan, yuvarlak, gümüş rengindeki yılbaşı süsünü aniden kafama atınca dalgın bakışlarımı ağaçtan uzaklaştırıp ona çevirdim. Süsün üzerindeki simler burnuma dökülmüştü.

"Kız!" diye bağırdı ileriden. "Beyni memesinden küçük olan karı, gelip yardım etsene bana!"

Billur'un kafasında bir Noel Baba şapkası vardı. Ağzındaki yılbaşı süsüne üflüyor, ne olduğunu bilmediğim o süs tuhaf bir ses çıkararak öne doğru fırlayıp bir filin hortumu gibi uzuyordu. Bedirhan'ın bahçesindeki salıncağın üzerindeydim, içerideki çam ağacını çoktan süslemişler, şimdi de verandada duracak olan çam ağacını süslemeye başlamışlardı.

Yere düşen gümüş renk simli süsü elime alıp yavaşça salıncaktan kalktım.

"Ben hayatımda hiç yılbaşı ağacı süslemedim ki," dedim kısık bir sesle. Duymadıklarını biliyordum. Ağır adımlarla onlara doğru yürümeye başladım. Beyaz sporlarım ıslak çimlere bastığım için yer yer lekelenmişti. Gözlerimi Billur'a çevirip, "Ne anlıyorsunuz bundan?" diye sordum gözlerimi bayarak.

"Bir şey anlamamıza gerek yok ki, Buzlar Kraliçesi. Eğleniyoruz işte."

"Çok eğlenceli görünüyor," dedim gözlerimi devirerek.

Billur kıkırdadı. Top gibi olan simli süslerden iki tane alıp kulaklarıma astı. Yüzümü buruşturarak ona baktım. "Bu ne şimdi ya?"

"Aman be, huysuz!"

Ona cins cins baktım. Yılbaşını yarın akşam kutlayacaktık. Aslında ben kutlamak istemiyordum ama Bedirhan ve Billur'un ısrarlarını kıramamıştım. Yine de eğlenmek pek doğru gelmiyordu. Yılbaşı ağacı birkaç gün önceden süslenirdi, ben öyle biliyordum ama bizimkiler neredeyse son güne bırakmıştı.

Karan'ın balık halindeki bir restorandan rezervasyon yaptırdığını biliyordum.

Son birkaç gündür dedesiyle az da olsa birkaç kelime ediyor, konuşuyordu ama yine de o sessizlik hâlâ üzerindeydi. Annemin mezarını ziyaret etmiştim, bu yüzden kendimi daha iyi hissediyordum. Karan annemin mezarıyla özel olarak ilgilenmişti resmen, annemin kabri çiçek gibiydi. Kendisi gibi.

Defne boşluk bulduğu her yerde finallere çalışıyordu, ben daha bir kitabın kapağını açıp göz bile gezdirmemiştim. Defne ile birkaç kez ayrı eve çıksak nasıl olur şeklinde konuşmuştuk fakat Sergen her seferinde bu konuşmanın ortasına dalarak, bu konuşmayı yapmamıza engel olmuştu.

Annemsiz gireceğim ilk yeni yıl olacaktı. Buna pek hazır hissettiğim söylenemezdi.

Yetim'i buraya, Bedirhan'ın evine getirmiştik çünkü bu gece Bedirhan'da kalacaktık ve Gülseren Hanım kediyle pek anlaşamıyordu. Yetim'in bakımı tamamen üzerimde olduğundan, gittiğim her yere onu da taşımaya başlamıştım. Her ne kadar Bedirhan, Yetim'e kötü kötü bakıp, "Buralarda bir yerde kakanı görürsem, kafanı kakana sokarım senin!" diye tehditler savursa da, aslında Yetim'i sevdiğini biliyordum.

Billur, Karan ile ilgili olan durumu öğrenmişti fakat sessiz kalmayı tercih etmiş, bana konu hakkında pek soru sormamıştı.

"Hadi bakalım, Merdane," dedi Bedirhan elindeki süsleri bana uzatarak. "Geri kalanını sen yapacaksın. Konuştur zevkini..."

Düz düz baktım. "Ben nasıl yapılır bilmiyorum."

"Ayol altı tarafı iki süs takacaksın. Neyini bilmiyorsun? Atomu mu parçala dedik?"

Üstümdeki gri, yünlü hırkanın kumaşını avuçlarımın arasına alarak, "Siz yapın işte," diye geçiştirdim.

Defne taşıdığı küçük koliyle içeriden çıkınca bakışlarımı ona çevirdim. Elindeki küçük kolinin içinde süsler vardı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, uzun zamandır sürmediği o renkli farlarından bugün sürmüştü. Bedirhan, Defne'nin elindeki kutuyu aldı ve yere koyup, "Derhâl bu ağacı süslüyorsun, kürdan bacaklı," diye söylendi.

El mahkûm bir şekilde kalan ışıkları ve süsleri gönülsüz bir şekilde ağacın dallarına takmaya başladım. Ben ağacı isteksiz bir şekilde süslerken, Bedirhan hemen arkamda sıcak kahvesini yudumluyor, arada Billur'un saçlarını yoluyor, kimsenin anlamadığını sanarak göz önünde bildiğin cilveleşiyorlardı.

"Bana bunun bir şaka olduğunu söyle!" diye bağırdı Bedirhan aniden dibimde biterek. Yüreğim yerinden hoplarken irkilerek ona baktım. Elindeki kahve bitmişti, boş kahve fincanını yavaşça kafama vurdu. Gözlerini koskocaman açmış, süslediğim ağaca bakarken dehşet içinde görünüyordu. "Zevksiz! Bu ne?"

"Ne, ne?"

Defne, "Bu benim kıyafetlerimden bile kötü Merve..." dedi umutsuz bir şekilde, süslediğim ağaca bakarken.

"Dekor denen şeyin ne olduğunu bilmiyor, yazık zevksiz galiba..." dedi Billur başını yavaşça sallayarak.

"Ya ne alaka?" Ağaca baktım. "Gayet de süsledim işte. Süs yani. Takıyorsun, oluyor. Bunun dekorla, bilmem neyle ne ilgisi var?"

Bedirhan verandanın korkuluklarına tutunurken, "Ay bana bir şeyler oluyor!" dedi titreyen bir sesle. Yapay bir şekilde dizlerinin ba-

ğını kendi kendine çözerek, "Tansiyonum!" diye cırladı. "Hiç sanat gözü yok, hiç! Rahmetli Zeki Müren'e hakaret senin varlığın. Yıkıl karşımdan!"

"Ne yaptım ben ya?"

Billur yerdeki renkli yılbaşı süsünü boynuna dolayıp, "Canım Ege'mden saygımla geldim," diye dalga geçti.

Defne günler sonra ilk kez içten bir şekilde kahkaha atmaya başladı. Bir an bu durumu yadırgayıp irkilerek ona baktım. Ardından kalbimi kaplayan o kara bulutlar bir anlığına onun gülüşünün etrafına dağıldı, göğsümde güneş açtı.

Bedirhan yerdeki yapay kar spreyini alarak Defne'ye doğrulttu, ardından acımasızca karları sıkmaya başladı. "Gülme işte oyle, gülme!" diye bağırdı korkuyla. Defne yüzüne, saçlarına, üstüne başına sıkılan yapay karlar yüzünden âdeta bir kardan kadına dönüşmüştü. Kahkahalarının arasına çığlıklar ilıştiriyor, ellerini yüzüne siper ederek kardan korunmaya çalışıyordu.

Karan ve Sergen akşam ezanı okunmadan geldiler, ellerinde Bedirhan'ın siparişi olan paketler vardı ve Karan diğer günlere nazaran daha aydınlık bir ifadeye bürünmüştü. Bedirhan'ın yersiz esprileri onu geriyor olsa da, çok fazla üzerine gidip Bedirhan'ı korkutmadı. Bedirhan'ın siparişini verdiği paketleri açmak için gecenin geç bir saatinde salonun ortasına toplandık ve hepimiz yere otururak paketleri açmaya başladık.

Yaldızlı paketlerin içinden abartılı maskeler, ışıklar, abartılı aksesuarlar ve kostümler çıkıyordu. Sergen yerde bağdaş kurmuştu, ilk kez üzerinde bir takım elbise değil, normal kot bir pantolon ve kazak görüyordum sanırım. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, pahalı marka saati göz alıcıydı. Her zamanki gibi ifadesiz bir yüz ile bize yardım ederek paketleri açarken, açtığı paketin içinden aniden geyik boynuzu çıkınca irkildi.

"Bu ne?" dedi parmaklarının arasında tuttuğu boynuzları bize doğru göstererek.

"Boynuzların," dedi Bedirhan dişlerini göstererek. "Senin için özel yaptırdım..."

"Daha çok senin için tasarlanmış bir aksesuara benziyor derdim ama malûm senin bu tarz bir aksesuara ihtiyacın yok. Çünkü zaten sende doğuştan olan bir şeyi para vererek satın alman aptallık olurdu." Sergen son derece ciddi söylediği bu şeyin arkasından Bedirhan'a düz düz baktı.

Bedirhan şoka girmiş bir şekilde Sergen'e bakarken, Karan dudaklarını birbirine bastırıp, "Ağırdı," dedi keyifli bir sesle. "Ama hak etmedi desem yalan olur."

"Üstüme iyilik sağlık, bana boynuzlu dedi herif..."

"Boynuzlu demedim Bedirhan," dedi Sergen düz bir sesle. "Ama sen bunu kabul ediyorsan, karşı çıkmayacağım. Boynuzlu."

Bedirhan önündeki açılmış yaldızlı paketi Sergen'e fırlatıp, "Robokop!" diye homurdandı. "Ben adama evimi, yuvamı, bağrımı, yatağımı açıyorum, o bana diyor ki, boynuzlu..."

Billur dudaklarını ısırarak güldü. "Yatağını açıyorsun demek..."

Sergen yüzünü buruşturarak Billur'a baktı. "Duymamış olayım."

"Yatağım da sana çok meraklıydı... Senin damarlarından kan değil, elektrik akıyor! Pilin bitsin, şarj yerin bozulsun inşallah! Şarjın bittiği sırada elektrikler kesilsin inşallah!"

"Bedirhan, eğer elektrikler gidecek olursa sen o saçlarını nasıl fönleyeceksin?" diye sordu Defne saf saf. "Kesilmesin elektrikler..."

"Kız çok haklısın şu an," dedi Bedirhan gözlerini kısarak. "Umarım pille çalışıyordur da, pili biter o zaman. Takmam ona pil falan. Hık diye donar kalır öyle..."

Önümdeki paketlerden birini yavaşça açarken gözlerimi devirdim. Defne bu kez gözlerini Sergen'e çevirip, "Ben sana pil takarım, merak etme," dedi kısık bir sesle. Sergen, gözlerini Defne'nın yüzüne çevirdi ve aralarında var olan uzun soluklu o bakışmanın tohumları benim gözlerimin topraklarına atıldı.

Sergen ve Defne'ye çevrilen gözler, Karan'ın, "Bu ne lan?" demesiyle onlardan ayrılarak Karan'ı buldu. Karan elinde tuttuğu Noel Baba kostümünü ve aksesuarlarını sallayarak Bedirhan'a baktı. "Bu nedir, oğlum?"

"Nedir Karan Beyciğim?" dedi Bedirhan tatlı tatlı gözlerini kırpıştırarak.

"Bu paketin üzerinde adım yazıyordu. Benim için mi bu şey?"

"Evet..."

Gülmemek için kendimi sıktım. Defne, Billur ve hatta Sergen bile gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Ben mi giyecekmişim bunu?" diye sordu Karan tek kaşını kaldırarak.

"Yani tabii istersen... Ama şimdi bu evde de senden başka baba olabilecek ağırlığı olan birisi yok, biliyorsun..." dedi Bedirhan, sesi ciddiydi ama gözleri alayla parlıyordu. Bu kez gözlerini Sergen'e çevirdi. "Geyiğin de hazır..."

Sergen, "Döverim seni," dedi sakin bir sesle. "Sarsa sarsa döverim."

"Titret beni Sergen..."

"Bunu giyeceğime gerçekten inanarak mı sipariş ettin? O paketleri açıp kontrol etmeliydim," dedi Karan gergin bir sesle.

"Sanki her gün yeni yılı kutluyoruz, ne var yani giysen ya..." Bedirhan pilli küçük ışıkların kablosunu boynuna doladı ve ışıkları yaktı. Mavi, yeşil, sarı, turuncu, kırmızı ve mor ışıklar bedeninde yanıp sönerken dudaklarını büktü. "Bozmasanıza partimi ya! Noel Babasız parti mi olurmuş?"

"Hayatında kaç kez Noel Baba ile birlikte partiye katıldın acaba?" diye sordum.

"Sus kız sen." Yüzünü ekşitip bana cins cins baktı. "Seni hastanelerde altmış beş yaş üstü hastalardan önce içeri alıyorlardır. Malûm, bedeninde eksiğin var."

"Haha. Aşırı komiksin."

"Gül o zaman?" Pis pis sırıttı. "Hem beynin hem de memen eksik."

"Gâvur gâvur icatlar," dedi Karan yüzünü buruşturarak. "Noel Baba ne alaka? Noel'i değil, yeni yılı kutluyoruz biz. Bize ne elin göbekli moruğundan?"

"Yemin ederim çok haklı şu an," diye homurdandı Billur.

"Ya sen de mi ya!" Bedirhan bedeninden ışıklar saçmaya devam ederken Billur'a baktı. "Hiç mutlu olmasın mı bu çocuk..."

Sergen paketleri bir köşeye itip gözlerini Karan'a çevirdi. "Abi, aslında yakışır sana..."

Karan, "Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. Ardından bakışlarını Bedirhan'a çevirdi. "Tamam, senin için bir Noel Baba ayarladım."

"Ay gerçekten mi?"

"Evet." Karan, Sergen'i işaret etti. "İşte Noel Baba."

"Abi..." Sergen şok olmuş gözlerle Karan'a bakarken artık hepimiz gülüyorduk. "Ama abi..."

"Bir itirazın mı var kardeşim?"

Sergen'in omuzları düşerken, "Yok," dedi. "Olurum ben..."

"Hadi kalk, şimdi ol." Karan çenesiyle kalkmasını işaret etti. "Hadi giyin gel."

"Nasıl? Şimdi mi?"

"Hadi, oyalanma. Kalk kalk."

"Ama abi yarın giymem gerekmiyor mu?"

Karan gözlerini kıstı. "İtirazın var demek..."

"Yok, giyeyim..."

Sergen, Karan'ın elindeki kostümü ve aksesuarları alıp giyinmek için üst kata tırmanmaya başladığında, ortamda oluşan o kısa süreli sessizlik, Billur'un volümünü gitgide artıra artıra yükselttiği kahkahasıyla yerle bir oldu. Sinirleri bozulmuş gibi gülerken, bir yandan da, "Görmek istediğimden emin değilim," diyordu.

Bazen kendimi ayağıma dolanmış bir zincir, zincirin diğer ucuna takılmış ağır bir sandık ile okyanusun dibine itilmiş gibi hissediyordum. Okyanusun zeminine ayak bastığımda, bileğime geçmiş o zincir daha da ağırlaşıyor, ne kadar çırpınsam da değil yüzeye çıkmak, biraz bile yukarı itemiyordum kendimi.

Sanki okyanusun hemen yüzeyinde, dalgalanan masmavi denizin üzerinde bir sandal vardı ve bu sandalın içinde biri bana sesleniyordu. Okyanusun dibinden bile sesini duyabiliyordum. Bağıramıyor, yardım çığlıkları atamıyor, hatta bir süre sonra çok fazla çırpındığım için yorgun düşüp kendimi yaklaşan sonun kucağına bırakıyordum. Onları böyle neşeli gördüğümde, hayatın devam ettiği gerçeği bir kez daha yüzüme vuruyordu ve sanki o okyanusun dibinde onların seslerini dinleyerek boğulmaya devam ediyordum.

Kahverengi gözlerimin içine diktiğim sönmüş mumların donmuş kalıpları, ifademin üzerini çamurdan yapılma bir heykel gibi kaplamıştı. Yaldızlı paketlerden kıpkırmızı olanı alıp onunla oynarken merdivenlerde duyulan ayak sesiyle birlikte kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne, yani merdivenlere baktım. Billur yere yatmış, ayağını yere vura vura gülüyor, Defne şok içinde merdivenin başında dikilen çakma Noel Baba'ya bakıyor, Bedirhan geyik boynuzlarını kaldırıp, "Yok artık!" diye bağırarak kahkaha atıyordu.

Sergen'in üzerindeki kostüm ona biraz boldu, içine giydiği yapay göbek onun üzerinde oldukça eğreti durması gerekirken, sanki ezel-

den beri göbekliymiş gibi tamamen ondan bir parça haline gelmişti. Beyaz sakalı iki göğsünün arasına kadar uzanıyordu. Ciddi bakan gözlerini yüzümüzde gezdirmeye başladı ve ağır ağır merdivenleri indi.

"Ho ho ho, demelisin," dedi Karan ve öksürerek boğazını temizledi. "Gerçekçi ol, rolüne bürün."

"Abi..."

"Sergen, ho ho ho?"

"Abi..."

"Sen daha iyi yapıyorsun," diye takıldım ona yandan bir bakış atarak. Bana kaşlarını kaldırarak baktı ama herhangi bir yorumda bulunmadı. Sergen hemen salonun ortasına gelip yerde yuvarlanarak gülen Billur'a düz düz bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Eğleniyorum..."

"Eğlenme anlayışın yerleri viledalamak mı?"

"Sen şu an nasıl göründüğünün farkında mısın ya?" Billur tekrar kahkaha attı. "Sen o göbekle bacadan içeri nasıl girebildin? Takılıp kalman gerekmiyor muydu? Şu an bacaklarının aşağı sallandığını, senin göbeğinle birlikte bacanın içine sıkışıp kaldığını hayal edeceğim..." Durdu. "Ettim..." Tekrar kahkaha atmaya başladı.

"Geyiğin nerede Sergen?" diye sordu Bedirhan.

"Bilmem?" Sergen tek kaşını kaldırdı. "Neredesin şu an Bedirhan?"

"Bana geyik mi demek istiyorsun sen?"

"Evet," dedi Sergen. "Değil misin?"

Bedirhan gözlerini kıstı. Bedenine doladığı rengârenk ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu. "Sana kayan kızak kaymış, ben geyik olsam ne olacak?" diye sordu, sesinin etrafına yayılan o alay somut bir şekilde âdeta bir bedene bürünerek ortamızda dolanmaya başlamıştı.

Billur, "Soktuğun yerden çıkartamıyorlar Bedirhan," deyince, Bedirhan'ın gözleri usulca Billur'a doğru kaydı. Dudakları sinsice yukarı kıvrıldı. "İyi biliyor gibisin," diye fısıldadı ama bunu yalnızca Billur duyabilmiş, bense dudaklarından okuyabilmiştim. Billur'un gözlerini kaçırdığını gördüm, ardından göz göze geldik ve kızaran yanaklarını benden saklamak istiyor gibi, kızıl saçlarını yanaklarının etrafından aşağı bıraktı.

Sabahın neredeyse ilk saatlerine kadar paketleri açmaya, Sergen ve Bedirhan'ın sürtüşmesini izlerken yer yer gülüp, yer yer dalıp gitmeye devam ettim. Bedirhan, Karan ve bana bir oda hazırlamıştı. Bu oda her zaman kaldığımız o oda değildi, o odadan daha geniş bir odaydı ama içerisi pek ışık almıyordu.

Üzerimdeki hırkayı çıkarıp yatağa girdiğimde, Karan pencere kenarında sigarasını içiyordu. Üstümüzü örten karanlığa gölgeyi düşüren dışarıda ufka masmavi bir darbe indiren şafaktı.

Gözlerim boşluğa takılı kaldı. Bir süre boşluğu izledikten sonra, "Bir kutlama yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. Annem vefat edeli çok bir zaman olmamıştı, aynı zamanda onun da öğrendiği şey yenilir yutulur bir şey değildi. Belki de gerçekten biraz olsun nefes almaya, yaşamaya bizim de hakkımız vardı ama neden kendimi kötü evlat, düşüncesiz, bencil ve pislik birisiymişim gibi hissediyordum?

Gülümsemek ölüme ihanet miydi?

"Sen istemiyor musun?" diye sordu kanı içine toparlamış damarları anımsatan bir sesle. Dolgun dudaklarının yarığından dışarı sızan sigara dumanına baktım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Kafamızı dağıtmış oluruz." Bana doğru dönüp kalçasını pencerenin pervazına yasladı. Gözlerim yüzüne doğru tırmandı. Gözleri, simsiyah iki koca boşluk, karanlık ve derin bir çukur gibi bakıyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu, ucunda turuncu bir ateş yanan

sigaranın ölü külü iyiden iyiye uzamaya başlamıştı. Her an yere dökülebilirdi.

"Sen öyle diyorsan..."

"Eğer istemiyorsan bunu bana söyleyebilirsin."

"İstememek değil," dedim cansız bir sesle. "Sadece... Kendinle savaştığını görebiliyorum."

"Kendimle savaşmak?" Kaşlarını kaldırdı. "Kendimle savaştığımı mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, görüyorum."

Yetim aniden yatağa zıplayınca gözlerim kedi yavrusuna kaydı. Mırlayarak kucağıma çıktı. Siyah, temiz ve parlak tüylerini okşamaya başladım. Karan'ın bana baktığını biliyordum ama nedense bu kez gözlerimi ona çevirip saplamadım. Sadece söyleyeceklerini duyacağım anı kollamaya başladım. Yetim, cam gibi gözlerini yüzüme dikerek miyavlıyor, başını avucuma iterek sürtüyordu. Garipti.

Onu ilk bulduğum zaman verdiği tepkileri hatırlıyordum. Ona dokunmamız onu korkutuyordu, hatta dokunmamamız için kendini savunmak adına bize saldırmaya bile çalışıyordu. Oysa şimdi ona dokunmamı isteyen, sevilmek isteyen, bana güvenen o olmuştu.

"Ne dersem diyeyim, kabul etmeyeceksin," dedi Karan düşünceli bir sesle.

"Anlamadım?"

"Sana ne dersem diyeyim, söylediğim şeyi kabul etmeyeceksin."

"Yaşananları görüyorum ve seni tanıyorum," diye fısıldadım, sesim kuruydu. "Eğer sırf... Sırf annem öldüğü için bir şeyleri benden saklamaya çalışıyorsan..."

"Saklamıyorum," diye böldü bir anda. "Sana ne hissettiğimi anlatmıştım."

"Ama o geceden sonra bir daha hiçbir şey anlatmadın."

"Çünkü acıyı ne kadar çok diline dolarsan, o kadar çok batağına batarsın," dedi ve sigarasının ölü külü, cümlesinin bitmesiyle eş zamanlı olarak zemine döküldü. "Mesela sen," diyerek topu bana attı. "Yaşadığın şeyin ne kadar ağır olduğunu görebiliyor musun? O gün gördüğün şeyin ne kadar ağır olduğunu, senin yerinde bir başkası olsaydı belki de bu kadar çabuk toparlanamayacağını biliyor musun? Bunları canını yakmak için söylemiyorum küçücüğüm. Yalnızca anlamanı istiyorum. Sen yaşadığın o büyük travmaya rağmen hâlâ ayaktasın, adımlarını atmaya devam ediyorsun. Evet, yere düştün, defalarca kez o yere yapıştın ama sürünerek bile olsa ilerliyorsun. Seninle gurur duyuyorum." Sertçe yutkundu. Yutkunuşunun sesi şafağın içine karıştı. "Ama şunu unutma, ben senin geçtiğin o yollardan çok küçükken zaten geçtim. Nerede nasıl davranmam gerektiğini öğrendim."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yaşadıklarımdan söz etmesi nefes boşluğumu ağrıtmıştı. "Sadece..."

"Bir yanlış yapmamdan korkuyorsun, değil mi?"

Sadece gözlerinin içine baktım. O an söyleyebileceğim her şey kuş olup uçmuş, dilimin ucundan göç etmişti. Aklının içindeki odalarda sakladığı o düşüncelerin hangi kapıya çıktığını bilmiyordum ama evet, korkuyordum.

Yanlış yapmayacağını bile bile, onu yanlışa sürükleyecek şeyler yaşamasından ölesiye korkuyordum.

Aslında yaşamıştı ve belki de bir yanlışın eşiğinde el ele dikiliyorduk. Önümüz öylesine pusluydu ki, artık geleceğe dair hiçbir şey göremiyordum.

"Yeniden o bataklığa saplanmamdan mı korkuyorsun?" Akrep, sanki yelkovanmış gibi hızla dönmeye başladı. Yelkovan ise olduğu yerde donmuş, hareketsizce tek bir rakamın üzerinde dikiliyordu. Akrep, yelkovanın üzerinden her geçişinde, zehrini yelkovanın ensesine bulaştırıyor, yelkovanı felç ediyordu.

"Öyle bir şey yaşanmayacak," diyebildim.

"O zaman neden bu kadar çok korkuyorsun?"

"Sadece endişeleniyorum." Yetim yavaşça kucağımdan inip ayaklarımın ucuna uzandı, küçük bir top şeklini aldı ve çok geçmeden uykunun kollarına düştü.

"Dedemin en büyük korkusu beni tekrar o bataklığın içinde görmek," dedi kuru bir sesle. "Bunu biliyorum. Peki senin en büyük korkun ne Asi?" Elindeki sigarayı pencereden dışarı attıktan sonra ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. "Sen neyden korkuyorsun?"

Tam önümde durduğunda kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Seni kaybetmekten."

Bu söylediklerim kalbimin bana fısıldadıklarıydı. Her şeyini kaybetmiş insanlar, elinde kalan son umut ışığının sönmemesi için elini ateşlere bile sokardı. Sanki Karan ıslak bir çıraydı, onu tutuşturmak o kadar zordu ki... Kor ateşler içinde yanan içimde yaşattığım o adam yavaş yavaş tutuşmaya başladığında, onu yakıp kül edecektim ama yine de o bencil tarafım, yanacaksa da içimde yansın istiyordu.

Kontrol altına alınması imkânsız olan, tüm ormanı kül ettiği yetmezmiş gibi şehre doğru inerek evleri yakmaya başlayan bir yangın gibiydik. Aynı yangının içinde ben benzindim, o ateş...

Karan yavaşça eğildi. Burnunu burnuma sürttü ve büyük eli yavaşça enseme kaydı, ensemi kavradı. Gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Dudakları ile dudaklarım arasında, cennet ve cehennem arasındaki o ince çizgi vardı ve ikimiz de o ince çizginin üzerinde birbirimize doğru yürüyorduk. Eğer dengemizi kaybedecek olursak, ya cennete ya da cehenneme düşecektik.

Dudakları dudaklarıma dokundu. Cehennem ateşleri harlandı, cennetin kapıları üzerimize kapandı. Beni önce usulca, ardından yavaşça ateşlenerek, sonlara doğru da âdeta cehenneminin içine kabul edip cayır cayır yakarak öpmeye başladı.

Ellerim yanaklarının iki yanına kaydı, sakallarının avucumun içindeki çizgileri doldurduğunu hissettim. Dilimi Karan'ın ağzına doğru ittiğimde, bu Karan'ı inletti. Tuhaf bir dürtüyle dilimi dilinin etrafına dolayarak onu ıslak bir biçimde öperken, kalbim dilimin ucunda atıyordu sanki.

Beni kıtlıktan çıkmış gibi öpüyordu.

Aslında ileri gidebilir, ikimize de cenneti haram edebilirdi. Cehennemden başka sığınacak kapımız kalmadığında, o cehennemin içinde bana yeni bir cennet kurabilirdi. Teni alev alev yanıyordu. Ona ne zaman dokunsam, beni bir türlü kül edemeyen acılarımın bile yapamadığını yaparak beni eriteceğini düşünüyordum. Artık ona karşı koymuyordum. Hatta onun istedikleri sanki benim de istediklerimdi.

Kafamın içinde tam olarak oturmayan onlarca şey vardı ama isteklerim kesindi, duru ve pürüzsüzdü, öylece orada duruyordu. Beni ateşinden geçiren yaşanmışlığa rağmen, sanki normal bir öğrenciymişim, tek derdim onu kimseyle paylaşamamakmış, en büyük düşüncem gireceğim sınavlarmış gibi, her şey normalmiş gibi onu istiyordum.

Bu istek artık bir ihtiyaca dönüşmüştü.

İhtiyacımdan beslenen cesaretimle onu kendime doğru çektim ve üzerime devrilmesini sağladım. Büyük bedeni, onun bedeni altında küçücük kalan bedenimi örttü. Yetim'e dikkat etmek için onu biraz daha kendime doğru çektim. Ellerini başımın iki yanından koyarak yatağa bastırdı ve beni büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

Dudaklarının arasından kopup gelen o erkeksi hırıltılar beni daha da derin bir kuyunun içine itiyordu. Ellerim yüzünden ayrıldı, geniş omuzlarına doğru kaydı. Omuzlarını avuçlarımın arasında ezdim, ardından açık duran pencereye rağmen terleyen avuçlarımı omuzlarına sürterek aşağıya indirdim ve kollarını boydan boya okşadım. Karan ağzımın içine doğru inledi. Zaman bir baloncuk oluş-

turmuş, bizi içine hapsetmişti ve içeride saat yoktu, dışarıda kalanlar için zaman akmaya devam ederken, baloncuğun içindeki biz için zaman çoktan durmuştu.

Bir yanım deli gibi ileri gitmesini istiyor, diğer yanım doğru zamanın şu an olmadığını bana fısıldayıp duruyordu. Baloncuk gitgide daralıyor, tamamen birbirimize yapışarak zamanın bize dokunmaması için tek vücut hâline geliyorduk. Karan dilini çeneme doğru indirince irkildim. Dudaklarım aralıklı duruyordu ve verdiğim düzensiz nefesler onun sus çizgisini okşuyordu.

Bir eli yavaşça belime doğru kaydı, diğer eli hâlâ kafamın hemen yanında duruyordu ve öyle çok baskı yapmıştı ki, elinin olduğu yer içeri doğru çökmüştü. Karan belimin kenarını okşadı, ardından elini kazağımın içine sokarak çıplak belime dokundu.

"Bir gün sana gerçekten karıştığımda, benden kurtuluşun yalnızca ölüm olduğunu, ölümün bile seni benden almasına izin vermeyecek kadar saplantılı olduğumu anlayacaksın," dedi nefes nefese. Gözleri artık siyahtan da siyahtı.

"Bana yeterince karışmadın mı zaten?" diye sordum, benim de ondan bir farkım yoktu, resmen soluk soluğaydım.

Karan'ın büyük eli belimin boşluğunda dolanırken, "Seni hayatıma aldım Asi," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama henüz altıma almadım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Şu an altındayım Karan."

Hırladı. "Sen ne demek istediğimi o kadar iyi anlıyorsun ki..."

Yanaklarıma doluşan kana rağmen inatla onun gözlerinin içine bakmayı sürdürüyordum. Bu cesaretin temeli neydi bilmiyordum ama biraz sonra, yani bu cesaret bir balon gibi sönüp gittiğinde, çok utanacağımı içten içe biliyordum. Yıldızların süslediği gece siyahı, şafağın kanı olan mavi, güneşin erittiği sarı bir tuvalin üzerine dökülmeye başlamıştı ve o tuval bendim.

Tüm renkler birbirine karışıyor, kıpkırmızı bir manzara oluşturuyordu, ardından o kıpkırmızı manzaranın içine koyu mor gölgeler yayılmaya başlıyordu.

"Çok cesursun," diye fısıldadı.

"Belki."

"Belki dediğin zaman bunu evet olarak algılıyorum."

Gözlerimi yumdum, onu görmek istemiyordum. "Belki." Gözlerimi açtım, onu görmek istiyordum.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ama bu kıvrım o kadar sönüktü ki, sanki gecenin kül tablasında binlerce yıldız söndürülmüştü. "Çok kurnazsın, Yanardağ."

Gözlerinin içine bakarken, "Bana böyle seslenmen tuhaf hissettiriyor," diye fısıldadım.

"Neden?"

"Tuhaf işte."

Gözleri, yanan bir ormanın küllerinin havaya uçup oluşturduğu gri bulutlara benziyordu.

"Hoşuna gitmiyor mu?"

"Hayır," diye karşı çıktım. "Öyle demedim."

"Hoşuna gidiyor yani?"

"Öyle de demedim!"

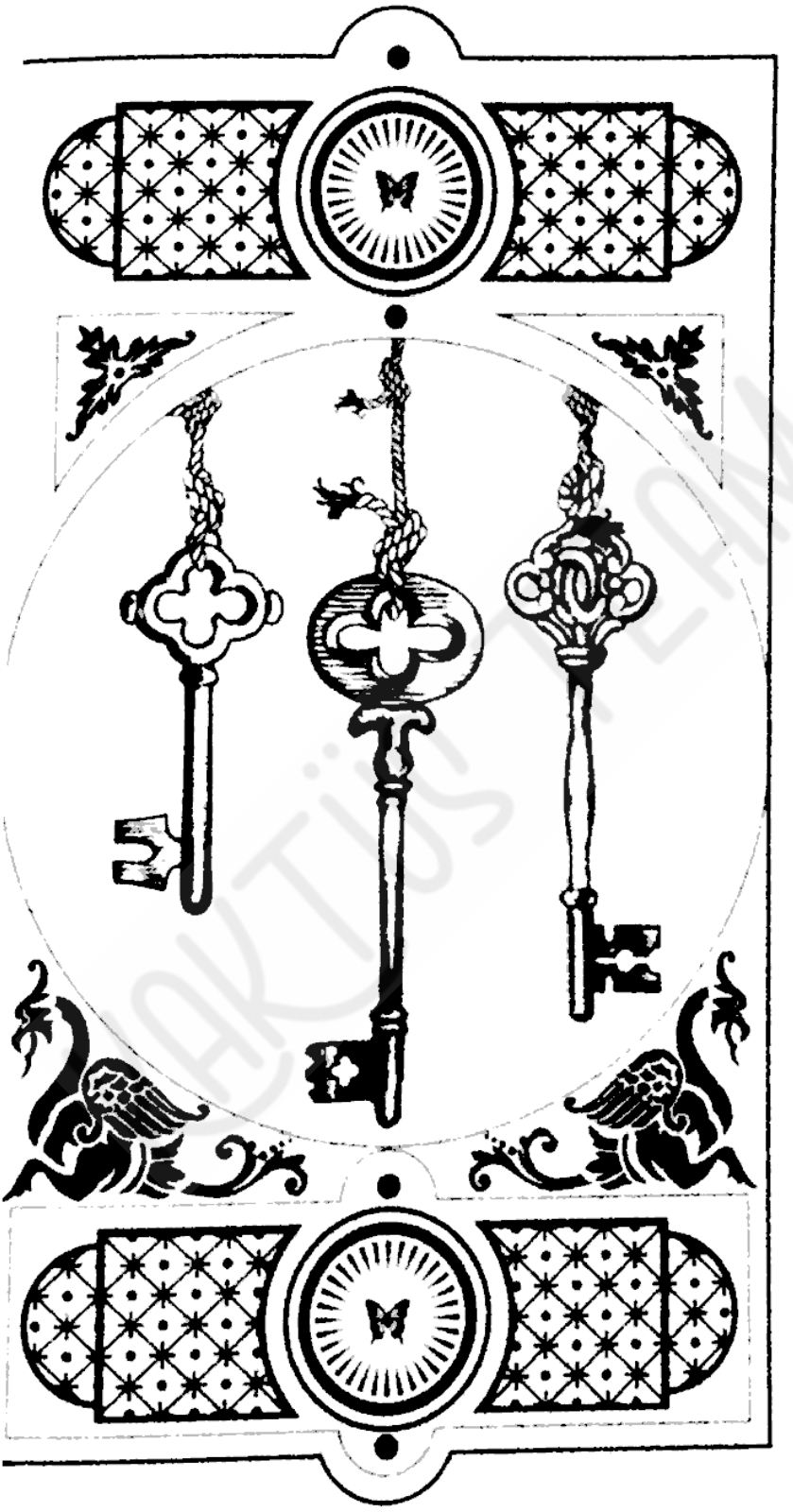
Alnını alnıma bastırırken hafifçe güldü. "Sen nasıl bir dengesizsin ya," diye mırıldandı.

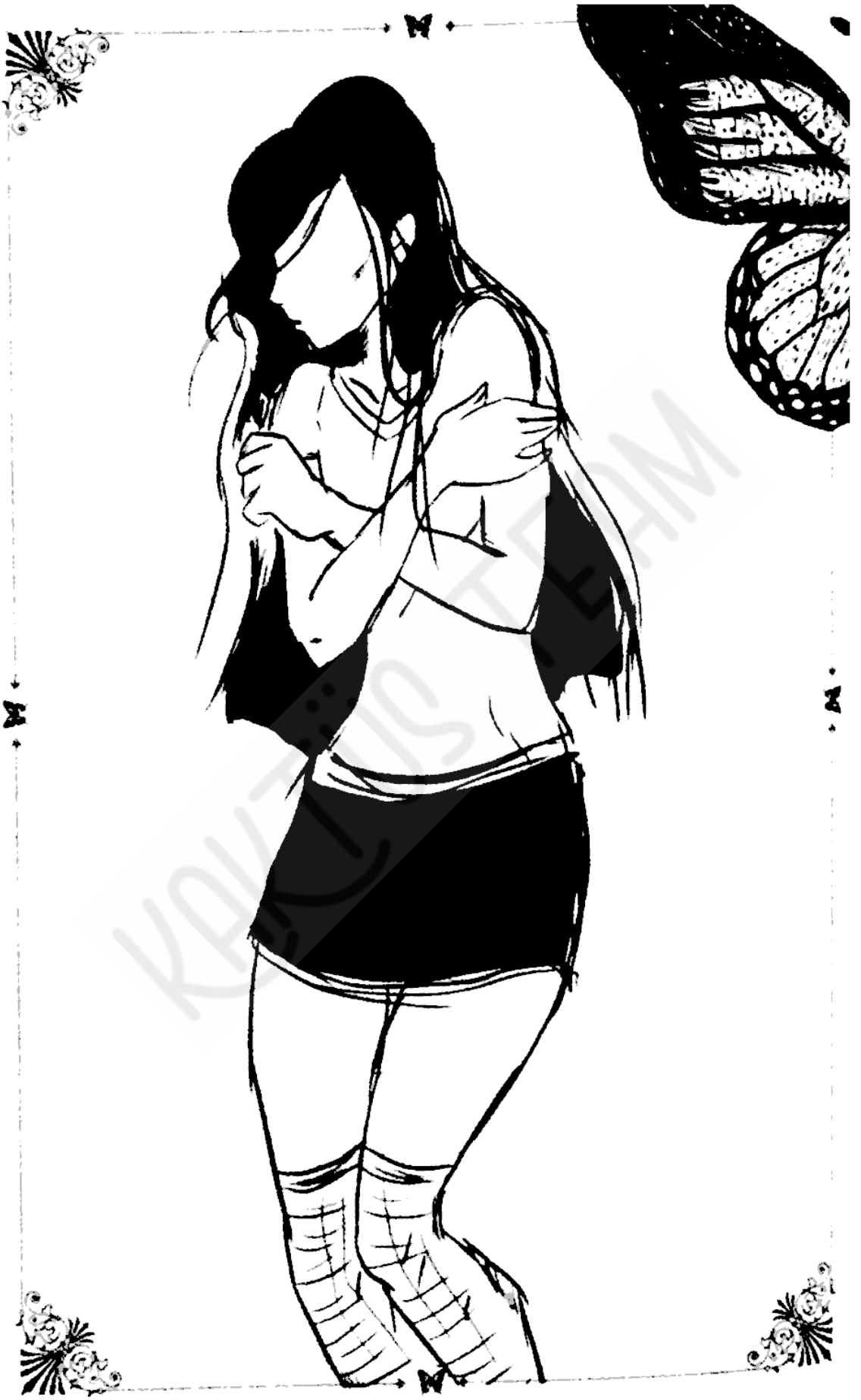
Dudaklarımı öne uzatarak homurdandım. "Ne dengesizliğimi gördün şimdi?"

"Seni var ya, teraziye koysak, teraziyi bozarsın sen..." Burnunu burnuma sürttü. "Öyle bir dengesizlik."

Gözlerim şefkatle kısılırken kollarımı onun incecik beline sardım ve derin bir nefes aldım. Onun yanındayken nefes almak, sadece yaşamak değildi. Onun yanındayken nefes almak, yaşadığını hissetmekti. Bu kadar acı bir şeyin, bu kadar iyi hissettirmesi de sanırım benim kanserimdi.

KAKTÜS TEAM

16. SAHNE

Tanrı, gökyüzüne diktiği güneş denen parlak düğmeyi çözdü, akşama az bir vakit kalmıştı. Pencereden içeri sızan lacivert renkteki ışık, gökyüzünün giydiği gömleğin kumaşının rengindeydi.

Tek tek ayırarak maşanın kızgın demirine doladığım saçlarım, onları ne zaman hür bıraksam, bir yılan gibi kıvrılarak belime dökülüyordu. Karşısında durduğum aynanın üzerine asılmış birkaç not, aynanın çerçevesine yerleştirilmiş beyaz ışıklar vardı. Defne hemen arkamda akşam giyeceği kıyafeti seçmeye çalışırken oldukça kararsız görünüyordu. Aynaya düşen yansımasına bakıyor, yüzünün aldığı şekilleri izlerken aslında eğleniyordum.

Billur siyah, transparan gömleğini gösterip, "Bu çok mu iddialı olur?" diye sorunca bakışlarım aynanın yüzeyinde hareket etti, yavaşça Billur'u buldu. Gömlek çok iddialı bir parçaydı fakat Billur'un bu tarz parçaları taşıyabildiğini biliyordum. Bedeninin askısı, iddialı parçalar için yaratılmıştı.

"Bence çok güzel," diye mırıldandım. "İçine büstiyer mi giyeceksin?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Sen ne giyeceğine karar verdin mi?"

"Fark etmez benim için."

Bir süre yüzümü izledi. Beni anladığını, ne hissettiğimi gördüğünü biliyordum. "Ne giyersen giy, çok güzel olacağını bildiğim için artık kıyafetlerine karışmıyorum," diye fısıldadı ve bakışlarını Defne'ye çevirdi. "E.e, sana yardımcı olayım mı?"

"Hiç fena bir fikir değil," dedi Defne yanaklarının içini şişirerek.

Saçlarımı tamamen maşaladıktan sonra hafifçe silkeledim ve sol omzumun üzerine atıp makyaj masasının önüne sıraladığımız makyaj malzemelerine baktım. Yüzümü biraz nemlendirmem gerekiyordu, son zamanlarda tenim çok kuruydu. Bedirhan'ın tavsiye ettiği nemlendirici kremi yüzüme sürdükten sonra bir süre bekledim ve göz makyajımı yapmaya başladım. Gözlerimi koyu tutup, dudaklarımı nötrlemeyi düşünüyordum. Siyah, buğulu bir göz makyajı yaptıktan sonra gözlerimin üst ve alt içlerine siyah bir göz kalemi çektim. Kirpiklerime maskara yardımıyla olduğundan çok daha hacimli bir görüntü kazandırdıktan sonra toprak rengi bir ruj sürüp makyaj masasından kalktım.

Basit siyah bir kot, siyah gömlek ve siyah, yapay bir kürk giyecektim. Kürkü giyecek olma sebebim, üzerime giyeceğim gömleğin gerçekten ince olmasıydı. Defne sonunda Billur'un da yardımıyla giyeceği parçayı seçmiş, çoktan giyinmişti. Üzerinde boyundan bağlamalı, kırmızı tonlarındaki birkaç farklı rengi içinde barındıran uzun bir elbise giymişti. Elbisenin üzerine şık bir ceket alacaktı. Güzel görünüyordu. Billur renkleri nasıl kullanacağını biliyor, Defne de renkleri üzerinde taşıyabiliyordu.

Kıyafetlerimi giyip, topuklu botlarımı da ayağıma geçirdikten sonra odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Alt kattaki telefon çalıyordu, Bedirhan gece üst katın telefonunun fişini çektiğinden üst kattaki telefon sessizdi. Telefon çaldı, çaldı, çaldı... Açan olmadı. Tam merdivenlere yönelmiştim ki, dış kapının açılıp kapandığını duydum ve bir an tüm seslere dikkat kesildim.

"O elindekiler ne öyle?" diye sordu Sergen alt kattan.

"Bilmiyorum," dedi Bedirhan. Onu göremesem de dudak büzerek omuz silktiğini hayal edebilmiştim. "Biri kapının önüne bırakmış. Kargocu olsa kapıyı falan çalardı."

"Yine bir şeyler mi sipariş ettin yoksa?"

"Dedim ya, sipariş olsa kargo getirirdi."

"Paketi açıp bakalım," dedi Sergen temkinli bir sesle.

"Ay bomba mı var yoksa!"

"Bedirhan..." Sergin'in gözlerini devirdiğine emindim. "Biz bizeyken girme bari bu rollere."

"Alışkanlık," dedi Bedirhan aniden ciddileşen sesiyle. "Elimde olmadan rol yaparken buluyorum kendimi."

"Kızın önünde de yapıyorsun bunu." Adımlarım sekteye uğradı. Aslında insanların yaptığı konuşmaları dinlemeyi sevmiyordum. Sonuçta her zaman için duymak istediklerimi duymazdık. "Anlamıyoruz sanma. Billur'dan bahsediyorum. Aranızda bir şeyler başlayacaksa bile, sen böyle devam ettiğin sürece çok fazla ilerleme kaydedemezsiniz. En azından ona gerçekleri anlatırsan seni anlayabilir."

"Beni olduğum gibi kabul edebilen bir kadın o," dedi Bedirhan aniden. "Eğer özümde de böyle bir adam olsaydım, yani süsü püsü, gösterişi gerçekte de bu kadar çok seviyor olsaydım, onun beni bu şekilde de kabul edebileceğini şu an görebiliyorum. Ama onu bir şeylerin içine sürüklemek de istemiyorum."

"Sürüklemeye başlamışsın çoktan."

"Hayır," diye itiraz etti. "Deniyorum."

"Billur'un bir şeyleri bilmeye hakkı var. Belki bir şeyleri bilirse, ikiniz için de daha kolay olur. Dediğim gibi, seni anlayacağını düşünüyorum. Neden kendine hiç şans vermiyorsun?" diye sordu Sergen, sesi ciddiydi. Bir bardak dolusu kül yutmuş gibi olduğum yerde dururken, aslında Sergen'e öyle çok hak veriyordum ki. Billur,

Bedirhan'ın başına gelenleri bilseydi, belki de onlar için işler çok daha kolay olabilirdi.

"Ailem düşündükleri gibi olmadığımı öğrenirse, eski defterler tekrar açılabilir," dedi Bedirhan kuru bir sesle.

"Şu an onların soyadlarına leke sürdüğünü düşünüyorlar. Artık senin tam tersi bir adam olduğunu öğrenseler bile peşine düşmeyeceklerdir. Sen Halfeti'de dedikodunun yayılmasını sağladın zaten."

"Anlamıyorsun," dedi Bedirhan sessizce. "Tüm bunları abime olan sadakatimden yaptığımı düşünerek ve herkese düşündürerek ortalığı tekrar karıştırabilirler. Oraya dönmeyeceğim Sergen."

"Orava dönmene izin vermeyiz."

"O zaman şu an olduğum adama katlanmak zorundasınız."

Sergen'in, Bedirhan'a dikkatle baktığını hissedebiliyordum. Yaşanan bu sessizlik onların bakışmasından doğmuştu. "Billur ile olmayacak mı?" diye sordu Sergen bu kez, sesi daha sakın çıkmıştı.

"Olabilmesinin imkânı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"En başta Merve ve abim hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" diye sordu Sergen bir anda. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, sanki kulaklarım göğsümde, kalbim kulaklarımdaydı. "Onlar için ne demiştik? İmkânsız olduğunu, abimin bu kadar küçük bir kızla beraber olamayacağını, Merve'nin sonunda abimden kaçacağını... Bunları konuşmadık mı seninle? Bak, ne oldu? İkimiz de yanıldık. Kız yalnızca yirmi yaşında olmasına rağmen yaşanan her şeyi büyük bir ağırbaşlılıkla karşılıyor. Annesinin cesedini gördü, annesi kendini koridorun ortasına asmıştı. Tıpkı abimin annesinin cesedini gördüğü gibi. Onlar birbirlerine çok benziyor. Bunu kabul etmek bizim için zordu, hâlâ zor ama artık inanıyoruz çünkü bizi inandırdılar. Billur ve sen... Birbirinize benziyorsunuz. İkiniz de kendine ait olmayan deriler giymiş, içerideki yaralı deriyi saklamaya çalışan aynı türden yılanlar gibisiniz. Ne kadar kaçarsan kaç, olmayacak

dersen de, olacağını görebiliyorum. Tuttuğunu kopartttığın için mi onun elini tutmuyorsun? Onu kopartmaktan mı korkuyorsun?"

"Belki," dedi Bedirhan. Sanki üzerinde bir tabut kapağı kapalı duruyordu, bir tabut kapağının altından konuşuyordu.

"Kaçmayı bırak. Çünkü benim tanıdığım Bedirhan asla kaçmadı. Sadece kılık değiştirdi."

Bedirhan hiçbir şey söylemedi. Sessizlik tıpkı tavan gibi odanın içine çöktüğünde, merdivenleri yavaşça inmeye başladım. Benim varlığımı fark ettikleri anda ikisi de salonun farklı noktalarına giderek birbirlerinden uzaklaştı.

Son merdiveni de indikten sonra bakışlarım Bedirhan'ı buldu. Çoktan giyinmiş, saçlarına şekil vermişti. Üzerinde bordo, dar bir gömlek vardı ve gömleğin ilk iki düğmesi açık duruyordu. Altındaki siyah kumaş pantolon uzun bacaklarını sarmış, inceliğini ortaya sermişti. Elinde iki tane paket vardı, paketlerden biri simsiyah, diğeri alacalı bulacalı duruyordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi çapkın bir şekilde gülümseyip göz kırparak.

"Gömlek çok yakışmış," dedim aynı şekilde gülümseyerek. Bedirhan'a karşı içimde gerçekten garip bir sevgi besliyordum. Neden bilmiyordum ama bazen onda bir abi şefkati buluyordum. Sanki aynı evin içinde sık sık kavga eden iki abi kardeş gibiydik.

"Kızıma mı asılıyorsun Bedirhan?" Sesin sahibini en çok da kalbim tanıyordu. Sertçe yutkunup sesin geldiği yöne doğru baktığımda, Karan'ın siyah, dar ve boğazlı bir kazakla mutfaktan çıktığını gördüm. Siyah kot pantolonu bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmıştı. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamış, kalın ve damarlı bileğine siyah, mat bir saat takmıştı. İnanılmaz derecede genç ve tazelenmiş görünüyordu.

"Ay yok!" dedi Bedirhan gülerek. "Hiç tipim değil bu benim..."

"Senin tipin kırmızı kafalı kadınlar mı?" diye takıldı Karan ona.

"Teessüf ediyorum, Damperli Kamyon Bey."

"Abi bu sana kamyon diyor, döveyim mi?" Sergen, Bedirhan'a cins cins baktı.

"Sergen ben sana Noel Baba kostümünü çıkarabilirsin demiş miydim, abicim?"

"Ama abi dışarıya da mı onunla..."

Bedirhan aniden, "Merve," deyince ona doğru baktım. Elindeki paketlerden birini açmıştı. Bakışlarımız birbiriyle tokuşunca, "Bir gelsene," diye fısıldadı.

Ona doğru yürürken, "Ne oldu?" diye sordum. Billur ve Defne birlikte merdivenlerden aşağı iniyordu ama onlara bakmadım. Bedirhan gözlerini pakete indirip, "Bu paket sana," dedi kısık bir sesle.

"Nasıl yani?"

"Üzerinde adın yazıyor."

"Nasıl ya?" Bedirhan'ın elindeki pakete baktım. Bir başka paketin içindeydi, paketin üzerinde benim adım yazıyordu ama Merve değildi yazan ismim, Asi'ydi. Kaşlarım anında çatıldı. Bana Karan'dan ve Billur'dan başka Asi diyen hiç kimse yoktu. Bedirhan'ın elindeki paketi alıp koltuğa oturdum. Bedirhan renkli paketi de açtıktan sonra, "Ala kim be?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

Gözlerim şokla irileşti.

Geçmişin kan lekeleriyle dolu bir paketi tutuyormuşum gibi irkildiğimde, Defne'nin de olduğu yerde öylece donup kaldığını hissedebiliyordum. Bir uçurumun dibinde iki kız kardeş öylece dikiliyorduk, üzerimizdeki elbiselerin etekleri rüzgârın kollarında dans ediyordu. Benim simsiyah elbisem ne kadar karamsar görünüyorsa, Defne'nin rengârenk elbisesi o kadar hayat dolu ve canlıydı.

Tıpkı ona verilen ama kimliğinden çıkartılması için gecelerce ağladığı ilk ismi gibi.

Ala Defne Karakuyu.

"Ala mı?" döküldü dudaklarından ablamın. Şu an benden ve Defne'den başka kimse bu ismin hikâyesini bilmiyordu. Bir zamanlar sahip olduğu bu isim, yıllar sonra tekrar önüne çıkmıştı. Ala. Babaannemin ablam doğmadan önce ablama koyduğu isim. Babaannemin vefatından hemen sonra, ablam bir daha kimsenin ona Ala demesine izin vermemiş, gecelerce ağlayarak kimliğindeki Ala ismini sildirmişti.

Bu ismi kim bilebilirdi ki? Bizim dışımızda...

"Ala kim?" diye sordu Sergen kaşlarını çatarak.

Paketi sıkıca kavrayıp ablama baktım. Merdivenin sonundaki tırabzana tutunmuş, bembeyaz kesilmiş bir yüzle Bedirhan'a bakıyordu. Dudakları birkaç kez aralandı, ardından kapandı ve sertçe yutkundu. Bedirhan, "Defne?" dedi sorar gibi. "İyi misin?"

"Ala benim," dedi bir anda ablam, dilinin bağı çözülmüş, bu iki kelime dilinden paldır küldür yuvarlanmış ve kan leş içinde ortamıza serilmişti. Karanlıkta bizi bekleyen o canavarın nefesi sırtımıza çarptığında, önünde durduğumuz uçuruma düşmemek için ele ele tutuşmuştuk.

Ortaya bıçak gibi saplanan sessizliğin sapında şaşkınlığın bayrağı dalgalanıyordu.

"Ablamın kimlikten sildirdiği ismi," diye devam ettim. Ablamın konuşmaya mecali yokmuş gibi hissediyordum. "Bu ismi ona babaannem vermişti."

"Anladım," dedi Bedirhan soğukkanlı bir şekilde. "Defne, bu paketi açmak ister misin?"

Ablama baktım. Tedirgin gözlerini usulca pakete indirdi. Yavaşça başını sallayarak, "Evet," diye fısıldadı. "Ben onun içinde ne olduğunu merak ediyorum."

Bedirhan paketi ablama uzattı ve ablam paketi Bedirhan'ın elinden alıp hemen yanıma oturdu. Gözleri bir an için benim elimdeki pakete kaydı, ardından bakışları kahverengi gözlerime bir mısına atarak orada saklanan yaralı balığın pullarına saplandı.

Bakışlarımı ablamın sarmaşık gibi boğazıma dolanan gözlerinden uzaklaştırıp önümdeki pakete indirdim. Omuzlarıma tırmanıp, oradan sarkarak kalbime atlayan, atladığı kalbimde oradan oraya zıplayan hisler o kadar ağırdı ki... Bir süre ne yapacağımı bilemez şekilde elimdeki pakete baktım. Defne benden önce davranarak paketi açtığında tüm gözler bir anda ona dönmüştü. Göz ucuyla ona doğru baktım.

Açık kahverengi, elaya yakın renkteki sıcak gözlerinde garip bir parıltı görür gibi oldum. Yorgun gülümsemesi dudaklarının vidasını gevşetti. "Bu bir ayna," diye fısıldadı. Bakışlarım su gibi akarak elindeki şeye indi.

Ahşap, el oyması bir ayna... Aynanın hemen altında küçük bir çekmece vardı. Küçük bir sandığa benziyordu. Defne yavaşça çekmecenin küçük kulpunu tuttu, kendine doğru çekmesiyle birlikte çekmece açıldı ve kutudan tatlı bir melodi yayılmaya başladı.

Çekmecenin içinde, melodinin yükseldiği yerde rengârenk farlar vardı. Farkında olmadan dudaklarım aralandı. Rengârenk göz farları. Defne'nin her zaman kullandığı saçma sapan ama onun çok sevdiği renklerden oluşuyordu ve yan yana tıpkı bir gökkuşağı gibi görünüyordu.

Aynanın üzerindeki ahşap yüzeyde, *'Takvim yapraklarının sana renklerini geri vereceği bir yıl geçir Ala.'* yazıyordu.

"Bu harika bir şey," dedi Billur bize doğru yaklaşırken. Ayağındaki topuklu ayakkabıların topuğu zeminde saatin her bir adımında çıkardığı sesleri çıkarmıştı. "Sen de açsana Buzlar Kraliçesi."

Olmadık yerlerde, olmadık şekilde hissetme huyumdan ölesiye nefret ediyordum. Sanki ben gökyüzünde süzülerek uçan bir kek-

liktim ve tüm avcıların gözü benim kara kanadımdaydı. Öyle hissediyordum. Nedense, bu paketin içinde beni kanadımdan vuracak bir avcının parmakları arasında tuttuğu tüfeğin mermisi varmış gibi geliyordu bana. Bir armağanı bile cehennemden gelmiş bir taş olarak görebilecek kadar günah şurubu içmiştim.

"Aç şunu," dedi Karan kaşlarını çatarak. Aslında ona bakmamıştım ama o biçimli kaşlarını çattığını görmesem bile biliyordum. Onun ses tonunun mimiklerini ezberlemiştim.

Paketi açtım. Kendimi sakladığım yerden çıktım ve onu avuçlarımın içine aldım. Bu bir anahtardı. Beyaz altından yapılmış zarif bir zincirin ortasında duruyordu. Büyüktü, tam kalbinin ortasında koyu mor parıltılı ve değerli bir taş asılı duruyordu. Sanki anahtarın kalbi, o koyu mor taştı. Anahtarın etrafı hırpalanmıştı, kırıklarla doluydu. Yutkundum.

Bu anahtar bana benziyordu.

Kolyeyi içinde saklayan paketin iç kısmında ise şöyle yazıyordu:

'Takvim yapraklarının sana kalbini geri vermesine izin ver Asi.'

Hiç kalbiniz yerinde duruyor mu diye elinizi göğsünüzün üzerine koyup, orayı yokladığınız oldu mu? Kalbim o kadar doluydu ki, içine iğne atılsa, ben bile kalbime batıyor olmasına rağmen o iğnenin yerini bulamazdım.

"Takvim yaprakları," diye fısıldadım kendi kendime ama üzerinde durmadım. Kolyeyi yavaşça paketin içine geri bırakırken bakışlarım Defne'ye kaydı. Kahverengi tonlarındaki göz makyajı akacak gibi görünüyordu çünkü gözleri dolmaya başlamıştı. Bunu bize yollayan kimdi? Aklım almıyordu. Önüme yatırabileceğim bir isim yoktu.

Karan sorgulamadı. Hatta ortamdaki kimse bizi sorgulamadı. Evden çıkarken Yetim'in mamasını, suyunu, oyuncağını ve kumunu evin ortasında bırakmıştık. Her ne kadar bu Bedirhan'ın hiç hoşu-

na gitmese de bir yorumda bulunmamıştı. Karan'ın Range Rover'ı yeterince geniş olduğundan hepimiz onun aracına binmiştik. Yol boyunca emniyet kemerimin tokasıyla oynayarak gelen o paketi, paketin içindeki kolyeyi düşünmüştüm. Neden ve nereden gelmişti bilmiyordum ama bir yanım zaten bunu öğrenmek istemiyordu.

Şehrin ışıkları bugünün önemini fısıldıyordu. İnsanların içinde daima yanan, ateşin ilk icadından beri sönmemiş olan bir yaşama arzusu vardı. Küçük bir market kasabının bile camlarında yanıp sönen yılbaşı ışıklarını, camlara yılan gibi dolanarak tutturulmuş yılbaşı süslerini görebilirdiniz. Şehir o kadar ışıl ışıldı ki, ben bir geceydim ve şehir sokaklarımda yanan sokak lambalarıydı.

Aracın içine tümör gibi yerleşerek yavaşça büyüyen sessizliğin sebebi Defne ve bendim. Bunu anlayabiliyordum. Asla gitmeyeceğim bir şehirden ev tutmuşum gibi hissediyordum. Önümde akıp giden yolu izliyordum. Öyle dikkatli izliyordum ki, sanki aracın önünde bir cam yoktu, bir sinema perdesi vardı ve perdeye kanlı bir vahşet filminin görüntüsü yansıtılmıştı.

"Abi, saat daha akşamın altısı," dedi Sergen. "Yemek için çok erken değil mi?"

Saat akşamın altısı olmasına rağmen karanlık neredeyse tam anlamıyla çökmüştü. Gökyüzü laciverttti. Havanın ne kadar soğuk olduğunu bilmek için araçtan inmek gerekmiyordu. Göğü kaplayan renk bile soğuğu ele veriyordu. Bir ninni gibi korkunç hikâyeler fısıldayan rüzgârın sesi sanki aracın içindeydi. Karan dikiz aynasından Sergen'e baktı.

"Hemen yemeğe geçmiyoruz zaten. Bedirhan'ın Şemsiyeli Sokak'ta bir işi varmış."

Bakışlarım dikiz aynasından Bedirhan'a doğru kaydı. Gözleri camdan akıp giden yoldaydı. Adının geçtiğini fark edince sökülmeye başlamış bir kazağın yere toplanan yünden ipleri gibi ağır ağır

bize doğru baktı. "Evet," diye mırıldandı, sesi bu kez neşeden kilometrelerce uzaktaydı. "Dilek feneri alacağım."

"Dilek balonu mu demek istedin?" diye sordu Billur.

"Fener de deniyor ona," dedi Bedirhan. "Evet."

Sonunda sessizlik bir canavarın dişleri tarafından parçalara ayrıldığından, "Dilek balonu mu uçuracaksın?" diye sordum. Aynada buluşan gözlerimiz cansız bir bakışmanın tohumlarını çatlattı.

"Evet. Siz de uçurmak ister misiniz?"

"Ben isterim," dedi Defne sonunda konuya katılma cesareti göstererek. Araca bindiğimizden beri çok sessiz ve dalgın görünüyordu.

Sergen ondan beklenmeyecek şekilde, "Ben de," dedi aniden. Araç Şemsiyeli Sokak'ın olduğu köşeyi dönünce bakışlarım Karan'a tutundu. Aracı kaldırım kenarına çekti ve orada ustaca park etti. Emniyet kemerimi çözüp araçtan inerken, üzerimdeki kürke rağmen dondurucu soğuğun tüm kemiklerimi titreteceğini biliyordum ve öyle de olmuştu.

Etrafımdaki her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibiydi. Hemen dibimden geçen beyaz Toyota Corolla bir kaplumbağadan daha ağır bir şekilde yanımdan geçip gitmişti. Karan bana doğru dolanırken sanki bin asır geçmişti. Defne o kadar ağır bir şekilde karşıdan karşıya geçiyordu ki, o an bunun zihnimin bir illüzyonu olmadığını sanarak az kalsın hızlanması için ona bağıracaktım. Olanları algılamaya çalışırken Karan'ın büyük eli elimin içine kaydı, avuçlarımız birleşti ve parmaklarımız bir makinenin dişlileri gibi birbirlerini kapana kıstırdı.

Şemsiyeli Sokak'ta ilerlemeye başladık. Herkes birkaç adım önümüzde yürüyordu. Şehir öylesine kalabalıktı ki, sanki evinde oturan tek bir insan bile kalmamıştı, sanki tüm dünya önümüzde ilerliyordu.

"Çok kalabalık," diyebildim, yüzüm soğuktan resmen buz tutmuş, donmuştu.

"Böyle günleri bu yüzden sevmiyorum," dedi tok bir sesle. Kafamı kaldırıp ona baktım. Bakışları bir mızrak gibi doğrudan ileriye saplanmıştı. Pusulası avucunun içinde duran, okyanusun dev dalgalarına gemisiyle karşı koyan bir kaptana benziyordu. Güvertesinde binlerce ölü yetimi karaya taşımak için dümeni kırıyor, pusulayı avuçluyor, ölümcül dalgaların içinden bir samuray gibi sıyrılıp geçiyordu.

"Bedirhan," diye fısıldadım gözlerim bu kez Bedirhan'a doğru kaydığında. "Çok hüzünlü görünüyor şu an."

Karan bana bakmadan, "Ailesini bir yılbaşı gecesi terk etti," dedi kuru bir sesle.

Kaynar su içmiş gibi irkildim. "Kötüymüş. Yeni yılı kutlayacağı için çok heyecanlı görünüyordu oysa..."

"Hiçbir şey göründüğü gibi değildir Çakıltaşı."

Ona baktım ama bana bakmadı. Dilek fenerlerinin satıldığı büyük bir mağazanın önünde durduğumuzda, etrafımızda akıp giden kalabalığın uğultulu sohbetleri kafamın içinde dolanıyordu. Deniz'in ne giydiği umurumda değildi, Tuğba kimle birlikte olacağının hesabını yapıyordu, Sibel, Orkun'u ekmişti... Bana neydi tüm bunlardan? Neden her şeyi bu kadar net duymak zorundaydım? Zihnim, içine fısıldanan tüm cümlelerin üzerinden avuçlarında tuttuğu kara mürekkepli kalemle geçiyordu.

Ellerim Karan'ın ellerinden ayrıldığında artık Karan da Bedirhan ile birlikte mağazanın içindeydi. Billur ve Defne sessizce bir şeyler hakkında konuşuyor, Sergen öylece dikilmiş karşısında duran ışıklı vitrini izliyordu ama baktığı şey vitrindeki ışıklar olsa da gördüğü şeyin bu olmadığını biliyordum.

Yeni yılda insanlar birbirlerine hediye alırdı. Daha önce hiçbir yeni yılda bana hediye alınmamıştı, ben de birine hediye almamıştım. Sınıfta yapılan yeni yıl çekilişlerine bile katılmaz, kuralardan

köşe bucak kaçardım. Böyle şeyler bana göre değildi. Şimdiyse bir yanım birilerine hediye vermek, onların yüzündeki mutluluğu görüp huzurla dolmak istiyordu. Sanırım bunun için biraz geç kalmıştım. Yanımda, yani kot pantolonumun cebinde bir süredir yanımda taşıdığım bir miktar para vardı ama yeterli vaktim yoktu. Bu para, bana annemin verdiği son paraydı.

Annemin verdiği bu parayı ölene dek saklayabilirdim. Ama biliyordum, annem öyle nahif bir insandı ki, eminim şu an bir yerlerde beni izliyorsa, o parayla arkadaşlarıma hediye almamı isterdi. Arka cebimde, her zamandan daha da ağır gelen paranın varlığını hissedebiliyordum. Olduğum yerden uzaklaşmadan hemen önce Sergen'e yaklaştım ve "Karan için bir şeyler bakacağım," diye fısıldadım. Gözlerini indirip yüzüme baktı. Sokak çarşının içinde olduğundan burada her şeyi bulabilmem mümkündü. "Beni idare edebilir misin?"

Sergen, "Mağazanın sahibi abimin yakın bir tanıdığı," dedi gergin bir sesle. "Bir konu hakkında konuştuklarına eminim. Adam ne zaman abimi yakalasa konu konuyu açar. Çok zamanın yok. Gecikme."

Başımı hızla salladım. "Bu iyiliğini unutmam."

"Tabii ya," dedi alayla. "Yine bana uyku ilacı verip arabamın anahtarını aşırırsın."

Yanaklarım ısınırken, "Bunu hâlâ unutmamışsın..." diye homurdandım.

"Karan Çakıl'ın gazabına sen uğramadın, ben uğradım. Bir asır boyunca nefes alsam bile o anı unutmayacağım."

"Üzgünüm," diye fısıldadım gözlerimi kaçırarak. "Sadece..."

"Merve... Abim mağazadan dışarı adım atmadan hemen önce ona ne alacaksan al, tamam mı? Başımı tekrar belaya sokmanı istemiyorum. Hadi, hızlan."

Başımı hızlıca sallayarak oradan uzaklaştım. Billur ve Defne öyle çok dalmışlardı ki, uzaklaştığımı anlamamışlardı bile. Mağazaların önünden geçerken ilgili gözlerle vitrinleri inceliyordum. Bir kazak... Bir kazak onun için basit bir şey olacaktı. Atkı, eldiven, bere, pantolon? Bunlar da klasikti. Yine de diğerlerine bu tarz klasik şeyler alabilirdim. Bir mağazadan hızlıca herkes için birer kazak alıp oradan ayrıldım ama Karan için bir kazak almamıştım. Bir saat dükkânının önünden geçerken bakışlarım vitrindeki pahalı saatlerin üzerinde takılı kaldı. Belki de en klasiği bir kol saatiydi... Ama Karan saat kullanmayı seviyordu.

Mağazanın büyük, cam kapısını iterek içeri girdim. Kalabalığın bedenime çarpıp, bedenimi yıkmaya çalışan o dev dalgası kapının arkasında kaldı. İçeride hafif bir klasik müzik çalıyor, çok ağır olmayan hafif bir koku insanı kollarının arasına alarak sarıp sarmalıyordu. Genç, uzun boylu bir kadın, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Kemik gözlükleri burnunun kemerinin üzerinde asılı duruyordu. Kalem eteği yüksek beldi, gömleği eteğinin içine sokulmuştu ve jilet gibi ütülü görünüyordu.

"Saatlere bakacaktım," dedim nefes nefese. "Erkek kol saati."

"Tabii ki." Genç kadın beni camekânların olduğu yere doğru yönlendirdi. Camekânların hemen altına yerleştirilmiş bir sürü şık saatler hemen orada duruyordu. "Kafanızda bir fiyat aralığı var mı?"

Kadına baktım. Karan'ın bir kol saati bile bir araba fiyatındaydı. Ben çok pahalı bir şey alamazdım. Üstelik birkaç kuruş bile olsa cebimde anneme ait olan paradan biraz kalsın istiyordum. Elimdeki poşetleri yere koyduktan sonra siyah kayışlı bir saati göstererek, "Bu ne kadar?" diye sordum.

"1500 lira," dedi genç kadın gülümseyerek. "Çok zarif bir seçim."

Diğer Merve kafasını kaldırıp bomboş gözlerle bana baktı. Uzun zamandır göz göze gelmediğim, neredeyse yok saydığım, öldü bildiğim o kadının yine orada olması, zihnimi örten duvardan yukarı

tırmanarak gözlerini yüzüme dikmesini beklemiyordum. *"Bu kadar paran yok,"* dedi can çekişir gibi çıkan sesiyle. *"Buradaki saatler çok pahalı. Alamazsın."*

"Daha uygun bir model yok mu?" diye sorduğumda, genç kadının gözlerinde uçuk kaçık da olsa beliren o şefkati görür gibi oldum. Gözlerimi hızla gözlerinden uzaklaştırdım. Tam şu an mağazadan apar topar kaçar gibi çıkmak istiyordum. Bana böyle bakılmasından ölesiye nefret ediyordum.

"Siz ne kadarlık bir şey arıyorsunuz?"

Gözlerim kol saatlerinde dolanırken, "Bilmiyorum," diye fısıldadım mahcup olmuş küçük bir çocuk gibi.

Mağazanın kapısı bir kez daha aralandı. Gelenin kim olduğunu merak etmiyordum ama daha fazla rencide edilmek istemediğimden sırtımı kadına döndüm ve o an kapının önünde dikilen kişiyle karşılaşmayı gerçekten beklemiyordum.

Enis.

Ela gözleri gözlerimin kahverengi tabutunun üzerini bayrak gibi örttüğünde, ikimiz de olduğumuz yere âdeta mıhlanmıştık. Onu görmeyi beklemiyordum. Günlerdir birbirimizin topraklarından değil, arazilerinin olduğu yerden bile geçmiyorduk. Şimdiyse onunla aynı toprak parçasının üzerinde öylece dikiliyorduk ve arazide kulakları uğuldatan bir rüzgâr esiyordu.

Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Onu gördüğüme şaşırmıştım.

Aklımdan dışarıya ittiğim düşünceler arasında Enis'in ismi de vardı. Bir süre kapının girişinde öylece dikildi ve yüzümü inceledi. Yüzümde çok ağır olmasa da makyaj vardı ve giyinmiştim, gece için bir şeyler planladığım gün gibi ortadaydı. Acaba hakkımda ne düşünecekti? Herkes evimi benim yaktığımı değil, evimin kazayla yandığını biliyordu muhtemelen. Üstelik artık annem de yoktu. *Evi yanmış, annesi intihar etmiş bir kızın bu kılıkta sokakta ne işi var.*

diye düşünür müydü? Ne düşündüğü zerre umurumda değildi ama bu düşüncenin varlığı bile zihnimin açık bir yara gibi sızlamasına, kanamasına neden olmuştu.

Yerdeki torbaları aldım ve kapıya doğru yürüdüm. Tam kapıdan çıkacaktım ki, "Nasılsın?" diye sordu kısık bir sesle.

Duraksadım. "Aynı," diye fısıldadım.

"Uzun zaman oldu."

"Çok da uzun sayılmaz," dedim, sesim bir sonbahar yaprağının iskeletinin üzerine basıldığı anda çıkardığı o sesi anımsatmıştı bana.

Genç kadının gözlerinin ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum. "Anladım," dedi Enis. Yavaşça kapıyı açtı ve geçmem için bana yer verdi. Kendimi tekrar o kalabalığın içine attığımda, o da benimle birlikte mağazadan çıkmıştı. Kaldırımda birlikte yürümeye başladık ama o kadar gergin hissediyordum ki, dirseğimle ona vurup ondan uzaklaşmak istiyordum. "Finallere az kaldı," dedi tekrar konuştuğunda. "Çalışıyor musun?"

Ona, benimle dalga geçip geçmediğini sorgulayan bir bakış attım. Cevabı almış gibi başını yavaşça salladı. Ağır adımlarla caddenin diğer ucuna yürürken, "O adam nerelerde?" diye sordu bu kez.

"O da beni bekliyor. Gitmem gerek."

Tam ondan uzaklaşmak için bir adım atıyordum ki, "Neden benden kaçıyorsun? Yalnızca gerçekten nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sana zarar verecekmişim gibi, benden tiksiniyormuş gibi davranıyorsun," dedi kırgın bir sesle. Bir an duraksadım. Ona böyle hissettirmeyi ben seçmemiştim, isteyen de ben değildim.

"Sana böyle hissettirdiğim için üzgünüm," dedim, dudaklarımın arasından firar eden nefesin çizdiği kelimeler ortaya dökülürken, nefesimin yarattığı o kelime buharı gecenin içine karışıp kayboldu.

"Sorun değil." Omuzları düşmüştü. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Kanımın içinde ağır ağır yüzen geçmiş arada bir

kafasını çıkartıyor, damarlarımın tavanını izliyor ve tekrar kanımın içine gömülerek orada ilerlemeye devam ediyordu. "Toparlanamazsın diye endişelenmiştim."

Bakışlarım yavaşça yere devrildi. Kaldırımı oluşturan taşların şekillerini seyretmeye başladım. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye iç geçirdim ama bunu dışarıya vurmadım, içimde dalgaları kıyılarıma vuran sesim, yine içimde bir yerleri yıkıp geçmişti.

"Devam edebildiğini görmek çok güzel. Artık senin için daha az endişelenebilirim," dedi. Soğuktan yüzü kızarmıştı, ince dudakları renksiz, hatta gri görünüyordu ve çatlamıştı. Burnunu çekerek boynunu deri ceketinin kalkık yakalarının içine gömdü. "İyi görünüyorsun Karakuyu."

Bir süre yalnızca onu izledim. Ne diyeceğimi bilemiyordum ve hava gerçekten çok soğuktu. Şehir, karanlığın göğsüne bir sütyen teli gibi battıkça, ışıklar tıpkı açık bir yara gibi parlayarak kanamaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim emaneten giydiğim tebessüm dudaklarıma hafifçe bulaşarak yüzümü rengine boyarken.

Enis duraksadı. Gözleri, yorgun ama bir o kadar da silik ve cansız duran tebessümümde gezindi. Arabaların kornaları caddeyi inletiyor, önünde durduğumuz mağazanın altın rengi parıltılara sahip ışığı yüzümüzü aydınlatıyordu.

"Kapıdan içeri girmek üzere olan bu yeni yıl umarım senin için güzel geçer," dedi, sesinin yelkovanı dakikaları çiğniyordu.

"Umarım senin de yeni yılın dilediğin gibi geçer," diye fısıldadım. Artık gitmem gerekti. Karan'a hiçbir şey alamadığım için kendimi öyle işe yaramaz hissediyordum ki. Yine de yüzüme yerleştirdiğim, bir bıçakla çizilmiş gibi duran ifadeyi yüzümden koparıp atmadım. Bir maskem yoktu, maskenin çene kısmını tutup yukarı sıyıramaz ve onu dışarı atamazdım. Hâlbuki o maske yüzümün topraklarına kök salmış gibi hissediyordum.

"Saatçiye girdin," dedi Enis kaşlarını çatarak. "Ona bir hediye mi alacaktın?"

Bunu onunla konuşmak ne kadar doğruydu bilmiyordum ama yavaşça başımı salladım. "Evet," dedim.

"Sanırım ilgini çeken bir saat bulamadın?"

Kaşlarımı kaldırıp sıkıntılı bir ifadeye bürünerek, "Aslına bakacak olursan çok pahalı bir mağazaydı," dedim ne düşüneceğini umursamadan. "Oradan bir saat alabilmem için köşedeki bankayı soymam gerek."

Enis gülerek, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi dürüstçe. "Bayağı tuzlu bir yer. Annemin babam için sipariş ettiği saati almak için girmiştim aslında. Seni orada görmeyi beklemiyordum."

"Ben de aynı şekilde seni görmeyi beklemiyordum," diye itiraf ettim. "Artık gitmem gerek."

Enis duraksadı. "Ona bir şey almadan mı gideceksin?"

Durgun bakışlarımı mağazaların vitrinlerine çevirdim. "Yeterli vaktim ve nakidim yok..."

Enis, "Ona bir saat hediye etmek mi istiyorsun?" diye sordu bu kez.

"Evet."

"Oradaki pahalı bebekler sadece gösteriş için, emin olabilirsin," dedi beklenmedik bir şekilde anlayışlı bir tavırla. "Saat aslında çok derin anlamlara sahip bir hediyedir. Neden ona ruha sahip olan bir saat almıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

"Şu arada," dedi ara sokağı işaret ederek. "Üçüncü dükkân. Yaşlı bir adamın karısı öldükten sonra açtığı bir antika dükkânı. Antika demem seni korkutmasın. Çok uygun fiyatlara, çok iyi şeyler yapıyor. Bu işi para için de yapmıyor üstelik. Biraz daha vaktin varsa,

o yaşlı adamın yanına uğramanı tavsiye ederim. O dükkânda senin ilgini çekebilecek şeyler olduğunu düşünüyorum."

Söylediği yerdeki şeyleri merak etmeye başlarken yavaşça başımı salladım. Enis daha fazla üzerime gelmedi ya da bana bir şeyler sorarak beni germedi. Elimde poşetlerle ondan uzaklaşırken, onun ela gözlerinin benim sırtımda bir ok gibi öylece saplı kaldığını biliyordum ama arkama bakmadım. Bahsettiği ara sokaktaki antika dükkânını bulmam çok uzun sürmedi. Dükkânın önünde ahşaptan bir tabela vardı, tabelanın üzerine desenler işlenmişti. Tabelada el ile oyulduğu belli olacak şekilde, *Arif Usta* yazıyordu.

Cam kapıyı ittiğimde hemen tepemdeki rüzgâr çanı şangırdadı. Yaşlı adam, ahşap bir masanın arkasına oturmuş, elinde bir tornavida yardımıyla önünde duran ahşabı şekillendiriyordu. Tornavidanın sapına taşla vuruyor, tornavidanın sivri ucu ahşabı oyuyordu. Adam varlığımı fark edince gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözlükleri burnunun ucunda duruyordu, gözlüklerinin ipleri kulaklarının arkasına doğru uzanmıştı.

"Buyur kızım?" dedi.

"Merhaba," diyebildim.

Yaşlı adam gözlükleri burnunun ucunda, gözlerini kaldırmış bir biçimde bana bakmaya devam etti. "Bir şeye mi bakacaktın?"

"Bana burayı bir arkadaşım önerdi," dedim adama doğru yürüyerek. "Ben bir saat bakacaktım."

Yaşlı adam gözlerini yumdu, tekrar açtığında gözlerinin içinde tavanda yanan sarı ampulün ışığı parlıyordu. "Nasıl bir saat arıyorsun?"

"Uygun fiyat..."

"Ne kadara arıyorsun diye sormadım."

Gözlerimi kırpıştırarak adama baktım. "Ruhu olan bir saat arıyorum," dedim.

Yaşlı adam tekrar gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve gözlerini tekrar gözlerini açtığında gözlerinde yaşanmışlığın çizgileri kahverengi dolambaçlar çizmişti.

"Dün ruhu olan son saatimi sattım," dedi umutsuzluk yemlerini düşüncelerime serperek.

Omuzlarım anında düşerken, "Anladım," diyebildim. Artık gerçekten dönmem gerekiyordu. Karan çoktan mağazadan çıkmış olmalıydı ve benim yüzümden Sergen'e bağırıp çağırmasını istemiyordum. Yaşlı adamın bakışlarını yüzümün her bir köşesinde hissedebiliyordum ama benim gözlerim zemine düşmüştü. Kumdan bir kale gibi önünde öylece yıkılmıştım.

"Ama ruhu olan başka şeyler de bulabilirsin burada," dedi ifadesiz bir sesle. Damarımın içindeki kan alevlenerek akmaya başladığında parıldayan gözlerimi yaşlı adama çevirdim. Yaşlı adam taşı ve tornavidayı kenara bırakıp ağır hareketlerle oturduğu yerden kalktı. Bana doğru yürüdü ama yanımda durmadı, kolu koluma sürttükten hemen sonra benden uzaklaştı.

Yaşlı adama doğru dönüp onun arkasından yürüdüm. "Poşetlerini şu köşeye bırakabilirsin," dedi sakin bir sesle. Elimdeki poşetleri yere bıraktım. Adam köşedeki büyük çekmeceli dolabın önünde durdu ve büyük çekmeceyi kulpundan tutarak kendine doğru çekti. Çekmece açıldığı an gözlerim şu ana dek gördüğü en esrarengiz mücevherleri görüyormuş gibi kocaman açıldı. Çakmaklar, zippolar, el oyması aynalar, kolyeler... Çekmecenin içinde bir hazine saklıyordu.

"Bunlar inanılmaz güzel," diyebildim.

"Hepsi yaşanmışlığı olan şeyler," diye ekledi. "Hepsinin senden daha yaşlı ruhları var."

"Daha yaşlı mı?"

"Evet," dedi yaşlı adam. "Şu gördüğün kolye..." Deniz kabuğundan yapılmış kolyeyi işaret ederken yorgun bir biçimde gülümsedi. "Yirmi dokuz yaşında."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hepsini siz mi yaptınız?"

"Evet," dedi. "Bu deniz kabuğunu eşim bulmuştu. Ben de onun için bir kolyeye dönüştürmüştüm."

Kalbim acılar tarafından kucaklandı. "Ona yaptığınız bir şeyi bir başkasına vermek sizin için çok olmuyor mu?"

"Evet," dedi bu kez. "Elbette. Fakat... Fakat bunu o istedi. Anılarımızın asırlarca elden ele dolaşmasını istedi. Bir köşede, ben de öldükten sonra tamamen yok olup, unutulup gidecekti. Yitip bitecekti."

Bir an yaşlı adamın söyledikleri o kadar anlamlı geldi ki, geçmişten bir sarmaşığın bu kolyenin zincirine dikildiğini düşündüm. Bu kolyeyi kim takacak olursa olsun, geçmişin sarmaşığını da boynunda taşıyacaktı. Yaşlı adam bana çekmecedeki hazinelerin hikâyelerini anlatırken bir an gözüm bir kâğıt parçasında takılı kaldı. Yaşlı adamın sesi zihnimde dolanmaya devam ederken elim bilincim dışında kâğıda uzandı ve zipponun altındaki takvim yaprağını elime aldım.

Eski bir takvim yaprağıydı.

1995 yılının kasım ayına aitti. Bakışlarım takvim yaprağının üzerinde yazılı olan sayıya kaydığında nabzımın sesi, yaşlı adamın sesini parçalayarak kulaklarımı sağır edecek bir gürültüyle bedenimde zonklamaya başladı.

17.11.1995

Doğduğum güne ait olan bir takvim yaprağıydı bu.

Yaşlı adamın, "İlgini mi çekti?" demesiyle eş zamanlı olarak bakışlarımı adama çevirdim. Yüzüm bembeyaz, ellerim buz gibi olmuştu.

"Bu takvim yaprağı benim doğduğum güne ait," diye fısıldadım, dudaklarım saniyeler içinde kupkuru olmuştu.

Yaşlı adamın yüzündeki ifade donup kaldı. Birkaç saniye gözlerimin içine yıkılmış bir hastane, temeli çürümüş bir okul, tavanı bir bebeğin üzerine çökmüş ev gibi baktı. "Bu onu kaybettiğim günün takvim yaprağı," diye fısıldadı.

Onu kaybettiğim günün takvim yaprağı.

Oysa bu, Karan'ın belki de beni kazandığı günün takvim yaprağıydı. Birkaç damlaydım ama aslında seldim. Nefes alıyordum ve bir kitap sahnesiydim. Her şey birbirine karışmıştı. İçime değen boşluğu doldurduğum adama verebileceğim tek hediye belki de bu takvim yaprağıydı. Ama yaşlı adamdan bu takvim yaprağını nasıl isteyebilirdim ki?

"Bu takvim yaprağını herhangi birine mi hediye etmek istiyorsun?" diye sorduğunda, gözlerine çökmüş sorgunun gölgesi gözlerimdeydi.

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Hediye edeceğin kişiyi bir kelimeyle tanımla," dedi bu kez.

"Canım," dedim hiç düşünmeden.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Takvim yaprağını canına götürebilirsin," dedi sessizce. "En azından o gün biri kazanmış."

Yaşlı adamın boynuna sarılmak ve ona minnettar olduğumu söylemek istiyordum ama en az benim kadar ifadesiz bir surata sahip olduğundan bunu yapamadım. Aramızda garip bir sessizlik oluştu, sonrasında yaşlı adam büyük avucunu omzuma koyarak omzumu yavaşça sıkıp gülümsedi. Herhangi bir ücret kesinlikle kabul etmemesi hoşuma gitmese de, onu sinirlendirmek istemedim ve poşetlerimi alıp dükkândan ayrıldım.

Takvim yaprağını benim için küçük bir pakete yerleştirmişti. Ona minnettardım.

Sokak iyiden iyiye kararmıştı. Şemsiyeli Sokak'a girdiğimde, hemen ileride, kalabalığın içinde öylece dikilen Karan'ı görünce

adımlarımı daha da hızlandırdım. Kolundaki saate ve etrafa bakıyor, arada Sergen'e dönüp sinirli sinirli bir şeyler söylüyordu. Yeni yıl hediyesi nasıl verilirdi bilmiyordum, bu yüzden öylece uzatmayı düşünüyordum...

Billur ile göz göze geldiğimiz anda, Billur elini kaldırarak, "Orada!" diye bağırdı. "Geliyor!"

Yanaklarıma hızla yayılan ısı boynuma kadar sindi. Yürüyen bir ateş topuna dönmüştüm. Karan'ın bakışları elimde tuttuğum poşetlere kaydı. Nefes nefese yanlarında bittiğim anda, "Sen neredesin?" diye sordu Karan gergin bir sesle. "Az daha geç kalsaydın sokağı ayağa kaldıracaktım."

"Kaldırmadı da sanki," diye homurdandı Billur.

"Sen sesini kes Halkalı Möğ Kız."

"Ya şöyle deme bana!" diye cırladı Billur. Çakır gözleri bana kaydı. "Şuna bir şey de, möğ falan demesin bana ya!"

"Halkaları çıkarırsan demem."

Karan'ın bakışları tekrar bana döndü, gözleri yüzümü hızlıca taradı. "Her şey yolunda?"

"Evet," dedim omuz silkerek. "Sadece... Bir şeyler almıştım."

Karan gözlerimin içine bakıyordu. Ben de onun gözlerinin içine bakıyordum ama diyecek bir şey bulamıyordum. Saniyeler, zamanı örmeye devam ediyordu. Hızlı yürümüştüm ve hava da soğuktu, bu ikisi birleşince boğazımdaki yangının temelini oluşturuyordu.

Bedirhan, "Sanırım bizim için," dedi kısık bir sesle. "Öyle değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemez hâlde Karan'ın gözlerinin içine bakarken yalnızca başımı salladım. Küflü siyah gözlerindeki örümcek kirpiklerinden aşağı sarkarak harelerinde ilerlemeye, ilerledikçe arkasında beyaz ağdan yollar oluşturmaya başlamıştı. Ağın her bir şeklini bir harfe benzetiyordum. Karan gözleriyle konuşmayı seven bir adamdı.

"Paran var mıydı?" diye sordu kısık, yalnızca ikimizin duyabileceği bir sesle. Yavaşça başımı salladım ama cevap vermedim.

"Hadi öyleyse yemek yemeye gidelim," dedi Bedirhan. "Restoranda açarız hediyelerimizi. Ne dersiniz?"

Ortamı yumuşatmaya çalışmıştı ama ortam şu an zaten gergin değildi. Yalnızca Karan çok fazla endişelenen, beni gereğinden fazla düşünen bir adamdı. Birlikte araca binip restoranın olduğu yere geçtik. Aslında restoran Şemsiyeli Sokak'ın hemen yanı başındaydı ama Karan aracını restoranın hemen önüne park etmek istediğinden oraya araçla geçmiştik.

Balık halının içi bana her zaman sıcak gelmişti. İçeride bir sürü balık restoranı vardı. İnsanlar burada müzik dinler, içki içer, balık yerdi. Aslında balık restoranı olmasına rağmen yalnızca balık yapılıyor da denemezdi. İsteğe göre her şeyi pişirdikleri oluyordu. İki ağacın ortasında duran, hemen tavanında balıkçı ağı, balık maketleri ve küçük sarı lambaların asılı olduğu büyük bir masaya oturduk. Poşetler hemen yanımda duruyordu ama Karan'ın hediyesini herkesin içinde vermek istemiyordum. Bu yüzden o paketi kürkümün iç cebine koyup fermuarı çekmiştim.

Hemen yanımızda biri ut çalıyordu. Burada da yeni yıl süsleri vardı ama diğer yerlere oranla ağırlığını bozmamış, çok da fazla süslenmemişti. Servisler açıldı. Servisler açılırken ben de poşetteki paketleri tek tek sahiplerine uzattım. Bunu yapmak çok utanç vericiydi ama hepsinin yüzündeki o anlık değişim, ifadelerine yerleşen huzur görülmeye değerdi.

Bedirhan ona aldığım kazağı gerçekten beğenmişti. Sergen normalde kazak giyen biri değildi ama o da bu hediyeyi çok sevmişti. Billur ve Defne için hediye hediyeydi, onları her hâlükârda mutlu etmek zaten kolaydı. Herkese hediye verip Karan'a vermemem bir an için küçük bir durgunluğa sebep olsa da, bunun üzerinde durmadım.

Sergen, Karan'ın hediyesini en son vereceğimden emin olduğu için sadece gözlerimin içine bakıp başını yavaşça sallayarak, "Kazak için teşekkürler Merve. Çok güzel," demişti.

Masaya bir küçük rakının gelmesini beklemiyordum. Ortam anında gerildi. Karan ise her şey normalmiş gibi rakısını açtı, henüz yemek servisi başlamadan rakı bardağını yarısına kadar rakıyla doldurdu ve çıplak bileklerindeki damarları sergileyerek rakının kapağını kapatıp köşeye bıraktı.

İçimin gökyüzünü bulut gibi saran siyah balonlara doğru zıplıyor, onlara erişemiyordum, boyum bir türlü o balonları avuçlamaya yetmiyordu. Karan o balonlardan biriydi. Bakışlarım rakıya kaydı, geçmiş rakı kadehinin içindeki içkinin yüzeyinde cesetlerini yüzdürmeye başladı. Karan tünelden farksız bir odadaydı, oda kapkaranlıktı, floresan cızırtılı sesini duyabiliyordum ama ışık yanmıyordu. Kolları mosmordu, dudakları kuru ve griydi, yoksunluk krizi geçiriyor, bir yudum içki, bir tane hap için olduğu yerde titreyerek sallanıyordu. Bu düşünce damarımın içindeki kanın, şeytanın damarlarında dolanan cehennem ateşine dönüşmesine neden oldu.

Gergin bir şekilde Karan'a yaklaşıp, "Bu nereden çıktı?" diye fısıldadım. Ölesiye korkuyordum. Yoksa yeniden alkol kullanmaya mı başlamıştı? Sergen diğerlerine göre daha rahat görünüyordu ama bu zaten onun her zamanki haliydi.

Karan, rakının içine suyu damlattı. Su, rakıya elini uzattığı an tamamen ona karıştı ve iki şeffaf renk birleşip bembeyaz bir gelinliğe dönüştü, ardından bu gelinliğin rengi bulandı, kefene dönüştü.

"Özel günlerde içtiğimi söylemiştim, küçücüğüm," dedi kendinden emin bir sesle. "Neden bu kadar gerildin ki?"

Gerçekten öyle olmasını diliyordum. Gözlerinin içine dikkatle baktım, elimi farkında olmadan bileğine koymuştum. "Yılbaşı senin için özel bir gün değil," diye mırıldandım.

Karan kaşlarını çatıp, "İstersen içmem," dedi kuru bir sesle. Bunu yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde söylemişti. Yüzümdeki buzlar yavaşça çözülmeye başladı ama zihnimin etrafına örülen çitlerin arkasında bekleyen sırtlanların ağzında düşüncelerimin parçalanmış etleri vardı ve toprağa kan damlıyordu, bu kanın içinde korkunç görüntüler vardı, bu kanın içinde korku vardı. Yine de onun üzerine gidip onu tedirgin etmek istemediğimden elimi yavaşça bileğinden çektim.

"İçki içmezsin diye düşünmüştüm," diye fısıldadım.

"Zaten içki içmiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Rakı içiyorum."

Ona bir şey diyemedim. Günah olmasını da geçmiştim, onun inançlarına bir şey deme hakkını kendimde bulmuyordum ama içkiden kurtulmak için Tanrı'ya sığınmış bir adamın şu an içiyor olması mıydı beni tedirgin eden yoksa onun tekrardan alkole başlamasından mı korkuyordum bilmiyordum. Yine de ona güvendim. Tekrar içmeyeceğini düşünerek buna göz yumdum.

Masada sadece kadeh ve çatal, bıçak sesleri vardı. Sergen ve Bedirhan da Karan'a eşlik ederek birer kadeh rakı doldurmuş, hemen ardından çatal bıçak sesleri kesilmiş ve koyu bir sohbet ortamı oluşmuştu. Rakı şişesi ne zaman boşalmış, yerine ne zaman yeni bir rakı şişesi gelmişti hiçbir fikrim yoktu ama Billur'un da onlara katılması uzun sürmedi. Bir İzmirli olarak rakının tadını iyi biliyor, rakıyla ilgili muhabbeti Billur döndürüyordu. Defne ve ben sessizce onları dinlerken ara sıra göz göze geliyorduk ama ikimiz de alkol almamıştık, önümüzde kutu kolalar vardı.

Karan aniden kendi rakı kadehini dudaklarıma sürtünce irkildim. Işıkların altında parlayan esmer yüzüne baktım, ona baktığımı fark edince, onun kara gözleri de yavaşça beni buldu ve yüzünde hafif bir tebessümle gözlerimin içine baktı. Bu beni mahvetmişti.

Öyle kahredici bir güzelliği vardı ki...

Rakının ağır kokusu yüzümü buruşturmama neden oldu. Karan kaşlarını kaldırarak kadehi tekrar dudaklarıma sürtüp, "Tatmadım demezsin," diye fısıldadı. "İç."

Başta ne kadar kararsız olsam da o benim zihnimi alaşağı eden bir fırtınaydı ve ben bu fırtınanın çırılçıplak bıraktığı o ağaçtım, köklerimden sökülüp bir köşeye fırlatılmak değil, onun kolları arasında şehirlerce, kıtalarca, ülkelerce öylece savrulmak istiyordum.

Rakıdan bir yudum aldım. Önce dilim uyuştu, ardından damağıma yayılan o yanma hissi yavaşça boğazıma doğru hareket etti. Nefes aldım, aldığım nefesi sanki yüzümü ateşe tutarak almış gibi yandığımı hissettim. Gözlerim iri iri açılınca, Karan'ın dudaklarının yukarı kıvrıldığını fark ettim. Gözlerim ona doğru kaydı. Karan, rakı kadehini bir kez daha dudaklarıma dayadı ve bu kez daha fazlasını içmem için kadehi biraz eğdi. Rakı ağzımın içine yavaşça akarken, yanmanın etkisiyle tamamını yutamadım ve rakı yavaşça çenemden aşağı akmaya başladı. Karan pürdikkat beni izliyordu.

Çenemde rakının çizdiği yolu, takip ettiği istikameti hissedebiliyordum. Nefes boşluğuma kadar ağır ağır aktı. Karan kadehi dudaklarımdan uzaklaştırırken gözlerimi kıstım, bakışlarım hemen tepemizden aşağı sarkan küçük lambalara ve balık maketlerine takıldı. Deniz kabukları da vardı... Bir an için gördüklerim, her zamanki görüntülerinden sıyrılarak daha güzel bir derinin içine girdi sanki. Baktığımda gördüğüm o şey, her zaman gördüğüm o şeyden farklıydı. Sanki ışıklar daha ışıl ışıldı, deniz kabukları hâlâ deniz kokuyordu ve yanan ampulün sarı ışığı zihnimdeki pistte dans ediyordu.

Elimin tersiyle çeneme akan rakıyı sildim. Karan, "Benim kadehimden içebilirsin," dedi saçlarıma doğru. Sıcak nefesi saçlarımın içinde bir savaş başlattı, saç diplerimde onun nefesinin elleri vardı ve düşüncelerim ona göre şekillenmeye başlamıştı. Kuvvetli bir muska, güçlü bir büyü, gizemli bir tılsım, ağızları açık bırakan bir sihrin etkisinde gibiydim ama aslında yalnızca onun etkisi altındaydım.

Zaman, rakının bardağı doldururken aktığı gibi akmaya, rakıyı içerken kadehi boşalttığımız gibi geride kalmaya başladı.

Ben bir soru işareti gibiydim. Çoğu kez kendimi soru işaretinin ucundaki nokta sandığım olmuştu ama varlığım, hislerim, bu dünyadaki kapladığım yer öyle şüpheliydi ki, bana sadece soru işareti olmak yakışırdı.

Kara gözlerinde içtiği rakının saf kokusu vardı, sanki nefesini gözlerinden veriyordu, sanki ciğerleri yüreğine taşınmıştı, sanki yüreği parmaklarının arasında tuttuğu sigara gibi yanıyordu, sanki parmaklarının arasında tuttuğu tek dal sigara bendim, izmaritime kadar yanıktım ama hâlâ beni dudaklarına götürüyordu.

Bana, hayatında ilk kez lunaparktaki dönme dolabı görmüş o küçük erkek çocuğu gibi bakıyordu. Belki de başı çok dönüyordu, belki de dünya şu an dönüyordu, belki de dünya bir dönme dolaptı ve en tepeye geldiğimiz anda, yani birbirimizi bulduğumuz anda dönme dolap durmuştu.

Arkada cızırtılı bir şekilde çalan Müslüm Gürses şarkısına eşlik eden adamın sesi çatallıydı, biri ut çalıyordu ama sesin nereden yükseldiğini bilmiyordum, gözlerimi Karan'ın gözlerinden ayıramıyordum. Sanki gözlerim bir bıçaktı, onun gözlerindeki yanık ekmeğin üstüne saplanmıştı, sanki gözleri bir makastı, gözlerimdeki siyah saçların uçlarını almaya başlamıştı.

Birbirine çarpan kadehlerin sesini dinledim, ardından bu sese utun sesi karıştı ve ardından Müslüm Gürses'in toprağı çamurlaştıracak kadar çok yağmurlar yağdırarak göğü ağlatabilecek olan o güçlü sesi kulaklarımda dolanmaya başladı.

Küflü siyahımın kafası hafif çakırdı.

Dişlerini sıktı, yanaklarında oluşan o kuyulara kaydı gözlerim. Uzun uzun o kuyuları izledim. Kısık bakan, etrafına kan bulutları çökmüş gözleri yüzümün her köşesinde dolanıyordu. Özel günlerde

alkol aldığını söylemişti, yine de içimde bir yerlerde saklanan o korku kafasını kaldırmış beni izliyordu ama kafamın içinde patlayan o sis bombası etrafı duman altı bıraktığından o korkuya tam olarak ulaşamıyordum. Acaba yeniden içkiye başlar mıydı?

Büyük elini yüzüme yaklaştırınca gözlerim otomatik olarak kısıldı ve bakışlarımız tekrardan birbirleriyle buluştu. Ona nasıl bakıyordum bilmiyordum ama o bana öyle bir bakıyordu ki, bir erkek çocuğu göğsümün ekvator çizgisinde simsiyah bisikletiyle pedal çeviriyordu. Büyük işaret parmağı saçlarıma dolandı, hafif dalgalı bir şekilde yanağımdan aşağı sarkan saç telini parmağının etrafına doladı, gözleri gözlerimde kırık bir çerçevenin içindeki o eski fotoğraf gibi asılı kaldı.

Yaşanan onca şeye rağmen, bir dağ gibi, burada, gözlerimin içinde, dizlerimin dibindeydi.

Arkada çalan şarkıya eşlik eden adam elindeki kadehi yere fırlatınca, kadehin parçalanma sesi etrafa hızla yayıldı ama bu gürültü Karan ve benim gözlerimizin birbirinden ayrılmasına yetmedi.

"Sana tutuştuğum kadar, hiçbir ateşte yanmadım," dedi alkol kokan nefesiyle yüzümün haritasını turlarken. Parmağına sarılı duran saçıma baktı, parmağını bir kez daha saçımın etrafında çevirdi ve saçım bir kat daha çizerek onun parmağına dolandı. Diğer elini kaldırıp boynuna yaklaştırdı, işaret ve orta parmağıyla nefes boşluğuna bastırırken gözleri daha da kısıldı. Hemen tepemizde, balıkçı ağlarının içine yerleştirilmiş o küçük sarı ampullerin ışıkları yüzünde parlıyordu. "Ben seni nefes boşluğuma soka soka..."

Hani tam biriyle konuşuyorsundur, konu çok derindir, karşındakini yakından tanıyorsundur da, o seni tanısın istemiyorsundur ya, hani ağlayacağını hissedersin de, dudakların titreyerek gülümsersin ve yavaşça olduğun yeri terk edersin... Karşımda duran adamı tanıyordum, derinlerimde hissediyordum; karşımdaki adam beni tanıyordu, ağlayacağımı hissediyordum, dudaklarım titriyordu ama ağzımı açamıyordum, yerimden kalkamıyordum.

Hani her şeyini kaybedeceğini hissedersin, artık elinde bir şey kalmadığını düşünürsün, bittiğini bilirsindir de bir anda elini biri tutar, bitmediğini daha hissettirir ya, yaşlı gözlerle elini tutan elin sahibine bakarsın, ayağa kalkacak gücün yoktur da, seni kucaklayıp ayağa kaldırır ya hani... Sanki koturummüşsün gibi. Yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibisindir de, sana yürümeyi öğretecek olan anneni gözlerinin önünde bir kaplan parçalamıştır, öleceğini düşünürsün ama başka bir gölge üstüne düşüp sana yürümeyi öğretir ya... İşte ben de o ceylan yavrusu gibi, her şeyimi kaybettiğimi düşünmüşken, dizlerimin üstünde kaybettiklerimi izlerken, en baştan yürümeyi bu adamdan öğrenmiştim.

Sertçe yutkundum, damarlarımda dolanan alkolün kanıma nasıl karıştığını hissedebiliyordum. Tenimin altında, damarlarımın içinde havai fişekler patlıyordu. Herkes kendi âlemindeydi, Bedirhan'ın dudaklarından alkolün ona emanet ettiği şarkılar dökülüyor, Billur, yüzünü avucunun içine almış Bedirhan'ı izliyordu. Defne önündeki biraya bomboş gözlerle bakarken ilk kez bu kadar durgundu, Sergen sakin bir şekilde Defne'yi izliyordu.

Ânın getirdiği o cesaretle Karan'a doğru yaklaştım. Saçım hâlâ parmağına sarılı duruyordu. Boynuna doğru eğildim, boynundan yükselen rakı ve sert erkek parfümü kokusunu alabiliyordum, kendi kokusu da bu kokulara karışmıştı ve her zamankinden daha erkeksi bir koku salgılamaya başlamıştı. Burnumu sıcak boynuna bastırdım, teni cehennem gibi yanıyordu.

"Her gece koynumda uyutuyorum seni," diye fısıldadım, tüm gürültüye rağmen sesimi kalbinin içine fısıldıyormuşum gibi net duyduğunu biliyordum. "Her gece, koynumda uyuttuğum adamı, koynumda uyurken özlüyorum."

Zaman zaman yüzümü avuçlarına gömmek istediğim olurdu, onun avuçları her daim sıcaktı ve bu sıcaklık bana bir yuvayı hatırlatıyordu. O avuçlara yüzümü gömüp ağladığım gece aklıma gelince kalbim göğsümün altında iki duvarın arasında sıkışmış gibi sızladı.

Karan yutkundu, yutkunuşunun sesi, zihnimde bir kadeh kırılmış gibi yankı uyandırdı.

Saçımı serbest bıraktı. Büyük avucu omzuma doğru kaydı, avucunu omzuma bastırarak beni kendine doğru çekti ve diğer omzumu göğsüne yasladı. Dalgalı saçlarım onun göğsünü ve omuzlarını örterken bir süre yüzümü boynunun ininden çıkarmadım.

"Nefes boşluğumsun," diye fısıldadı Karan dumanlı bir sesle.

Yutkundum. "Soluk boşluğumsun," diyebildim, sesim titriyordu.

Karan'ın çenesini saç diplerime bastırdığını hissettim. Çenesini saçlarıma gömdü, bir süre öylece bekledi. Ardından yavaşça kafasını kaldırdı. Yüzümü boynundan çıkarıp yanağımı omzuna yasladım ve gözlerimi masaya çevirdim. Karan, uzun ve kalın parmaklarıyla rakı kadehini kavradı; kavradığı kadeh onun büyük elleri arasında küçücük kalırken, kadehin yarısını kaplayan o kirik beyaz sıvıyı yavaşça salladı. Rakı, kadehin içinde dalgalı bir deniz gibi hareketlendi, ardından Karan kadehi dudaklarına yaklaştırdı ve tek dikişte rakıyı içti; kadeh yarısına kadar dolu olduğundan, beyaz sıvı çenesinden aşağı doğru aktı ama onu tamamen ıslatmadı. Rakıyla ıslanan sakallarına bakarken yutkunma ihtiyacıyla doldum.

Karan aniden masadan kalkınca ne olduğumu şaşırmış bir halde şaşkın şaşkın ona baktım. Masadaki birkaç göz de ona dönmüştü. Ahşap, kireçle beyaza boyanmış sandalyenin sırtına koyduğu siyah paltosunu aldı ama giymedi, üzerindeki siyah boğazlı kazak ona çok yakışıyordu ama hava oldukça soğuktu, gerçi hemen kenarlara yerleştirilmiş elektrikli sobalar yanıyordu, ortam umduğum kadar da soğuk sayılmazdı. Elini bana doğru uzattı, hiç düşünmeden elini tuttum ve ayağa kalktım. Masadan uzaklaşmaya başladığımızda nereye gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Balık halinin dışına doğru ilerledik, balık halinden çıktık ve Karan'ın aracını park ettiği kaldırım kenarına geldik. Birçok eğlence mekânından müziğin sesi yükseliyordu ve sokak ışıl ışıldı.

Ellerimiz ayrıldı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum meraklı gözlerle ona bakarken. Aracın uzaktan kumandasını avuçladı, tek bir dokunuş darbesiyle aracın kilidini kaldırdı.

Karan sürücü koltuğuna geçti, ben de onu takip ederek ön yolcu koltuğuna geçtim ve emniyet kemerimi bağlamaya çalışırken kafamı yana çevirip ona baktım. Aracın içi kapkaranlıktı. Karan emniyet kemerini tek bir hareketle ustaca bağlayıp aracı çalıştırdı ve tek eliyle tuttuğu direksiyonu yavaşça çevirdi. Araç, park alanından su gibi kayarak çıktı ve dümdüz bir yolda ilerlemeye başladık. Kafam kazan gibiydi, boynum ateş gibi yanıyordu ve sanki içtiğim rakı, yavaşça bedenimde dolanmaya başlamış, etkisini yeni yeni gösteriyordu. Başımı soğuk cama yasladım, gözlerim akıp giden yolu takip ederken Karan'ın telefonla konuştuğunu fark ettim ama gözlerimi camdan ayırmadım. Sokak lambalarının ışığı içeriye vurdukça, aydınlanan camda Karan'ın yansımasını görüyordum.

"Yerinde misin?" diye sordu Karan birden, telefonda konuştuğu kişiye. "Tamam, ayrılma. Ben geliyorum." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Evet, çok uzun sürmeyecek. Geliyorum."

Gözlerimi yavaşça kırpıştırdım. "Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Bu yıl bitmeden, bu yıla bir iz bırakmaya gidiyoruz."

Kaşlarımı çatıp bir süre cama düşen yansımasını izledim. Aklımın içine sığdırdığım tüm düşünceler saatli bir bomba gibiydi ve kuracağım tüm cümlelerin önünde bir sis bombası patlamıştı sanki. Gideceğimiz yere vardığımızda Karan, kanında dolanan alkole rağmen aracı usta bir manevrayla park etmişti. Araçtan indim, hava o kadar soğuktu ki, üstümdeki kısa kürke rağmen tir tir titriyordum. Bakışlarım önünde durduğumuz binaya kaydı, binanın karşısında bir lise vardı ve bina, dar bir ara sokağın içine yerleştirilmişti.

Binanın önündeki sensörlü lamba bizi fark edince yandı, binanın kapısının önündeki paspasın üzerinde yatan siyah köpek kafası-

nı kaldırıp bize baktı ama zararsız bir şekilde kuyruğunu sallayarak yüzünü tekrar kara patilerinin üzerine koydu ve gözlerini yumdu. Karan üst üste duran kutulardan oluşturulmuş zillerden bir tanesine bastı ve o an binanın kapısı mekanik bir ses çıkararak açıldı.

Karan kapıyı iterken ben eğilmiş, siyah köpeğin başını okşamaya başlamıştım. Köpek gözlerini araladı, yüzümü izledi ve kuyruğunu tekrardan sallamaya başladı. Birkaç saniye daha başının üstünü okşadıktan sonra doğrulup kalktım ve Karan ile birlikte binadan içeriye adımımızı attık.

Binanın içindeki sensörlü lambalar da yanmaya başlamıştı. Dar, uzun merdivenleri ben onun önünde, o benim arkamda yavaşça tırmanmaya başladık. "Biraz daha hızlı," diye fısıldadı. "Kalçalarını izlemek aklımı bulandırıyor."

İrkilerek omzumun üstünden ona baktım ama ters bir şey söyleyemedim çünkü aklım başımdan uçmak üzereydi. Görüş alanım bulanıp duruyordu. Aramızda bir merdiven basamağı bile yoktu. Gözlerine yayılan ifade, sesine bulaşan o tınıdan onun sarhoş olduğunu anladım ama aklı gayet yerinde görünüyordu.

Önüme dönüp, "Yaramaz çocuklar gibi bakıyorsun," dedim güler gibi çıkan sesimle.

"Yaramaz bir adamım," dedi, sesi neşeliydi.

Bir iki kat daha çıktığımızda, bir dairenin kapısının önünde Karan, "Burası," dedi beni durdurmak adına. "Geldik Yanardağ."

Başımı ağır ağır sallayıp gözlerimi kapıya çevirdim. Kapı numarası 9'du. Tam zile uzanıyordum ki, Karan zile uzanan elimin üzerine elini uzattı ve parmaklarım onun parmakları ile zil arasında asılı kaldı. Karan'ın parmakları parmaklarıma dolandı, zilin çalarken çıkardığı o sesi dinledim, elini elimin üzerinden çekmiyordu.

Kapı açıldığında ikimizin elleri hâlâ zilin üzerindeydi.

"Hey," dedi tok bir ses. "Kapıyı açtım, farkında mısınız? Zilimi bozacaksınız..."

Kafamı kaldırıp kapının önünde dikilmiş bizi izleyen adama baktım. Saçları sıfıra vurulmuştu, kafasının bir kısmında, bir kafatasının dokusunu anımsatan garip bir dövme vardı, dövme ensesine doğru iniyor ve kafatasından sarkan bir kemik, omzunda bir örümceğin bacağıyla birleşerek bütünleşiyordu. Tişörtünün her yeri yırtıklarla doluydu, vizon rengi tişörtünden omuzlarını, karnındaki birçok noktayı net bir şekilde görebiliyordum. Muhtemelen, kesikler ve yırtıklardan gördüğüm kadarıyla, göğsünü kaplayan büyük bir dövme daha vardı. Karan yaşlarında bir adamdı, iki dudağının arasına sigarasını yerleştirirken gözleri Karan'ın gözlerine sabitlenmişti.

"Bir zilin parasını ödeyemeyecek kadar kötü durumda değilim," dedi Karan burnunu çekerek. Elini elimin üzerinden çekmedi, parmakları parmaklarımın arasına bir makinenin dişlileri gibi yerleşti, parmaklarıma kelepçelendi. Elimizi yavaşça zilin üstünden çekti. "Dışarı mı çıkıyordun?"

"Bugün yılbaşı, eğlenmek benim de hakkım, değil mi ama?" Adam güldü. Arkadan sırtına vuran sarı ışık kahverengi gözlerinin daha da koyu görünmesini sağlıyordu. "Benimle işin uzun mu?"

"Hayır," dedi Karan, bir eli belime kaydı ve kolu belimi tıpkı bir yılan gibi sardı. Sırtımın onun geniş göğsüne yaslandığını hissettim. Bedeni sıcacıktı. "Hatta seninle bir işim olduğu da söylenemez. Malzemelerinle bir işim var."

"Her zaman olduğu gibi, kendi işimi kendim görürüm diyorsun yani," dedi adam alaycı bir sesle. Sigarayı iki parmağının arasına alıp göz kırptı ve geri çekilerek geçmemiz için yol açtı. "Stüdyo senin, Çakıl."

"Daima," dedi Karan.

Adam, "Sen alkol mü aldın?" derken şaşkın görünüyordu, kalın kaşları havaya kalkmıştı.

"Özel günlerde hep alırım."

"Sen yılbaşı kutlamalarını saçma bulursun."

Karan'ın belime yılan gibi sarılmış olan kaslı kolu tutuşunu daha da sıkı hâle getirince yüzümü buruşturdum. Adamın bakışları Karan'ın koluna kaydı, ardından o kahverengi gözler tekrar Karan'ın gözlerine tırmandı ve dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Anlam kazandırmışsın."

Karan tekrar, "Daima," dedi yalnızca.

Adam güldü ama benimle tanışma girişiminde bulunmadı, hatta gözlerimin içine bile bakmadı. Karan ile birlikte içeriye girerken, adam koridorun diğer tarafına doğru yürüyerek, "Ben giyinip çıkıyorum, keyfinize bakın," dedi, ardından ekledi, "Çıkarken anahtarı kapının üstündeki kırlangıç yuvasının içine bırakırsın."

İçerisi küçük ama küçük olmasına rağmen ferahtı. Dört duvarın üçü bembeyaz, biri gösterişli tuğladandı. Duvarlardan birinde çerçevelenmiş dövme çizimleri, Hollywood devlerinin portreleri vardı ve hemen duvar kenarında bir masa, masanın üzerinde küçük oyuncak arabalar, bir kum saati ve ahşap el oyması kuklalar vardı. Bakışlarımı diğer köşeye çevirdim, büyük, dişçi koltuğuna benzer bir koltuk vardı, koltuğun hemen kenarında ayaklı bir lamba ve lambanın önünde de başka siyah, deri bir tekli koltuk vardı.

"Dövme stüdyosu," dedi Karan kuru bir sesle. "İlk kez insan görmüş bir Marslı gibi bakıyorsun. O yüzden açıklayayım dedim."

"Cidden," diye inledim gözlerimi devirirken. Ona doğru döndüm, gözlerini indirmiş hareketlerimi analiz ederken her zamankinden daha büyülü görünüyordu. Bakışları gözlerime kilitlenip kaldı. "Neden buradayız?" diye fısıldadım.

"Kafana bir beyin dövmesi yaptırmayı düşünüyorum," dedi gayet ciddi bir sesle.

Yapmacık bir şekilde güldüm. "Espri kaliten gün geçtikçe düşüyor."

"Espri yaptığımı düşünebilecek kadar düşünebiliyor olmana sevindim."

Ona düz düz baktım. "Karan."

Dişlerini göstererek güldü, dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle ona bakakaldım. Avucunu kafamın üzerine koydu, saçlarımı karıştırarak okşadı, o esnada hâlâ dişlerini gösteriyordu.

"Şimdi uslu bir kız ol ve o koltuğa uzan," dedi, kara gözleri, gözlerimin davasına bakan bir hâkim gibiydi.

"Ben neden uzanıyorum?" Kaşlarımı çattım. "Ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Uzanmayacak mısın?" diye sordu, gözlerini gözlerimden ayırmadan sorduğu bu soruya negatif bir yanıt verebilmemin imkânı yoktu. Tüm kalkanlarımı devre dışı bıraktırıyordu bana.

Karşı çıkamadım, tek kelime etmeden ona uydum ve ağır adımlarla koltuğa doğru yürüdüm. Koltuğun önünde durunca dönüp Karan'a baktım, beni izliyordu. Tedirgin bir şekilde koltuğa oturdum, bacaklarımı uzattım ve sırtımı koltuğa yaslayarak hafifçe uzandım. Karan ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladığında, gözlerimi ondan uzaklaştırdım ve tavana çevirdim, tavandan aşağı sarkan küçük sarı lambalar güçsüz bir şekilde yanıyordu, yaklaşık on tane ampul vardı, uzansam onları tutabilirmişim gibi yakın görünseler de aslında bayağı tepedeydi.

Gözlerimi tavandan çekmeden, "Bana bir dövme yapacaksın," diye fısıldadım.

Bu çok ortadaydı. Bir adamın tenime dokunmasına izin vermeyeceği kesindi, Karan iyi çizim yapan bir adamdı ve bir dövme stüd-

yosundaydık, bense dövme yapılan o koltukta yarı uzanır vaziyette onu bekliyordum. Zihnimin topraklarına ektiği tohumları, ona hissettiğim şeylerin akıttığı gözyaşları suluyordu. Sertçe yutkunurken, Karan'ın hemen dibimdeki tekli koltuğa oturduğunu fark ettim ama ona bakmadım. Dibinde duran küçük dolabı karıştırmaya başladı.

Avuçlarım ter içinde olmuştu bile. "Bana dövme mi yapacaksın?" diye sordum bu kez.

Yalnızca, "İstemiyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum," dedim. Ne yapacağının bir önemi yoktu.

Aslında Karan kartlarını açık oynayan bir adamdı. Sadece ben kör olmayı tercih ediyordum, belki de bu körebe oyununda gözüne çaputu kendi isteğiyle bağlayan o ebe bendim. Karan eldiven giymedi, makinenin motordan güç alarak çalışmaya başladığında çıkardığı o sesi duyduğumda bedenim buz gibi oldu. Gözlerimi tavandan çekmeden, "Önce bir taslak çizmen falan gerekmiyor mu?" diye sordum. "Hemen mi yapacaksın?"

"Taslağı zihnimde çizdim."

"Zihninde çizdiğin taslak neremde duruyor?"

Karan buz gibi parmaklarını nefes boşluğuma bastırdığında gözlerim tavandan ayrıldı ve onun küflü siyah gözlerine doğru saplandı. "Burada," dedi bir çarşafın sardığı sömek sömek esrar gibi. "Tam burada Çakıltaşı."

"Soluk boşluğuma," diyebildim, sesim titriyordu.

"Senin soluk, benim nefes boşluğuma."

Soluğum kesildi, hiçbir şey diyemeden yalnızca gözlerinin içine bakıyordum. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim, iğneden korkmuyordum, boğazıma saplanacak bir iğneden de korkmuyordum, boğazıma o iğneyi onun saplayacak olmasından da korkmuyordum.

"Güzel," dedi. "Bana güveniyor musun?"

"Daima."

Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu, bilincinin yerinde olduğunu görebiliyordum ama yine de ayık bir Karan değil de başka bir Karan vardı karşımda. Gözlerimi yüzünden ayırmadan onu izlemeye başladım. Evdeki adamın evden çıktığını çarpan kapının çıkardığı sesten anlamıştım.

Dövme makinesinin sesi kesildi, ardından tekrar çalıştı. Bir ayar yaptığını anlamıştım. Bir şeyler yapıyordu ama ben yaptığı şeye değil, yüzünü kaplayan o ifadeye bakıyordum. Yavaşça kafasını kaldırdı ve o an tekrar göz göze geldik. "Kafanı kaldır," dedi ayağa kalkarken. Dediğini yaptım. Önüme geldi, bacaklarını ikiye açarak bacaklarımın üzerine oturdu, bir an duraksadım ama kafamı aşağı eğmedim. Şu an onunla göz gözeydik, yüzü yüzüme çok yakındı ve rakı kokan sıcak nefesi yüzümü okşuyordu. Parmağını usul usul soluk boşluğumda gezdirdi, gözlerim kısıldı ve dövme makinesinin motorundan gelen o ses odanın içine hızla yayılmaya başladı.

Soluk boşluğuma ne yapacağı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Hemen çaprazımızda duran masaya elini uzattı, parmağına bulaştırdığı vazelini hafifçe dövmeyi yapacağı yere yedirdi. "Başlıyorum," dedi erkeksi bir sesle. Başımı oynatmadan, yalnızca gözlerimi kırpıştırarak onu onayladım.

Dövmeyi yapacağı yere bir taslak bile çizmemişti, gelişigüzel bir şey çizeceği yer benim her zaman göz önünde olacağını bildiğim bir yerdi, merak ediyordum ama bu merakı dile de getiremiyordum. Makinenin ucundaki iğne, tenime dokunduğu an gözlerim daha da kısıldı, saniyede kaç kez derime saplanıyordu bilmiyordum ama çok fazla saplanıyor olmalıydı ki, derim bana sayıyı hissettiremeyecek kadar çok uyuşmuştu.

Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum, ara sıra gözlerini gözlerime değdiriyor, ifademe katlanamıyor gibi hızla gözlerini gözlerim-

den uzaklaştırarak dövmeyi çizdiği boğazıma çeviriyordu. Ara sıra silerek çizmeye devam ettiği yer artık o kadar çok acıyordu ki, sanki makinenin ucundaki iğne boynuma değil, zihnime saplanarak tüm planlarımı kan leş içinde bırakıyordu.

Karan iğneyi yavaşça hareket ettirerek çizimine devam ederken, "Canını yakmaya çok mu alıştım?" diye sordu, bu soruyu daha çok kendi kendine sormuş gibiydi.

"Böyle düşünme," diye fısıldadım ama oraya devamlı olarak saplanan bir iğne varken konuşmak o kadar zordu ki...

Karan bunu anlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Konuşma," dedi, sesi çatallıydı. Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Acıyor mu?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, acıyı boynumun, hatta zihnimin her köşesinde hissediyordum ama gülümsemeden de edemedim. "Hem konuşma diyorsun hem de soru soruyorsun."

"Sus," dedi tekrardan gözlerini dövmeye indirirken. "Sen bana gözlerinle de cevap verebiliyorsun."

"Öyle mi?"

Omuz silkti, yüzü hâlâ ciddiydi, işine tamamen konsantre olmuş gibi görünüyordu. "Öyle," dedi.

Ne yaptığını anlamıyordum çünkü orası tamamen uyuşmuştu, sadece bir yanma hissediyordum. Bir süre sonra tüm acılar katlanılabilecek kadar kolay gelmeye başlıyordu. Belki de cehennem de böyleydi, yanmaya alıştığımızda artık ne kadar daha yanacağımızın bir önemi kalmayacaktı. O zaman en kötü diye bir şey yoktu, yalnızca kötü vardı çünkü en kötü de yanmaya alışıyordu, az kötü de...

Karan aynı yerlerin üstünden birkaç kez geçti, az önce deli gibi acıyan o yerler artık yalnızca sızlıyordu ve daha rahat bir şekilde onu izleyebiliyordum. Dövme makinesinin motoru durduğunda Karan gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. Boynumdan sızan

kanı hissedebiliyordum, çok değildi ama yine de oradaydı, küçük bir patika çizerek aşağı doğru iniyordu. Karan'ın gözleri gözlerimin rafında uzun soluklu bir kitap gibi öylece asılı durdu. Ardından o siyah gözler gözlerimden ayrılmadan yavaşça eğildi, dudaklarını boynumda hissettim. Gözlerini yavaşça yumdu, az önce acıttığı yere bir cennet sundu.

Gözlerimi yumdum, onun busesini açık yaramda hissettim.

"Bundan böyle," dedi kuru bir sesle. "Ne zaman yutkunsan boğazına takılacağım." Gözlerimi araladım, gözlerini araladı. "Ne zaman nefes alsan içine dolacağım." Çenesi çeneme sürtündü, gözlerimiz birbirine tutundu ve burnunu burnuma bastırdı. "Ne zaman soluk soluğa kalsan sebebi ben olacağım."

Kalbim göğsümün içinde bir savaş başlatmıştı, göğsümü kan götürüyordu. Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Zaman üstümüze örtülmüş, akrep ve yelkovan sayıların üstünde mürekkep gibi erimeye başlamıştı. Akrep ve mürekkep sayıları siyah bir örtü gibi örttü, saat siyah bir kuyuya dönüştü.

"Görmek istiyorum," dedim sonunda konuştuğumda.

Yavaşça üstümden kalkıp eliyle duvarda duran aynayı göstererek, "Gör," dedi, gözleri üzerimdeydi. Doğrulup kalktım. Ayağımdaki topuklu botlardan dolayı bir an sendelesem de son anda toparladım ve aynanın olduğu duvara doğru yürümeye başladım. Odanın içinde topuklu botlarımın topuk tıkırtısı dışında tek bir ses bile yoktu.

Gözlerimi aynaya diktim. Bakışlarım önce gözlerimi saran siyah göz makyajında dolandı, siyah göz makyajını taşıyan gözlerimin beyazı kıpkırmızıydı ve kırmızı damarlar, göğün göğsünü saran şimşekler gibi gözümün içini sarmıştı. Bakışlarım yavaşça toprak rengi rujuma kaydı, hemen ardından çeneme, ardından da boynuma...

Karşımda duran şeyi orada görmeyi beklemiyordum.

Dudaklarım aralandı. Etrafında kan lekeleri olan bu sayıya bakarken nasıl bir tepki vermem gerektiğini, ne hissetmem gerektiğini, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sayı tam olarak soluk boşluğumda, boğazımda çatal oluşturan o iki kemiğin arasında duruyordu. Karan'ın arkamdan bana doğru ilerlediğini fark ettim ama bakışlarımı aynanın üzerinde kaydırarak ona kondurmadım, hâlâ soluk boşluğumdaki dövmeye bakıyordum.

Karan bir elini yavaşça karnımın üzerinde kaydırarak belime sarıldı. Diğer elini yavaşça boynuma getirdi, parmakların ucunda kalan kremi soluk boşluğuma bastırırken, o parmaklar soluk boşluğumu hafif hafif okşadı. Başka herhangi bir solüsyon kullanmadı, yalnızca vazelin olduğunu bildiğim kremle dövmemin üstünü parmaklarını kullanarak yavaşça temizledi. Gözlerimi yumdum, hissettiğim o küçük sızı yavaşça tüm boynuma yayıldığında dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü.

"Şimdi sıra sende," dedi Karan karnımda duran parmaklarını göbek deliğimin hizasına bastırarak.

Gözlerimi araladım, aynaya baktığımda artık onunla göz gözeydik.

"Ne?"

Karan aynadan gözlerimin içine bakarken, "Bana dövme yapmanı istiyorum," dedi kendinden emin bir sesle. Donup kaldım. "Sana yaptığım gibi. Nefes boşluğuma."

Gözlerim dehşetle aralandı. "Böyle bir şey yapamam," dedim korkuyla. "Benim bir tecrübem yok. Hayatımda bırak dövme yapmayı, oturup bir şeyler bile çizmedim ben!"

"Ben de bir dövme sanatçısı değilim," dedi gözlerini yansımamdan çekmeden. "Ama insan vücudundaki en tehlikeli yerlerden birine dövme yaptım."

"Ben sen değilim," dedim.

"Yanlış," diye karşılık verdi. "O kadar bensin ki, seni unuttun."

Başımı iki yana salladım, düşünceler pusluydu ve sızı hâlâ boğazımda duruyordu. "Nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum, ya fazla bastırırsam ve iğneyi boğazına saplayıp seni öldürürsem?"

Karan güldü, alaydan uzak olsa da benimle dalga geçtiğini düşündüm. "Güzel bir ölüm biçimi," dedi parmağını karnıma bastırarak.

"Ben şaka yapmıyorum," dedim kuru bir sesle. "Sana dövme yapamam."

"Neden?"

"Bu konuda kendime güvenmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben sana güveniyorum."

O bana güvendiği zaman, zihnimde taze bir şekilde akan geçmişin kanının oluşturduğu o göl birden donuyor, donan gölün üstünde yürümeye çalışan hayallerim kaysa da, dengesini kaybetse de, düşse de bir şekilde yürümenin yolunu bulabiliyordu.

"Eğer bana anlatırsan..." dedim kararsız kalmış gibi. "Yani en azından bana tarif edersen, yapmaya çalışırım. Ama yapamadığımı hissedersem yarım bırakırım. Asla yapmam."

Karan'ın gözleri kısıldı, başını ağır ağır salladı ve ben de başımı sallayarak onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Beni dövmeyi yapmam için az önceki koltuğa doğru çekerken aslında çok kararsızdım. Kanımda çok olmasa da alkol vardı, hayır, sarhoş değildim ama yine de elim titreyecek olursa ne yapardım? Üstelik onun canını yakma düşüncesi etlerimi kıstırıyordu.

Karan koltuğa oturup yavaşça uzandı, gözlerini yüzüme çevirince, "Karan," diye homurdandım. "İğneyi değiştirmen gerekmiyor mu?"

"Yok," dedi kuru bir sesle. "Sana yaptığım iğneyle yap."

"Bu çok sağlıksız," diyebildim. "Hem ben bunu nasıl kullanmam gerektiğini bilmiyorum."

"Sana dövme yaparken zaten yeni bir iğne takmıştım, o ikimize de yeter?"

"Saçmalama," dedim kaşlarımı çatarak. "Sağlıksız bu."

"Ulan," dedi aniden gözlerini gözlerime iterek. "İçim içimden çıkıp içine yerleşti, daha fazla ne olabilir?"

Ona bakakaldım. "Ne yapmam gerek?"

Burnundan sert bir nefes verip makineyi koyduğu yerden aldı, kısaca nasıl çalıştığını gösterdikten sonra adım adım her şeyi anlattı. İğneyi batıracağım mürekkepten, onun tenine süreceğim vazeline kadar her şeyin açıklamasını yaptığında kafasını omzuna yatırıp gözlerimin içine baktı. "Artık yapacak mısın?"

Yutkundum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Simsiyah gözleri geceye açılan bir kapı gibiydi. "Zihnindekini," dedi.

Yutkundum. Gözlerimi gözlerinden ayırırken, elimde motoru çalışan dövme makinesiyle yavaşça onun kucağına çıktım, tam karnının üzerine oturduğumda, altımda durmuş hareketlerimi izliyordu ama ben inatla ona değil, elimde tuttuğum makineye bakıyordum. Parmak uçlarımda asılı duran vazelini hafifçe boynuna dokundurdum, boynunda ince bir tabaka oluşturup gözlerinin içine baktım.

"Başlıyorum," dedim sıkıntılı bir sesle. Kısık bakan gözleriyle beni onayladı. Aslında zihnimde oturmuş bir şey vardı, aynanın karşısına geçip soluk boşluğuma yerleştirdiği izi gördüğüm anda benim de zihnimde oluşmuş bir görüntüydü bu. Sadece altında bir taslak olmadığı için nasıl çizmem gerektiğini bilmiyordum.

İğneyi tam olarak bana dövme yaptırdığı yere bastırdığım anda kalbim yerinden oynadı. Karan'ın yüzü ise bir duvar gibiydi, sanki

boğazına bir iğne batmıyormuş gibi rahat görünüyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, biraz fazla bastırsam bir şey olur muydu? Parmaklarımın arasında tuttuğum makineye rağmen, her bastırışımda onun derisini hissediyordum.

Kalbim ağrıyarak şekli çizmeye başladım ama o kadar korkarak yapıyordum ki, Karan da fark etmiş olacak ki sonunda belime sarıldı. Onun büyük kolları belimi sıkı sıkı tutarken, titremelerim biraz olsun dindi ve çizdiğim şeklin üstünden geçmeye başladım. Ne zaman kan aksa, küçük bir peçete ve vazelin yardımıyla kanı siliyor, bazen dayanamadığım için gözlerim doluyordu.

Nihayet iğneyi son kez tenine bastırdığımda ve makineyi kapattığımda, kendimden geçmiş gibi yüzümü boynuna soktum ve sızlayan gözlerim, gözyaşlarını daha fazla hapsedemedi. Resmen soluğum kesilmişti. Karan'ın büyük avucu saçlarıma kaydı, saçlarımı okşamaya başladı. Canını acıtmış olma ihtimâlim bile canımı bu denli yakarken, ona benim yüzümden bir şey olduğunu hayal ettim ve bu hayal dünyayı başıma yıktı. Sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Ne zamandan beri bu kadar kolay ağlayabilir olmuştum ben?

Onun yanında ağlamaktan utanıyor, onun yanından başka hiçbir yerde ağlayamıyordum.

"Şşh," diye fısıldadı, şefkatli sesi her zaman bir babayı anımsattığı için, göğsümde uyuttuğum kız çocuğu sakinleşti ama gözyaşlarım durulmadı. "Acımadı, Yanardağ."

"Acımadı," diye fısıldadım burnumu dövmeden uzak bir noktaya yaslayıp başımı sallarken. "Acımadı, değil mi?"

"Acımadı Korkuyum."

Başımı yavaşça salladım. Acıdığını biliyordum, acıdığını hissetmiştim, o da bir insandı, her ne kadar onu her zaman için bir insandan daha üstün görüyor olsam da, etten, kemikten, kandan bir candı. Yüzümü boynundan çıkarıp yaşlı gözlerle gözlerinin içine baktım. "Biraz daha ağlarsan gözüne sürdüğün o kara boyalar

yanaklarına akacak ve ben bir pandayla yeni yıla gireceğim." dedi, sesi keyifliydi. Büyük avuçlarının arasına aldığı yanaklarımı yavaşça okşadı, yüzümü yanağına bastırıp burnumu çekerek ona baktım.

Dili dolgun dudaklarının arasında gezindi, kuruyan dolgun dudakları yavaşça ıslatıp yutkundu. "Görmek istiyorum," dedi, gözleri yaşlarla dolmuş gözlerimdeydi.

"Gör," dedim onu taklit ederek, bu onu buruk bir şekilde de olsa gülümsetmişti.

Yerinden kalkıp aynanın önüne gidene kadar oturduğum yerden kalkamadım. Sonunda kalktığımda, Karan aynanın önünde dikiliyordu. Gözleri yavaşça kızarmış boynuna kaydı, dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken, gördüğü şey onu memnun etmişe benziyordu.

19

Bu yaptığımıza inanamıyordum, bu çılgınlıktı, bu geride bırakacağımız yıla ait bir izdi ve o yıl bizi birbirimize getirmişti. Ve aynı zamanda, nefes boşluğumuza işlenen bu sayılar, bizi birbirimize getiren yılın bize verdiği yaşlardı.

Evden ne zaman çıkmıştık, araca ne zaman binmiştik, ne zaman balık haline gelmiştik bilmiyordum, geçen zamanı bile fark edemeyecek kadar yoğun hissediyordum. Yeni yıla girmemize hemen hemen bir saat vardı. Geceye başladığımız masaya doğru yürürken el eleydik, Karan hâlâ paltosunu giymemişti ama sıcak bir ortama girdiğimiz için üşümediğini biliyordum. Boynumuzdaki kızarıklık barizdi, masalarda olan birkaç kişinin gözleri dövmelerimize kaydı, kısa süre de olsa dövmelerimizi incelediler. Kendi masamıza geldiğimizde, Bedirhan elinde rakı şişesiyle Sergen'in kadehine doğru uzanıyordu. Tam o esnada, masadaki tüm gözler bize döndü.

"Neredeydiniz?" dedi Billur şakaklarını ovalarken. "Hesabı bize kilitleyip kaçtınız sandım..."

Bedirhan kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Bir saate kalmaz yeni yıla gireceğiz," dedi, kafası hafif çakırkeyifti. "Mekâna geçelim artık.

Dans etmek istiyorum..." Bedirhan'ın gözleri bir an boynuma doğru kaydı, gözlerini birkaç kez kırpıştırıp kısarak kafasını uzattı ve sanki gördüğünün gerçek olup olmadığını teyit etmeye çalışıyormuş gibi uzun uzun dövmeme baktı. Bakışları yavaşça yüzüme tırmanırken, Bedirhan'ın bakışlarını fark eden tüm gözler dövmeme çevrilmişti. "O ne lan?" dedi şaşkınlık içerisinde. "O bir dövme mi?"

Billur dehşet içinde, "Oha!" diye bağırdı. "Bir dövme mi yaptırdın?"

"Bir sayı mı?" Defne'nin sesi de şaşkındı. "Boğazına?"

"Soluk boşluğuna," diye düzeltti Karan. "Ve masada dövme yaptıran tek kişi o değil. Gözlerinizi onun boynundan bir an evvel çekseniz iyi edersiniz."

"Abi," dedi Sergen. "Senin boynunda 19 mu yazıyor?"

"Nefes boşluğumda," diye düzeltti bu kez Karan ve tüm gözler Karan'ın nefes boşluğuna kaydı. İkimizin de dövmesi aynı yerdeydi ama yine de benim dövmem soluk boşluğum, onun dövmesi nefes boşluğu olarak tanıtılıyordu herkese. Bir an gülümsememe manı olamadım.

"Siz ne yaptınız Allah aşkına!" dedi Defne şok olmuş bir şekilde. "Çılgınsınız. Alkolün etkisiyle falan mı yaptınız diyeceğim ama..."

Bedirhan, "Merve'nin sarhoş olunca yapamayacağı hiçbir şey yok, gidip başbakanlığa adaylığını bile koyar Defne," diye homurdandı. Gözlerini tekrar dövmeme kaydı. "Ama bu zaten ayık Merve'nin de yapabileceği bir şey."

Billur, "Bu sayıların anlamı ne?" diye sordu, gözlerini kocaman açmış dövmelerimizi izliyor, bir yandan da masadaki mezelerden tek tek alarak ağzına tıkıştırıyordu.

Bedirhan'ın bakışları Billur'a doğru kaydı. "Nerenin hanzosusun acaba?" diye sordu.

"Hanzoluk ve sorduğum sorumun birleşme noktası nerede başlıyor?" Billur dik dik Bedirhan'a baktı. "En yakın arkadaşım ilk dövmesini yaptırıyor ve bu dövmenin anlamını bilmek pek tabii ki benim hakkım."

"Şu an dövmenin ne anlama geldiğini ben bile anladım Billur," dedi Sergen ifadesiz bir sesle. "Sen nasıl bir arkadaşsın?"

"Hepiniz üstüme oynuyorsunuz ya!"

Karan ile birlikte yerlerimize oturduğumuzda, Bedirhan kolunu Billur'un sandalyesine atarak, "Açıklama yapmaktan nefret ederim ama hayatın boyunca bir sözlüğe ihtiyacın olacak, sanırım bu sözlük de ben olacağım," dedi alayla. Billur'un çakır bakışları Bedirhan'a döndü. Bedirhan konuşmaya devam etti. "Merve ve Karan tanıştıklarında, Karan yirmi altı, Merve on dokuz yaşındaydı."

"Birbirlerinin yaşları yani..." Billur'un gözleri bana doğru kaydı. "Elli yılınıza girdiğiniz de ellinci yıl dönümünüzü alnınıza 50 yazdırarak mı kutlayacaksınız?"

"Yemin ederim İzmir gibi bir cennetten nasıl senin gibi bir Bağcılar kekosu çıktı anlam veremiyorum. Yoksa sen aslında İstanbul Bağcılar'dan geldin de bizi mi yiyorsun ya?" diye homurdandı Bedirhan.

"İzmir Karşıyaka yavrum," dedi Billur bilmiş bilmiş. "Adamın önce ruhunu, sonra aklını alırız."

"Birkaç ay bile olsa İstanbul Bağcılar'da yaşamış biri olarak söylüyorum," dedi Bedirhan ciddi bir sesle. "Bağcılar kekoları seni görse, polise ihbar eder. Tipe bak, kanun kaçakçısı. Orada anlaşabileceğin tek bir kişi tanıyorum, o da eğer Katy Perry dinlemiyorsan seni Bağcılar sınırlarına kabul etmez."

"O kim be?"

"Küçük sıçanım Gizem, o zamanlar orada bir salonda çalıştım birkaç ay kadar. Kuzenleri olacak küçük karılar gelir baştan aşağı

badana yaptırırdı, o kızcağız ise sadece bana Katy Perry dinletmek ve benimle güncel dedikoduları paylaşmak için salona gelirdi. Gördüğüm en elit Bağcılar kekosuydu..."

"Kimmiş bu Gizem ya?"

"Ne oldu kız, kıskandın mı İmparator'unu? Kıskandın mı şehzade doğup padişah yaşayan Bedirhan'ını?"

"Ya öf, kes be!" Billur bakışlarını bana çevirdi. "Şaka yapıyorum. Dövmeleriniz harika görünüyor."

Bedirhan parmağını Billur'un kızıl saçlarına dolayarak Billur'un saçını hafifçe çekiştirdi. "Sen de istersen alnına ayak numaramı yazdırabilirsin," dedi, bunu söylerken yayık yayık gülüyordu.

Billur dirseğini kıraarak Bedirhan'ın boşluğuna vurunca Bedirhan inleyerek dudaklarını büktü ve küsüp kendi tarafına döndü, hesabı ödeyip masadan kalkana kadar Billur ile konuşmadı. Mekândan çıkıp araca bindiğimizde, Billur hâlâ Bedirhan ile barışmak için ona sırnaşıyor ama Bedirhan umursamıyor, kafasını çevirip trip atmaya devam ediyordu.

Mekân balık haline oldukça yakın olduğundan, araçla oraya varmamız iki dakika bile sürmemişti. Paspatur çarşısı ve balık hali hemen hemen aynı hizadaydı. Gideceğimiz mekân Paspatur çarşısında, yani Hamam Sokağı'ndaydı. Mekânın önünde uzun boylu, genç, çok iri olmayan ama yapılı vücutlara sahip çocuklar vardı. Muhtemelen mekânın güvenliğini sağlamak için orada duruyorlardı. Gençlerden birinde Noel Baba kostümü, muhtemelen yastıktan yaptığı bir göbek ve karnına kadar uzanan beyaz sakalları vardı.

Noel Baba kostümlü genç elindeki büyük deftere bakarken, "Karan Bey?" dedi gözlerini Karan'a çevirerek. İçeriden dışarıya akın eden müziğin sesi o kadar kuvvetliydi ki, genç çocuğun sesini çiğniyordu.

"Evet," dedi Karan.

"Masanıza kadar eşlik edeyim," dedi çocuk sevimli bir şekilde gülümseyerek. Billur çocuğa bakarken kıkırdamaya başladı. Gerçekten komik görünüyordu.

Mekânın içi ne kadar karanlık gibi görünse de, aslında spot ışıkları o kadar renkliydi ki, içerideki herkesin yüzü, spot ışıklarından yayılan renkli ışıkların rengine boyanmıştı. Uzun, üstü yuvarlak masaların önüne doğru yürüdük. Karan en önde bir masa ayarlamıştı ve DJ kabini hemen üstte, önümüzde duruyordu. Masaların etrafına yayılmış bir şekilde içkilerini yudumlayan, oldukları yerde sarsak hareketlerle dans eden gençler varlığımızı fark edip bizi göz hapsine aldılar, her ne kadar ortamda yeteri kadar ışık olmasa da sanki tüm gözlerin odağı Karan ve benim dövmelerimizdeydi.

Karan yalnızca bir soda söylemiş, masada açılan şampanya Billur ve Bedirhan'a yaramıştı. Yeni yıla girmemize yirmi dakika falan kaldığında, artık o kadar yorgun hissediyordum ki, ayağımdaki topuklu botlar bileklerime dökülmüş bir çimentoya dönüşmüş, sanki yavaşça kurumaya başlamış ve içindeki ayağımın üstünde betondan bir kalıp oluşturmuştu.

Yavaşça Defne'ye doğru eğilip, "Ayaklarım ağrıdı," diye sızlandım.

Defne kokteylinin pipetini dudaklarıyla çevirip, "Boğazındır o ağrıyan," diye söylendi. "Ne kadar tehlikeli bir yer, farkında mısın? Umarım işinde oldukça usta bir dövme sanatçısı yapmıştır!"

"Karan bunu kendisi yaptı," dedi kafamın içindeki o yorgun, yaralı, defalarca kez öldüğünü sandığım ama ölmeyen kadın.

Hiçbir şey söylemeden ablama alık alık baktım. Aslında böyle bir ortamdayken, yani müzik ve içkinin tamamen hakimiyet kurduğu, insanların yalnızca eğlenmek için geldiği bir yerdeyken kendimi anneme ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Olduğum yerde yavaşça sallanarak saniyede bir yanıp sönen bar ışıklarını izlemeye başladım.

Karan sanki üstüme çöken o sakinliği fark etmiş gibi bileğimi tuttu ve beni kendisine doğru çekerek, "Küçücüğüm?" diye fısılda-

dı, tüm o gürültüye rağmen sesi damarımın içinde çağlayan kandan daha yakın ve içimden gelmişti.

Gözlerimi kaldırarak, "Hım?" diyebildim.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı sallamakla yetindim ama Karan bununla yetinmedi. Sergen'e çenesiyle işaret yaptıktan sonra elimi tuttu ve birlikte mekândan çıktık. Mekânın önündeki koltukların üstüne yerleştirilmiş kırmızı ışıklar, mekânın önünü içinden daha gösterişli hâle getirmişti. Noel Baba kostümlü genç adam bana gülümseyince başımı yavaşça sallayarak ona karşılık verdim. Mekân kapısı kalabalıktı, soğuk havaya rağmen mini etekli, kısa elbiseli kızlar sanki hiç üşümüyormuş gibi gayet rahat hareket ediyor, kahkahalar atarak sohbet ediyorlardı. Hamam Sokağı'nın sonuna doğru yürümeye başladık, hemen sokağın bitişinde cadde, caddenin diğer ucunda da marina, yani Kordon Boyu vardı.

Hamam Sokağı'nın dar yolunda el ele yürürken, sokaktaki mağazaların vitrinine yerleştirilmiş yılbaşı ağaçlarını, yeni yıl süslerini izliyordum. Karan durgunluğumun farkındaydı ama üzerime gelecek, beni kabuğuma geri sokacak sorular sormaktansa, benimle birlikte sessizce yürüyordu. Onu diğerlerinden farklı kılan, yanıma kabul ettiren, buzlarımı çözmek yerine soğuğuyla dirı tutan ama o buzların arasında benimle yaşatan da buydu. Buzdan kalemin içinde kendimden başka birini görmeye alışmıştım ve bu kişi Karan Ali Çakıl'dı.

Karşıdan karşıya geçtik, marinaya doğru yürümeye başladık. Marinaya demir atmış gemileri, yatları ve tekneleri izleyerek yürüyordum. Birkaç teknenin ışığı yanıyordu, teknelerden müzik sesi yükseliyordu ve kadehlerin tokuşurken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Denizin içinde hafifçe hareket eden yatlar, denizin hareketiyle çarpışarak tatlı şakırtılar çıkarıyordu. Kordon boyunu oluşturan yürüyüş bandında el ele yürürken gözlerim denizin üstüne düşen rengârenk yakamoz ışıklarındaydı.

Öksürerek boğazını temizledi ve "Yeni yıla birkaç dakika kaldı," dedi kuru bir sesle. "Yeni yılı nasıl karşılarsan, tüm yılın öyle geçermiş. Annem öyle söylerdi."

Boğazıma katran dolmuş gibi hissettim. Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. "Böyle şeylere inanıyor musun?"

"Anneme inanıyorum," dedi yalnızca.

Kalbime hançer gibi saplanan iki kelimelik cümlesi canımı öyle çok yakmıştı ki, sessizce gözlerimi kaçırdım. Sesindeki boşlukta sallanan özlemi hissedebiliyordum, kırgınlık da oralarda bir yerdeydi ama bunu bana göstermemeye çalışıyordu. Karan, annesine ve dedesine kırgındı, babasını ise çoktan gözden çıkartmıştı.

"Bu annemsiz ilk yeni yılım olacak," dedim, sesimde gözyaşlarımın tuzu vardı. Karan elimi daha sıkı kavradı, artık adımlarımız daha yavaştı.

"Benim kaçıncı yeni yılım olacak bilmiyorum, saymayı bırakalı çok oldu," dedi.

Utandım. "Yeni yıl kutlamıyordun sanırım," diye mırıldandım. "Bu yılın diğer yıllardan farkı ne?"

Gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Bir şeyleri anladığın halde anlamazdan geldiğinde, olduğundan çok daha çocuksu görünüyorsun gözüme," dedi dürüstçe. "Farkı gördüğünü biliyorum."

Yanaklarıma kan oturdu. Karan'ın adımları kör bir bıçak gibi kesildi ve ben de ona uyarak durdum. Kordon'un ortasında dikiliyorduk, hemen çaprazımızda sonsuz gibi görünen ama sonunun adalarla birleştiğini bildiğim simsiyah deniz uzanıyordu.

"Bu annensiz ilk yeni yılın," dedi Karan gözlerimin içine bakarak. Bana doğru döndü, büyük ve soğuk avuçları yüzümü kucakladı, yanaklarım onun büyük avuçlarının arasında âdeta kayboldu. Burnumu çektim, soğuktan kıpkırmızı olan burnuma bakarken gözlerine iş gibi sinen o şefkat, kırılmış kemiklerimi kaynatıyordu.

"Benimle olan ilk yeni yılın. Bundan böyle, her yeni yıla benimle gireceksin," diye fısıldadı. "Ve bu bir Karan Ali Çakıl yemini."

Dudaklarını titrerken, "Senin yanında mutluyum," diye fısıldadım. Karan'ın gözlerine hızla yayılan o vahşi ifadenin bir rengi olsaydı, bu kesinlikle kan kırmızısı olurdu.

Gözlerini yavaşça kısıp, "Senin yanında mutluyum," dedi, sesi, bir kaya kadar sertti.

Kürkümün iç cebindeki paketi çıkarıp ona uzatırken, geride bıraktığımız tüm anılar bir köşede sırt sırta vermiş bize destek olurken, kendimi gerçekten sarhoş hissediyordum. Karan'ın gözleri pakete kaydı. Paketi onun için açtım ve takvim yaprağını Karan'a uzattım. Bakışları eski takvim yaprağının yüzeyinde dolandı. Küflü siyah gözleri tarihin üzerine âdeta çakılırken, varlığı da boğazıma küflü bir çivi gibi saplanıyordu.

"Bu, bir adamın bir kadını kaybettiği zamanın takvim yaprağı," diye fısıldadım. "Bu, bir adamın bir kadını kazandığı zamanın takvim yaprağı."

Karan belki bunu anlamamıştı, belki de anlamıştı, bilmiyordum. Ama onun gözlerinin içine baktığımda emin olduğum, gördüğüm tek bir şey vardı. Ben ona gerçekten doğru hediyeyi vermiştim. Karan bir elinde takvim yaprağını tutarken, diğer elini yavaşça kotunun cebine daldırdı. Cebinden gümüş bir köstekli saat çıkardığında bakışlarımı saatin kapağına sabitlemiştim. Gümüş köstekli saatin kapağı avuçlarından düştü, zincir belli bir seviyeye kadar aşağıya doğru boşaldı ve saatin yuvarlak kapağı önümde sallanmaya başladı.

"Allah günde yetmiş kez kulunun kalbini yoklarmış, benden ne ister kulum, diye," dedi erkeksi bir sesle. "Seni istediğim saate denk gelmiş."

Ona öylece bakakaldım. Saat aramızda zamanı örüyordu.

"Sana zamanı hediye ediyorum," dedi Karan.

O an çok önceden söylediği bir şey onun sesiyle kafamda yankı uyandırdı:

Ben zamanım.

Gözlerim tekrardan yanmaya başlamıştı ama bu kez dolmaması için durmadan kırpıştırdım. Karan bunu fark etmiş olacak ki hafifçe tebessüm edip dudaklarını alnıma bastırdı. Sıcak dudakları buz gibi olan alnıma dokunduğu anda, rıhtımda patlamaya başlayan havai fişeklerin ışıklarının altında kaldık.

Geride bıraktığımız 2015'in nefes boşluğumuza kondurduğu iz ile 2016'ya girerken, onun kollarında olmanın, yaşanan tüm yıkımlara rağmen, yaşamanın aslında güzel bir şey olduğunu yüzüme vuruyor, kalbim hâlâ çarptığı ve hâlâ nefes alabildiğim için Allah'a şükrediyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Bedirhan ile birlikte dilek feneri uçurmuştuk. Hava o kadar açıktı ki, dilek fenerinin küçücük bir ateş noktası oluşuna dek keyifle izlemiştik. Her şey bittiğinde, neredeyse tüm şehir ışıklarını bir bir söndürmeye başladığında, artık gitme zamanımız geldiği için içten içe üzgündüm.

Şehrin sokaklarına belirli aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambaları, sigaranın ucunda yanan turuncu ateşi anımsatıyordu. Aracın camları açıktı. Uzun, siyah saçlarım rüzgâra ayak uydurarak aracın penceresinden dışarıya doğru uçuşuyor, bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Hemen önümüzden geçip giden yük kamyonuna baktıktan sonra gözlerimi dikiz aynasına çevirdim. Arka koltukta Sergen ve Bedirhan yan yana oturuyordu. Bedirhan'ın kolunun altında, cam kenarında Billur vardı, Sergen'in kolunun altında, diğer cam kenarında da ablam vardı. Billur'un kızıl saçları Bedirhan'ın yüzündeydi, Billur ara sıra elini camdan dışarı çıkararak rüzgârı avuçlamaya çalışıyordu.

Bedirhan'ı düşündüm. Acaba artık yılbaşı gecelerini seviyor muydu?

17. SAHNE

Gecenin avuçları arasında öylece yanan ayı ellerimle söküp alabilmeyi dilediğim zamanlar henüz on yaşlarındaydım. O zamanlar, avuçlarımın gece kadar siyah olduğunu, ayın avuçlarımın içinde de yanabileceğini düşünürdüm.

Sonra büyümeye başladım.

Artık ayı avuçlamak demenin, ayı söndürmek demek olduğunu biliyordum.

Sanırım gece benim kadar karanlık değildi.

Dimdik tuttuğum başıma rağmen düşmüş duran omuzlarımla burada, gecenin avuçlarında, zamanın koynundaydım. Son bir haftadır Bedirhan'ın evinde kalmamızın nedenini sorgulamıyordum, Bedirhan da sorgulamamıştı. Yalnızca Karan'ın uzaklaşma çabasını hissedebiliyordum.

Aslında hissettiklerim hiçbir zaman bunlarla sınırlı kalmadı. Bazı şeylerin arkası kesilmiyordu, gitgide büyüyor, yeşeriyor, hatta yosun bağlıyor ve intihar arzusuna ip geriyordu. Karan sınav için kaydımı yaptırmıştı. Ama ben ne yapacağımı bilmiyordum. Gecenin sesini dinlerken gözüm hâlâ dolunaydaydı. Karan ve Sergen iş

için Fethiye'den birkaç saat uzaklıkta bir yere gitmişlerdi fakat nereye gittiklerini sormamıştım. Defne ve Billur evde değildi. Defne benim aksime finaller için çabaladığından birlikte kütüphaneye gideceklerini söylemişler, ardından beni arayıp biraz gecikeceklerini, bir yerlere gideceklerini söylemişlerdi.

Bedirhan ve ben evde yapayalnızdık. Bedirhan içeride Yetim ile oynarken, ben burada, verandanın korkuluklarının önündeydim.

Bahçenin büyük, demir kapısı aniden açıldığında saat akşamın sekizini gösteriyordu ama kış ayında olduğumuz için dışarıya bakıldığında, sanki saat gecenin on biri ya da sabahın ikisi gibi görünüyordu. Gözlerim karanlık demir kapıda dolandı ve hemen ardından bahçenin içinde gümüş işlemeli bastonun tıkırtı sesleri yükselmeye başladı.

Yaklaşan kişi Yaşar Çakıl'dı.

Verandanın merdivenlerini tırmanmaya başladı, ben ise sadece ona bakıyordum. Düşündükçe büyüyen sorunların bir sis bulutu gibi tüm zihnime yayıldığını hissedebiliyordum. Sanki hemen tepemde bir akbaba uçuyor, öleceğim anı kollarken, etimin ne kadar lezzetli olduğunu düşünerek gözlerini kısıyordu. Günlerdir içimi kaplayan o huzur, anlam veremediğim bir hızla çökmüş, ben çöken o huzurun altında kalmıştım.

"İyi yıllar," dedi Yaşar amca sevecen gülümsemesinin misinasına taktığı ölümcül bir gerçeği hemen avuçlarının içinde, bedeninin arkasında saklıyormuş gibi.

"İyi yıllar," dedim yüzünü incelerken.

Derin, sancılı bir nefes aldı. Gözlerimi tekrar aya çevirdim. Yaşanan her şeyi düşünüyordum. Sanki güneşi silen gece gibi, hayallerimi silmek için orada duran bir gölge vardı ve o gölge yavaşça bana doğru yaklaşıyordu.

İçimdeki bu huzursuzluğa anlam yükleyemiyordum.

"Birkaç gündür ortalarda yoksunuz," dedi kısık bir sesle. "Sizi merak ettim ama Karan'ı aramaya da çekindim."

"Beni arayabilirdin," dedim ama sanki yalnızca bedenim buradaydı, ben ve ruhum çoktan bir atın üzerine atlamış, bir ormanda koşturmaya başlamıştık. Atın yeleleri yüzüme çarpıyordu, onu tutamıyor, onu dizginleyemiyor, ona hükmedemiyordum. Yalnızca birlikteydik, onun üzerindeydim ve bir bilinmeze doğru ilerliyorduk.

"Yalnızca sizi yalnız bırakmak istedim." Güldü, neşesizdi. Sanki bu gece, onun da yüreğine bir keder gibi çökmüş, acı bir hatıra gibi yerleşmişti. Her şey güzelken, bir anda sebepsiz yere böyle hissetmek, ibresi bozuk bir saatin önünde oturup sana belli bir bekleme süresi vermiş birini beklemek gibiydi.

"Karan saat on birden önce gelmez."

"Biliyorum," dediğinde şaşırmamıştım aslında. "O yüzden buradayım."

"Onu görmek için gelmiş olabileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Beni bir süre daha görmek isteyeceğini sanmıyorum. Yoksa neden Bedirhan'ın evinde kalsın ki?"

"Eğer seni görmek istemeseydi, dağ evinde falan da kalabilirdi. Atölyesinde de kalabilirdi..." Sustum. Aslında sadece kalabalık bir yerde olmak, kafasını dağıtmak istiyordu bence. Karan Çakıl'ın da böyle istekleri olabiliyordu demek ki. Burnumu çektim, ucu buz tutmuştu.

"Merve," dedi Yaşar amca. "Çok yakında biri gelecek."

Duraksadım. "Ne?"

"Bir hafta içinde birisi Fethiye'ye gelecek," dedi yavaşça. "Onu buraya ben çağırdım."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Karan için önemli biri." Bir an duraksadım, gözlerim Yaşar amcanın kahverengi bir fındık kabuğunu anımsatan gözlerine aceleyle saplandı. "Karan'ı düştüğü kuyudan çıkaran biri."

"Daha fazla dinlemek istemiyorum," dedim aniden gerilerek. "Bir kadından mı söz ediyorsun?"

Yaşar amcanın gözlerinde şaşkınlık büyüdü. "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Bir adam."

"Karan'ın birisine ihtiyacı yok," diye karşı çıktım. "Bu hareketin onu çok sınırlendirebilir."

"Onu sınırlendirecek biri değil. Onun gibi, büyük bir kayıp yaşamış birisinden bahsediyorum." Yaşar amca yavaşça omzuma dokundu. "Karan'ın kafasında dönen tilkileri sadece o adam görebilir."

Durulmuş bir su gibi baktım. Kendim için bir sebep dahi aramadan yaptığım şeyler olmuştu fakat söz konusu Karan olduğunda daima bir sebebe ihtiyacım vardı. Yaşar amca kimden söz ediyordu bilmiyordum ama Karan'ın daha bilmediği şeylerin varlığının gölgesi de önümüze düşünce, Yaşar amcanın yaptığı şeyin aslında mantıklı olduğunu fark ettim.

"Peki bunu neden bana söylüyorsun?" diye sordum. "Ondan saklayamam."

"Saklaman için söylemiyorum ki." Yaşar amca ağır ağır gözlerini yumdu, tekrar ağır ağır gözlerini açtı. "İkimizin de önemsediği kişi ortak. Onun için söylüyorum. Bilmeni istedim."

Yaşar Çakıl bir düğüm gibiydi; biri onu bağlamıştı ve o bağlayan kişiden başkası eline aldığında sadece daha da düğümlenmesine neden oluyordu. Onu açabilecek tek el, onu bağlayan o elin ta kendisiydi. Bir şeyleri önüme koyuyor, önüme koyduğu şeylerin onu öldürebilecek olan o silah olacak olmasını ise zerre önemsemiyordu. Karan'ın bu huyunu dedesine benzetiyordum. Belki de onu dedesi yetiştirdiği için böyleydi.

Toprağına kim dokunursa, onun ektiği çiçeği verirdin.

"Bahsettiğin adam Karan için çok mu önemli?"

"Evet," dedi, derin bir nefes aldı. "Dostu."

Gözlerimi Yaşar amcanın çizgilerle dolu yüzünde küçük bir tura çıkardım. Her ne kadar burada, Yaşar amcanın karşısında olsam da sanki koyu kırmızı ışıkların aydınlattığı dar bir koridorun ortasında öylece dikiliyordum ve bedenim çırılçıplaktı. Bileklerimden kanlar süzülüyordu, bu kanların nedeni bıçakların açtığı yarıklar değildi; bir ip bileklerimi kesene dek sıkmış, bileklerime düğümlenmişti ve ipi koparıp bileklerimi hapisten kurtardığımda, artık bileklerim kan leş içindeydi.

O koridorda, kırmızı bir ışığın altında, tavandan bedenime kan damlıyormuş gibi ağır ağır yürürken, koridorun diğer ucundaki koyu mor ışığı izliyordum. Zor seçiliyordu, bir nokta kadardı ve sanırım kapının deliğinden dışarı yavaşça süzülüyordu ama kırmızı ışık o kadar baskındı ki, koyu mor ışığı âdeta emiyor, yok ediyordu.

Bazen o kapının arkasında sonsuza dek bu koridorda hapis kalacağımı düşünüyordum.

"Karan'ın dostları..." diye fısıldadım düşünceli bir şekilde. "Var demek."

"Onun hakkında bildiklerin yalnızca acı hatıraları, yıkımlarla dolu geçmişi," dedi Yaşar amca.

"Evet," diye onayladım onu.

"Ama emin ol, onun dostlukları bile acılarla dolu. Sana anlatabileceğim güzel bir hikâyesi var mı, onu bile hatırlayamıyorum. O kadar çok ağır şey yaşadı ki, yüzümüzü güldüren anılar bu acıların altında ezilip zamanla yok oldu." Gözleri karanlığa daldı. "Zamanın içinde Karan'ın güzel anılarının kanı geziniyor."

"Aslında onunla güzel bir yılbaşı gecesi geçirdik," dedim dalgın bir sesle. "Hatta son bir haftadır her şey o kadar yolunda ki, ne

onun ne de benim zor zamanlardan geçtiğimize inanmak istemiyordum. Belki de kendimi buna inandırmıştım."

"Hiçbir acı yoktur ki sonsuza dek sürsün," dedi Yaşar amca. "Hiçbir mutluluk da yoktur ki o da sonsuza dek sürsün."

Zamanın köşe kapmaca oynadığı o fani bedenler olarak, dünya denen kavramın içinde bir karmaşaya göz kulak olan ölümlü meleklerdik; tıpkı şeytanın da bir zamanlar melek olduğu gibi, aramızda kötüler de vardı ve devamlı olarak cennet ile cehennemin hesabını yaptığımız terazinin üzerinde dans ediyorduk.

"Bu adamın asıl geliş sebebi ne Yaşar amca?" Soru işaretinin kancadan ucu bir silah gibi doğruldu aramızda. Namlunun ucunda Yaşar amca vardı.

"Karan bir şeyleri çok güzel saklar, son ana kadar her şeyin yolunda olduğuna herkesi inandırır," dedi kuru bir öksürüğün arasından.

"O adamın bizden daha iyi görebileceğini mi düşünüyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde topladım. "Farkında mısın, Karan zaten bilmediği başka gerçeklerin varlığının farkında. Bilmek istemiyor. Kendini tüm bu olaylardan uzak tutmak, tekrar o bataklığa saplanmamak için öğrenmemek istiyor belki de... Arda'nın bildiği şeyleri senin bilmediğini biliyorum ama aynı zamanda Arda'nın bildiği diğer şeylerin çok ağır şeyler olduğunu da biliyorum. Bunu bilmek için o şeylerin ne olduğunu öğrenmeme gerek yok."

"Karan'ın sağı solu belli olmaz," dedi Yaşar amca. "Ben işimi garantiye almalıyım. Benim görevim onu koruyup kollamak."

"O artık yirmi yedi yaşında. Yeri geldiğinde seni o koruyor, kolluyor. Yapmaya çalıştığın bu şey her neyse Karan'ı sana karşı daha da sinirli hâle getirebilir. Aranızın daha fazla açılmasını istemiyorum ben."

"Aramız açılmayacak," dedi Yaşar amca, sesindeki güven kemiklerime kadar sindi. "Güven bana. Aksine, Karan onu anlayan birini gördüğünde belli etmese de mutlu bile olacak. Üstelik o ne kadar

büyürse büyüsün, benim gözümde her zaman o küçük erkek çocuğu olarak kalacak. Beni toprağın altına emanet etmediğiniz sürece, ben nefes aldığım müddetçe gölgem daima Karan'ın üzerine devrilmeye devam edecek."

Hiçbir şey söylemedim. Arkadaşının kim olduğunu merak ediyordum ama yine de yüzü buzlu bir şekilde silüeti oluşan o adamın adını öğrenmeye çalışmadım. Arda cephesi şu an için sessizdi ama bu sessizliğin çok da uzun süreceğini düşünmüyordum. O adamı değil İsviçre'ye, uzaya bile gönderseler, Karan'a kafayı takmıştı bir kere. Uğraşıp duracaktı. Yaşar amca bir süre verandanın önünde benimle öylece durdu ama ikimiz de konuşmadık.

Sonunda, "Ben artık gideyim o hâlde," dedi. Tam o esnada Bedirhan dışarı çıkmıştı. Yaşar amcayı görünce, "Yaşar Bey?" dedi ılık bir sesle. "Ne zaman geldiniz?"

"Sizli bizli konuşma benimle yahu," diye homurdandı Yaşar amca. "Gözünüzde korkunç bir moruk olmak istemiyorum."

"Yok ayol, estağfurullah," dedi Bedirhan. "Bir kere siz çok tatlı bir moruksunuz..."

"Bedirhan..."

"Tamam biraz da ketumsunuz... Darbeli Matkap Beyciğimin kime çektiğini de böylelikle çok net, HD ekran görmüş oluyoruz." Bedirhan güldü. "Turgut arabada mı bekliyor sizi?"

"Hayır," dedi Yaşar amca başını iki yana sallayarak. "Ben taksiyle geldim. Turgut'a yeni yıl izni verdim, kafasını dinlesin biraz."

Bedirhan duraksadı. "Taksi mi?"

"Evet." Yaşar amca yorgun gözlerle gülümsedi. "Size zahmet olmazsa, bana bir taksi çağırır mısınız çocuklar?"

Bedirhan'ın güzel yüzünde itirazın dalları uzadı, dallarda yapraklar endişeyle yeşerdi. "Olur mu hiç öyle şey?" diye çıkıştı aniden. "Ben sizi evinize kadar bırakırım."

"Yok yahu, hiç gerek yok. Taksi çağırmanız kâfi."

Bedirhan başını iki yana salladı. "Lamı cimi yok, bu saatte elin adamına güvenip de sizi takside yalnız başınıza yollayamam. Günümüz Türkiye'sinde insanın başına gelmeyen kalmıyor. Beş parmağın beşi bir değil, şerefiyle, namusuyla çalışan taksici, otobüs şoförü, dolmuşçu çok var elbette ama artık insan kime güveneceğine şaşırıyor."

Yaşar amca güldü. "Sağ ol, delikanlı ama benim için endişelenmene gerek yok." Bastonunu kaldırıp salladı. "Şu bastonu görüyor musun? Makatından sokar, ağzından çıkarırım alimallah."

Bedirhan omzunu attırarak güldü. Yaşar amcanın son cümlesi beni de gülümsetmişti. "Bence de Bedirhan bıraksın," diye arka çıktım Bedirhan'a.

"Çocuk muyum ben?" Yaşar amca kaşlarını çattı. "Yol iz bilmiyorum sanki..."

"Ne inat ettin be..." Bedirhan gözlerini devirerek söylemişti bunu. Yaşar amca bastonuyla Bedirhan'ın bacaklarına vurunca Bedırhan kısık bir çığlık attı. "Hemen de sinirleniyorsunuz Haşin Moruk Bey..."

Bedirhan'a, "Sen yine de eşlik et Yaşar amca," diye fısıldadım. Başını sallayarak göz kırptı. "Sen içeri gir. Ben onu ikna eder götürürüm."

"Anahtarlarını getireyim mi?"

"Cebimde zaten," dedi göz kırparak.

"O zaman ceket getireyim?"

"Kızım üşümüyorum ben, gir sen içeri." Bana doğru eğildi. "Bak, ne olur ne olmaz, kapıyı kilitle. Evde alarm sistemi var, bir sıkıntı olursa anında çalışır ve telefonumun sesi açık. Geç kalmam, tamam mı?"

Duraksadım. "Bedirhan, ben çocuk değilim..."

"Sus kız Çalı Süpürgesi. Benim gözümde çocuksun sen." Yanağımdan makas aldı, ardından bakışlarını Yaşar amcaya çevirdi. "Hadi inat etme, gadasını aldığım... Ben de geleyim."

"Kayseri size yaramış." Yaşar amca gülüyordu, boğazımdaki dövmeyi fark etmediği için mutluydum. Yavaşça oradan uzaklaşıp içeri girdim ve kapıyı kapattım ama Bedirhan'ı dinlemedim, yani kapıyı kilitlemedim. Aslında kapı sadece dışarıdan anahtarla açılıyordu ama ikinci bir zincir kilit vardı ve onu takma gereği duymamıştım. Anahtarı olmayan biri zaten içeriye giremezdi.

Yetim, ben içeri girer girmez bacaklarıma dolanıp mırladı. Bedirhan onun boynuna yeşil bir kurdele bağlamıştı, onun simsiyah tüylerinin arasında duran bu koyu yeşil kurdele ona çok yakışmıştı. Yetim'in başını yavaşça okşadıktan sonra mutfağa doğru ilerledim. Kendime bir kahve yapıp salona geçecek, televizyondaki kanalları karıştırarak Bedirhan'ın dönmesini bekleyecektim.

Mutfak ilk kez bu kadar soğuktu. Sanırım Bedirhan en çok mutfakta vakit geçirdiğinden buranın soğuk olmasını seviyordu. Her ne kadar sıcağı seviyor gibi davransa da bazen soğukta öylece oturduğunu görüyordum. Soğuğun gerçekten insan psikolojisi üzerinde ağır bir etkisi vardı, uyuşturuyor, dindiriyor ya da biraz olsun tampon görevi görerek yaradan sızan kanın azalmasını sağlıyordu.

Çok geçmeden bahçe kapısının açılma sesini duydum ve Bedirhan ile Yaşar amcanın bahçeden çıktığını anladım. Su ısıtıcısına su doldurup kaynamaya bıraktım ve zihnim yine dur durak bilmeden üretmeye, ürettiği şeyleri yüzüme çarpmaya başladı. Aklım bir süredir hep yeni yılı kutladığımız akşam isimsiz bir paketin içinden çıkan kolyedeydi. Göndericinin ismi yazmıyordu. Bu aklımı karıştırıp dursa da Defne'yle oturup bu konu hakkında tek kelime etmemiştik.

Kolye üst katta, Karan ile kaldığım odadaki komodinin çekmecesindeydi. Boynumda bir çakıl taşı kolyesi vardı ve ben o kolyeyle

mutluydum, anahtar kolyesini takmak istemiyordum ama onu atamıyordum da. Her nedense o kolyede gizemli bir şeyler olduğuna kendi kendimi inandırmıştım ben. Cebimdeki telefon aniden titreyince irkildim.

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Çepiç, sana zahmet olmazsa benim için biraz ekmek kızartır mısın? Açlıktan karnım sırtıma yapıştı. Ağır bir şeyler de yiyesim yok hiç. Hazır kesilmiş ekmek olacaktı sepette... Ama olmayabilir de... Eğer yoksa kesiver, eline yapışmaz! :) (21:32)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Hallederim. (21:33)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Çepiçlerin kraliçesisin! (21:34)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Tek istediğim araç kullanırken telefonla ilgilenmemen.. (21:35)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Tamam be gudubet kart! (21:37)

Telefon hazır elimdeyken mesaj yaz kısmına girdim, bir süre kararsız kalmış bir şekilde telefona baktıktan sonra derin bir nefes aldım ve parmaklarım dokunmatik ekranın üzerine yerleştirilmiş harflerde gezinmeye başladı.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne yapıyorsun? (21:39)

Elektrikli su ısıtıcısının sesiyle aniden irkilerek kafamı kaldırdım. Olduğum yerde sıçramama neden olmuştu. Fincana sıcak suyu doldurduktan sonra içine birkaç kaşık kahve ilave ettim ve karıştırmaya başladım. Tam o esnada telefonum titredi.

Gönderen: Karan Ali Çakıl
Dönüş yolundayım. Çok geç kalmam. Sen ne yapıyorsun? (21:40)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Şimdi Bedirhan Hazretleri için ekmek kızartacağım... (21:42)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
İyi ki bir iyilik istedik. Kime atacaktın o mesajı da Allah çarptı yanlışlıkla bana attın? (21:43)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Çekil bir aradan ya. Of. (21:44)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Ulan mesajı bana atan sensin, aranıza giren ben miyim? (21:46)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sana araç kullanırken telefonla ilgilenme dedim! (21:47)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Tamam abya, neden kızdın ki abya? Kuyyanmam biy daha abya :((21:48)

Gözlerimi devirerek bu kez Karan'a yazmak için özellikle onun adına tıkladım.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sana yollayacağım mesajı yanlışlıkla Bedirhan'a yollamışım... (21:51)

Kahvemden bir yudum aldım, gözüm bir ara bahçeyi gösteren cam duvara kaydı ve orada sessizliğin koynundan uzanan bir silahın tetiği çekilir gibi oldu, ardından dallar hafifçe hareket etti ve ıssızlık her yanı sardı.

Gönderen: Karan Çakıl
Fena faka basmışsın... Ne yazmıştın? (21:53)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Mesajın başında 'Bedirhan Hazretleri' yazıyordu... Sen düşün... (21:54)

Gülümseyerek ekrana bakarken kahvemden bir yudum daha aldım. Onunla mesajlaşmayı seviyordum. Bu bana çok *'normal'* his-

settiriyordu. Aslında aramızdaki ilişkinin boyutunun ve yaşadıklarımızın *'anormal'* olduğunun farkındalığından kaynaklı bir hisli bu.

Gönderen: Karan Çakıl

Ona 'Bedirhan Hazretleri' demen onun hoşuna gider Çakıltaşı...
(21:56)

Kıkırdadım. Telefonu tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra kahvemden büyük bir yudum daha aldım ve bütün bir ekmeği çıkarıp, bıçaklıktan da büyük bir ekmek bıçağı aldım. Ekmek tahtasının üzerine yan yatırdığım ekmeği yavaşça kesmek için hazırlanıyordum ki bir gölgenin üzerime devrildiğini hissetmemle kalbim korkuyla göğsüme saldırdı ve o anki panikle elimdeki bıçağı kapıya doğru doğrultup ırkılerek kapıya doğru döndüm.

Kalbimi saran zehirli sarmaşıkların üstündeki o kan kırmızı çiçeklerin rengi yavaşça griye dönmeye başladı, zehir kalbimde soluyordu. O an, karşımda, tüm dünyamı ekseninden kaydırarak uzayda kaybeden, oksijenimi nefes aldıkça kalbimi patlatmak ister gibi pompalayarak zehre çeviren adamı görmeyi beklemiyordum.

Karşımda babamı görmeyi beklemiyordum!

Saniyeler öyle hızlı akıyordu ki, yere damlayan her bir rakam bir sayı oluşturuyor, oluşan sayıların yanına binlerce sıfır düşerek uzun bir kuyruğu tek bir sıra şeklinde önüme diziyordu. Kalbim hem duracakmış gibi ibresini zorlayarak atıyor hem de çoktan durmuş gibi hareketsiz bir biçimde, sönmüş halde göğsümün ortasında asılı duruyordu.

"Sen," diyebildim. Sen. Kelimeler susmuş, gözlerini yüzüme dikmiş, kuracağım herhangi bir cümle var mı yoksa artık kalmadı mı diye öylece beni izliyordu. Üç harf, üç bin kelimelik bir metin gibi önümde uzamış, nefesim bu kelimede defalarca kez takılıp dizlerinin üstüne düşmüştü.

Ona doğru bir adım atsam, atacağım bu adım onun kaç asır sonra yanına düşerdi bunu yalnızca yerin ve göğün Yaratıcısı bilirdi.

Zaman sustu.

Kelimeler tavandan damlamaya başlayan kanın yerde oluşturduğu nehre atladı, yüzme bilmeyen kelimeler her bir kulaçta ölüme bir adım daha yaklaştı. Ve boğuldu.

Elimdeki bıçak ikimizin arasındaki o köprüyü inşa etmişti. "Senin burada ne işin var?" diye sordum, kekelemiştim. "Buraya nasıl girdin?"

Sakalları uzamıştı, perişan görünüyordu. Saçları bembeyazdı, nadiren araya serpiştirilmiş birkaç tel siyah saç onu hâlâ terk etmemişti ama sakalları... Sakalları artık griydi. Bana doğru temkinli bir adım attığında bıçağın hâlâ aramızda asılı olduğunu fark ettim.

"Burayı nasıl buldun?" diye bağırdım tüm gücümle. Babamın yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla canı çok yanıyordu ama bu fiziksel değildi, fiziksel bir boyuttan koparak ruhuna oturmuş, ondan bir parça hâline gelmişti. Babamın kalıbının şeklini alan acı, babamın gözlerinden bile çok net bir şekilde okunuyordu.

"Sadece... Konuşmak için geldim," dedi mahcup bir sesle. "Beni dinlemene ihtiyacım var."

"Seni dinlemek mi?" Ona inanamaz gözlerle bakıyordum şu an. Ne dediğinin farkında mıydı? Elim bir kapının kenarında duruyordu ve o elimi umursamadan kapıyı çarparak kapatmıştı. Parmaklarım onun olduğu kısımda kalmıştı ve ben kapının dışındaydım. Moraran, kan oturan parmaklarımı umursamamıştı.

Kapıyı kapatmış ve tekrardan asla açmamıştı.

Açmaya bile çalışmamıştı.

Ben kapının arasına sıkışmış ellerimle orada öylece gözyaşlarımı akıtırken, o parmaklarımın halini gördüğü halde odada gezinmeye devam etmiş, o lanet kapıyı açmamıştı.

"Burayı nasıl buldun, içeriye nasıl girdin bilmiyorum ama git buradan!"

"Lütfen," dedi kısık bir sesle. Titreyen elini bana doğru uzatınca, elimdeki ekmek bıçağını ikimizin arasına şerit gibi çekerek onu durdurdum. Elini yavaşça indirdi. "O uzun boylu adamın yedek anahtarı nereye koyduğunu görmüştüm," diye fısıldadı.

Şok olmuş gözlerle ona baktım. Bedirhan'dan bahsediyordu. Bedirhan'ın dediğini yapmalı, kapıyı içeriden de kilitlemeliydim. Şu an yaşananlara inanamıyordum. Aklımı kaçırmak üzereydim, onun burada ne işi vardı? Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

"Hemen git buradan!" diye bağırdım, sesim çatladı ama aldırış etmedim. "Hangi yüzle buraya gelebiliyorsun sen? Burayı nereden buldun, diyorum sana? Bizi mi takip ediyorsun sen? Gidip Handan denen o kadınla neden evlenmedin hâlâ?"

"Deme böyle," dedi acılar içinde. Kahverengi gözleri gözlerime öyle bir bakıyordu ki, orada gece, söndürdüğü güneş için ağlıyordu.

"Sana burayı nereden buldun dedim?" diye bağırdım tekrardan. Gözlerim yanıyordu ama ağlamayacaktım. Ekmek bıçağını tuttuğum elim tir tir titriyordu.

"Burayı bildiğimi bilmen gerekirdi," diye fısıldadı babam.

"Ne?"

"Kolyeyi. . Beğenmedin mi?"

Bozguna uğramış gibi donup kaldım. Ben öylece bir hayalet gibi, yanmış bir arazinin ortasında duran, rüzgâr estikçe harlanan ama sönmek üzere olduğunun, artık bir yeri yakamayacağının farkında olan o köz tanesi gibi babama bakarken, babam da beni izliyordu.

Buna inanmak istemiyordum. Soluğum, kendi boğazıma bir ok olup girmiş, dibine kadar saplanmış, ciğerime taşıdığım şeyin nefes değil, oluk oluk kan olmasını sağlamıştı. Gözleri gözlerime dokunduğunda, beni cennetten çalan o şeytanın kendi babam olduğunu, benim ise Havva'nın rahminde değil de, Lilith'in rahminden hayata turunduğumu kendi yüzüme onun gözleriyle vurmuştum.

"Bize bunu neden yapıyorsun?" diye sordum, ağzımda zehir vardı da dilim yavaş yavaş o zehrin içinde eriyordu sanki.

"Ben sadece..."

"Kolyenin olduğu paketin içinde yazan not..." Bıçağı yavaşça indirdim ama sapını daha sıkı kavradım. "O notta ne yazdığını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi, her an olduğu yere çöküp ağlayacakmış gibi bakıyordu.

"Madem bizim için yeni yıl dileğin o notta yazanlardı, peki o zaman neden buna izin vermiyorsun, baba?" Son kelime bir iğne olup damağımı boydan boya yardı ve damağımdan fışkıran kanlar dişlerimin arasına doluştu.

Kendi kanında boğulmak. Kendi kanında, kendi kelimelerini boğmak. Kendi kendini boğmak.

Boğulmak.

Bana yaşattığı şeyin adıydı bu. Boğulmak.

"Ben... Hatalarımın farkındayım. Yaptıklarımın farkındayım."

Her şeyin fitilini ateşe veren bu cümlesi benim daha da çıldırmama neden olurken bıçağın sapını tamamen kavradım. "Neden buradasın?"

"Çünkü burada olmak istedim," dedi üstüne basa basa. "Çünkü siz benim kızlarımsınız. Sen benim kızımsın."

Damarlarımda hızla ilerleyen sanki şeytanın kanı değil, şeytanın dölüydü. Damarlarımın odalarında rahimler oluşuyor, döller rahimlerin içine yerleşiyor; binlerce şeytan çocuğa gebe kalan kanım kendi kendini bulandırarak onu taşıyan bedeni, yani beni yavaşça zehirleyerek öldürüyordu.

"Hayır." İtirazımı başımı yavaşça iki yana sallayarak belirginleştirdim. Beni buna inandıramazdı. Artık çok geçti. Ben, annemin

cesedini görmüştüm. Ben, annemin koridorun ortasında sallanan ayaklarını görmüştüm. O görmemişti, ben görmüştüm.

Tavan önce alev aldı, ateşler hızla tüm tavana yayıldı ve duvarlara kadar indi; ardından ateş aniden sönerek dondu, sonrasında tavandan aşağı kul yağmaya başladı. Küller, babamın yalanlarıydı. Donan ateş, bendim.

"Ne kadar inkâr edersen et," dedi babam, kaşlarının arasında oluşan çukurda ızdırabı gördüm. "Sen de, Defne de benim kızlarımsınız."

"Şimdi mi aklına geldik?" diyebildim delirmiş gibi. "Şimdi? Neler yaşandı?" Artık bağırmıyordum, yalnızca sesim titriyordu; yalnızca sesim değil, ellerim titriyordu. Tüm bedenim titriyordu. "Neler yaşandı Mehmet Karakuyu? Neler yaşandı?"

Babam bana doğru bir adım atınca, onu durdurmak için, "Sakın!" diye bağırdım bu kez. Sesim o kadar şiddetle yükselmişti ki, bir an ayaklarımın altındaki zemin bile sarsıldı sandım. "Bana yaklaşma! Benim annem... Annem..." Duraksadım, bedenim aniden titremeye başladı. "Annem," diye fısıldadım.

"Merve..."

"Deme! Sus!" Geriye doğru bir adım atarken bedenimin içinde kordan ateşler yanıyordu. Sanki organlarım organ değildi, organ boyutunda bir sürü kor parçası içimde asılı duruyordu. "Git o beş para etmez kadının yanına! Senin ailen o!"

"Hayır," diyebildi. "Benim sizden başka kimsem yok. Ne o ne de başkası benim umurumda." Babam da titriyordu. Bana doğru bir adım daha attı. "Hatta benim umurumda bile değil."

"O kadından iğreniyorum," diyebildim. "Mutlu mu? Mutlu, değil mi? O küçümsediği, yerden yere vurduğu annem artık yok! Sen ona kaldın, mutlu olmuştur! Söylesene, o mutlu mu?"

"Merve, dinle beni..."

"Seni duymamak için kulaklarıma, hatta beynime şu elimdeki bıçağı saplayabilecek kadar çok. . ." dedim gözlerimi acımasızca gözlerine vurarak. "O kadar çok sevmiyorum!"

"Merve..."

Bir adım daha gerileyip bıçağı kaldırdım. "Seni hâlâ biraz olsun sevdiği için, senin için çarptığı için, şu kalbime elimdeki bu bıçağı saplayacak kadar çok!" diye bağırdım bu kez. "O kadar çok sevmiyorum!"

"Merve!" Babam panikle bana doğru atıldı. "Merve, sakinleş! Tamam, gideceğim!"

"Yaklaşma!" Korkuyla uzaklaşmaya çalışırken sırtım cam duvara yaslandı. Artık kaçabileceğim bir yer yoktu. Onun burada olması, o içine hapsolduğum kuyunun hemen önünde dikilmesi demekti. Kapağı kaldırmasını istemiyordum. İçeriye gün ışığı sızmamalıydı, ben onu görmemeliydim, bu kuyunun içinde kalmalıydım, burada kalmak istiyordum.

Yaklaşma kalbimin intiharı.

Yaklaşma baba.

"Bana yaklaşma," diye fısıldadım acılar içinde. Babam bana doğru atılacaktı ki, o anki korkuyla bıçağı doğrulttum ve bıçağın onu durdurabileceğini sandım.

Babam durmadı. Bana sarıldı.

Bana sarıldı, her zaman onun aramıza soktuğu ama bu kez benim elimde olan o bıçak, babama saplandı.

Göz göze geldiğimizde zamanın çeşmesi kırılmış, saniye isimli sular kuyuya akmaya başlamıştı. Kahverengi gözlerindeki o ifadeyi ölürken tabutumun içine koysalar, gömülürken benimle olmayacağından, o ifadeyi kefenimin içine saklamak istiyordum. Her şeyi mahvettiğini düşündüğüm adam kollarımdaydı, bana sarılmıştı ve

bıçak benim elimdeydi. Hep burada olan ama aslında hiç burada olmamış bu adam, ruhumun bir hiç, kalbimin bir piç olmasına neden olmuştu.

Oysa şimdi, avucumda tuttuğum bıçağın sapına bile bulaşan sıcaklığını hissedebiliyordum.

Oysa onun damarlarından buzlu su aktığını düşündüğüm zamanlar olmuştu.

Kanı neden bu kadar sıcaktı?

Dudakları aralandı ama benim yüzümde tek bir kas bile oynamıyordu, oysa içimdeki deprem her şeyi yerle bir etmeye başlamıştı; bu felâket sona erdiğinde, çökmüş binalarıma bakarak yıkımı yaşayıp belki de en çok ben kahrolacaktım ama şu an anlam veremediğim bir sakinlik, kuru ruhumun üzerine sıcak şerbet gibi dökülmüştü. Bıçağı geri çekmeye çalışmadım, hareket dahi edemiyordum, kafamı eğip aşağıya bakamıyordum, göreceklerimden korkmuyordum ama yine de oraya bakmak istemiyordum.

"Kızım," diye fısıldadı babam, bu fısıltıyı daha önceleri onun sesinden zaten birçok kez duymuşum gibi kalbime batarlar saplanınca farkında olmadan inildili, içli bir nefes aldım.

Babam bana tutundu, bir an onu taşıyamadım, bir an hiçbir şeyi taşıyamadım ve olduğum yere dizlerimin üzerinde öylece çöktüm. Dizlerimde hissettiğim ıslaklık, bir an için reddettiğim bu gerçeğin önüme bir beden gibi serilmesine neden oldu.

Babam yüzünü boynuma sokunca irkildim, avucumda duran bıçağın sapı terden dolayı mı bu kadar ıslaktı? Dudaklarım hafif aralık duruyordu, içeriye kabul ettiğim küçük nefes parçaları ciğerimin şeklini alan koru harlamaya yetmiyordu. Babamın eli üzerimdeydi, bedeni üzerimdeydi, kanı üzerimdeydi.

Gözlerim yavaşça aşağı kaydığında, üzerime yıkılan adamın bedeninden akarak yavaşça yere yayılmaya başlayan sıvıya baktım.

Rengi kıpkırmızıydı.

Kan.

Ete bürünen o duygu karşıma geçip kocaman gözlerle bana bakıyor, kucağımda yatan adam bana sığınmış, öylece burada, dizlerimin üzerinde oturuyordum.

"Arındır bizi," diye fısıldadı diğer Merve moloz yığını olan zihnimin içinden kanlı ellerini çıkararak. "Arındır bizi!"

Tüm sesler, görüntüler, kokular, anlar, anılar... Her şey birbirine girdi. Hem buradaydım hem İzmir'de kordondaydım hem Kayseri'de o bankın üzerinde oturuyordum ve yağan karı izliyordum, hem bilmediğim bir şehrin otogarındaydım hem bir tren garındaydım hem de kimsenin nerede olduğumu bilmediği bir zaman dilimi içinde, bir çölde yalın ayak, kızgın kuma basarak koşuyordum.

İzmir'deki o midyeci adamın küçük, ahşap tezgâhına uzanıyordum, birkaç midyeyi açıp limon sıkarak ağzıma atıyor, çiğnerken gözlerimi Karan'a çeviriyordum. Bu an hiç yaşanmamıştı ama oradaydım. Kayseri'de bir bankta oturuyordum, yalnızdım, avucuma düşen kar tanesi yavaşça eriyordu ve pişmanlıklarım omuzlarımda bir sandık gibi asılı duruyordu. Bu an hiç yaşanmamıştı ama oradaydım. Önümde sıradaki otobüs için bilet olduğunu söyleyen bir adam bileti satabilmek için umarsızca bağırıyordu, elimde bir valizle öylece bir otogarda dikiliyordum ve nerede olduğumu bilmiyordum.

Bu an hiç yaşanmamıştı ama oradaydım.

Ayaklarımın altı yanıyor, kumlar bir iğneye dönüşerek tabanlarımı parçalıyor, kendi nefesim ateş olup ciğerimi yakıyor ve ben deli gibi bir çölde koşturuyordum. Bu an hiç yaşanmamıştı ama oradaydım.

Tren garı. Kafamı kaldırıp hemen önümde duran büyük alçı kolonun üzerine yerleştirilmiş saate baktım. Akrep ikinin, yelkovan

altının üzerinde duruyordu, akrep ve yelkovan birer anahtardandı. Gar bombostu, son tren çoktan kalkmıştı ve ben kırmızı kabanımın büyük ceplerindeki ellerimi yumruk yapıyordum. Sol elimdeki zarf, yumruğumun içinde buruşuyor, yelkovan tam diğer rakama doğru hareket edecekken zarf bir bıçağa dönüşüyor, kendimi tekrardan burada, bu mutfağın içinde, dizlerimin üstünde, elimde kanlı bir bıçakla buluyordum.

Ve aklım, eğreti durduğu zihnimin içinde gelgitler yaşamaya başladı.

"Benden götürdüklerini nereye gömdün baba?"

Kan girgide daha fazla yayılmaya, oluşturduğu nehrin içinde cesedimi yüzdürmeye başladı.

"O kadar edepli yok ettin ki beni, sanki elinde bir yastıkla önce boğdun beni, sonra öldü dedin bastın beni." Zaman öyle hızlı yayılıyordu ki, yerde bir nehir oluşturan kan bile zamanın hızına yetişemiyordu. Parmaklarımın arasında tuttuğum bıçağın ucundan damlayan kan, yeri kaplayan kan gölünün içine damlamaya, denize düşen yağmur damlaları gibi küçük oval dalgalar oluşturmaya başladı. "Biliyor musun, evden her çıkışında koridorda ayaklarının çıkardığı çıt sesine uyanırdım. Biliyor musun, ben o çıt sesini hep senin ayakların çıkarıyor sanırdım." Ona baktım, gözlerimin içine bakıyordu, sesi çıkmıyordu, nefes alıyordu, sadece beni izliyordu. "Meğer çıt sesi benim içimden geliyormuş."

Kan, tıpkı bir dalganın kıyıları örttüğü gibi mutfağın fayanslarını örtmeye başladı ama kanı dalgadan ayıran tek şey, dalganın geri çekiliyor oluşuydu. Babamın kanı geri çekilmiyordu.

"Çok denedim," diye fısıldadım ona sarılıp onu göğsüme bastırırken. Babam gözlerini kaldırmış yalnızca beni izliyor, dudaklarında hafif bir inilti, verdiği sert nefeslerle beni dinliyordu. "Biliyor musun, ben defalarca kez denedim."

Babam başını salladı. Biliyordu.

"Ben kötü biri olmak istemiyorum baba." Onun saçlarına dokundum, siyahına beyaz örtülmüş saçları artık kanının rengindeydi. Alnından başlayarak okşadım, saçlarını yavaşça arkaya doğru yatırdım. Göğsümde ağrıyan yerin üstüne onu basıyordum, ağrı geçer sanıyordum, ağrı tıpkı bir kanser gibi bedenime yayılmaya devam ediyordu. "Ama sen kötü birisin."

Babam başını salladı. Biliyordu.

"Bana hiç masal anlatmadın," dedim, gözlerimi boşluğa dikip, onun hızla mutfağın kapısına doğru akmaya devam eden kanının hareketini izledim. "Annemin bana aldığı masal kitabının içine en büyük kâbuslarım işlenmişti. O masal kitabının yazarı sendin baba."

"Kötü bir baba olduğumu biliyorum kızım," dedi, dudağının kenarından akan kana baktım, o hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ama ben onun gözlerine bakmıyordum. Onun gözleri soğuktu, ben en kara kışlarımı o gözlerin içine bakarken yaşamıştım. "Ama kötü bir adam değilim."

Dudağının kenarından akan kanı yavaşça sildim, kan parmaklarımı ıslattı ve onun dudağından çenesine kadar normal halinden daha açık renk gölgeler bırakarak ilerledi. Gözlerim kanın gölgesine düştü. Çenesindeki çukurun aynısından benim çenemde de vardı. Bir damla kan çenesindeki kuyuda saklanıyordu.

"Beni bu kuyuya sen ittin, bu kuyunun kapağı senin ellerindeydi ve sen o kuyunun kapağını sıkıca kapattın. Kilitledin." Gözlerimiz buluştu, gözlerinde ben vardım ama benim gözlerimde babam yoktu, o vardı. "O kuyunun içinde bir yangın çıktı, hadi kapak kapalıydı, ateşleri görmedin diyelim... Çığlıklarımı da mı duymadın, baba?"

Elini koluma koydu, kolumu güçsüz bir şekilde sıktı. İlk kez bana vurmadı, bana dokundu. Kahverengi gözlerinin içinde zaman ölüyordu. "O adama söyle, leşimi düzgün bir yere saklasın," dedi kısık, acılı bir sesle. "O varken sana bir şey olmaz, biliyorum ama beni kimsenin bulmasına izin vermesin. Öylece silinip gitmek

istiyorum." Gözlerini yumdu, kirpikleri titriyordu, nefes almaya devam ediyordu. "Ruhunun üstündeki gölge olmak istemiyorum daha fazla."

Ağzımın içinde her daim benimle olan jileti dilimle çevirdim.

"Sana bir masal anlatacağım," diye fısıldadım, öyle boş bir kuyuydum ki, içime düşmeye başlayan tüm anahtarlar zeminimde sekiyordu, hepsi kapağı açabileceğim kilide aitti ama eğilip birini bile elime almıyordum. "Sonra da seni burada, göğsümde uyutacağım."

Babam yavaşça başını salladı, buradaydı ama kapının eşiğindeydi sanki. Gitmek üzereymiş gibi hissediyordum.

"Yerin gök, göğün yerle birleştiği, herkesin birbirini sevdiği, gece karanlığının âşıklara yorgan olduğu bir zamanda, her şey gülistanken, tüm yüreklerde şefkat bir pınar gibi şarıl şarıl akarken... Takvim yapraklarının yaratılmadığı, zamanın sırtına saplanan akrebin bir camın içine hapsedilmediği, geçen zamanı yalnızca doğan güneşin ve parlayan ayın bildiği zamanlarda... Herkesin çok sevdiği, herkese iyilikleri dokunan, kanatsız bir melek gibi görünen çok zalim bir adam yaşıyormuş." Bıçak tuttuğum elim titriyordu, boş duran kanlı elimle onun saçlarını geriye doğru yatırdım, okşadım. Artık bana değil tavana bakıyordu, artık ona değil kapıdan dışarıya sızmaya başlayan kana bakıyordum. "Herkese iyiliği dokunan bu adam, tüm kötülüklerini tek bir kız çocuğuna kusar, kimseye gösteremediği yüzüyle o kız çocuğunu yüzleştirip dururmuş."

Derin bir nefes aldım.

"Adam yedi kat elin derdine koşar, kendi kanından olan kızının tek derdi olurmuş. Bir gün küçük kız kuyudan su almak için dışarı çıkmış, gecenin yine âşıkları örttüğü bir saatmiş, dışarıda kimseler yokmuş. Ay, yıldızlar ve Tanrı gökyüzüne oturmuş yeryüzünü izliyor, sessizce bir şeyler fısıldaşıyorlarmış. Kız yürümüş, kuyunun önüne gelmiş, elindeki kovayı kuyunun ipine bağlamış ve kuyuya salmış. Babası dalların arasından çıkagelmiş, kızın omzuna dokun-

muş. Kıza ilk kez vurmadan dokunmuş." Babam gözlerini yumdu, tekrar açtı, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Kız babasına bakmak için kafasını çevirmiş, gece susmuş, ay ışığını kapatmış, yıldızlar sönmüş. Tanrı sessizce izlemiş. Küçük kahverengi gözleri, babasının kahverengi gözlerine uzanmış, birbirlerine en kısa sürede en uzun bakışı yaşatmışlar. Babası tekrar sırtına dokunmuş. Kız gülümsemiş, babası kızının gözlerinden gözlerini ayırmadan kızını o kuyuya itmiş."

Babam bir kez daha başını salladı. Masalı biliyor muydu?

"Kız kuyunun dibine düşmüş, suyun yuttuğu bedeni dibe tıpkı bir taş parçası gibi çökerken o kadar ağırlaşmış ki, sanki bütün yükleri de beraberinde o kuyunun dibine, onun sırtındayken itilmiş. Oysa kızın sırtında yalnızca babasının elleri varmış. Eller çekilmiş, yükler çekilmemiş. Kız çırpınmış, çok uğraşmış, suyun yüzeyine çıkmış. Yüzme bilmiyormuş, kendine yüzmeyi saniyeler içinde öğretmiş. Ölüm ne tuhaf şey, baba," diye fısıldadım. "Onu isterken bile ona savaş açıyorsun."

Babam başını salladı. Biliyordu.

"Kuyunun kapağı kapanmış, kızın içinde çırpındığı su kararmış."

Babamın gözlerinden süzülen yaşlar çenesini kaplayan kızıl gölgelerin üstüne devrildi, kızıl gölgeyi yaydı, rengini açabildiği kadar açtı.

"Su yavaş yavaş yanmaya, alevler suyun içinde ilerleyerek kızın bedenini sarmaya başlamış," diye fısıldadım, parmaklarım bir kez daha babamın saçlarının arasından geçti. "Kız çığlıklar atmış, babası kuyunun önünde duruyormuş ama kapağı kaldırmamış. Alevler karanlık kuyuyu aydınlatmış, suyun içinde ilerleyen ateş önce ellerini, sonra bileklerini, sonra göğsünü yutmuş. Göğüs kafesinin içinde sakladığı o küçük kalp alev alıp yanmaya başladığında kız kafasını kaldırıp kuyunun kapalı kapağına bakmış. Artık çığlık atmıyormuş. Babası elindeki anahtarı kuyunun kapağındaki küçük deliğe sokmuş, çevirmiş çevirmiş çevirmiş... Kilitlemiş. Arkasını

dönüp karanlığa karışırken kızın simsiyah saçları da artık ateşlerin içindeymiş. Kız gözlerini kuyunun kapağından bir an olsun ayırmamış. Gözleri yanmaya başlamış. Ateş en son zihnine uğramış, tüm güzel anılarını bir bir yakmış, babasıyla olanlara hiç dokunmamış."

Babamın düzensiz nefesinin hızla şişirdiği göğsüne baktım. Bir kuşun kalbi babamın göğsünün altına gömülmüş, kuşun kalbinin damarları babamın göğsünün topraklarına ağacın kökleri gibi yayılmıştı sanki. Öyle hızlı çarpıyordu ki kalbi, göğsünün üstünde yarattığı dalgayı görüyordum.

"Biliyor musun baba, ben küçükken hiç ölmeyeceğim zannederdim."

Zihnimin içinde bir salıncak sallanıyordu. Salıncak kız çocuğunun yandığı kuyunun dibindeki ağacın dallarına kurulmuştu. Boştu. İleri geri, yılan gibi kavisler çizerek, rahatsız edici bir gıcırtı eşliğinde sallanıyor, gecenin toprağına uğursuz kelime tohumları ekiyor, en korkunç cümleler gecenin topraklarında baş verip fanilerin dillerine bulaşıyordu. En büyük yalan gece söylenirdi, en acımasız cinayet gece işlenirdi, en ahlaksız ihanet gece edilirdi, bir baba kızını en çok geceleri katlederdi.

"Ama ben çok küçükken öldüm," diye fısıldadım ona sırrımı. "Hiç ölmeyeceğimi sandığım gecelerden biriydi."

"Seni ben öldürdüm," dedi, hissettiği çaresizliğin fısıltısı meleklerin attığı çığlıklara karıştı. İçinde bulunduğumuz bina çökmek üzereydi sanki. Gözlerimi kaldırıp tavana baktım, takvim yaprakları hızla koparıldığı yere geri saplanmaya başladı. Duvarların önce rengi değişti, tavan bir an için yok oldu, gecenin koynundaki yıldızlar, alev alev yanıyordu. Gözlerim yıldızlarda, babam benim kollarımdaydı. Açılan tavan yavaşça tekrar örülmeye başladı. Tuğlalar birbirlerine dokunarak birleşti, başımızda bir tavan oluştu ama bu tavan içinde bulunduğumuz evin değil, bir zamanlar içinde yakıldığım kuyunun kapağını anımsatan o evin tavanıydı.

Geçmişimden yankılanan bir deklanşör sesi, devamlı olarak eski hatıralarımın olduğu sahnelerin fotoğrafını çekerek önüme seriyordu.

Deklanşör sesini duydum fakat bu kez eski hatıralarımın fotoğrafı değildi çekilen.

"Merve," diyerek kapıyı açan annemdi. Gözlerimi kapıya çevirdiğimde onu görmeyi beklemiyordum. Kollarımda zar zor nefes alan babama daha sıkı sarılıp inanamayan gözlerle anneme baktım. Buradaydı. Üstünde kırmızı bir elbise, elbisenin üstünde papatyalı mutfak önlüğü vardı ve bakır rengi saçları lule lule olmuş, beline kadar iniyordu. Islak ellerini mutfak önlüğüne sildi.

"Anne," diye fısıldadım, gözlerim yanıyordu, yaşlar orada bekliyordu, yaşlar akmak istiyordu.

"Hadi güzel kızım, yemek hazır. Baban da geldi." Gülümsedi, gözlerinin etrafına yayılan kırışıklıklara bakarken ellerimi babamın yarasından sızan kana bastırdım.

"Anne?"

"Hadi!" Gülerek arkasına baktı. "Senin şu kızın da oyunu bırakmıyor bir türlü."

Babamın güldüğünü duydum. Gülemezdi, şu an acılar içindeydi. Bir anda babam, annemin arkasında belirdi; büyük, güçlü ellerini annemin beline sarıp çenesini annemin omzuna yasladı ve bana baktı. "Küçük kızımın karnı acıkmamış mı?" diye sordu şefkatli gözlerine yayılan o sıcağı benden esirgemeden. "Yeni açılan o pastane var ya, gelirken çikolatalı çöreklerin kokusu burnuma doluştu. Kara kızıma alayım da yesin dedim. Sen çok seversin çikolatalı çörekleri."

Ablamız mız mız bir şekilde bağırdı. "Hep kara kızın zaten!"

Babam yan gözle arkasına baktı. "Sen de benim bal kızımsın. Kıskanma hemen, anası kılıklı!"

Titreyerek onları izlerken hiçbir şeye anlam veremiyordum. Hissettiğim çaresizliğin yüzgeçleri kıyıya doğru kıvrılmaya başladı,

kollarımda duran babama daha sıkı sarılıp, anneme sarılarak bana gülümseyen babama gözlerimden akmaya başlayan yaşlarla baktım.

"Merve," dedi karşımda duran babam. "Bırak elindeki oyuncağı da hadi yanımıza gel."

Zihnimde dönen anılar birbirlerine çarparak yere yığılmaya başladı. Gözlerimden akan yaşlara aldırış etmeden gözlerimi kollarımda uzanan babama çevirdim. Babam orada değildi. Haykırarak ağlamaya başladım. Kollarımda duran, altı yaşlarında küçük, beyaz tenli, simsiyah saçlı bir kız çocuğuydu ve öyle çok kan kaybetmişti ki, aldığı cılız nefesleri izlerken kendimi tekrar orada, o kuyunun dibinde ateşler içinde yanarken buldum.

Kollarımda kan kaybeden kız çocuğu bendim.

Gökyüzüne tutunan bulutları kalbime tutunan acılara benzetiyordum. Defalarca kez aynı yerinden kırılmış bir kemiğin durmadan farklı şekillerde kaynaması gibiydi bu. Sonunda yine kırılacağını biliyordum. Kısır bir döngüye dönüşmüştü. Damarımda akan kan lava dönüşmüştü, tenimde ışıklar saçarak yanan damarlarıma bu rengi veren ateşti. Sarsıla sarsıla ağlarken geçmişin içinde miydim yoksa geleceğin kollarında mıydım bilmiyordum. Takvim yaprakları saplandıkları yerden aşağı buz sarkıtları gibi hızla düşmeye, zeminde yatan cesedimin sırtına saplanmaya başladı.

Ona sarıldım. Takvim yaprakları sırtıma saplanmaya devam ediyordu. Parmaklarımın arasında duran bıçak titriyordu. Gözlerimi yumdum, kız çocuğu kollarımdaydı; gözlerimi açtım, babam kollarımdaydı.

"Baba, senin kuyuda yakıp parlattığın cesedimi bir mağaraya sakladı o adam."

Kafamı kaldırıp mutfak kapısına baktım, kan nehrine kaya gibi saplanan siyah rugan ayakkabıları gördüm. Gözlerim uzun bacakları takip etti, tıpkı bir tablo gibi yavaşça oluşmaya başladı ve o an

küflü siyah rengindeki gözleri gözlerime babama sapladığım o bıçak gibi saplandı.

Bakışları beni siyah küflü kollarıyla sardı ama gözlerine düşen yansımam o kadar büyük bir enkazdı ki, sanki o enkazın altında kalmıştı. Ölüm yaklaşıyordu, ölümün ayak seslerinin sessizliği üstümüze bir uğultu gibi çöktüğünde, buradaydım, babam kollarımdaydı, küçük kız çocuğu babamın kollarındaydı, zaman ölmeye kaldığı yerden devam ediyordu. İçimdeki o bataklık derinleşti, yavaşça içime gömülmeye başladım.

"Buradayız," diye fısıldadım Karan'a bakarken. Kazdıkça daha da derinleşeceğini bildiğim gözleri gözlerime öyle bir bakıyordu ki, dünya ikimizi ortasına almış, ikimizin başına aynı anda yıkılmıştı ama o sırf ben dünyanın altında kalmayayım diye beni altına almış, dünya onun sırtına batarken o beni kendisinin altında bırakmıştı. "Reyc Kuyusu'nun önündeyiz Ali."

İfadesi sarsıldı. Gözleri kısaca kucağımda yatan, titreyen babama kaydı ama çok uzun sürmedi, tekrar gözlerimin içine baktı.

Avucumda duran bıçağı daha sıkı kavradım, parmaklarımı damgalayan kan, bıçak ve elimin bir bütünmüş gibi birbirine yapışmasına neden oldu. Bıçağın sapı tıpkı bana ait bir kemikmiş gibi tenime kaynadı.

"Anahtar elimde, küçücüğüm," diye fısıldadı, harfler dudaklarından bir ninni gibi dökülmüştü. Harfler bir mezarın taşına döşenmeyi bekliyordu. "Bırak o bıçağı."

"Reyc Kuyusu'nun kapağı açıldı." Olduğum yerde sallanıyordum, babamın kafası her defasında göğsüme vuruyor, göğsümdeki ağrıyı vurarak tüm bedenime yayıyordu. "Ateşler patlayarak gökyüzünde yanıyor."

Karan bana doğru temkinli adımlarla yürümeye başladı. Adımlarının altında parçalanan mesafe gittikçe daralıyordu. Babamın

dudakları son kezmiş gibi aralandı. "Kızımı kurtar." diye fısıldadı acılar içinde. "Kızımı kurtar."

Aramızda büyüyen sessizlik Azrail'in parmaklarının arasında tuttuğu ölüm flütüne üflenen o kesik nefes gibiydi.

"Reyc." dedi Karan kanların içinde dizlerinin üstüne çökerek. "Bırak kendini öldürdüğün o bıçağı."

Gözlerim hızla parmaklarımın arasında duran bıçağın kanlı aynasına kaydı. Yüzeyinde kahverengi gözlerim parlıyordu. Gözlerimin etrafında kan lekeleri vardı.

İçimdeki kız çocuğu kendini nefes boşluğundan vurdu. Şarjörün içine yirmi altı kurşun dizdi, yirmi altı el sıktı nefes boşluğuna. Yirmi altıncı patlama sesinde uykumdan uyandım ama onu kurtaramadım. Güzel olan her şeyin yalan olduğunu öğretenin masallar olduğunu fark ettiğimde, kendi masallarımı kendim yazdım. Kafamın içinde konuşkan bir kız çocuğu vardı, onu tanıyordum, onu görüyordum, onu duyuyordum, onu saklıyordum.

Onunla oyunlar oynuyordum.

Onu herkesten koruyordum, kendimden koruyamadım.

Yandım.

Ben hiçbir zaman kendi kuyumdan su içmedim.

Yansımama baktım.

Ben artık o kız çocuğu değildim.

DEVAM EDECEK...

